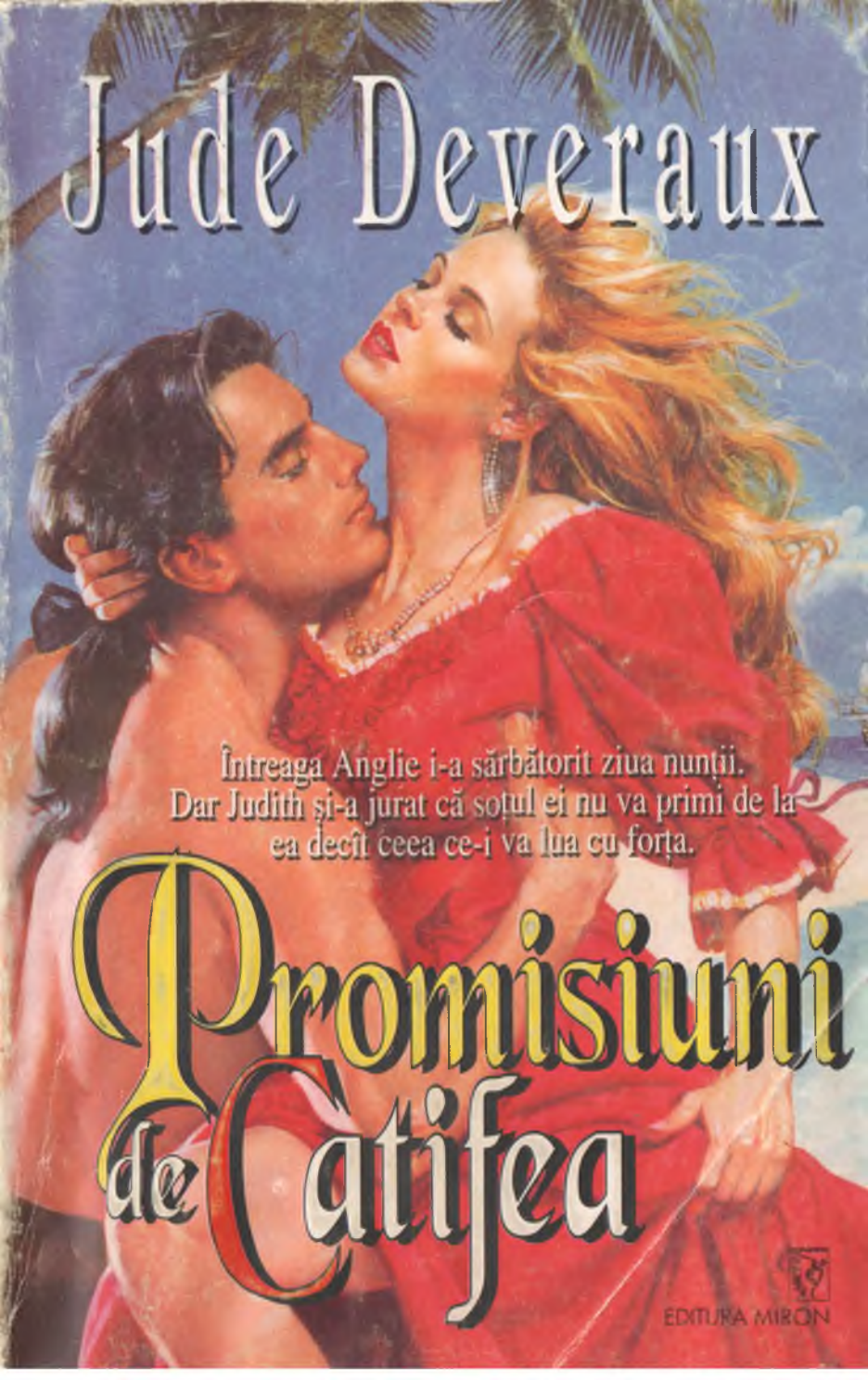

Jude Deveraux
Întreaga Anglie i-a sărbătorit ziua nunții.
Dar Judith și-a jurat că soțul ei nu va primi de la
ea decît ceea ce-i va lua cu forța.
Promisiuni de Catifea
EDITURA MIRON

Întreaga Anglie i-a sărbătorit ziua nunții. Dar Judith și-a jurat că soțul ei nu va primi de la ea decît ceea ce-i va lua cu forța.

Prima atingere a mîinilor lor în fața altarului împodobit cu flori, aprinse în ei o pasiune mistuitoare. Gavin Montgomery privi adînc în ochii ei aurii și fu cuprins de o dorință de nestăpînit... dar inima îi era făgăduită unei alte femei.

Jude Deveraux este una dintre cele mai iubite scriitoare americane de romane istorice. Locuiește în Santa Fe, New Mexico și a început să scrie în 1976, iar pînă astăzi s-au publicat peste 20 de milioane de exemplare din cărțile ei.

Printre minunatele ei romane se numără SWEETBRIAR, TWIN OF ICE, TWIN OF FIRE și trilogia JAMES RIVER: COUNTERFEIT LADY, LOST LADY și RIVER LADY.

În THE VELVET PROMISE, HIGHLAND VELVET, VELVET SONG și VELVET ANGEL, Jude Deveraux creează memorabila familie Montgomery care luptă pentru iubire și onoare de pe colinele sălbatice ale Scoției pînă la curțile regale ale Angliei medievale. Cu THE MAIDEN, THE TAMING și THE CONQUEST revine la decorul medieval imortalizat atît de pitoresc în saga VELVET, iar THE DUCHESS prezintă descendenții clanului Montgomery în Scoția de la sfîrșitul secolului al 19-lea. Cu WISHES, THE TEMPTRESS, THE RAIDER, THE PRINCESS, THE AWAKENING, A KNIGHT IN SHINING ARMOR, MOUNTAIN LAUREL, ETERNITY și SWEET LIAR aduce moștenirea mîndră a celor din neamul Montgomery într-o țară nouă, America.

Lei 6500

The Velvet Promise

by Jude Deveraux

© copyright for romanian language
by MIRON

©copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Jude Deveraux

Promisiuni de catifea

Traducere de Marinela Cojocaru

Editura MIRON
București

ISBN 973-95059-5-1

Prolog

Judith Revendoune se uită la tatăl ei pe deasupra catastifului. Helen, mama ei, se afla lîngă ea. Lui Judith nu-i era frică de acest bărbat, în ciuda a tot ce făcuse, de-a lungul anilor, ca să o înspăimînte. Avea ochii roşii, cu cercuri adînci dedesubt. Ştia că ravagiile de pe chipul lui se datorau pierderii fiilor mult iubiţi; doi bărbaţi ignoranţi, plini de cruzime, cópii fidele ale tatălui lor.

Judith îl studie pe Robert Revendoune cu un sentiment vag de curiozitate. De obicei nu-şi bătea capul cu singura lui fiică. De cînd prima soţie îi murise, femeile nu-i mai erau de nici un folos. Cea de-a doua, o fiinţă terorizată de frică, nu reuşise să-i dăruiască decît o fată.

– Ce vrei? îl întrebă ea, calmă.

Robert îşi privi fiica de parcă acum ar fi văzut-o pentru prima oară. Adevărul era că, mai toată viaţa ei, Judith îi fusese ascunsă, trăind retrasă, împreună cu mama ei, printre cărţile şi catastifele din odăile lor. Observă, cu satisfacţie, că semăna mult cu Helen cînd avusese vîrsta ei. Aceeaşi ochi ciudaţi, aurii, după care unii bărbaţi se dădeau în vînt, dar pe care el îi găsea înfricoşători. Părul îi era bogat, castaniu-roşcat. Avea fruntea lată şi proeminentă, la fel ca bărbia, nasul drept, gura generoasă.

Mda, îşi zise el, va merge. Putea profita de frumuseţea ei.

– Eşti singura care mi-a mai rămas, rosti Robert scuipînd cuvintele, scîrbit. Te vei mărita şi-mi vei face nepoţi.

Judith îl fixă cu o privire şocată. Se pregătise dintotdeauna să-şi ducă existenţa într-o mănăstire. Educaţia dată de mama ei nu fusese una deosebit de religioasă, plină de rugăciuni şi imnuri, dimpotrivă, una dominată de simţ practic, ducînd spre singura carieră accesibilă unei femei de viţă aleasă. Ar fi putut ajunge stareţa unei mănăstiri înainte de împlinirea vîrstei de treizeci de ani. Iar o stareţă era la fel de diferită de o femeie obişnuită, ca un rege de un servitor. O stareţă avea sub stăpînirea ei moşii, averi, sate, cavaleri, putea vinde şi cumpăra, după bunul ei plac, era căutată pentru înţelepciunea ei, atît de femei, cît şi de bărbaţi. O stareţă conducea totul de una singură şi nu dădea socoteală nimănui.

Judith ştia cum să se ocupe de gospodărirea unui domeniu întins, putea da sfaturi juste în rezolvarea unei dispute, putea calcula cît grîu să semene pentru a hrăni un anumit număr de oameni. Ştia să citească şi să scrie, putea organiza o recepţie pentru un rege, putea administra un spital; fusese învăţată să facă tot ceea ce era necesar.

Iar acum i se cerea să renunţe la toate astea şi să ajungă sluga unui bărbat?

– Nu mă voi mărita. Vorbise în şoaptă, dar puţinele ei cuvinte n-ar fi putut fi rostite mai răspicat nici dacă ar fi fost strigate din turnul castelului.

Preţ de o clipă, Robert Revendoune rămase uluit. Nici o femeie nu-l sfidase vreodată cu o căutătură atît de dîrză. De fapt, dacă n-ar fi ştiut că e femeie, expresia ei ar fi putut fi cea a unui bărbat. Cînd îşi reveni, o izbi

cu toată forţa, aruncînd-o pînă la jumătatea micii odăi. Însă chiar şi aşa, zăcînd la podea, cu o dîră de sînge prelingîndu-i-se din colţul gurii, continua să-l ţintuiască cu nişte ochi complet lipsiţi de teamă, dispreţuitori şi scăpărînd de o ură înăbuşită. Văzînd-o, uită să mai respire. Într-un fel, fata asta reuşise să-l îngrozească.

Helen se repezi imediat la fiica ei şi, ghemuindu-se lîngă ea, îşi scoase micul pumnal din mîneca rochiei.

Privind scena primitivă din faţa lui, enervarea lui Robert dispăru. Soţia lui era o femeie pe care o putea înţelege. Cu toată înfăţişarea ei de animal furios, îi citea foarte bine slăbiciunea din ochi. O trase imediat sus, pumnalul zburînd în celălalt capăt al încăperii. Apucînd cu mîinile lui puternice braţul soţiei, îi zîmbi fiicei lui, apoi îl frînse aşa cum cineva ar rupe o crenguţă.

Helen nu mai reuşi să strige, se prăbuşi doar la picioarele lui. Robert privi înapoi la fiica lui, rămasă întinsă pe lespezile de piatră, neînţelegînd încă această nouă dovadă a brutalităţii lui.

– Ia să vedem, fato, care ţi-e răspunsul acum? Te măriţi sau nu?

Judith se mulţumi să dea scurt din cap, apoi se duse să-şi ajute mama inconştientă.

Capitolul 1

Luna arunca umbre lungi peste turnul înalt şi vechi din piatră, părînd să privească mînioasă, deşi cam plictisită, la zidul năruit, plin de spărturi, care îl înconjura. Turnul fusese construit cu două sute de ani înainte de această noapte umedă de aprilie din 1501. Acum erau vremuri de pace, vremuri cînd nu mai era nevoie de fortăreţe de piatră; dar acesta nu era căminul unui om harnic. Cînd fortificaţiile fuseseră necesare, stră-străbunicul său locuise în turn, iar Nicolas Valence era de părere, în momentele cînd era destul de treaz pentru a putea gîndi, că turnul era un lăcaş numai bun pentru el şi generaţiile viitoare.

O poartă masivă dădea spre zidurile şubrede şi vechiul turn. Iar aici dormea o singură strajă, braţele bărbatului strîngînd la piept un burduf de vin, gol pe jumătate. În turn, podeaua era plină cu cîini şi cavaleri dormind. Armurile lor era îngrămădite lîngă pereţi, într-un talmeş-balmeş plin de rugină, amestecîndu-se cu rogojinile murdare ce acopereau podeaua din scînduri.

Acesta era domeniul *Valence;* un castel lăsat în paragină, sărăcăcios, cu o reputaţie proastă, calul de bătaie al glumelor de pe întreg cuprinsul Angliei. Se spunea că, dacă fortificaţiile ar fi fost la fel de puternice

ca vinul, Nicolas Valence ar fi putut ţine la distanţă tot restul Angliei. Dar nimeni nu ataca. Nu exista nici un motiv. Cu mulţi ani în urmă, cea mai mare parte a pămînturilor lui Nicolas fuseseră luate de cavaleri tineri, săraci dar plini de zel, care îşi dobîndiseră titlurile de curînd. Nu mai rămăsese decît vechiul turn care, după cum considerau toţi, ar fi trebuit dărîmat, şi cîteva ferme pentru hrana familiei Valence.

La fereastra din vîrf se vedea lumină. Înăuntru, odaia era rece şi umedă, o umezeală care nu părăsea pereţii nici în zilele cele mai călduroase. În crăpăturile din pietre creşteau muşchi, iar mici creaturi se tîrau permanent de-a lungul şi de-a latul podelei.

Alice Valence se aplecă spre oglindă, înnegrindu-şi genele lungi. Pulberea neagră era adusă din Franţa. Alice se lăsă pe spate şi-şi studie critic faţa. Era obiectivă în privinţa înfăţişării ei, ştiind ce avea şi cum să folosească, în avantajul ei, darul naturii.

Văzu un chip mic, oval, cu trăsături delicate, o gură ca un boboc de trandafir, un nas subţire şi drept. Ochii lungi, migdalaţi, de un albastru strălucitor, erau tot ce avea mai de preţ. Părul îl avea blond şi îl spăla mereu cu suc de lămîie şi oţet. Ela, camerista ei, puse o bentiţă de un galben-pal peste fruntea stăpînei, fixînd o bonetă, tot din Franţa, pe capul lui Alice. Boneta era dintr-o ţesătură groasă de brocart avînd pe margine o dungă lată din catifea portocalie.

Alice îşi deschise gura mică ca să arunce încă o privire dinţilor ei. Erau blestemul ei, strîmbi şi puţin ieşiţi în afară. De-a lungul anilor învăţase foarte bine cum să-i ţină ascunşi, cum să surîdă cu buzele lipite, cum să vorbească blînd, cu capul uşor aplecat. Comportarea asta era un avantaj, nedumerea bărbaţii, îi intriga. Îi făcea să creadă că ea nu ştia cît era de frumoasă. Îşi

imaginau trezind la viaţă această floare gingaşă, încîntînd-o cu deliciile lumii.

Alice se ridică şi-şi netezi rochia peste trupul zvelt. Nu avea prea multe rotunjimi. Sînii mici împodobeau un corp fără şolduri, fără urmă a unei talii. Îi plăcea corpul ei. Părea curat şi frumos în comparaţie cu al altor femei.

Hainele îi erau elegante, cu totul nelalocul lor în acea odaie ponosită. Purta pe piele o cămăşuţă din pînză atît de fină, că părea mai degrabă un voal. Peste ea, o rochie sclipitoare, din acelaşi brocart ca şi boneta. Avea un decolteu adînc, pătrat, partea de sus fiind lipită strîns de corpul slăbuţ. Fusta era ca un clopot moale, graţios. Brocartul albastru era tivit cu o blăniţă albă de iepure: o dungă lată la poale şi altele mai pufoase, în jurul mînecilor largi. Mijlocul îi era prins cu o centură din piele albastră, ornată cu smaralde şi rubine.

Alice continuă să se studieze în timp ce Ela îi punea pe umeri o pelerină din brocart tivită şi ea cu blană de iepure.

– Stăpînă, nu poţi merge la el. Nu acum cînd...

– Mă voi mărita cu altul? întrebă Alice încheind pelerina grea. Se răsuci ca să se admire, mulţumită de rezultat. Portocaliul şi albastrul erau o combinaţie nemaipomenită. Îmbrăcată aşa, n-avea cum să treacă neobservată. Şi ce legătură are căsătoria mea cu ce fac eu acum?

– Ştii că e un păcat. Nu te poţi întîlni cu un bărbat care nu ţi-e soţ.

Alice pufni în rîs, apoi îşi potrivi faldurile pelerinei.

– Şi vrei să pornesc călare ca să-l întîlnesc pe cel ce mi-e hărăzit? Dragul de Edmond? întrebă ea, pe un ton plin de sarcasm. Înainte ca Ela să poată răspunde, continuă: Nu e nevoie să vii cu mine. Cunosc drumul, iar pentru ceea ce Gavin şi cu mine vom face, nu ne tre-

buie nimeni prin preajmă.

Ela era de prea mult timp în slujba lui Alice ca să mai fie şocată. Alice făcea ce voia şi cînd voia.

– Nu, te voi însoţi. Dar numai că să nu păţeşti nimic.

Alice ignoră femeia mai în vîrstă, aşa cum făcuse toată viaţa ei. Luă o lumînare din şfeşnicul greu de metal, de lîngă pat, şi porni spre uşa de stejar, prinsă cu drugi de fier.

– Atunci să n-aud nici un zgomot, spuse ea, peste umăr, deschizînd uşa cu balamelele ei bine unse. Luă în mînă poalele rochiei de brocart şi le aruncă peste braţ. Nu se putea împiedica să nu se gîndească că, peste cîteva săptămîni, va părăsi lăcaşul acesta, ajuns o ruină, şi va locui într-o casă, conacul *Chatworth,* o clădire din piatră şi lemn, înconjurată de ziduri înalte, protectoare. Linişte! îi şopti Elei, aruncîndu-şi un braţ peste abdomenul moale al femeii şi silind-o să se lipească de peretele umed al casei scărilor cufundate în întuneric. Unul din străjerii tatălui ei trecu, împleticindu-se, pe lîngă capătul treptelor, îşi încheie nădragii, apoi se întoarse la aşternutul lui de paie. Alice suflă repede în mucul lumînării, sperînd că bărbatul nu auzise icnetul Elei cînd se trezi în bezna apăsătoare şi încremenită. Vino, continuă ea, neavînd nici timp şi nici chef să asculte protestele servitoarei.

Aerul nopţii era proaspăt şi rece şi aşa cum Alice ştiuse, doi cai aşteptau gata pregătiţi de drum. Ea surîse urcînd în şaua armăsarului negru. Îl va răsplăti mai tîrziu pe băiatul de la grajd, care avea atît de mare grijă de stăpîna lui.

– Stăpînă! se tîngui Ela, disperată.

Dar Alice nu se întoarse, ştiind că sluga ei era prea grasă ca să încalece singură. Nu avea de gînd să piardă alte minute preţioase, cu o femeie bătrînă şi ne-

folositoare, nu acum, cînd Gavin o aştepta.

Uşa din zid, care dădea spre rîu, fusese lăsată deschisă pentru ea. Plouase, iar pămîntul era noroios, însă aerul părea să miroase a primăvară. Şi, odată cu el, o copleşi senzaţia ameţitoare a unei făgăduinţe, şi a pasiunii.

Cînd fu sigură că zgomotul copitelor nu mai putea fi auzit, se aplecă şi îi şopti calului:

– Haide, diavol negru. Du-mă la iubitul meu. Armăsarul se ridică pe picioarele dinapoi, ca să-i arate că înţelesese, apoi îşi întinse picioarele din faţă şi porni la galop. Cunoştea poteca, copitele lui părînd să înghită pămîntul.

Alice îşi scutură capul, lăsînd aerul să-i biciuiască faţa, abandonîndu-se forţei şi vitalităţii magnificului animal. Gavin, Gavin, Gavin, părea să spună tropotul copitelor, izbind poteca bătută. Muşchii calului dintre coapsele ei îi aminteau de Gavin. Mîinile lui puternice pe trupul ei, forţa lui îmbolnăvind-o de dorinţă. Faţa lui, razele lunii licărindu-i pe pomeţi, ochii lui atît de strălucitori, chiar şi în noaptea cea mai întunecată.

– Ho, frumosul meu, mai încet, spuse Alice, fără să ridice glasul, trăgînd frîul. Acum, că se apropia de locul de întîlnire, începu să-şi amintească ceea ce se străduia cu atîta grijă să uite. De data asta Gavin trebuie să fi auzit de iminenta ei căsătorie şi va fi furios.

Întoarse chipul pentru ca vîntul să-i sufle direct în faţă. Clipi des de mai multe ori pînă ochii i se umplură de lacrimi. Acestea îi vor fi de ajutor. Gavin detesta lacrimile, iar pe parcursul ultimilor doi ani le folosise cu mare prudenţă. Recurgea la această şmecherie doar cînd îşi dorea ceva cu disperare; reuşise astfel să nu le irosească efectul.

Alice oftă. De ce nu-i putea vorbi sincer lui Gavin?

De ce era nevoie ca bărbaţii să fie trataţi cu atîta drăgălăşenie? O iubea, în consecinţă ar fi trebuit să iubească ceea ce făcea, oricît ar fi fost de neplăcut pentru el. Era o speranţă deşartă, iar Alice o ştia foarte bine. Dacă îi va spune adevărul, îl va pierde pentru totdeauna. Şi atunci, unde îşi va găsi un alt iubit?

Amintirea trupului acela de bărbat, cu muşchii lui tari, insistent şi înfometat, o făcu pe Alice să-şi înfigă pantofii moi în coastele calului. Oh, da, se va folosi de lacrimi sau de indiferent ce va fi necesar, pentru a-l păstra pe Gavin Montgomery – cavaler cunoscut şi preţuit, luptător fără pereche – doar al ei, şi numai al ei!

Pe neaşteptate, aproape că auzi întrebările sîcîitoare ale Elei. Dacă Alice îl voia pe Gavin, de ce se promisese lui Edmond Chatworth, un bărbat cu pielea de culoarea burţii peştelui, cu mîini grase, fără vlagă, cu o gură mică şi urîtă care forma un cerc perfect?

Pentru că Edmond era conte. Avea pămînturi, de la un capăt la celălalt al Angliei, moşii în Irlanda, Ţara Galilor, Scoţia, şi se zvonea că pînă şi în Franţa. Fireşte, Alice nu avea de unde să ştie întinderea exactă a domeniilor lui, dar o va afla. Edmond era la fel de slab la minte pe cît era şi la trup, şi nu va trece mult pînă îl va avea sub controlul ei, atît pe el, cît şi averea lui. Îl va ţine fericit făcîndu-i rost de tîrfe, iar de averea lui se va ocupa ea însăşi, nestînjenită de pretenţiile şi poruncile enervante ale unui bărbat.

Alice avea o pasiune pentru chipeşul Gavin, dar asta nu-i întunecase judecata. Cine era Gavin Montgomery? Un baron lipsit de importanţă, nici bogat, nici sărac. Un războinic extraordinar, un bărbat frumos şi puternic, dar nu avea bogăţii, nu ca cele ale lui Edmond. Şi cum ar fi viaţa cu Gavin? Nopţile ar fi dominate de patimă şi extaz, dar ea ştia foarte bine că nici o femeie nu-l va

putea stăpîni vreodată. Dacă s-ar fi măritat cu Gavin, el ar fi aşteptat de la ea să stea acasă şi să se ocupe de treburile femeilor. Nu, nici o femeie nu-l va domina pe Gavin Montgomery. Ca soţ ar fi fost la fel de exigent pe cît era acum ca iubit.

Îşi îndemnă calul înainte. Voia totul, averea şi poziţia socială ale lui Edmond şi pasiunea lui Gavin. Zîmbi şi îşi aranjă cele două agrafe aurite, fiecare pe cîte un umăr, fixîndu-şi pelerina învolburată. O iubea, Alice era ferm convinsă, şi nu-i va pierde iubirea. Cum ar fi putut? Care altă femeie s-ar fi putut compara cu frumuseţea ei?

Alice începu să clipească des. Cîteva lacrimi şi Gavin va înţelege că era silită să se căsătorească cu Edmond. Gavin era un om de onoare. Va înţelege că ea trebuia să respecte învoiala făcută de tatăl ei cu Edmond. Mda, dacă va fi atentă, îi va avea pe amîndoi; nopţile cu Gavin, iar bogăţia lui Edmond pe timpul zilei.

Gavin stătea încremenit, aşteptînd. Singura parte din el, care se mişca, era un muşchi al fălcii, încordîndu-se şi relaxîndu-se. Lumina lunii făcea să-i sclipească pometii obrajilor, ajungînd să arate ca nişte lame de cuţit. Gura dreaptă, fermă, părea o tăietură deasupra bărbiei despicate. Ochii cenuşii fulgerară mînioşi, cenuşiul lor fiind aproape negru, ca părul cu buclele încovoiate peste gulerul hainei de lînă.

Doar anii lungi de pregătire extenuantă îi permiteau acest control rigid al comportării exterioare. Pe dinăuntru, turba de furie. În dimineaţa asta auzise că femeia pe care o iubea urma să se căsătorească cu un alt bărbat; să se culce cu un altul, copiii ei aparţinîndu-i

acestuia. Prima lui reacţie fusese să pornească, în goană, spre ruinele castelului *Valence* şi să-i pretindă să nege ceea ce auzise. Dar mîndria îl reţinuse. Întîlnirea de acum fusese aranjată cu mai multe săptămîni în urmă, aşa că se căzni să aştepte pînă o va putea vedea din nou, pînă cînd o va putea strînge la piept şi să o audă spunîndu-i, cu buzele ei dulci, ce voia să audă de la ea. Nu se va mărita cu nimeni altcineva. De asta era sigur.

Privi prin pustiul nopţii, ciulind urechea la tropotul copitelor, dar cîmpia era tăcută, nemărginită, iar întunericul întrerupt doar de umbre şi mai neguroase. Un cîine trecu pe furiş de la un copac la altul, fixîndu-l pe Gavin, temîndu-se de bărbatul tăcut, nemişcat. Noaptea îl făcu să-şi reamintească de clipa în care el şi Alice se întîlniseră, pentru prima oară, în acest luminiş, un loc ferit de vînt, sub cerul liber. În timpul zilei puteai trece călare fără măcar să-l observi, dar noaptea umbrele îl transformau într-o cutie catifelată, suficient de mare pentru a adăposti un giuvaer.

Gavin o întîlnise pe Alice la nunta uneia din surorile ei. Cu toate că cei din neamul Montgomery şi Valence erau vecini, se vedeau foarte rar. Tatăl lui Alice era un mare beţiv. Nu-i păsa de moşia lui; trăia în sărăcie şi îşi silea soţia şi cele cinci fete să trăiască la fel de sărăcăcios, ca nişte slugi. Gavin luase parte la nuntă dintr-un sentiment de datorie, ca reprezentant al familiei lui, cei trei fraţi ai săi refuzînd să-l însoţească.

Iar în acel maldăr greţos de murdărie şi ruină, Gavin o văzuse pe Alice, frumoasa şi inocenta Alice. La început nu-i veni să creadă că făcea parte din acea familie de fete grase şi urîte. Hainele îi erau din pînzeturile cele mai fine, manierele delicate şi pline de rafinament, iar frumuseţea ei....

Luase loc şi se holbase la ea, aşa cum făcuseră şi alţi tineri bărbaţi. Era perfectă; păr blond, ochi albaştri, o gură mică, pe care tînjea să o vadă surîzînd. În clipa aceea, chiar înainte să apuce să schimbe o vorbă cu ea, îi deveni dragă. Mai tîrziu, trebui să-şi croiască drum printre ceilalţi oaspeţi pentru a putea ajunge lîngă ea. Violenţa lui păru să o sperie pe Alice şi ea îşi plecase ochii, vocea ei blîndă fermecîndu-l şi mai mult. Era atît de timidă, atît de reţinută, că abia putea să răspundă întrebărilor lui. Alice era chiar mai mult decît s-ar fi aşteptat, feciorelnică şi totuşi femeie.

În noaptea aceea îi ceruse să se mărite cu el. Ea îi aruncase o privire surprinsă, ochii scăpărîndu-i, pentru o clipă, ca nişte safire. Apoi îşi lăsă capul în jos şi murmură ceva despre faptul că ar trebui să vorbească cu tatăl ei.

În ziua următoare, Gavin se duse la beţiv şi ceru mîna fiicei lui, dar bătrînul i-a spus tîmpenii, declarînd că mama fetei are nevoie de ea. Rostise cuvintele pe un ton ciudat de şovăielnic, de parcă fusese învăţat ce să spună, iar discursul îl memorizase cu greutate. Nimic din ceea ce îi declarase Gavin nu-l făcuse pe Valence să se răzgîndească.

Gavin plecase scîrbit, furios că cineva s-a pus de-a curmezişul între el şi femeia pe care o dorea. Nu ajunsese departe cînd o văzu din nou. Părul îi era lăsat liber, apusul soarelui făcîndu-l să lucească, catifeaua de un albastru-intens a rochiei reflectîndu-se în ochii ei. Era nerăbdătoare să afle care fusese răspunsul tatălui ei. Gavin i-l spuse furios, apoi îi zărise lacrimile; Alice încercase să le ascundă, dar el nu numai că le văzuse, dar le şi simţise. În cîteva minute descălecă, trăgînd-o şi pe ea de pe calul ei. Nu-şi aminti cum se întîmplase. O mîngîiase încercînd să o consoleze. Iar apoi au ajuns aici,

în acest loc ascuns, azvîrlindu-şi hainele, cuprinşi de focul pasiunii. Nu a ştiut dacă să-şi ceară iertare sau să se bucure. Dulcea Alice nu era o slugă cu care să te tăvăleşti în fîn; era o domnişoară de neam ales, una care, într-o zi, îi va fi soţie. Şi o găsise virgină. De asta a fost sigur cînd i-a văzut cele două picături de sînge de pe coapsele subţiri.

Doi ani! De atunci trecuseră doi ani. Dacă nu şi-ar fi petrecut cea mai mare parte a timpului în Scoţia, păzind graniţele, ar fi insistat ca tatăl ei să-i acorde mîna. Acum că se întorsese, plănuia să o facă. De fapt, dacă ar fi fost nevoie, avea de gînd să se ducă pînă la rege. Valence se purta iraţional. Alice îi povestise lui Gavin despre discuţiile cu tatăl ei, despre rugăminţi şi implorări – toate în zadar. O dată îi arătase o vînătaie primită, pentru că insistase prea mult. Atunci Gavin se înfuriase de-a binelea. Îşi luase spada şi ar fi pornit să-l ucidă, dacă Alice nu s-ar fi agăţat de el, rugîndu-l, cu lacrimi în ochi, să nu facă vreun rău tatălui ei. Nu putea refuza nimic lacrimilor ei, aşa că îşi vîrîse spada în teacă şi promisese că va aştepta. Alice îl asigurase că tatăl ei se va îndupleca şi îi va acorda permisiunea să se căsătorească.

Şi aşa continuaseră şi se întîlniseră în taină, ca nişte copii neascultători – o situaţie care stîrnea dispreţul lui Gavin. Cu toate astea, Alice îl implora să nu meargă la tatăl ei, să o lase pe ea să-l convingă.

Gavin îşi schimbă poziţia şi ascultă din nou. Aceeaşi tăcere şi beznă de nepătruns. Auzise, în dimineaţa acestei zile, că Alice urma să se mărite cu acel om greţos şi fricos, pe nume Edmond Chatworth. Acesta îi plătea regelui o taxă imensă ca să nu fie obligat să ia parte la nici un război. Nu e un bărbat adevărat, îşi zise Gavin. Chatworth nu merită titlul de conte. Gîndul că

Alice ar putea fi căsătorită cu un astfel de om întrecea orice imaginaţie.

Brusc, toate simţurile lui Gavin intrară în alertă. Percepuse sunetul înăbuşit al copitelor izbind pămîntul umed. Ajunse imediat lîngă Alice, iar ea se lăsă să cadă în braţele lui.

– Gavin, şopti ea, scumpul meu Gavin. Se lipi strîns de el, cuprinsă parcă de teroare.

El încercă să o depărteze, ca să-i poată vedea faţa, dar ea îl cuprinsese cu atîta disperare, încît nu îndrăzni să o facă. Îi simţi lacrimile pe gît, şi toată furia acelei zile dispăru ca prin minune. O zdrobi la pieptul lui, murmurîndu-i dezmierdări, mîngîindu-i părul.

– Spune-mi, ce s-a întîmplat? Ce te face să suferi?

Ea se retrase ca să-l poată privi, ştiind că se află în siguranţă, întunericul nopţii nu va trăda lipsa roşeţii din obraji.

– E ceva atît de îngrozitor, şopti ea cu un glas gîtuit de emoţie. Mult prea greu de suportat.

Gavin înţepeni, amintindu-şi ceea ce auzise despre căsătoria ei.

– Deci e adevărat?

Ea oftă delicat, îşi duse un deget la colţul unui ochi şi se uită la el printre gene.

– Tata nu poate fi convins. Am refuzat chiar să mă ating de mîncare, numai ca să-l fac să se răzgîndească, dar a pus una dintre femei... Nu, nu-ţi voi povesti ce a trebuit să suport. Mi-a spus că... Oh, Gavin, nu pot repeta cuvintele pe care le-a rostit în faţa mea. Îl simţi pe Gavin încremenind.

– Mă voi duce la el şi...

– Nu! spuse ea, înnebunită parcă de frică, mîinile apucîndu-i braţele musculoase. Nu se poate. Adică... Îşi coborî braţele şi genele. Adică, totul e deja aranjat.

Contractul de căsătorie a fost semnat de faţă cu martori. Nimeni nu mai poate face nimic. Dacă tatăl meu m-ar retrage din învoiala făcută, ar trebui să plătească zestrea mea lui Chatworth.

– O voi plăti eu, spuse Gavin, cu înverşunare.

Alice îi aruncă o privire surprinsă, apoi lacrimile puseră din nou stăpînire pe ochii ei.

– N-ar mai avea nici o importanţă. Tatăl meu nu mi-ar permite să mă căsătoresc cu tine. Oh, Gavin, ce-ar trebui să fac? Voi fi silită să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc. Se uită în sus la el, cu o expresie atît de încărcată de disperare, că Gavin o trase la pieptul lui. Cum să suport pierderea ta, iubitul meu? şopti ea cu buzele lipite de gîtul lui. Eşti pentru mine precum hrana şi apa, reprezinţi soarele şi noaptea. Eu... dacă te pierd, voi muri.

– Nu spune aşa ceva! Cum ai putea să mă pierzi? Ştii că am aceleaşi simţăminte pentru tine.

Ea se depărtă uşor ca să-l privească, dintr-o dată mult mai fericită.

– Atunci, mă iubeşti? Mă iubeşti cu adevărat, atît de mult că, dacă iubirea noastră ar fi pusă la încercare, aş putea să fiu sigură de tine?

Gavin se încruntă.

– Pusă la încercare?

Alice surîse printre lacrimi.

– Chiar dacă mă căsătoresc cu Edmond, vei continua să mă iubeşti?

– Să te căsătoreşti! aproape că strigă el, împingînd-o la o parte. Ai de gînd să te căsătoreşti cu acel bărbat?

– Am de ales? Rămaseră tăcuţi, Gavin privind-o aspru, Alice coborînd ochii, sfioasă, apoi ea reluă: Atunci voi pleca. Voi dispărea din calea ta. Nu vei mai fi obligat

să mă vezi.

Cînd o prinse din urmă, Alice ajunsese deja aproape de calul ei. O trase brutal spre el, zdrobindu-i gura de a lui, apăsînd-o cu forţă. Apoi nu mai urmară nici un fel de cuvinte, nu mai erau necesare. Trupurile lor se înţelegeau unul pe altul chiar dacă ei doi nu erau de acord. Tînăra domniţă ruşinoasă dispăruse complet. În locul ei apăru Alice cea plină de pasiune, pe care Gavin o cunoştea atît de bine. Mîinile ei îi sfîşiară hainele, înnebunite, aruncîndu-le grămadă la picioarele lor.

Rîse gutural văzîndu-l gol în faţa ei. Trupul îi era plin de muşchi tari, ca urmare a anilor îndelungaţi de lupte şi pregătire. Era cu un cap mai înalt ca ea care, de multe ori, depăşea în înălţime alţi bărbaţi. Avea umeri largi, un piept gros şi puternic. Dar şoldurile îi erau zvelte, abdomenul plat, muşchii depuşi în straturi. Coapsele şi pulpele zvîcneau de muşchi puternici – o consecinţă a anilor în care purtase armuri grele.

Alice făcu un pas şi trase aerul printre dinţi, devorîndu-i înfăţişarea. Mîinile se întinseră spre el ca nişte gheare.

Gavin o trase spre el sărutînd gura mică, care se deschise larg sub a lui, limba ei înfigîndu-se în gura lui. O trase şi mai aproape, excitat de foşnetul rochiei frecîndu-se de pielea lui goală. Buzele lui se mişcară spre obraz, spre gît. Avea toată noaptea la dispoziţie şi avea de gînd să şi-o petreacă făcînd dragoste cu ea.

– Nu! spuse Alice, nerăbdătoare, smulgîndu-se brusc din braţele lui. Îşi azvîrli mantia de pe umeri, nepăsătoare faţă de ţesătura atît de fină şi costisitoare şi împinse mîinile lui Gavin de pe centură. Eşti prea încet.

Gavin se încruntă o clipă, dar pe măsură ce straiele lui Alice erau împrăştiate, rînd pe rînd, la pămînt, simţurile puseră stăpînire pe el. Era tot atît de nerăbdătoare

ca şi el. Şi dacă nu va dori să prelungească momentul cînd trupurile lor se vor lipi goale, unul de celălalt?

Gavin ar fi vrut să savureze corpul zvelt al lui Alice, dar ea îl trase repede jos, conducîndu-l imediat înăuntrul ei. Iar atunci el nu se mai gîndi la alintări şi sărutări. Alice era sub el, îndemîndu-l. Îi dirija corpul cu o voce aspră, mîinile ei fixate ferm pe şoldurile lui împingînd tot mai tare. La un moment dat, Gavin se temu că o va răni, dar se părea să se bucure de forţa lui.

– Acum, acum! ceru ea de sub el, zvîrcolindu-se şi scoţînd un sunet jos, gutural, atunci cînd el îi dădu ascultare.

Imediat după ce terminară, se mişcă de sub el, îndepărtîndu-se. Îi spuse că asta se datora gîndurilor care o tulburau în încercarea de a împăca situaţia ei de femeie necăsătorită, cu pasiunea care o domina. Însă lui Gavin i-ar fi plăcut să o mai ţină în braţe, să se desfete mai mult cu trupul ei şi poate să facă din nou dragoste. De data asta ar fi fost mult mai încet, acum că focul patimii fusese stins. El încercă să ignoreze sentimentul de neîmplinire, de parcă tocmai ar fi gustat ceva, dar nu era încă sătul.

– Trebuie să plec, spuse ea ridicîndu-se şi începînd procesul complicat al îmbrăcării.

Lui Gavin îi plăcea să-i urmărească picioarele subţiri în timp ce-şi trăgea ciorapii de bumbac. Cel puţin, dacă o privea, reuşea să uite de acel gol interior. Pe neaşteptate, îşi aminti că, în curînd, un alt bărbat va avea dreptul să o atingă. Şi imediat dori să-i provoace aceeaşi suferinţă pe care o simţea şi el.

– Şi mie mi s-a oferit căsătoria. Alice se opri brusc, cu mîna pe ciorap, privindu-l, aşteptînd să audă mai mult. Fiica lui Robert Revedoune.

– Nu are nici o fiică, doar băieţi, amîndoi însuraţi,

replică Alice. Revendoune era unul din conţii regelui, un om ale cărui domenii întinse le făceau pe cele ale lui Edmond să arate precum grădina unui ţăran.

Nu-i fusese uşor, dar în anii în care Gavin bătuse drumurile Scoţiei, Alice reuşise să afle trecutul tuturor conţilor, al celor mai bogaţi oameni ai Angliei, înainte de a se hotărî că Edmond va fi cel mai uşor de prins în plasă.

– N-ai auzit că au murit amîndoi, acum cîteva luni, de pîntecărie?

Ea îl privi mirată.

– Dar n-am auzit niciodată vorbindu-se de vreo fată.

– O fată tînără, Judith, mult mai tînără decît fraţii ei. Am aflat că mama ei o pregătise pentru mănăstire. E ţinută închisă în casa tatălui ei.

– Şi ţi s-a propus să te însori cu această Judith? Dar înseamnă că e moştenitoarea tatălui ei, e o femeie bogată. De ce ţi-ar oferi-o? Se opri, amintindu-şi că trebuie să-şi ascundă gîndurile faţă de Gavin.

El îşi întoarse faţa spre ea, iar Alice îi văzu muşchii fălcii zvîcnind, razele lunii sclipindu-i pe pieptul gol, acoperit încă de transpiraţie de la unirea lor înflăcărată.

– De ce ar oferi un astfel de premiu unui Montgomery? zise el. Pe vremuri, familia Montgomery fusese suficient de bogată pentru a stîrni invidia regelui Henric al IV-lea. Henric îi declarase trădători, apoi începuse să distrugă acea familie puternică. Reuşise atît de bine că aiba acum, o sută de ani mai tîrziu, familia avea posibilitatea să recîştige ceea ce pierduse. Dar cei din neamul Montgomery aveau memorii foarte bune şi nici unuia nu-i plăcea să i se reaminteaască de ceea ce fuseseră cîndva.

– Pentru sabia mea şi a fraţilor mei, răspunse Gavin la propria întrebare. Pămînturile lui Revendoune se măr-

ginesc la nord cu ale noastre, iar el se teme de scoţieni. Ştie că domeniile îi vor fi protejate dacă se aliază cu familia mea. Unul dintre cîntăreţii de la curte l-a auzit afirmînd că cei din neamul Montgomery, dacă nu produc altceva, fac cel puţin fii care trăiesc. Deci mi se oferă fiica lui, cu condiţia să-i fac cît mai mulţi fii.

Alice era aproape gata îmbrăcată. Se uită la el cu ochii mari.

– Titlul nobiliar se transmite prin fiică, nu-i aşa? Primul tău născut va fi conte, la fel ca tine, dacă tatăl ei va muri.

Gavin se răsuci brusc. Nu se gîndise la aşa ceva, şi nici nu-i păsa. Era ciudat că tocmai lui Alice, care se preocupa atît de puţin de problemele lumeşti, să-i treacă prin minte aşa ceva.

– Atunci te vei căsători cu ea? întrebă ea, stînd lîngă el şi urmărindu-l cum se îmbracă în grabă.

– N-am luat nici o hotărîre. Oferta n-a sosit decît acum două zile, iar pe atunci credeam...

– Ai văzut-o? îl întrerupse Alice.

– Să o văd? Te referi la moştenitoare?

Alice strînse din dinţi. Bărbaţii puteau fi atît de tari de cap. Îşi reveni imediat.

– E frumoasă, ştiu, spuse ea tînguindu-se. Şi, odată ce te vei însura cu ea, nu-ţi vei mai aminti de mine.

Gavin se ridică repede în picioare. Nu ştia dacă să se înfurie sau nu. Femeia asta discuta despre căsătoriile lor cu alte persoane de parcă asta n-ar fi însemnat nimic pentru legătura dintre ei.

– N-am văzut-o, răspunse el.

Şi, dintr-o dată, noaptea păru să-l cuprindă în întunecimea ei. Ar fi vrut ca Alice să nege orice vorbă referitoare la căsătoria ei, dar în loc de asta discuta despre o posibilă căsătorie a lui. Voia să plece, departe de

complicaţiile aduse de femei, înapoi la judecata sănătoasă şi logică a fraţilor lui.

– Nu ştiu ce va fi.

Alice se încruntă cînd el îi luă braţul şi o conduse spre cal.

– Te iubesc, Gavin, se grăbi ea să-i şoptească. Indiferent ce se va întîmpla, eu te voi iubi întotdeauna, te voi dori mereu.

El o ridică repede şi o puse în şa.

– Trebuie să te întorci înainte să descopere cineva că ai plecat. Ce-ar fi dacă o astfel de poveste ar ajunge la urechile bravului şi nobilului Chatworth?

– Gavin, eşti crud cu mine, spuse ea, dar în voce nu i se simţea durerea. Trebuie să fiu pedepsită pentru ceea ce nu depinde de mine, pentru o situaţie pe care nu o pot controla?

El nu-i dădu nici un răspuns.

Alice se aplecă şi-l sărută, dar îşi dădu seama că mintea îi era în altă parte, iar asta o înspăimîntă. Trase de hăţuri şi porni la galop.

Capitolul 2

Se făcuse deja tîrziu cînd Gavin a ajuns în apropierea castelului *Montgomery*. Cu toată averea furată de acel rege lacom, zidurile acestea rămăseseră ale lor. Cei din neamul Montgomery locuiau aici de acum patru sute de ani, de cînd William cucerise Anglia, aducînd cu el puternica şi deja bogata familie normandă.

De-a lungul secolelor, castelului i se adăugaseră alte clădiri, fusese întărit, transformat, pînă cînd pereţii groşi de peste patru metri ajunseseră să înconjoare un teren de peste trei acri. Înăuntru, pămîntul era împărţit în două – curtea exterioară şi cea interioară. Cea exterioară găzduia servitorii, cavalerii garnizoanei şi toate acele sute de oameni şi animale de care era nevoie pentru un castel. Curtea exterioară o adăpostea şi o proteja pe cea interioară, unde se aflau casele celor patru fraţi Montgomery şi suita lor personală. Aşezarea era situată în vîrful unei coline, spatele fiindu-i apărat de un rîu. Nici un copac nu avea voie să crească la mai puţin de o milă de castel. Un duşman ar fi trebuit să se apropie în cîmp deschis.

Timp de patru secole familia Montgomery păzise acest castel de un rege avar şi de războaiele între nobili. Gavin privi cu mîndrie la zidurile care se înălţau

amenințător și care constituiau căminul lui. Își îndreptă calul spre rîu, apoi descălecă și-l conduse spre poteca îngustă. În afara porții masive din față, aceasta era singura cale de a pătrunde în castel. Poarta principală era acoperită de o barieră-ghilotină: un gard din țepi, putînd fi coborît cu ajutorul unor frînghii. Acum, pe timpul nopții, straja ar fi trebuit să trezească alți cinci oameni ca să îl ridice. Așa că Gavin se duse la mica intrare din spate, crenelurile zidurilor fiind patrulate de oameni care se plimbau încoace și în colo, pînă la ivirea zorilor. Gavin salută scurt, din cap, pe fiecare. Nici un bărbat care punea preț pe viața lui nu și-ar fi permis să doarmă.

În timpul domniei regelui Henric al VII-lea, majoritatea castelelor decăzuseră, ajungînd în ruină. Cînd se instalase pe tron, cu șaisprezece ani în urmă, în 1489, hotărîse să diminueze puterea baronilor. Interzisese armatele particulare și pusese praful de pușcă sub control guvernamental. Din moment ce baronii nu mai puteau purta războaie pentru profitul lor, averile lor avuseseră de suferit, întreținerea castelelor era costisitoare și, rînd pe rînd, zidurile groase fuseseră abandonate în favoarea conacelor.

Dar mai erau acei care, printr-o muncă intensă și o bună gospodărire, reușiseră să păstreze puternicele construcții vechi. Așa erau cei din neamul Montgomery, fiind respectați pe tot cuprinsul Angliei. Tatăl lui Gavin construise un conac mare și confortabil pentru cei cinci copii ai săi, dar îl ridicase înăuntrul zidurilor.

Odată ajuns în curte, Gavin observă o activitate febrilă.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă el pe băiatul de la grajd care îi luă calul.

– Stăpînii tocmai s-au întors de la un foc în sat.

– A fost mare?

– Nu, au ars doar cîteva din casele neguţătorilor. Stăpînii n-ar fi trebuit să meargă. Băiatul ridică din umeri, de parcă şi-ar fi zis că nu-i nici un chip să-i înţelegi pe nobili.

Gavin lăsă calul în grija băiatului şi intră în conac, construit lîngă vechiul turn de piatră, folosit acum doar ca depozit. Fraţii lui preferau confortul casei mari. Mai mulţi cavaleri se pregăteau de culcare, iar Gavin îi salută pe cîţiva, grăbindu-se să urce scările late din lemn de stejar, spre propriile odăi de la etaj.

– Iată-l pe fratele nostru rătăcitor, strigă vesel Raine. Miles, ce crezi tu, călăreşte aiurea pe cîmp în timpul nopţii, neglijîndu-şi îndatoririle? Dacă ne-am fi purtat ca el, jumătate din sat ar fi ars pînă în temelii.

Raine era cel de-al treilea Montgomery, cel mai scund şi mai solid dintre cei patru. Era un bărbat puternic, cu un trup viguros. Ar fi putut arăta înspăimîntător, şi aşa şi arăta pe cîmpul de luptă; dar în cea mai mare parte a timpului, la fel ca acum, ochii îi dansau jucăuşi, iar obrajii îi erau îmbodobiţi cu gropiţe.

Gavin se uită la fraţii săi, însă nu-i învrednici cu nici un zîmbet.

Miles, cu hainele încă înnegrite de funingine, turnă vin într-o carafă şi i-o întinse lui Gavin.

– Ai primit veşti proaste? Miles era cel mai tînăr dintre fraţi, un bărbat mereu serios, cu ochii ageri şi pătrunzători, cărora nu le scăpa nimic. Zîmbea foarte rar.

Raine fu imediat chinuit de remuşcări.

– S-a întîmplat ceva rău?

Gavin luă carafa cu vin şi se lăsă să cadă pe un jilţ sculptat în lemn de nuc, din faţa focului. Era o încăpere mare, cu podeaua din scînduri de stejar, acoperită din loc în loc de covoare orientale. Pe pereţi atîrnau tapi-

serii grele, lucrate din fire de lînă reprezentînd scene de vînătoare şi din Cruciade. Tavanul era din grinzi grele, arcuite, atît decorative, cît şi slujind unui scop precis. Spaţiile goale dintre ele erau umplute cu ghips alb. Era o încăpere tipic bărbătească, cu mobilă mare, neagră, sculptată cu multă migală. În capătul sudic era o arcadă cu o fereastră înaltă, scaunele de pe margine fiind acoperite cu postav roşu. Sticla ferestrei fusese adusă din Franţa.

Cei trei fraţi erau îmbrăcaţi în haine simple, închise la culoare. Cămăşile din bumbac, deschise la gît, le erau lipite de trup. Peste acestea purtau pieptare din lînă, un fel de veste lungi care le ajungeau pînă la partea de sus a coapselor. Peste pieptar venea o haină groasă, scurtă, cu mîneci lungi. Picioarele bărbaţilor, expuse vederii de la coapse în jos, erau strînse în pantaloni negri de lînă, mulaţi pe masivele umflături ale muşchilor. Gavin avea cizme înalte pînă la genunchi. La şold îi atîrna o spadă, într-o teacă bătută în giuvaeruri.

Gavin bău cu poftă din vin, apoi îl urmări pe Miles umplîndu-i-o din nou. Nu putea vorbi despre nefericirea lui legată de Alice, nici măcar cu fraţii săi.

Cum Gavin nu scotea nici un cuvînt, Miles şi Raine schimbară priviri între ei. Ştiau unde fusese Gavin şi erau în stare să ghicească ce fel de veşti îi provocaseră înfăţişarea asta răvăşită. Raine o întîlnise, o dată, pe Alice, la îndemnul insistent al lui Gavin şi descoperise în ea o răceală care nu-i era pe plac. Însă pentru Gavin, ameţit de amorul său, Alice era tot ce putea fi mai perfect într-o femeie. Ori de cîte ori se gîndea la ea, Raine se simţea plin de simpatie pentru Gavin.

Nu şi Miles. Nu era atins nici măcar de aluzia unei iubiri pentru o femeie. Pentru el o femeie era la fel ca oricare alta; serveau aceluiaşi scop.

– Robert Revendoune a trimis un nou mesaj, întrerupse el tăcerea. Cred că e îngrijorat că, dacă fiica lui nu va aduce pe lume un fiu cît de curînd, s-ar putea să moară şi să-l lase fără urmaşi.

– E bolnăvicioasă? întrebă Raine. El era cel mai blînd dintre fraţi, preocupat mereu de o iapă care şchiopăta şi de o slugă zăcînd în pat.

– N-am auzit aşa ceva, răspunse Miles. Omul e înnebunit de durere că şi-a pierdut cei doi fii şi nu ia mai rămas decît o fată plăpîndă. Am auzit că-şi bate soţia în mod regulat, ca răsplată pentru atît de puţini fii.

Raine privi încruntat carafa cu vin. Nu credea că o femeie trebuie bătută.

– S-o ia unul din voi, spuse Gavin. Chemaţi-l pe Stephen din Scoţia, sau tu, Raine, ai mare nevoie de o nevastă.

– Pentru fiica lui Revendoune nu-l vrea decît pe cel mai în vîrstă dintre noi, spuse Raine. Altfel aş fi mai mult decît dornic.

– Ce-i cu tocmeala asta? spuse Miles furios. Ai douăzeci şi şapte de ani şi îţi trebuie o nevastă. Judith Revendoune e bogată, aduce cu ea zestrea unui conte. Poate prin ea familia Montgomery îşi va putea recîştiga ceea ce a avut cîndva.

Alice era pierdută şi cu cît va înfrunta mai repede acest crunt adevăr, cu atît va reuşi mai repede să se vindece, se gîndi Gavin.

– Fie. Accept căsătoria.

Raine şi Miles dădură imediat drumul aerului din piept, fără să-şi fi dat seama că uitaseră să mai respire. Miles puse pe masă cupa cu vin.

– I-am cerut mesagerului să rămînă. Speram să-i pot da răspunsul tău.

După ce Miles părăsi încăperea, Raine nu-şi mai

putu stăpîni înclinaţia spre glume.

– Am auzit că e numai atît de înaltă, spuse el ducîndu-şi mîna la talie, şi că are dinţi de cal. Dar asta n-ar fi nimic...

În vechiul turn trăgea curentul; vîntul şuiera printre crăpături. Hîrtia de vată de la ferestre nu prea reuşea să împiedice frigul să pătrundă în odaie. Alice dormea confortabil, complet dezbărcată, acoperită cu o plapumă din lînă umplută cu puf de gîscă.

– Stăpînă, şopti Ela la urechea ei. E aici.

Somnoroasă, Alice se răsuci spre ea.

– Cum de îndrăzneşti să mă trezeşti! spuse ea înfuriată. Cine e aici?

– Servitorul de la conacul Revendoune. El...

– Revendoune! spuse Alice ridicîndu-se imediat în capul oaselor, complet trează. Adu halatul şi cheamă-l.

– Aici? Ela o privi înspăimîntată. Nu, stăpînă, nu ai voie. Cineva te-ar putea auzi.

– Mda, replică Alice, absentă. Riscul e prea mare. Lasă-mă să mă îmbrac. Îl voi întîlni sub ulmul de lîngă grădina din spatele bucătăriei.

– Noaptea? Dar...

– Pleacă! Spune-i să fie acolo cît mai repede.

Alice îşi vîrî braţele în halat – un strai din catifea roşie, groasă, tivit cu blană cenuşie de veveriţă. Îşi strînse mijlocul cu o centură groasă şi încălţă nişte papuci din piele, vopsiţi în auriu.

De la ultima ei întîlnire cu Gavin se scurse aproape o lună şi, în tot acest timp, nu primise nici o veste de la el. Însă doar la cîteva zile, după noaptea petrecută în pă-

dure, auzise că urma să se căsătorească cu moştenitoarea averii familiei Revendoune. Iar acum se zvonea, de-a lungul şi de-a latul Angliei, că unirea lor va fi sărbătorită printr-un turnir. Urmau să fie invitaţi toţi oamenii importanţi, toţi cavalerii pricepuţi în mînuirea spadei şi suliţei. Şi cu fiecare cuvînt auzit, Alice era tot mai geloasă. Cum i-ar fi plăcut să stea lîngă un soţ ca Gavin şi să urmărească un turnir, sărbătorindu-i căsătoria! Dar pentru nunta ei nu se făceau astfel de planuri.

Cu toate astea, oricît de multe ar fi aflat despre pregătiri, nu auzise nici un cuvînt despre cum ar fi acea Judith Revendoune. Fata era doar un nume fără chip. Acum două săptămîni, lui Alice îi venise ideea să angajeze un spion ca să afle mai multe despre această necunoscută, numită Judith, să ştie cum arată, cu cine anume va trebui să se ia la întrecere. Îi poruncise Elei să fie informată imediat ce omul va sosi, indiferent cît ar fi fost ora.

Inima lui Alice bătea cu repeziciune şi alerga cît o ţineau picioarele, pe poteca năpădită de bălării a grădinii. Judith asta nu putea arăta decît ca o broască rîioasă, îşi zise. Trebuia să arate aşa.

– Oh, stăpînă, rosti spionul cînd Alice se apropie. Frumuseţea ta depăşeşte strălucirea lunii. Îi apucă mîna şi i-o sărută.

Omul o scîrbea, dar fusese singurul pe care îl găsise, singurul capabil să se apropie de familia Revendoune. Era revoltător preţul pe care îl ceruse pentru serviciile lui! Un bărbat slinos şi slugarnic, dar cel puţin ştiuse să-i satisfacă poftele trupului. La fel ca oricare bărbat, îşi zise ea, minunîndu-se.

– Ce veşti îmi aduci? întrebă Alice nerăbdătoare, trăgîndu-şi repede mîna. Ai văzut-o?

– Nu... de aproape, dar...

– De aproape, ai văzut-o sau nu? vru să ştie Alice, privindu-l drept în ochi.

– Da, am văzut-o, răspunse omul cu o voce fermă. Dar e foarte bine păzită. Voia să-i facă plăcere acestei frumuseţi blonde, aşa că era mai bine să-i ascundă adevărul. O văzuse pe Judith Revendoune, dar numai de la depărtare, călărind spre conac, însoţită de alte femei. Nici măcar nu era sigur care dintre siluetele înfofolite era cea a lui Judith Revendoune.

– De ce e păzită? Nu e suficient de întreagă la minte pentru a fi lăsată liberă?

Brusc, servitorului i se făcu teamă de această femeie care îi punea întrebări atît de insistente. Ochii aceia albaştri emanau putere.

– Fireşte, există tot felul de zvonuri. Nu e văzută decît în compania însoţitoarelor ei şi a mamei. Şi-a petrecut toată viaţa alături de ele şi s-a pregătit dintotdeauna pentru viaţa într-o mănăstire.

– Mănăstire? Alice simţi cum încordarea începe să o părăsească. Era un fapt bine cunoscut că, atunci cînd se năştea o fiică deformată sau întîrziată la minte, dacă familia era destul de bogată, era închisă şi lăsată în grija maicilor. Deci tu crezi că ar putea fi nătîngă şi pocită?

– Stăpîna mea, din ce alt motiv ar fi fost ascunsă toată viaţa ei? Robert Revendoune e un om crud. Soţia lui şchioapătă de cînd a aruncat-o pe scări. N-a vrut ca lumea să afle că fiica lui e un monstru.

– Dar nu eşti sigur că acesta e motivul pentru care a fost ascunsă?

El zîmbi, simţindu-se în siguranţă.

– Ce alt motiv ar putea exista? Dacă ar fi sănătoasă la minte şi normală, n-ar scoate-o în lume ca să fie văzută? Nu i-ar fi oferit mîna înainte ca moartea fraţilor ei să-l silească să o facă? Care om i-ar permite singurei

fiice să intre la mănăstire? Asta se întîmplă numai în familiile cu prea multe fete.

Alice stătea în întuneric, privind drept înainte. Tăcerea ei îl încurajă pe bărbat să devină mai îndrăzneţ. Se aplecă spre ea, îşi puse mîna peste a ei şi îi şopti la ureche:

– Stăpînă, nu există temei pentru neliniştea ta. Nu există nici un fel de mireasă frumoasă care să-l facă pe lordul Gavin să te uite.

Doar şuieratul aerului, tras în piept, lăsă să se înţeleagă că Alice îl auzise. Oare pînă şi ultimii dintre servitori aflaseră despre ea şi Gavin? Cu tot talentul unei mari actriţe se răsuci spre om şi îi surîse.

– Te-ai descurcat foarte bine şi vei fi răsplătit... după cum meriţi. Nu lăsă nici un dubiu asupra înţelesului acestor cuvinte.

El se aplecă şi îi sărută gîtul.

Alice se retrase, ascunzîndu-şi repulsia.

– Nu, nu în seara asta, şopti ea pe un ton plin de promisiuni. Mîine. Trebuie să fac pregătirile necesare ca să putem petrece cît mai mult timp împreună. Trebuie să pleci, adăugă ea, prefăcîndu-se că regretă.

Imediat ce-i întoarse spatele, de pe chipul ei dispăru orice urmă de zîmbet. Mai avea încă un drum de făcut înainte de a se întoarce în pat. Nu va permite nici unui om să vorbească liber despre ea şi Gavin... iar acesta va plăti pentru cuvintele lui.

– Bună dimineaţa, tată, spuse Alice veselă, aplecîndu-se să şteargă cu buzele obrazul bătrînului scofîlcit

şi murdar. Se afla la al doilea canat al turnului, reprezentînd o singură încăpere enormă. Aici era salonul cel mare: o cameră pentru a mînca, un loc de odihnă pentru slugile castelului şi pentru toate activităţile zilnice. Privi ulciorul gol al tatălui ei. Tu, cel de colo, strigă ea, cu voce ascuţită, unui servitor trecînd prin cameră. Adu tatălui meu un alt butoi cu bere.

Nicolas Valence apucă mîna fiice lui şi se uită la ea cu recunoştinţă.

– Eşti singura căreia îi pasă, frumoasa mea Alice. Toate celelalte, mama şi surorile tale, încearcă să mă ţină departe de licoarea mea preferată. Însă tu ştii ce alinare e pentru mine.

Ea se depărtă de el, mascîndu-şi scîrba provocată de atingerea lui.

– Cum să nu, scumpul meu tată. Şi asta fiindcă doar eu te iubesc. Îi zîmbi dulce.

După toţii anii ăştia, Nicolas continua să se minuneze că el şi soţia lui, mărunţică şi urîtă, reuşiseră să creeze o făptură atît de superbă. Frumuseţea blondă a lui Alice contrasta puternic cu pielea lui smeadă. Iar cînd celelalte femei ale casei se năpusteau asupra lui, ocărîndu-l din cauza băuturii, Alice îi aducea sticla pe furiş. Era adevărat, îl iubea. Iar el o iubea la rîndul lui. Nu-i dăduse el banii pe care-i mai avea ca să-şi cumpere haine? Frumoasa lui Alice purta straie de mătase, în timp ce surorile ei erau îmbrăcate în pînzeturi ţesute în casă. Ar fi făcut orice pentru ea. Nu-i spusese el acelui Gavin Montgomery că fata lui nu se putea mărita cu el, aşa cum îi ceruse Alice? Fireşte, Nicolas nu înţelegea: de ce o tînără nu dorea să se mărite cu un bărbat atît de puternic şi bogat ca Gavin Montgomery. Dar Alice avusese dreptate. Ridică carafa plină şi o dădu pe gît. Avusese dreptate, acum urma să se mărite

cu un conte. Bineînţeles că Edmond Chatworth era nimic pe lîngă acei tineri chipeşi, din neamul Montgomery, dar Alice ştia întotdeauna ceea ce era mai bine pentru ea.

– Tată, spuse Alice zîmbind, aş vrea să-ţi cer o favoare.

El termină o a treia carafă de bere. Uneori favorurile lui Alice erau destul de greu de dus la împlinire. Schimbă subiectul:

– Ai auzit că azi-noapte un om a căzut de pe zidul turnului? Un străin. Nimeni nu pare să ştie de unde a apărut.

Expresia lui Alice se schimbă. Acum spionul nu va mai povesti nimănui despre Gavin sau despre faptul că se interesase de moştenitoarea averii lui Revendoune. Alungă repede acest gînd. Moartea acelui om nu însemna nimic pentru ea.

– Vreau să merg la nunta femeii Revendoune cu Gavin.

– Vrei o invitaţie la nunta fiicei unui conte? întrebă Nicolas, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Da.

– Dar e imposibil. Cum aş putea face aşa ceva?

De data asta Alice îi făcu semn servitorului să se depărteze şi umplu singură carafa tatălui ei.

– Am pus la cale un plan, spuse ea repede şi îl blagoslovi cu unul din cele mai încîntătoare zîmbete.

Capitolul 3

Focul se înalţă în partea laterală a pietrei şi devoră, înfometat, cel de-al doilea cat, făcut din lemn, al prăvăliei negustorului. Aerul era îmbîcsit de fum, iar bărbaţii şi femeile, înşiraţi să trimită, din mînă în mînă, găleţile cu apă, abia dacă se vedeau. Doar ochii şi dinţii le mai rămăseseră albi.

Gavin, gol pînă la brîu, cioplea sălbatic cu toporul, încercînd să despartă clădirea alăturată de prăvălia cuprinsă de flăcări. Vigoarea cu care lucra nu trăda faptul că muncea intens de două zile.

Oraşul în care ardea clădirea, unde alte trei ajunseseră cenuşă, îi aparţinea. Era înconjurat de ziduri înalte de trei metri, coborînd de pe colina pe care era situat castelul Montgomery. Impozitele oraşului erau plătite fraţilor Montgomery, iar în schimbul lor cavalerii protejau şi îi apărau pe locuitorii lui.

– Gavin! urlă Raine pe deasupra vîjîitului flăcărilor. Şi el era murdar de funingine şi de transpiraţie. Coboară de acolo. Focul e mult prea aproape.

Gavin ignoră avertismentul fratelui său. Nu se uită în sus la zidul cuprins de flăcări, ameninţînd să cadă, în orice clipă, asupra lui. Izbi şi mai năprasnic cu toporul, luptîndu-se să taie grinzile vechi de pe vechiul perete

de piatră, aşa ca cei de jos să poată azvîrli apă asupra lor.

Raine ştia că nu are nici un sens să mai strige la Gavin. Obosit, le făcu semn bărbaţilor extenuaţi, din spatele lui, să continue să tragă grinzile din perete. Raine depăşise starea de extenuare, deşi nu dormise decît patru ore, cu patru mai mult decît Gavin. Raine ştia din experienţă că dacă chiar numai un centimetru, din ceea ce Gavin considera a fi a lui, se afla în pericol, acesta nu va dormi şi nici nu se va odihni pînă nu va fi sigur că se află în siguranţă.

Raine rămase jos, urmărind, cu respiraţia tăiată, cum Gavin lucra dedesuptul peretelui arzînd. Se va prăbuşi în orice clipă, iar Raine nu putea decît spera că Gavin va termina de ciopîrţit grinzile şi va coborî scara. Negustorii şi servitorii scoteau exclamaţii înspăimîntătoare, văzînd zidul clătinîndu-se. Lui Raine i-ar fi plăcut să-l coboare cu forţa pe Gavin, dar ştia că puterea lui nu se compara cu cea a fratelui mai mare.

Brusc, grinzile căzură înăuntrul pereţilor de piatră, iar Gavin fu imediat pe scară. Abia ce atinse pămîntul cînd Raine se azvîrli asupra lui, aruncîndu-l din calea flăcărilor.

– Luate-ar naiba, Raine! zbieră Gavin la urechea fratelui său. Mă zdrobeşti. Dă-te jos!

Raine era prea obişnuit cu toanele lui Gavin ca să se simtă jignit. Se ridică încet, simţind cum îl dor muşchii după lupta cu focul din ultimele zile.

– Astea-s mulţumirile pe care le primesc fiindcă ţi-am salvat viaţa! De ce dracu' ai stat atît de mult acolo? Încă puţine secunde şi te-ai fi prăjit.

Gavin se ridică repede, întorcîndu-şi faţa înnegrită spre clădirea pe care tocmai o părăsise. Focul fusese împins în interiorul zidurilor de piatră şi nu mai ameninţa

clădirile învecinate. Mulţumit că pericolul dispăruse, i se adresă fratelui său:

– Cum să fi lăsat clădirea să ardă? întrebă el pipăindu-şi umărul. Era julit şi sîngera în locul în care Raine îl împinsese peste pietriş. Dacă n-am fi oprit focul, s-ar fi putut să fi rămas fără oraş.

Ochii lui Raine fulgerară.

– Aş fi preferat să pierd o mie de clădiri decît să te pierd pe tine.

Gavin zîmbi. Dinţii lui albi sclipiră pe faţa neagră şi murdară.

– Îţi mulţumesc, rosti el încet. Dar eu cred c-aş prefera să pierd un pic de carne decît o altă clădire. Se răsuci şi porni direct spre oamenii ocupaţi să arunce apă asupra clădirii aflate lîngă cea pe care o făcuse bucăţi.

Raine ridică din umeri şi se depărtă. Gavin era stăpîn al domeniului *Montgomery* încă de la şaisprezece ani şi îşi lua foarte în serios această răspundere. Ce era a lui, era a lui, şi ar fi luptat pînă la moarte să păstreze ceea ce-i aparţinea. Însă Gavin ar fi tratat cinstit şi corect pînă şi cel mai umil servitor sau hoţ înrăit, dacă aceştia ar fi aparţinut domeniului *Montgomery*.

Gavin reveni la conac noaptea tîrziu. Se duse în salonul de iarnă o încăpere de lîngă salonul mare, care servea drept sală de mese. Podelele erau acoperite cu carpete groase din Antioch. Încăperea fusese construită recent, iar lambriurile de pe pereţi fuseseră sculptate în aşa fel încît să semene cu o ţesătură fină. Un capăt al odăii era dominat de un cămin uriaş. Poliţa de piatră de deasupra avea sculptată în ea leoparzii blazonului Montgomery.

Raine era deja acolo, curat şi îmbrăcat în straie negre de lînă, avînd în faţă o enormă tavă de argint,

umplută cu bucăţi prăjite de carne de porc, felii de pîine caldă, mere şi piersici uscate. Era ferm hotărît să mănînce fiecare firimitură. Mîrîi şi arătă cu degetul spre o cadă mare din lemn, umplută cu apă fierbinte şi pusă lîngă foc.

Oboseala lui Gavin începea să se facă simţită. Îşi scoase pantalonii, îşi azvîrli cizmele, apoi se lăsă să alunece în apă. Arsurile şi tăieturile începură să-l usture. O servitoare tînără apăru dintr-un cotlon întunecat şi se puse să spele spatele lui Gavin.

– Unde e Miles? întrebă Raine printre înghiţituri.

– L-am trimis la conacul Revendoune. Mi-a amintit că azi urma să aibă loc logodna. A plecat ca reprezentant al meu. Gavin se aplecă înainte, lăsînd fata să-l spele. Nu-şi privi fratele.

Raine fu cît pe ce să se înece cu o halcă de carne.

– Ce-ai făcut?!

Gavin se uită mirat la el.

– Am spus că l-am trimis pe Miles ca reprezentant al meu la logodna cu fata lui Revendoune.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-ai pierdut minţile! Nu trimiţi pe altcineva de parcă ai cumpăra o iapă care a cîştigat un trofeu. E vorba de o femeie!

Gavin se zgîi la fratele său. Lumina flăcărilor alunecă pe obrajii supţi, lăsînd să i se vadă maxilarul încordîndu-se.

– Sînt la curent cu faptul că e femeie. Dacă n-ar fi, nu m-aş vedea silit să mă însor cu ea.

– Silit! Raine se lăsă pe spetează scaunului. Era complet nedumerit. Era adevărat că, în timp ce cei trei fraţi ai lui Gavin călătoreau liberi, prin ţară, vizitînd castele şi conace în Franţa, ba chiar şi Ţara Sfîntă, Gavin fusese legat de registrul de socoteli şi gospodărirea domeniului. Avea douăzeci şi şapte de ani şi, în un-

sprezece ani, cu excepţia răscoalelor recente din Scoţia, abia dacă îşi părăsise căminul. Gavin nu avea de unde să ştie că fraţii săi erau, deseori, îngăduitori cu el, pentru ceea ce ei considerau a fi ignoranţa lui în privinţa femeilor care nu aparţineau claselor inferioare.

– Gavin, spuse Raine, plin de răbdare, Judith Revendoune e o domnişoară de viţă nobilă, fiica unui conte. A fost învăţată să aştepte anumite lucruri de la tine, cum ar fi maniere curtenitoare şi respect. Ar fi trebuit să mergi personal să-i spui că vrei să te însori cu ea.

Gavin întinse braţul, servitoarea frecîndu-l cu o cîrpă udă. Partea din faţă a rochiei din bumbac era îmbibată de apă şi i se lipise de sînii plini. Se uită în ochii ei şi îi zîmbi, simţind primele impulsuri ale dorinţei. Îi aruncă lui Raine o privire duşmănoasă.

– Dar nu vreau să mă însor cu ea. Presupun că nu poate fi atît de proastă încît să creadă că mă însor cu ea pentru altceva decît pămînturile ei.

– Nu-i poţi spune aşa ceva! Trebuie să o curtezi şi...

Gavin se ridică în picioare, iar fata se urcă pe un scaun şi turnă apă caldă peste el, ca să-l limpezească.

– Va fi a mea, declară el sec. Va face aşa cum îi spun. Am văzut destule fete nobile ca să ştiu cum sînt. Stau toată ziua la soare, bîrfesc, se îndoapă cu fructe şi miere, şi se îngraşă. Sînt leneşe şi ignorante; au avut întotdeauna tot ce şi-au dorit. Ştiu cum să mă port cu femeile astea. Acum o săptămînă, am trimis un om la Londra şi am comandat nişte goblenuri noi din Flandra, ceva simplu, cum ar fi o nimfă zbenguindu-se prin pădure, aşa ca să nu se înfricoşeze de scenele de război. Le voi atîrna în salonul ei şi îi voi permite accesul la toate aţele de mătase şi acele de argint pe care şi le doreşte, iar ea va fi mulţumită.

Raine se ridică încet şi se gîndi la femeile pe care le

cunoscuse în călătoriile lui prin ţară. Cele mai multe se potriveau descrierii lui Gavin, dar existau şi femei inteligente şi pătimaşe, care erau mai degrabă partenere ale soţilor lor.

– Şi dacă vrea să-şi bage nasul în treburile moşiilor?

Gavin ieşi din cadă şi luă prosopul moale din bumbac, întins de fată.

– Nu se va vîrî în nimic din ce e al meu. Va face exact ce-i voi spune, altfel va regreta amarnic.

Capitolul 4

Razele soarelui se revărsau prin ferestrele deschise, căzînd pieziş pe podelele acoperite de rogojini, jucîndu-se cu firele de praf, făcîndu-le să sclipească ca nişte pete aurii. Era o zi perfectă de primăvară, prima zi din luna mai, aerul înmiresmat fremătînd de gingăşia pe care doar primăvara o poate aduce.

Era o încăpere mare, spaţioasă, cuprinzînd jumătate din capătul de sus al casei construite din lemn şi piatră. Prin ferestrele îndreptate spre sud, pătrundea suficientă lumină pentru a încălzi camera. Era o odaie simplă, Robert Revendoune nu şi-ar fi cheltuit banii pe lucruri frivole, cum ar fi covoarele şi tapiseriile.

În dimineaţa asta însă, încăperea nu arăta chiar atît de sărăcăcioasă. Fiecare scaun era acoperit cu cîte un curcubeu de culori. Straiele zăceau împrăştitate prin întreaga odaie; frumoase, elegante, strălucitoare, toate noi, şi toate făcînd parte din zestrea lui Judith Revendoune. Existau mătăsuri din Italia, catifele din Orient, caşmiruri din Veneţia, pînzeturi din Tripoli. Giuvaerurile sclipeau din toate locurile: de pe pantofi, catarame, bentiţe. Erau de toate felurile: smaralde, perle, rubine. Iar aceste veşminte şi giuvaeruri erau aruncate pe mai multe soiuri de blănuri – samur, hermină, castor, veveriţă, vulpe, rîs.

În mijlocul acestor splendori se afla Judith, stînd atît de tăcută că, dacă cineva ar fi pătruns în odaie, nici n-ar fi observat-o. Înfăţişarea ei depăşea în frumuseţe orice material sau bijuterie. Picioarele mici erau încălţate în pantofi din piele verde, moale, împodobiţi cu o blană albă de hermină. Rochia îi era strînsă pe trup, în partea de sus, mînecile largi atîrnînd de la încheietură pînă la talie. Rochia îi scotea în evidenţă talia subţire. Decolteul pătrat era adînc; deasupra lui, sînii ei erau vizibili, în toată splendoarea şi plinătatea lor. Fusta avea forma unui clopot graţios, legănîndu-se uşor atunci cînd păşea. Materialul era ţesut cu fire de aur, fragile şi grele, lucind şi radiind în lumina razelor de soare. Mijlocul îi era prins cu o centură îngustă din piele verde, bătută în smaralde. Pe frunte avea o coroniţă subţire din aur, cu un smarald mare în mijloc. O manta din tafta verde-albăstrui îi cuprindea umerii, fiind tivită cu o bandă lată de blană de hermină. Pe o altă femeie, strălucirea extraordinară a rochiei, în verde şi auriu, ar fi arătat deplasat. Dar Judith era mai frumoasă ca oricare rochie. Era o femeie mică de statură, cu rotunjimi gata să facă oricare bărbat să-şi ţină respiraţia. Părul ei castaniu-roşcat îi atîrna liber pe umeri, ajungîndu-i pînă la talie, terminîndu-se în bucle bogate. Bărbia hotărîtă era ţinută sus. Chiar şi acum, cînd se gîndea la oribilele evenimente ce vor urma, buzele îi erau pline şi moi. Însă ochii erau cei care atrăgeau atenţia. Aveau nuanţa puternică, învăluitoare, a aurului, adunînd în ei soarele şi reflectîndu-l asupra rochiei.

Întoarse uşor capul şi privi afară, la acea zi minunată. În oricare alt moment ar fi fost mulţumită de această vreme, dorindu-şi să călărească pe cîmpurile presărate cu flori înmiresmate. Dar astăzi stătea foarte liniştită, atentă să nu se mişte şi să şifoneze rochia. Nu

rochia era cea care o făcea să stea atît de încremenită, ci gîndurile apăsătoare. Astăzi era nunta ei, o zi care de mult timp o înspăimînta. Ziua de azi va pune capăt libertăţii şi fericirii cunoscute pînă acum.

Pe neaşteptate, uşa se deschise brusc şi două din cameristele ei intrară în odaie. Feţele le erau îmbujorate, tocmai se întorseseră în goană de la biserică. Fugiseră să arunce o privire mirelui.

– Oh, stăpînă, spuse Maud. E atît de chipeş! E înalt, cu părul negru, ochii negri şi umerii...! Întinse braţele cît putu de larg şi oftă teatral. Nu ştiu cum a reuşit să treacă prin cadrul uşilor. Trebuie să se fi aplecat şi întors într-o parte. Se uită la stăpîna ei, ochii jucîndu-i în cap. Nu-i plăcea să o vadă pe Judith atît de nefericită.

– Şi merge cam aşa, spuse Joan, trăgîndu-şi umerii cît mai în spate şi făcînd cîţiva paşi mari, hotărîţi, prin cameră.

– Da, da, o aprobă Maud. E un om mîndru. Ca toţi cei din neamul Montgomery. Se poartă de parcă toată lumea ar fi a lor.

– Mi-e mi-ar conveni, spuse Joan, apoi dădu ochii peste cap către Maud, aceasta chinuindu-se să nu izbucnească în rîs.

Dar Maud era mult mai preocupată de stăpîna ei, care, cu toate glumele lor, nu catadicsise nici măcar să zîmbească.

– Stăpînă, spuse ea, încet, mai doreşti ceva? Mai e destul timp înainte de plecarea la biserică.

Judith îşi clătină capul.

– Nu mai am nevoie de nimic. Mama se simte bine?

– Da, se odihneşte înaintea drumului spre biserică. E destul de departe, iar braţul ei... Maud se opri, sesizînd expresia de durere de pe faţa stăpînei ei. Judith se învinuia doar pe ea însăşi pentru braţul rupt al mamei ei.

Conştiinţa îi era suficientă, fără ca Maud să-i mai reamintească. Lui Maud îi venea să-şi tragă palme. Atunci eşti gata? întrebă ea, cu blîndeţe.

– Corpul îmi e pregătit. Doar mintea mai are nevoie de ceva timp. Vrei să te duci cu Joan se vezi de mama?

– Dar, stăpînă...

– Nu, o întrerupse Judith. Aş vrea să rămîn singură. S-ar putea să fie ultimele clipe în care să mă pot bucura de intimitate. Cine ştie ce va aduce ziua de mîine? Întoarse capul spre fereastră.

Joan dădu să răspundă cuvintelor melancolice ale stăpînei ei, dar Maud o opri. Joan n-o putea înţelege pe Judith. Era bogată, astăzi era nunta ei, şi lucrul cel mai bun, soţul era tînăr şi chipeş. De ce nu era fericită? Ridică din umeri, nedumerită, în timp ce Maud o împingea prin uşa deschisă.

Pregătirile pentru nunta lui Judith durau deja de cîteva săptămîni. Urma să fie un eveniment somptuos, ieşit din comun, şi-l va costa pe tatăl ei taxele pe un an. Ţinuse socotelile pentru fiecare lucru cumpărat, notînd în catastif miile de suluri de pînză pentru corturile masive ce vor adăposti oaspeţii, făcînd totalul mîncării ce urma să fie servită: o mie de porci, trei sute de viţei, o sută de boi, patru mii de căprioare, trei sute de butoaie de bere. Iar listele nu se mai terminau.

Şi toate astea pentru ceva ce nu-şi dorea pentru nimic în lume.

Majoritatea fetelor erau crescute să creadă că o căsătorie era o parte inevitabilă a viitorului lor, dar nu era şi cazul lui Judith. Din ziua în care se născuse, fusese tratată cu totul altfel. Cînd fiica ei venise pe lume, Helen era deja vlăguită de nenumăratele avorturi şi de bătăile primite de la un om lipsit de orice scrupule. Helen aruncase o singură privire trupuşorului vioi, cu părul său

roşcat, iar din clipa aceea nimic altceva nu mai contase. Cu toate că nu-şi înfruntase soţul niciodată, pentru copilul acesta ar fi riscat şi iadul. Îşi dori două lucruri pentru micuţa ei Judith: să o protejeze de un tată brutal şi violent şi să-i asigure independenţa pe tot restul vieţii.

După mulţi ani, fu pentru prima oară că Helen îndrăzni să-şi sfideze soţul de care se temea atît de mult. Îi ceru ca fiica ei să fie trimisă la mănăstire. Lui Robert nu-i păsa absolut deloc ce urma să se întîmple cu fiica sau mama ei. La ce i-ar fi folosit o fiică? Îşi avea băieţii de la prima soţie, iar creatura abjectă, sclifosită, care era acum nevasta lui, nu putuse face decît copii morţi şi o fată lipsită de orice valoare. Rîsese şi acceptase ca fiica să-i fie trimisă la mănăsitre, atunci cînd va împlini vîrsta necesară. Dar ca să-i arate fiinţei smiorcăite, din faţa lui, ce credea el despre pretenţiile ei, o azvîrlise în jos pe scări. Helen şchiopăta pînă în ziua de azi de pe urma căzăturii în care îşi rupsese piciorul, dar meritase. Îşi păstrase fiica numai pentru ea. Au existat şi clipe în care Helen ar fi putut uita că e căsătorită. Îi plăcea să se gîndească că e văduvă, trăind singură, cu fata ei atît de frumoasă.

Au fost ani fericiţi. Îşi pregătise fiica pentru viaţa simplă şi aspră a călugăriţelor.

Însă acum totul era pierdut. Judith va fi soţie: o femeie lipsită de orice putere, depinzînd în întregime de ce-i oferea bărbatul şi stăpînul ei. Judith nu ştia nimic din ce ceea înseamnă a fi soţie. Cosea, înţepîndu-se la fiecare împunsătură, şi habar nu avea cum să ţină andrelele în mînă. Nu ştia să stea liniştită ore în şir, aşteptînd ca slugile să facă toate muncile în locul ei. Însă ceea ce era cel mai cumplit, ea nu cunoştea deloc sensul cuvîntului *supunere.* O soţie trebuia să-şi ţină ochii plecaţi în faţa soţului, să-i urmeze îndrumările în orice

privinţă; Judith fusese pregătită să ajungă stareţă, singura femeie considerată a fi egala unui bărbat. Judith îşi privise tatăl şi fraţii de la acelaşi nivel, fără să tremure nici măcar atunci cînd Robert Revendoune o ameninţa cu pumnul, iar dintr-un motiv necunoscut, atitudinea ei părea să-i amuze tatăl. Avea în ea o mîndrie cu totul neobişnuită pentru o femeie, ba chiar şi pentru mulţi bărbaţi. Păşea cu umerii traşi în spate şi spinarea dreaptă. Nici un bărbat nu va tolera vocea ei calmă, sigură, cu care discuta relaţiile regelui cu Franţa sau îşi expunea propriile opinii, cu totul radicale, privind felul în care trebuiau trataţi servitorii şi supuşii. Bărbaţii se aşteptau ca femeile să vorbească despre giuvaeruri şi rochii. Judith era deseori mulţumită de îmbrăcămintea aleasă de cameristele ei însă dacă din cameră lipseau doi saci cu linte, furia ei era fără margini.

Helen făcuse tot posibilul să-şi ţină fiica cît mai departe de lumea exterioară castelului. Se temea că un bărbat ar putea-o vedea, şi-ar dori-o, iar Robert ar fi de acord. Atunci fiica ei îi va fi luată. Judith ar fi trebuit să intre la mănăstire odată cu împlinirea vîrstei de doisprezece ani, dar Helen nu suportase să se despartă de ea. An după an o păstrase cu egoism, iar acum toată pregătirea şi educaţia nu-i mai serveau la nimic.

Judith avusese cîteva luni la dispoziţie ca să se pregătească pentru căsătoria cu un străin. Nu-l văzuse şi nici un o interesa să-l vadă. Ştia că pe viitorul soţ îl va vedea destul. Nu cunoscuse nici un alt bărbat, cu excepţia tatălui şi fraţilor ei, aşa că se aştepta la o existenţă petrecută în compania unui bărbat care ura femeile, le bătea, era lipsit de educaţie şi nu ştia nimic altceva decît cum să-şi folosească forţa. Plănuise dintotdeauna să scape de o astfel de viaţă, dar acum ştia că destinul hotărîse altfel. Peste zece ani va fi şi ea la fel

ca mama ei: tremurînd, ochii privind dintr-o parte în alta, mereu speriată?

Judith se ridică, rochia grea, cu firele ei de aur, căzînd la podea, foşnind uşor. Ei bine, nu! Nu-i va arăta niciodată că se teme de el; indiferent ce va simţi, îşi va ţine capul sus şi-l va privi drept în ochi.

O clipă, umerii îi căzură. Era îngrozită de acest străin care urma să-i devină domn şi stăpîn. Cameristele ei rîdeau vorbind, vesele, despre iubiţii lor. Se putea oare ca unirea cu un nobil să fie la fel? Un bărbat era capabil de iubire şi tandreţe, precum o femeie? Va afla cît de curînd. Îşi îndreptă din nou umerii. Îşi va acorda o şansă, îşi jură Judith în gînd. Va fi o oglindă a comportării lui. Dacă se va purta blînd, va fi blîndă la rîndul ei. Dacă va fi la fel ca tatăl ei, nu se va lăsa impresionată, îi va plăti cu aceeaşi monedă. Nici un bărbat n-o dominase vreodată, şi nici nu o va domina. Judith îşi făcu din asta un jurămînt.

– Stăpînă, strigă Joan entuziasmată, dînd buzna în odaie. *Sir* Raine şi fratele său, *Sir* Miles, aşteaptă afară. Au venit să te vadă. Joan îşi privi domniţa cu o expresie exasperată, văzînd că nu înţelege despre ce e vorba. Sînt fraţii soţului tău. *Sir* Raine vrea să te cunoască înainte de nuntă.

Judith îşi aranjă ţinuta şi se pregăti să-şi întîmpine vizitatorii. Bărbatul cu care urma să se căsătorească nu se arăta interesat de ea; pînă şi logodna fusese rezolvată printr-un reprezentant, iar acum nu el, ci fraţii lui se prezentaseră la castel ca să o salute. Trase adînc aer în piept şi se chinui să-şi oprească tremurul. Nu-şi dăduse seama că era atît de înspăimîntată.

Raine şi Miles coborau, unul lîngă celălalt, scările largi, în spirală, ale conacului *Revendoune.* Sosiseră abia noaptea trecută. Gavin amînase cît mai mult posibil

momentul înfruntării viitoarei nunţi. Raine încercase să-şi convingă fratele mai mare să-şi cunoască mireasa, dar acesta refuzase. Îi spusese că o va vedea destul în anii care vor urma, de ce să grăbească blestemul?

Cînd Miles revenise din misiunea sa de reprezentant la logodnă, Raine fusese cel carę se interesase de moştenitoare. Ca de obicei, Miles nu avusese prea multe de spus, dar Raine îşi dăduse seama că-i ascundea ceva. Întrucît Raine o văzuse pe Judith, îşi dăduse seama de ce.

– De ce nu i-ai spus lui Gavin? întrebase Raine. Ştii că-i e groază de ceea ce el numeşte *pocita lui bogată.*

Milse nu zîmbise, dar ochii îi străluciseră amintindu-şi de imaginea de vis a viitoarei lui cumnate.

– M-am gîndit că i-ar prinde bine să greşească şi el, măcar o dată.

Raine îşi înăbuşise hohotul de rîs. Gavin îl trata, uneori, pe fratele său mai mic, ca pe un băieţel şi nu ca pe un bărbat de douăzeci şi doi de ani. Tăcerea lui Miles în privinţa frumuseţii logodnicei lui Gavin a fost o mică pedeapsă pentru toate acele momente cînd i se poruncise ce să facă. Raine a scos un mic chicot.

– Şi cînd te gîndeşti că scumpul nostru frate mi-a oferit-o mie, iar eu nici măcar n-am încercat! Dacă aş fi văzut-o, m-aş fi luptat cu el pentru ea. Crezi că e prea tîrziu?

Dacă Miles răspunsese ceva, Raine nu-l mai auzise. Gîndurile lui îi rătăciră în altă parte, amintindu-şi de clipa cînd dăduse ochii, pentru prima oară, cu micuţa lui cumnată, al cărei cap abia dacă îi ajungea la umăr. Văzuse cît e de scundă înainte de a-i vedea faţa. După o singură privire aruncată ochilor ei, puri şi sclipitori ca aurul din Ţara Sfîntă, nu mai văzuse nimic altceva. Judith Revendoune se uitase la el cu inteligenţă, de la egal la egal, de parcă l-ar fi cîntărit. Raine nu făcuse

altceva decît să se holbeze, incapabil să vorbească, simţindu-se de parcă ar fi fost tras în adîncuri de curentul emanînd din acei ochi. Nu-i zîmbise prosteşte şi nici nu se hlizise cum ar fi făcut cele mai multe fecioare, îl întîmpinase cu fruntea sus, ca pe un egal. Iar lui Raine atitudinea ei i se păruse ameţitoare. Miles trebuise să-i dea un ghiont ca să-l facă să-i vorbească. Raine nu auzise nici un cuvînt din cîte se rostiseră în faţa lui, se mulţumise să stea nemişcat şi să privească. Îşi imaginase luînd-o în braţe şi ducînd-o din această casă, făcînd-o a lui. Ştia că va trebui să plece înainte de a avea şi alte gînduri indecente, legate de soţia fratelui său.

– Miles, spuse el acum, gropiţele despicîndu-i adînc obrajii, aşa cum se întîmpla de fiecare dată cînd încerca să-şi reţină rîsul, poate ar fi bine ca amîndoi să-l răsplătim pe fratele nostru pentru acele multe ore de antrenament, cu şi fără armură.

– Ce pui la cale? întrebă Miles, ochii sclipindu-i plini de interes.

– Dacă îmi amintesc bine, tocmai am văzut o femeie hidoasă, cît un pitic, cu dinţi stricaţi şi o parte exterioară incredibil de grasă.

Miles începu să zîmbească. Era adevărat, văzuseră pe scări o astfel de cotoroanţă.

– Înţeleg. Nu trebuie să minţim, dar nici nu e nevoie să spunem adevărul.

– Exact.

Era încă dimineaţă cînd Judith îşi urmă cameristele, pe scările largi ducînd spre salonul mare, de la al doilea

cat al conacului. Pe podea erau rogojini noi, tapiseriile fuseseră scoase din cufere şi atîrnate pe pereţi, iar din pragul uşii şi pînă în capătul îndepărtat al încăperii se afla o potecă groasă de petale de trandafiri şi crini. Pe aici va păşi cînd va reveni de la biserică, ca femeie căsătorită.

Maud venea în urma stăpînei sale, ţinînd sus trena lungă a rochiei fragile, din fire aurii, şi mantia cu blana ei de hermină. Judith se opri o clipă, înainte de a ieşi din casă, trăgînd adînc aer în piept şi adunîndu-şi curajul.

Se scurse un moment pînă ochii i se obişnuiră cu lumina soarelui, văzînd apoi şirul lung de oameni veniţi să asiste la sărbătoarea nunţii unei fete de conte. Nu era deloc pregătită pentru strigătele vesele cu care fu întîmpinată – strigăte de apreciere şi bucurie, la vederea unei tinere încîntătoare.

Judith zîmbi, dînd din cap spre oaspeţii călare, dar şi spre slugile şi negustorii veniţi să asiste la festivitate.

Drumul pînă la biserică va fi ca o paradă, vrînd să arate lumii bogăţia şi importanţa contelui Robert Revendoune. Mai tîrziu, se va putea lăuda cu cîţi conţi, baroni, nobili de viţă aleasă veniseră la nunta fiicei lui. Procesiunea era condusă de saltimbanci, vestind cu entuziasm sosirea frumoasei mirese. Judith fu ridicată de tatăl ei pe un cal alb, ochii lui aprobîndu-i rochia şi înfăţişarea. Cu această ocazie deosebită, urma să călărească pe şa lateral; poziţia neobişnuită o făcu să se simtă stîngace, dar se strădui să nu o arate. În spatele ei călărea mama ei, încadrată de Miles şi Raine. Mulţimea oaspeţilor îi urma în ordinea importanţei.

Ciupindu-şi corzile harfelor, trubadurii îşi începură cîntecele, iar alaiul se puse în mişcare. Înaintau încet,

urmînd cîntăreţii şi pe Robert Revendoune, care păşea mîndru, ducînd hăţurile calului pe care se afla fiica lui.

În ciuda tuturor jurămintelor şi promisiunilor, cu fiecare pas, Judith descoperi că e tot mai emoţionată. Curiozitatea legată de viitorul ei soţ începea să-i roadă sufletul. Stătea dreaptă în şa, dar ochii erau îndreptaţi spre uşa bisericii, unde se aflau două siluete; preotul şi străinul care îi era sortit să-i fie soţ.

Gavin nu era la fel de curios. Stomacul încă îi era întors pe dos după descrierea făcută de Raine. Se părea că fata era nu numai slabă de minte, dar şi urîtă. Încercă să nu se uite la alaiul ce se apropia prea repede, dar cîntecele şi strigătele asurzitoare, ale miilor de servitori şi negustori, înşiraţi de-a lungul drumului ca să privească, îl împiedicară să-şi asculte propriile gînduri. Fără să vrea, ochii îi fură atraşi de alai. Nu-şi dăduse seama că erau deja atît de aproape. Cînd Gavin privi în sus şi văzu fata cu părul castaniu-roşcat, habar nu avu cine ar putea fi. Trecu un minut întreg pînă să înţeleagă că era mireasa lui. Raze de soare emanau din ea, de parcă ar fi fost o zeiţă păgînă trezită la viaţă. Făcu ochii mari, gura rămînîndu-i uşor deschisă. Apoi zîmbi. Raine! Fireşte că Raine îl minţise. Gavin fu atît de uşurat, atît de fericit, că nu observă că părăsea arcada bisericii, coborînd treptele cîte două, trei, odată. Tradiţia cerea ca mirele să aştepte ca mireasa să fie ridicată de tatăl ei, de pe cal, să fie însoţită pe trepte, apoi oferită noului ei stăpîn. Dar Gavin dorea să o vadă mai bine. Nu auzi hohotele de rîs şi exclamaţiile vesele ale celor prezenţi, cînd împinse cu cotul şi îşi puse palmele pe talia miresei, ajutînd-o să coboare.

Văzută de aproape, era chiar şi mai uluitoare. Ochii lui se delectară cu buzele ei moi, pline, ademenitoare. Pielea îi era lăptoasă şi pură, mai fină decît oricare satin.

Şi fu cît pe ce să-şi piardă răsuflarea cînd îi întîlni, în sfîrşit, ochii.

Gavin îi zîmbi sincer încîntat, iar ea îi surîse la rîndul ei, dezvăluind dinţii albi ca nişte perle. Zgomotul mulţimii îi readuse la realitate. Fără prea mult chef, o lăsă cu picioarele pe pămînt, îi oferi braţul, închizîndu-şi mîna peste a ei, de parcă fata ar fi încercat să-i scape. Era ferm hotărît să păstreze această nouă proprietate.

Martorii scenei au fost pe deplin mulţumiţi de comportarea impetuoasă a lui Gavin Montgomery şi dădură glas aprobării lor. Robert se încruntă furios, văzîndu-se dat la o parte, apoi observă că toţi invitaţii rîdeau.

Ceremonia avu loc în faţa bisericii, aşa ca toţi cei prezenţi să poată asista la această unire şi nu doar cei cîţiva, care s-ar fi putut înghesui înăuntru. Preotul îl întrebă pe Gavin dacă o ia de soţie pe Judith Revendoune. Gavin se uită la femeia din faţa lui, părul ei lăsat liber fluturînd în valuri groase, moi, pînă la talie, unde se încolăceau în bucle.

– Da, spuse el.

Apoi preotul o întrebă pe Judith, care se uită la Gavin cu aceeaşi lipsă de pudoare. Era îmbrăcat în cenuşiu din cap pînă în picioare. Pieptarul şi haina, cu umeri laţi, erau din catifea moale, italiană. Haina era împodobită cu blană neagră de nurcă, începînd de la gulerul lat şi ajungînd pînă în partea din faţă a îmbrăcămintei. Singurul lui giuvaer era pe spada atîrnîndu-i la şold, mînerul fiind încrustat cu un diamant mare, sclipind în lumina soarelui.

Cameristele îi spuseseră că Gavin era chipeş, dar Judith nu se aşteptase la un bărbat care să degaje atîta forţă. Se aşteptase la un tînăr blond şi plăpînd. Acum însă se uită la părul negru şi des, încolăcindu-se peste guler, îi văzu buzele zîmbindu-i, iar apoi ochii, care o

făcură să-i treacă fiori pe şira spinării.

Spre marea bucurie a mulţimii, preotul trebui să repete întrebarea de două ori. Spunînd „Da", Judith îşi simţi obrajii arzînd. Oh, da, categoric că-l va lua de soţ pe Gavin Montgomery.

Îşi făcură jurăminte de iubire, credinţă şi supunere, iar cînd schimbară inelele, mulţimea, rămasă un timp tăcută, scoase un alt strigăt, o adevărată ameninţare pentru acoperişul bisericii. Zestrea lui Judith fu citită oaspeţilor şi privitorilor, dar însuşirea bogăţiilor abia dacă se făcu auzită. Judith şi Gavin, o tînără frumoasă şi un bărbat chipeş, erau preferaţii lor. Miresei şi mirelui li se întinseră coşuri cu monede de argint, pe care ei le aruncară spre oamenii aflaţi la capătul treptelor. Apoi cuplul îl urmă pe preot în biserica întunecată şi tăcută.

Gavin şi Judith primiră locurile de onoare din strană, deasupra mulţimii înghesuite. Cei doi erau ca nişte copii, aruncîndu-şi unul altuia priviri pe furiş, pe tot parcursul slujbei. Oaspeţii îi urmăreau cu adoraţie, încîntaţi de această căsătorie, cu începutul ei de basm. Menestrelii compuneau deja cîntecele pentru petrecerea de mai tîrziu. Slugile şi locuitorii domeniului, rămaşi afară, discutau despre hainele elegante ale invitaţilor, dar mai ales despre frumuseţea miresei.

Exista însă o persoană care nu era deloc fericită. Alice Valence stătea lîngă creatura grasă şi leneşă a viitorului ei soţ, Edmond Chartworth, privind mireasa cu toată ura din sufletul ei. Gavin se făcuse de rîs! Chicotiseră pînă şi slugile cînd se repezise în jos, pe scări, după acea femeie, ca un băieţel alergînd spre primul lui cal.

Cum de putea cineva să o considere frumoasă pe acea căţea cu părul roşu? Alice ştia că părul roşu era

întotdeauna însoţit de pistrui.

Îşi întoarse privirea de la Judith şi se uită la Gavin. El era cel care o enerva. Alice îl cunoştea mai bine decît se cunoştea el. Chiar dacă o faţă frumoasă îl putea face să ţopăie ca un saltimbanc, îi cunoştea forţa şi adîncimea sentimentelor. Dacă îi spusese că o iubeşte, atunci era adevărat. Şi cît de curînd va avea grijă să-i reamintească de cuvintele rostite. Nu-i va permite să o uite cînd se va afla în pat cu diavoliţa aceea roşcată.

Alice îşi privi mîinile şi surîse. Avea un inel... Da, îl avea pe deget. Ridicînd ochii spre mire şi mireasă, se simţi în siguranţă, un plan începînd deja să se formeze în mintea ei.

Îl văzu pe Gavin luînd mîna lui Judith şi sărutînd-o, ignorîndu-l pe Raine care îi amintea că se aflau în biserică. Alice îşi clătină capul. Proasta de ea habar nu avea cum să se poarte. Ar fi trebuit să-şi coboare genele şi să se îmbujoreze; roşeaţa o prindea foarte bine pe Alice. Dar Judith Revendoune se mulţumi să-şi fixeze soţul, urmărindu-i fiecare mişcare, felul în care îşi apăsa buzele de palma ei. Cu totul lipsit de feminitate, îşi zise Alice.

În clipa aceea, reacţia lui Alice nu trecu neobservată. Raine privi, în jos, din strană şi văzu încruntătura care încreţise fruntea ei perfectă. Era sigur că nu-şi dădea seama ce face. Alice era foarte atentă să arate numai ceea ce dorea să se vadă.

Foc şi gheaţă, îşi zise el. Frumuseţea lui Judith era ca focul pe lîngă răceala blondă a lui Alice. Zîmbi gîndindu-se cît de uşor îi era focului să topească gheaţa, apoi îşi aminti că totul depindea de tăria focului şi de mărimea blocului de gheaţă. Fratele său era un bărbat sănătos la minte, simţitor, judecînd drept, cu o singură excepţie: Alice Valence. Gavin o adora; se înfuria ori de

cîte ori cineva făcea doar aluzie la slăbiciunile ei. Proaspăta lui soţie îl atrăgea, dar pentru cît timp? Va putea ea înfrunta adevărul că inima soţului ei îi aparţinea lui Alice? Raine spera din tot sufletul. Şi, uitîndu-se de la o femeie la cealaltă, îşi dădu seama că pe Alice o puteai venera, dar Judith era o femeie pe care să o iubeşti.

Capitolul 5

La încheierea lungii slujbe de nuntă, Gavin luă mîna lui Judith şi o conduse la altar, unde îngenunchează în faţa preotului, aşteptînd binecuvîntarea lui. Omul sfînt îi dădu lui Gavin sărutul păcii, pe care acesta îl transmise soţiei lui. Ar fi trebuit să fie un sărut simplu; dar cu toate că se termină repede, buzele lui Gavin zăboviră făcînd-o pe Judith să-l privească, ochii ei aurii oglindindu-i atît plăcerea, cît şi surpriza.

Pe chipul lui Gavin se aşternu un zîmbet larg şi fericit, îi luă mîna în a lui şi o conduse, prin biserică, aproape alergînd. Ajunşi afară, mulţimea îi întîmpină cu o ploaie de grăunţe care, prin cantitatea lor, ar fi putut fi mortale. O ridică pe Judith pe calul ei, talia ei fiind mică chiar şi acoperită de mai multe rînduri de straie. I-ar fi plăcut să o pună pe armăsarul lui, dar comisese deja destule *faux pas* de cînd o văzuse. Dădu să ia hăţurile animalului, dar Judith ştia să şi-l strunească singură, iar asta îi făcu plăcere; era important ca soţia lui să călărească bine.

Mireasa şi mirele conduseră alaiul înapoi spre conacul *Revendoune,* Gavin ţinîndu-i strîns mîna cînd intrară în holul mare, curăţat de curînd. Judith se uită la petalele de trandafiri şi crini, împrăştiate pe podea. Doar

cu cîteva ore în urmă petalele acestea îi păruseră un semn de rău augur al lucrurilor teribile, pe cale să se întîmple. Acum, ridicînd ochii spre Gavin, văzîndu-i pe ai lui zîmbindu-i, ideea de a-i fi soţie nu i se mai păru atît de înspăimîntătoare.

– Aş da foarte mult să-ţi cunosc gîndurile, spuse Gavin, cu buzele aproape de urechea ei.

– Mă gîndeam că această căsătorie nu pare chiar atît de rea pe cît am crezut.

O clipă, Gavin rămase trăsnit, apoi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de rîs. Judith habar nu avea că-l insultase şi-i făcuse un compliment, dintr-o singură frază. O tînără bine crescută n-ar fi recunoscut niciodată că ideea căsătoriei, cu oricare bărbat ales pentru ea, nu i-ar fi fost pe plac.

– Ei bine, scumpă soţie, spuse Gavin, cu ochii scăpărînd, eu sînt mai mult decît mulţumit.

Acestea au fost primele cuvinte schimbate între ei, după care nu mai avură timp şi de altele. Mirele şi mireasa trebuiau să întîmpine sutele de invitaţi, să-i felicite.

Judith stătea tăcută lîngă soţul ei, zîmbind fiecărui oaspete. Cunoştea pe foarte puţini dintre ei, viaţa ei de pînă acum fiind foarte retrasă. Robert Revendoune se afla de cealaltă parte a ei, asigurîndu-se că nu făcea nimic nepotrivit. Nu va fi sigur că scăpase de ea decît după consumarea căsătoriei.

Judith fusese preocupată la gîndul că hainele ei ar putea fi prea luxoase, dar privind oaspeţii, murmurînd „mulţumesc", îşi dădu seama că întreaga ei înfăţişare era extrem de conservatoare. Oaspeţii erau îmbrăcaţi în culori vii, ţipătoare, mai mulţi dintre ei avînd felurite nuanţe pe acelaşi corp. Femeile purtau roşu, purpuriu şi verde. În carouri, dungi, brocarturi şi dantele bogate. Rochia verde şi aurie a lui Judith ieşea în evidenţă prin

simplitatea ei.

Raine apucă, brusc, talia lui Judith, o ridică deasupra capului şi depuse cîte o sărutare pe fiecare obraz.

– Bun venit în clanul Montgomery, micuţa mea surioară, rosti el galeş, gropiţele jucîndu-i pe chip.

Lui Judith îi plăcu sinceritatea şi modul lui deschis de a fi. Urmă Miles. Îl întîlnise cu ocazia logodnei. Se uitase la ea ca unul din şoimii de pe acoperişul grajdului.

Miles continua să o privească în acelaşi mod ciudat, pătrunzător, iar ea se uita pe furiş la soţul ei, care îl muştruluia pe Raine pentru o glumă despre o femeie urîtă. Raine, mai mic de statură decît Gavin, purta o haină de catifea neagră, tivită cu fire argintii. Era un bărbat frumos cu acele gropiţe din obraji şi ochii veşnic zîmbitori. Miles era la fel de înalt ca Gavin, dar mai zvelt. Dintre cei trei fraţi, hainele lui Miles erau cele mai strălucitoare. Era îmbrăcat cu un pieptar de un verde-închis şi o haină de un verde sclipitor, tivită cu blană de samur. Deasupra şoldurilor înguste, purta o cingătoare de piele, bătută în smaralde.

Erau bărbaţi puternici, chipeşi dar, văzîndu-i împreună, Judith înţelese că soţul ei îi depăşea pe ceilalţi doi. Cel puţin aşa i se părea ei. Gavin îi simţi ochii aţintiţi asupra lui şi se întoarse spre ea. Îi luă mîna şi îi sărută degetele. Judith îşi simţi inima bătîndu-i nebuneşte cînd îi vîrî în gură vîrful unui deget şi-l atinse cu limba.

– Cred că va mai trebui să aştepţi, frăţioare, deşi îţi înţeleg motivul nerăbdării, zise Raine rîzînd. Ia mai spune-mi odată despre moştenitoarea grasă şi pitică.

Gavin dădu drumul mîinii soţiei lui, nu fără părere de rău.

– N-ai decît să mă iei peste picior cît îţi pică bine,

dar eu sînt cel care o are, aşa că cine rîde la urmă rîde mai bine. Sau poate „rîde" nu e tocmai cuvîntul potrivit.

Raine pufni în rîs şi îi dădu un ghiont lui Miles.

– Haide, să vedem dacă nu găsim alte zeiţe cu ochii de aur. Dă-i proaspete-i cumnate un sărut de „bun venit" şi să mergem.

Miles luă mîna lui Judith şi o sărută îndelung, fără ca ochii să i se dezlipească de pe chipul ei.

– Cred că voi păstra sărutul pentru clipe mai intime, spuse el, înainte de a-şi urma fratele.

Gavin îşi puse braţul posesiv în jurul umerilor ei.

– Nu-i lăsa să te necăjească. Nu fac decît să te tachineze.

– Cred că-mi place să fiu tachinată.

Gavin privi în jos la ea, zîmbindu-i, apoi brusc făcu un pas lateral. Simpla atingere îl puse pe jar. Vor mai trece multe ore pînă vor fi lăsaţi să plece la culcare. Dacă voia să supravieţuiască acestei zile, va trebui să-şi ţină mîinile departe de ea.

Mai tîrziu, pe cînd Judith primea o sărutare de la o femeie veştejită – o contesă dintr-un ţinut îndepărtat, îmbrăcată într-o rochie ţipătoare din satin violet – îl simţi pe Gavin înţepenind lîngă ea. Îi urmă privirea pînă dădu cu ochii de o femeie atît de elegantă şi de frumoasă, că mulţi bărbaţi rămăseseră cu gurile deschise. Cînd femeia ajunse în dreptul miresei, Judith fu înmărmurită de ura care mocnea în acei ochi albaştri. Mai că-i veni să-şi facă cruce. Şuşotelile din jur îi atraseră atenţia şi văzu cum mulţi oameni se amuzau copios, la vederea celor două femei, amîndouă frumoase, dar atît de diferite.

Femeia blondă trecu repede mai departe, refuzînd să întîlnească privirea lui Gavin, iar Judith observă expresia de durere pe chipul soţului ei. O întîlnire enig-

matică şi tulburătoare, pe care nu o înţelegea deloc.

În cele din urmă, şuvoiul oaspeţilor se termină. Toţi oaspeţii vorbiseră cu cuplul proaspăt căsătorit, tatăl lui Judith dăruise daruri fiecărei persoane, în funcţie de importanţă, şi se auzi, în sfîrşit, sunetul trîmbiţelor anunţînd începerea ospăţului.

Cît timp durase primirea invitaţilor, salonul mare fusese umplut de mese. Acum mesele erau acoperite cu mîncăruri: pui, raţe, prepeliţe, fazani, potîrnichi, alături de tăvi cu carne de porc şi vită. Plăcinte cu carne şi douăsprezece soiuri de peşte. Legumele, aromate cu condimente din Orient, se aflau din abundenţă. Vor fi servite primele căpşuni ale anului, împreună cu acele fructe atît de rare şi scumpe – rodiile.

Bogăţia casei se vedea şi din farfuriile din aur şi argint, folosite de oaspeţii mai importanţi, aşezaţi la masa din frunte, ridicată pe o platformă. Judith şi Gavin aveau cupe la fel, înalte, subţiri, făcute din argint şi încrustate cu aur. În centrul grupului de mese se afla un spaţiu deschis. Aici trubadurii îşi ciupeau corzile instrumentelor, cîntînd, dansatoare orientale se roteau cu mişcări ispititoare, saltimbancii făceau tumbe şi sărituri, iar o trupă de teatru prezenta o piesă. Zgomotul era infernal, înălţîndu-se pînă la cupola uriaşă a salonului.

– Nu mănînci mult, spuse Gavin, încercînd să nu strige, dar îi era greu să se facă auzit peste toată această zarvă.

– Nu. Se uită la el şi zîmbi. Ideea că străinul acesta era soţul ei continua să-i bîntuie gîndurile. I-ar fi plăcut să-i atingă despicătura din bărbie.

– Vino, spuse el şi, luîndu-i mîna, o ajută să se ridice. Cînd îşi conduse mireasa afară din salon, se auziră tot felul de fluierături, cuvinte batjocoritoare, obscenităţi, dar nici unul din ei nu privi înapoi. Începură să

se plimbe. Pămînturile erau încărcate de florile primăverii, legănate acum de poala rochiei lungi a lui Judith. În dreapta lor se aflau corturile participanţilor la turnirul de mîine. În vîrful fiecăruia flutura o flamură cu însemnele cavalerului respectiv, iar leoparzii neamului Montgomery se vedeau peste tot. Blazonul conţinea trei leoparzi în poziţie verticală, ţesuţi cu fire de aur pe un fundal de un verde-smarald.

– Toţi sînt rudele tale? întrebă Judith, iar Gavin privi peste capul ei.

– Veri şi unchi. Raine n-a glumit cînd ne-a numit un *clan*.

– Eşti bucuros de ei?

– Bucuros? Gavin înălţă din umeri. Sînt membri ai neamului Montgomery, spuse el, iar acesta păru să fie un răspuns suficient pentru el.

Se opriră pe o mică colină de unde puteau vedea corturile de jos. Gavin îi ţinu mîna, pînă Judith îşi aranjă fustele largi şi se aşeză. Apoi se întinse lîngă ea, cît era de lung, punîndu-şi mîinile sub cap.

Judith era cu spatele la faţa lui. Picioarele lui se odihneau înaintea ei. Vedea foarte bine cum muşchiul se curba deasupra genunchiului, apoi se umfla spre coapsă. Judith ştia, fără să aibă nici un dubiu, că fiecare din coapsele lui erau mai mari decît talia ei. Pe neaşteptate, o străbătu un fior.

– Îţi e frig? întrebă Gavin, preocupat imediat de starea ei. Se sprijini într-un cot şi o urmări cum îşi clatină capul. Sper că n-ai nimic împotrivă că am plecat de acolo. Vei crede că sînt lipsit de maniere, mai întîi la biserică, iar acum că te-am scos afară. Dar zarva era prea mare şi am vrut să fiu singur cu tine.

– Şi eu, spuse ea sinceră, întorcîndu-şi faţa spre el.

Gavin ridică o mînă şi îi luă o şuviţă de păr, văzînd

cum se încolăceşte în jurul încheieturii.

– Am fost foarte surprins cînd te-am văzut. Am auzit că eşti urîtă. Ochii îi scăpărară maliţioşi, frecînd şuviţa între degete.

– De unde ai auzit aşa ceva?

– Se vorbea că acesta ar fi motivul pentru care Revendoune şi-a ţinut fiica ascunsă.

– Am fost mai degrabă ascunsă de el. Nu-i spuse mai multe, dar Gavin înţelese. Nu-i plăceau prea multe la bărbatul acela tiranic, care bătea tot ce era mai mic ca el, şi se tînguia înaintea a tot ce era mai mare. Îi surîse.

– Sînt foarte mulţumit de tine. Întreci în aşteptări orice speranţă a unui bărbat.

Şi, dîntr-o dată, Judith îşi aminti de zîmbetul tandru din biserică. Oare cum ar fi să fie sărutată din nou, de data asta pe îndelete? Avea atît de puţină experienţă în ce privea felul cum se purtau bărbaţii şi femeile!

Gavin uită să mai respire cînd îi văzu ochii fixîndu-i gura. O privire scurtă, aruncată soarelui, îi spuse că mai erau multe ore pînă să fie numai a lui. Nu va începe ceea ce nu putea termina.

– Trebuie să ne întoarcem, rosti el cu o voce tăioasă. Purtarea noastră va da şi aşa prilej de bîrfă pentru mulţi ani, de acum încolo. O ajută să se ridice şi, cum stătea în faţa lui, se uită la părul ei, inhalîndu-i parfumul frumos mirositor. Ştia că se încălzise de la soare şi nu intenţiona decît să depună un sărut cast pe acele şuviţe mătăsoase, dar Judith ridică faţa zîmbindu-i. În aceeaşi secundă, braţele lui o cuprinseră, buzele strivindu-le pe ale ei.

Cunoştinţele sumare ale lui Judith, legate de bărbaţi şi femei, proveneau doar de la cameristele ei care comparau, chicotind, talentele de amorezi ale bărbaţilor cu

care împărţeau aşternutul. Aşa că Judith reacţionă la sărutul lui Gavin nu cu reticenţa cuvenită unei doamne adevărate, ci cu tot entuziasmul simţit.

Mîna lui îi atinse ceafa, iar buzele ei se deschiseră. Îşi lipi trupul mai aproape de el. Cît de mare era! Muşchii pieptului erau tari pe carnea ei fragedă, iar coapsele ca de fier. Îi plăcea să-l simtă, îi plăcea mirosul lui. Braţele ei se strînseră în jurul lui.

Brusc, Gavin făcu un pas înapoi, respirînd greu şi sacadat.

– Pari să ştii prea multe despre săruturi, rosti el, furios. Ţi-a fost de ajuns?

Mintea şi trupul ei erau mult prea pline de noutatea senzaţiilor ameţitoare, ca să fie conşientă de tonul lui.

– N-am mai sărutat nici un alt bărbat. Cameristele mi-au spus că e plăcut, dar e mai mult decît plăcut.

El îşi aţinti ochii asupra ei, ştiind să recunoscă adevărul atunci cînd îl auzea.

– Să ne întoarcem şi să ne rugăm ca soarele să apună cît mai devreme.

Judith îşi aplecă obrajii roşii şi îl urmă. Porniră alene înapoi, spre castel, fără să-şi vorbească, Gavin fiind preocupat de ridicarea unui alt cort. Dacă n-ar fi ţinut atît de strîns mîna soţiei, aceasta ar fi putut crede că o uitase complet.

Cînd îşi întoarse capul, nu-l văzu pe Robert Revendoune aşteptîndu-i. Însă Judith, da. Şi recunoscu furia din ochii lui, pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău.

– Tîrfă nemernică! şuieră Robert. Tînjeşti după el ca o căţea în călduri. Nu voi permite ca întreaga Anglie să rîdă de mine! Îşi ridică mîna şi o plesni pe Judith peste faţă.

Lui Gavin îi trebuiră cîteva clipe pînă să reacţioneze.

Nu şi-ar fi putut imagina niciodată un tată lovindu-şi fiica. Cînd îşi reveni, în cele din urmă, trimise un pumn în falca socrului său, făcîndu-l să se întindă la podea complet ameţit. Judith îşi privi soţul. Ochii îi erau întunecaţi, falca încleştată.

– Să nu îndrăzneşti să o mai atingi vreodată, îi porunci Gavin cu o voce joasă, ameninţătoare. Ce e al meu îmi aparţine, şi sînt singurul care să-i poarte de grijă. Făcu încă un pas spre Revendoune.

– Nu, te rog, spuse Judith şi apucă braţul soţului ei. N-am nimic şi i-ai plătit din plin pentru ceea ce n-a fost decît o palmă mică.

Gavin nu se mişcă. Ochii lui Robert Revendoune trecură de la fiica, la ginerele lui. Ştia că nu e momentul să vorbească. Se ridică încet şi se depărtă de ei. Judith trase de mîneca soţului ei.

– Nu-l lăsa să ne strice ziua. Nu ştie altceva decît să-şi folosească pumnii. Mintea îi vîjîia. Puţinii bărbaţi, pe care îi cunoscuse, ar fi considerat că un tată are dreptul să-şi bată fiica. Poate Gavin se gîndea la ea ca la un bun al său, dar ceva din felul în care vorbise o făcuse să se simtă protejată, aproape iubită.

– Vino aici, ia să te văd, spuse Gavin, vocea lui arătînd că se străduia să-şi păstreze cumpătul.

Îşi trecu vîrfurile degetelor peste buzele ei, pipăind ca pielea să nu fie tăiată. Judith îi studie bărbia, acolo unde favoriţii se opreau pe pielea proaspăt rasă. Atingerea lui îi înmuiase genunchii. Ridică mîna şi îşi duse un deget la despicătura din bărbie. Gavin îşi încetă explorările şi se uită în ochii ei. Preţ de cîteva clipe lungi, rămaseră nemişcaţi, mulţumindu-se să se privească.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse el, foarte trist. Îi luă braţul şi o conduse înapoi la castel. Fuseseră plecaţi mult mai mult decît s-ar fi aşteptat. Mîncarea fusese

luată de pe mese, iar acestea, desfăcute şi puse la perete. Muzicienii îşi acordau instrumentele pregătindu-se pentru dansuri.

– Gavin, strigă cineva, o vei avea toată viaţa. Acum n-ar trebui să o ţii doar pentru tine.

Judith strînse şi mai tare braţul lui Gavin, dar fu trasă repede într-un cerc de dansatori sprinţari. Împinsă şi condusă cu paşi viguroşi, încercă să rămînă cu ochii asupra soţului ei. Nu voia să-l scape din privire. Hohotul de rîs al unui bărbat o făcu să ridice capul.

– Mica mea surioară, spuse Raine, ar trebui să ne învredniceşti cu cîte o privire şi pe noi, din cînd în cînd.

Judith îi surîse tocmai cînd un braţ puternic se încolăci în jurul ei, ridicînd-o de la podea. Revenind lîngă Raine, spuse:

– Cum aş putea ignora nişte bărbaţi atît de chipeşi, cum sînt cumnaţii mei?

– Bine spus, dar dacă ochii tăi nu mint, fratele meu e singurul care poate aduce lumină în acele steluţe aurii.

Cineva o roti din nou pe Judith, iar cînd fu ridicată de braţele bărbatului, îl văzu pe Gavin zîmbindu-i unei femei mici şi drăguţe, îmbrăcată într-o rochie verde şi purpurie, din tafta. Judith urmări cum femeia atinge catifeaua de pe pieptul lui Gavin.

– Unde ţi-e zîmbetul? întrebă Raine cînd reveni lîngă el. Se răsuci şi se uită la fratele său.

– Ţi se pare frumoasă? întrebă Judith.

Raine făcu tot posibilul să nu pufnească în rîs.

– E urîtă ca muma pădurii, iar Gavin n-ar dori-o pentru nimic în lume. Din moment ce au avut-o mai toţi cei prezenţi, continuă el în gînd. Of, suspină el. Hai să plecăm de aici şi să bem nişte cidru. O apucă de braţ şi o conduse în celălalt capăt al încăperii, cît mai departe de Gavin.

Judith stătu liniştită lîngă Raine şi-l urmări pe Gavin învîrtind-o, pe podeaua salonului, pe femeia cu păr şaten. De fiecare dată cînd o atingea, un spasm rapid şi dureros străbătea pieptul lui Judith. Raine era absorbit într-o discuţie cu un alt bărbat. Îşi puse cupa pe masă şi porni încet, prin umbrele salonului, croindu-şi drum spre curtea interioară din spatele conacului. Aici se afla o mică grădină. Imaginea lui Gavin, ţinînd în braţe acea femeie, îi rămase întipărită în minte, înfierată parcă cu firul roşu. Şi totuşi, de ce i-ar păsa? Nu-l cunoştea nici măcar de o zi. De ce ar conta dacă atingea pe altcineva?

Luă loc pe o bancă ascunsă de restul grădinii. Era posibil să fie geloasă? Nu încercase niciodată, în viaţa ei, această emoţie, dar tot ce ştia era că nu voia ca soţul ei să se uite la alte femei sau să le atingă.

– M-am gîndit că te voi găsi aici.

Judith se uită la mama ei, apoi coborî privirea. Helen se aşeză imediat lîngă fiica ei.

– S-a întîmplat ceva? S-a purtat urît cu tine?

– Gavin? întrebă Judith, încîntată să-i rostească numele. Nu. Se poartă bine.

Lui Helen nu-i plăcu ce văzu pe chipul lui Judith. Şi al ei arătase cîndva la fel. O apucă pe fiica ei de umeri, cu toate că mişcarea îi trimise o săgeată de durere prin braţul vindecat doar pe jumătate.

– Trebuie să mă asculţi! Am amînat prea mult să-ţi vorbesc. Am sperat, în fiecare zi, că se va întîmpla ceva care să împiedice această căsătorie, dar n-a fost să fie aşa. Îţi voi spune ceva ce trebuie să auzi. Niciodată, niciodată să n-ai încredere într-un bărbat.

Judith vru să-şi apere soţul.

– Dar Gavin e un om de onoare, replică ea, cu încăpăţînare.

Helen îşi coborî mîinile în poală.

– Oh, da, sînt oameni de onoare cînd e vorba de ei, de însoţitorii lor, ba chiar şi de caii lor; dar pentru un bărbat o femeie înseamnă mai puţin decît calul lui. O femeie e mai uşor de înlocuit, mai puţin valoroasă. Un bărbat, care n-ar minţi nici pe cel mai din urmă servitor, n-ar ezita să inventeze poveştile cele mai gogonate, pentru soţia lui. Ce are de pierdut? Ce e o femeie?

– Nu, spuse Judith, nu pot crede că toţi bărbaţii sînt la fel.

– Atunci vei avea o viaţă nefericită, la fel ca mine. Dacă aş fi ştiut toate astea, la vîrsta ta, existenţa mea ar fi fost cu totul alta. M-am crezut îndrăgostită de tatăl tău. Am ajuns pînă acolo încît i-am spus-o. Mi-a rîs în nas. Ştii ce înseamnă pentru o femeie să-şi dăruiască inima unui bărbat şi să se rîdă de ea?

– Dar bărbaţii iubesc femeile, zise Judith. Nu-i venea să creadă ce-i spunea mama ei.

– Iubesc femeile, dar numai pe cele ale căror pat îl ocupă, iar cînd se plictisesc de ele, iubesc o alta. Există un singur moment cînd o femeie îşi poate struni soţul, iar aceasta cînd e nouă pentru el, iar ispitele patului îi tulbură mintea. Atunci te va „iubi", iar tu îl vei putea stăpîni.

Judith se ridică, stînd cu spatele la mama ei.

– Nu se poate ca toţi bărbaţi să fie aşa cum zici tu. Gavin e... Nu reuşi să termine.

Helen, alarmată, se duse la fiica ei şi o întoarse spre ea.

– Să nu-mi spui că te crezi îndrăgostită de el. Oh, Judith, dulcea mea Judith, ai trăit şaptesprezece ani în casa asta, fără să înveţi nimic, fără să vezi nimic? Cîndva, tatăl tău a fost la fel. Şi chiar dacă nu-ţi vine să crezi, am fost şi eu frumoasă, iar el s-a arătat încîntat de

mine. De aceea îţi spun lucrurile astea. Crezi că-mi place să-i spun aşa ceva singurului meu copil? Te-am pregătit pentru mănăstire ca să te cruţ. Te rog, ascultă-mi cuvintele. Trebuie să te impui în faţa lui încă de la început; atunci te va băga în seamă. Nu-i arăta niciodată că te temi de el. Cînd o femeie îşi dezvăluie spaima, bărbatul se simte şi mai puternic. Dacă vei avea pretenţii de la el încă de acum, s-ar putea să-ţi dea ascultare, dar nu va trece mult şi va fi prea tîrziu. Vor fi alte femei şi...

– Nu! strigă Judith.

Helen îi aruncă o privire încărcată de tristeţe. Nu-şi putea salva fiica de suferinţa care o aştepta.

– Trebuie să mă întorc la oaspeţi. Vii cu mine?

– Nu, răspunse Judith, încet. Te voi urma imediat. Vreau să rămîn cîteva clipe cu gîndurile mele.

Helen ridică din umeri şi ieşi prin portiţă. Nu mai era nimic de făcut.

Judith rămase liniştită pe banca de piatră, strîngîndu-şi genunchii sub bărbie. Îşi apărase soţul de ceea ce-i spusese mama ei. Se gîndi iar şi iar la sute de feluri în care să arate că Gavin era altfel decît tatăl ei, cele mai multe dintre ele creaţii ale imaginaţiei ei.

Gîndurile îi fură întrerupte de scrîşnetul porţii deschise de cineva. În grădină, păşi o femeie zveltă. Judith o recunoscu imediat. Se îmbrăcase în aşa fel încît să treacă neobservată. Partea stîngă a corsajului era din tafta verde; partea dreaptă, roşie. Culorile erau inversate pe fustă. Se mişcă semeaţă şi hotărîtă. Judith o urmări de pe banca ascunsă în spatele tufei de caprifoi. Prima impresie, atunci cînd o întîmpinase la uşa salonului, fusese că Alice Valence era frumoasă, dar acum nu mai părea aşa. Bărbia îi era bicisnică, gura mică, avară, de parcă ar fi fost dispusă să dea cît mai puţin

posibil. Ochii îi sticleau ca două bucăţi de gheaţă. Judith auzi paşi grei, bărbăteşti, dincolo de zid, şi porni spre portiţa folosită de mama ei. Voia să o lase singură pe această femeie la întîlnirea cu iubitul ei, dar cuvintele o opriră. Era o voce pe care ajunsese să o cunoască.

– De ce mi-ai cerut să ne întîlnim aici? întrebă Gavin pe un ton rigid.

– Oh, Gavin, spuse Alice, mîinile ei repezindu-se la braţele lui. Eşti atît de rece cu mine. Se poate să mă fi uitat deja? Să fie atît de puternică iubirea pentru soţia ta?

Gavin se încruntă la ea, fără să o atingă, dar nici să se depărteze.

– Tu îmi vorbeşti de iubire? Te-am implorat să te măriţi cu mine. M-am oferit să te iau fără zestre. M-am oferit să-i plătesc tatălui tău tot ceea ce i-a dăruit lui Chatworth, şi tot n-ai vrut să te măriţi cu mine.

– Şi mi-o reproşezi? se indignă ea. Nu ţi-am arătat vînătăile rămase de la loviturile tatălui meu? Nu ţi-am povestit de zilele cînd m-a închis în turn, fără mîncare şi apă? Ce era să fac? Te-am întîlnit cînd am putut. Ţi-am dat tot ceea ce puteam da unui bărbat şi iată care mi-e răsplata. Iubeşti deja o alta. Spune-mi, Gavin, m-ai iubit vreodată?

– De ce vorbeşti aşa? N-am spus că o iubesc. Supărarea îi rămase de neclintit. M-am căsătorit fiindcă propunerea mi-a convenit. Femeia îmi aduce bogăţii, pămînturi şi titlu, după cum chiar tu mi-ai atras atenţia.

– Dar cînd ai văzut-o...

– Sînt bărbat, iar ea e frumoasă. Fireşte că sînt mulţumit.

Judith vru să părăsească grădina. Chiar după ce-şi văzuse soţul cu femeia blondă voise să plece, dar corpul parcă i se transformase într-o stană de piatră şi nu

se putea mişca. Fiecare cuvînt, rostit de Gavin, era un cuţit înfipt în inima ei. O implorase pe această femeie să se mărite cu el şi o luase pe Judith pentru averea ei, ca pe o manta de vreme rea. Era o proastă! Văzuse atingerile lor, mîngîierile, ca pe o scînteie a iubirii, dar se înşelase amarnic.

– Atunci nu o iubeşti? insistă Alice.

– Cum aş putea? N-am petrecut nici măcar o zi împreună.

– Dar ai putea-o iubi, declară Alice pe un ton categoric şi întoarse capul într-o parte. Cînd privirea îi reveni asupra lui Gavin, în ochi îi luceau lacrimi, mari, minunate, emoţionante. Poţi spune că n-o vei iubi niciodată?

Gavin rămase tăcut.

Alice oftă din adîncul sufletului, apoi zîmbi printre lacrimi.

– Am sperat că ne-am putea întîlni aici. Am trimis să ni se aducă nişte vin.

– Trebuie să plec.

– Nu vom sta mult, şopti ea, cu gingăşie, conducîndu-l pe o bancă de lîngă zidul de piatră.

Judith o urmări, fascinată, pe Alice. Urmărea o mare actriţă. Văzuse felul în care întorsese capul şi-şi înţepase, cu pricepere, colţul ochiului cu unghia, ca să producă lacrimile necesare. Cuvintele lui Alice erau teatrale. Judith o privi cum se aşază cu grijă pe bancă, atentă să nu şifoneze încreţiturile fustei, apoi cum toarnă vin în două cupe. Cu mişcări lente, studiate, îşi scoase un inel mare de pe deget, deschise micul capac şi turnă încet un praf alb, în băutura ei.

Cînd începu să soarbă din vin, Gavin îi aruncă cupa din mînă făcînd-o să zboare din grădină.

– Ce vrei să faci? întrebă el.

Alice se sprijini, languroasă, de perete.

– Iubirea mea, vreau ca totul să se termine. Pot înfrunta orice, dacă e pentru noi. Pot suporta căsătoria mea cu un alt bărbat, a ta, cu o altă femeie, dar trebuie să am iubirea ta. Fără ea viaţa mea nu mai înseamnă nimic. Pleoapele i se lăsară peste ochi, iar chipul îi căpătă o expresie atît de neprihănită, de parcă ar fi fost deja unul din îngerii Domnului.

– Alice, spuse Gavin luînd-o în braţe, nu se poate să-ţi pui capăt zilelor.

– Scumpul meu Gavin, tu nu ştii ce înseamnă iubirea pentru o femeie. Fără ea sînt ca şi moartă. De ce să prelungesc agonia?

– Cum poţi spune că-ţi lipseşte iubirea?

– Mă iubeşti, Gavin? Pe mine şi numai pe mine?

– Fireşte. Se aplecă şi îi sărută gura, gustînd vinul de pe buze. Soarele, care apunea, făcea să pară şi mai închis praful roşu cu care îşi colorase obrajii. Genele lungi aruncau o umbră misterioasă peste faţa ei.

– Jură-mi-o! spuse ea ferm. Trebuie să-mi juri că mă vei iubi doar pe mine şi pe nimeni altcineva.

Părea un preţ mic de plătit, ca să o împiedice să-şi curme viaţa.

– Ţi-o jur.

Alice se ridică repede.

– Acum trebuie să mă întorc, înainte să mi se simtă lipsa. Părea să-şi fi revenit complet. Nu mă vei uita, nu? Nici în noaptea asta? şopti ea aproape de buzele lui, mîinile strecurîndu-se înăuntrul hainelor. Nu-i aşteptă răspunsul, ci se furişă pe lîngă mîinile lui întinse şi ieşi pe poartă.

Sunetul unor aplauze îl făcu pe Gavin să se întoarcă. Lîngă el se afla Judith, rochia ei reflectînd razele soarelui, iar ochii, foc şi pară.

– O interpretare extraordinară, spuse ea coborînd

mîinile. De ani de zile nu m-am mai distrat atît de bine. Femeia aia ar trebui să-şi încerce norocul pe scena din Londra. Am auzit că măscăricii sînt la mare căutare.

Gavin veni spre ea, chipul lui oglindindu-i furia.

– Tîrîtoare mică şi mincinoasă! N-ai nici un drept să mă spionezi!

– Să te spionez! se răsti ea. Am ieşit afară la aer curat, după ce soţul meu – rosti cuvîntul în batjocură – m-a lăsat să mă descurc de una singură. Iar aici, în grădină, sînt martoră cum acelaşi soţ se tînguieşte la picioarele unei femei cu chip schimonosit, care îl învîrteşte pe degete, înşirîndu-i vrute şi nevrute.

Gavin îşi duse braţul la spate şi o pălmui. Cu o oră în urmă, ar fi jurat că nimic pe lumea asta nu l-ar fi putut face să lovească o femeie. Judith se izbi de pămînt, căzînd într-o masă de păr învolburat şi mătase aurie. Soarele păru să o aprindă ca pe o torţă.

Gavin fu imediat chinuit de remuşcări. Îi fu silă de el însuşi şi de ceea ce făcuse. Îngenunche să o ajute să se ridice. Ea se retrase de lîngă el, în ochi fulgerîndu-i ura. Vocea îi fu atît de calmă, lipsită de orice expresie, că abia o auzi:

– Zici că n-ai vrut să te însori cu mine, că ai făcut-o doar pentru averea pe care ţi-o aduc. Nici eu n-am vrut să mă mărit cu tine. Am refuzat pînă tatăl meu a ţinut-o pe mama în faţa mea şi i-a rupt braţul, aşa cum ai rupe o aşchie. Nu nutresc nici un pic de iubire pentru acel om, dar pentru tine şi mai puţin. El e un om cinstit. El nu stă în faţa preotului şi a sute de martori, jurînd iubire eternă, ca peste o oră să declare acelaşi lucru unei alte femei. Gavin Montgomery, tu nu eşti bărbat. Eşti mai josnic decît şarpele din grădina Paradisului şi voi blestema întotdeauna ziua în care soarta ne-a unit. I-ai făcut acelei femei un jurămînt, iar acum e rîndul meu să-ţi fac

unul. Dumnezeu mi-e martor că vei regreta această zi. N-ai decît să iei bogăţiile după care tînjeşti, dar de la mine nu vei primi niciodată nimic.

Gavin se depărtă de Judith, de parcă s-ar fi preschimbat în otravă. Experienţa lui cu femeile se limita la cîteva tîrfe şi prietene de la Curte. Toate erau sfioase, ca Alice. Ce drept avea Judith să ceară ceva de la el, să-l blesteme, să facă jurămite în faţa lui Dumnezeu? Soţul era singurul Dumnezeu al unei femei şi cu cît cea din faţa lui va învăţa mai repede acest adevăr, cu atît mai bine. Îşi vîrî mîna în părul ei şi o smuci spre el.

– Voi lua tot ce vreau şi cînd vreau, iar dacă voi lua de la tine, îmi vei fi recunoscătoare. Îi dădu drumul şi o împinse înapoi la pămînt. Acum ridică-te şi pregăteşte-te să-mi fi soţie.

– Te urăsc, şopti Judith.

– Ce importanţă are? Nici eu nu te iubesc.

Ochii li se întîlniră, înfruntîndu-se. Nu se mişcă nici unul, pînă nu sosiră femeile să o pregătească pe Judith pentru noaptea nunţii.

Capitolul 6

Mirelui şi miresei li se puse la dispoziţie o încăpere specială. Pe patul imens erau întinse cearceafuri din pînzeturile cele mai fine. Peste ele se afla o cuvertură lucrată din blăniţe de veveriţă, căptuşită cu mătase stacojie. Pe pat erau împrăştiate o mulţime de petale de trandafir.

Cameristele lui Judith şi cîteva dintre doamnele invitate la nuntă o ajutară să se dezbrace. Cînd fu goală, dădură cuvertura la o parte, iar Judith se urcă în pat. Mintea ei nu era la ce se petrecea în jurul ei. Continua să se mustre pentru prostia ei. În doar cîteva ore uitase tot ceea ce crezuse, anume că un bărbat putea fi blînd şi bun, capabil de iubire. Dar Gavin era la fel, poate chiar mai rău decît ceilalţi.

Femeile rîdeau, gălăgios, de tăcerea lui Judith. Însă Helen ştia că purtarea fiicei ei nu se datora numai emoţiei. Şopti o rugăciune, cerîndu-i lui Dumnezeu să-i ajute fiica.

– Eşti o femeie norocoasă, murmură o femeie bătrînă, la urechea lui Judith. La prima căsătorie m-am trezit legată de un bărbat cu cinci ani mai în vîrstă decît tatăl meu. Mă mir cum de nu l-a ajutat nimeni să-şi îndeplinească datoriile de soţ.

Maud chicoti.

– Lordul Gavin nu va avea nevoie de ajutor, pun rămăşag.

– Poate lady Judith va avea nevoie de ajutor... iar atunci... îmi ofer serviciile mele, spuse altcineva.

Judith abia dacă le auzea. Nu-şi amintea decît de legămîntul de iubire făcut de soţul ei unei alte femei, de felul cum o ţinuse în braţe pe Alice şi o sărutase. Femeile traseră cuvertura atît cît să-i acopere sînii. Cineva îi pieptănă părul aşa încît să-i cadă în valuri, pe umeri, buclele grele odihnindu-se în jurul şoldurilor.

Prin uşa de stejar femeile auziră zarva făcută de bărbaţii care sosiseră cu Gavin purtat pe umeri. Intră cu picioarele înainte, dezbrăcat deja pe jumătate, bărbaţii strigîndu-şi îndemnurile şi sfaturile, rămăşagurile pentru priceperea cu care îşi va îndeplini sarcina care îl aştepta. Tăcură cînd îl puseră pe picioare şi priviră la mireasa ce aştepta în pat. Cearceaful îi scotea şi mai mult în evidenţă albeaţa pielii şi sînii voluptoşi. Lumînarea accentua umbra de deasupra cearceafului. Gîtul gol îi pulsa de viaţă. Chipul îi era rigid, expresia serioasă întunecîndu-i ochii, de parcă ar fi ars mocnit. Buzele îi erau ferme, sculptate parcă într-o marmură roşie.

– Să trecem la treabă! zbieră cineva. Îl chinuiţi pe el sau pe mine?

Tăcerea fu întreruptă. Gavin fu dezbrăcat repede şi împins spre pat. Bărbaţii priviră cu aviditate cum Maud dă cuvertura la o parte, dezvelind o porţiune mică de şolduri şi coapse goale.

– Acum afară! porunci o femeie înaltă. Să-i lăsăm singuri.

Helen se uită încă o dată la fata ei, dar Judith avea ochii îndreptaţi spre mîinile din poală şi nu văzu nimic.

După ce uşa grea se închise, trîntindu-se, încăperea deveni anormal de tăcută, iar Judith fu dureros de conştientă de bărbatul de lîngă ea. Gavin stătea în capul oaselor privind-o. Singura lumină provenea de la flăcările din căminul aflat puţin mai departe de piciorul patului. Sclipirile focului îi dansau în păr, jucîndu-se cu umbrele de pe claviculele ei delicate. În clipa aceea nu-şi mai aminti nimic din cearta lor precedentă. Dar nici nu nutrea gînduri de iubire. Ştia doar că se află în pat, cu o femeie atrăgătoare. Întinse mîna să-i atingă umărul, dorind să vadă dacă pielea îi era la fel de fină pe cît i se părea lui. Judith se smuci din calea mîinii lui.

– Nu mă atinge, şuieră ea printre dinţii încleştaţi.

El o privi surprins. În ochii aurii se citea ură, obrajii erau roşii. Dacă era cumva posibil, furia o făcea şi mai frumoasă. Nu mai simţise niciodată o dorinţă atît de covîrşitoare. Îi cuprinse gîtul cu mîna, înfigîndu-şi degetul mare în carnea moale.

– Eşti soţia mea, murmură el cu o voce joasă. Eşti a mea!

Ea i se opuse din toate puterile, dar nu avea cum să cîştige. Fără un efort deosebit, trase spre el faţa lui Judith.

– Niciodată nu voi fi a ta! strigă Judith, înainte ca buzele lui să le captureze pe ale ei. Femeia asta îl făcea să-şi dorească să-i arunce cuvinte de ocară, să o lovească din nou. Însă cel mai mult îşi dorea să o aibă. Gura lui se apăsă brutal peste a ei.

Judith încercă să scape; o durea. Acesta nu mai era sărutul gingaş de după masă, ci mai mult o pedeapsă ca să o facă să-l asculte. Încercă să-l lovească cu picioarele, dar cearceaful, care îi despărţea, se răsuci în jurul ei şi nu se mai putu mişca.

– Te ajut eu, spuse Gavin şi rupse cearceaful, scoţîndu-l de sub saltea. Cu o mînă continua să o ţină pe Judith de gît, iar după ce cearceaful dispăru, lăsînd-o goală în faţa lui, slăbi strînsoarea şi-şi desfătă privirea cu ea. O privi minunîndu-se, încîntat de sînii plini, de talia mică şi şoldurile rotunde. Apoi reveni la chipul ei şi la ochii scăpărînd de furie. Sărutul lui îi înroşise buzele şi, brusc, nici o putere din lume nu l-ar fi putut împiedica să şi-o facă a lui. Se purtă ca un bărbat lihnit de foame, disperat după o bucată de pîine, capabil să ucidă sau să schilodească pentru a obţine ceea ce trebuia să fie a lui. O împinse pe saltea, iar Judith îi văzu scînteia din ochi. Nu o înţelesese, dar se temu de ea. Ce plănuia el era mai mult decît o palmă. De asta era sigur.

– Nu! şopti ea şi se luptă să-i scape din braţe.

Gavin era un cavaler neînfricat. Pentru el, Judith nu avea mai multă forţă decît o furnică, în comparaţie cu o stîncă de granit. Şi îi acordă tot atîta atenţie. Nu făcu dragoste cu ea, ci îi folosi corpul. Nu se mai gîndi la ea şi la ceea ce dorea şi de ce avea nevoie, cu atîta disperare. Se mişcă deasupra ei, o coapsă deschizîndu-i larg picioarele. O sărută din nou pătimaş, brutal.

Cînd Gavin simţi mica membrană oprindu-l, fu uluit. Dar se împinse mai departe, nepăsător la durerea pe care i-o provoca lui Judith. Strigătul i-l înăbuşi cu buzele şi continuă.

După ce termină, se rostogoli de pe ea, un braţ greu atîrnîndu-i peste sîni. Pentru el fusese o binecuvîntată eliberare, dar pentru Judith nimic din ce se întîmplase nu semănase cu plăcerea.

După cîteva minute, îi auzi respiraţia regulată şi înţelese că adormise. Se strecură încet de sub braţul lui şi părăsi patul. Cuvertura fusese aruncată la podea. O ridică şi se înfăşură în ea. Privi fix flăcările focului, spu-

nîndu-şi că nu va plînge. De ce ar plînge? Măritată împotriva voinţei ei, cu un bărbat care îi jurase, în noaptea nunţii, că nu o va iubi niciodată, că nu o va putea iubi. Un bărbat care îi spusese că nu înseamnă nimic pentru el. Ce motiv ar fi avut să plîngă cînd viaţa, care o aştepta de acum încolo, promitea să fie atît de plăcută? Ar putea aştepta cu nerăbdare anii cînd nu va face altceva decît să-i nască copii, în timp ce el cutreiera ţara în compania frumoasei lui Alice?

Ei bine, nu! Îşi va găsi propria ei viaţă şi, dacă se putea, chiar şi un iubit. Soţul ei va ajunge să însemne cît mai puţin.

Rămase tăcută, stăpînindu-şi lacrimile, dar tot ce părea să-şi amintească era gingăşia sărutului lui Gavin din acea după-amiază, atît de diferit de atacul din această noapte.

Gavin se mişcă şi deschise ochii. La început, nu-şi dădu seama unde se afla. Întoarse capul şi văzu golul de lîngă el. Plecase! I se încordară toţi muşchii, apoi o văzu pe Judith în faţa căminului. Nu se gîndi la spaima lui, cu totul neaşteptată, ci se simţi uşurat că mai era încă cu el. Părea să fie într-o altă lume şi nu-l auzi răsucindu-se pe spate. Cearceafurile erau stropite din abundenţă de sînge, iar Gavin se încruntă. Ştia că ceea ce-i făcuse o duruse, dar nu înţelegea de ce. Alice fusese virgină, dar nu arătase nici urmă de durere.

Îşi privi din nou soţia, atît de mică, atît de singură. Era adevărat că nu o iubea, dar o folosise cu cruzime. O fecioară nu merita să fie violată.

– Vino înapoi în pat, spuse el blînd, zîmbind puţin. Va face dragoste cu ea pe îndelete, ca pentru a-şi cere iertare.

Judith îşi îndreptă umerii.

– Nu! spuse ea, hotărîtă. Trebuia să înceapă prin a

nu-l lăsa să o domine.

Gavin se uită la ea de-a dreptul îngrozit. Femeia asta era imposibilă! Făcea din fiecare propoziţie o luptă a voinţelor. Încleştînd falca, se ridică din pat şi se postă în faţa ei. Judith nu prea avusese cum să-l vadă gol, iar acum privirea îi fu atrasă de pieptul lat, cu pielea lui bronzată de soare şi acoperit de păr negru. Arăta extraordinar.

– N-ai învăţat încă să vii la mine atunci cînd te chem?

Ea îşi ridică bărbia şi îi întîlni ochii.

– Iar tu n-ai învăţat că nu dau nimic de bunăvoie? pară ea.

Gavin întinse mîna şi luă o şuviţă de păr, răsucind-o în jurul încheieturii, iar şi iar, trăgînd-o pe Judith mai aproape, văzînd-o cum se strîmbă de durere. Cuvertura căzu jos, iar el îi lipi pielea goală de a lui.

– Acum te foloseşti de suferinţă ca să obţii ceea ce vrei, şopti ea, dar pînă la urmă tot eu voi cîştiga, fiindcă vei obosi luptînd.

– Şi ce anume vei cîştiga? întrebă el, buzele lui atingîndu-le uşor pe ale ei.

– Mă voi elibera de bărbatul pe care îl detest, un bărbat brutal, mincinos, lipsit de onoare. Se opri cînd o sărută. Nu era sărutul de acum o oră, ci unul plin de tandreţe.

La început, Judith refuză să se lase ademenită, dar mîinile i se lăsară pe braţele lui. Erau tari, muşchii ieşind în evidenţă, iar pielea îi era foarte caldă. Deveni conştientă de părul de pe pieptul lui, frecîndu-se de sînii ei.

Continuă să o sărute, Gavin îşi eliberă mîna din părul ei şi îi cuprinse umerii. O mişcă în aşa fel încît corpul să-i fie îngropat în curbura umărului.

Judith renunţă să se mai gîndească. Era o mare de senzaţii, toate noi şi ameţitoare. Se trase mai aproape de el, trecîndu-şi palmele pe spatele lui, simţind cum i se mişcă muşchii, atît de diferit de pielea netedă de pe spatele ei. Gavin începu să-i sărute urechile, pielea fragedă din spatele lor. Rîse scurt cînd genunchii lui Judith se înmuiară şi ea se prăbuşi pe braţul care îi cuprindea mijlocul. Se aplecă, îşi puse celălalt braţ sub genunchii ei, fără ca gura să-i părăsească gîtul, şi o purtă spre pat. O sărută de la frunte pînă la degetele picioarelor, iar Judith zăcu nemişcată, lăsîndu-se pradă senzaţiilor vii.

În curînd simţi că nu mai suportă alte sărutări. O durea tot corpul şi îl trase de păr ca să-i aducă gura peste a ei. Îi devoră buzele flămînde, lacomă.

Simţurile lui Gavin o luaseră şi ele ranza. Nu avusese niciodată răgazul să facă dragoste cu o femeie, aşa cum avea în noaptea asta, şi nu-şi imaginase plăcerea dezmierdărilor. Pasiunea lui Judith era la fel de înflăcărată ca a lui, cu toate astea nici unul din ei nu se grăbea. Cînd se mişcă deasupra ei, braţele soţiei lui îl ţinură strîns, trăgîndu-l mai aproape. De data asta Judith nu simţi durere; era pregătită. Se mişcă odată cu el, la început încet, apoi mai frenetic, pînă explodară împreună într-un extaz al bucuriei.

În cele din urmă, Judith căzu într-un somn adînc, cu piciorul pus peste al lui Gavin, cu părul ei castaniu-roşcat încolăcindu-se peste braţul lui.

Însă Gavin nu adormi imediat. Ştia că femeia frumoasă, cuibărită la pieptul lui, făcuse dragoste pentru prima oară, dar într-un fel avea impresia că şi el îşi pierduse virginitatea. Ceea ce era, cu siguranţă, o idee absurdă. Nici nu-şi mai amintea de toate femeile cu care împărţise aşternutul. Dar în noaptea asta fusese

ceva cu totul diferit. Nu mai trăise niciodată o pasiune atît de intensă. Cu alte femei, cînd îşi simţise patima ajungînd la apogeu, ele se retraseră, dar nu şi Judith. Ea dăruise tot atît cît primise.

Luă o şuviţă din părul ei, de pe gîtul lui, şi o ridică, lăsînd lumina focului să-i joace printre fire. O duse la nas, apoi la buze. Judith se mişcă spre el, iar Gavin îşi puse braţul peste umerii ei. Pînă şi în somn soţia lui voia să-i fie cît mai aproape.

Pleoapele lui Gavin se făcură tot mai grele. Era pentru prima oară, din cîte îşi aminti el, că se simţea împăcat şi mulţumit. Ah, dar mai era şi dimineaţa. Surîse înainte să se lase pradă somnului.

Jocelin Laing îşi puse lăuta în învelişul ei din piele şi făcu un semn, abia perceptibil, cu capul, către doamna blondă, înainte ca ea să iasă din încăpere. În noaptea aceea primise mai multe oferte din partea femeilor dornice să-l aibă în patul lor. Surescitarea, datorată nunţii şi mai ales vederii frumosului cuplu dezbrăcat, îi făcuse pe mulţi să plece în căutarea propriilor plăceri.

Cîntăreţul era un tînăr neobişnuit de frumos; avea ochi negri, fierbinţi, sub gene dese şi lungi, păr negru, bogat, unduindu-se în jurul capului, o piele netedă şi pometi înalţi.

– Eşti ocupat la noapte? îi strigă, rîzînd, unul din ceilalţi cîntăreţi.

Jocelin zîmbi închizînd husa, dar nu-i răspunse.

– Invidiez bărbatul cu o astfel de mireasă, spuse celălalt bărbat, arătînd cu capul spre scări.

– Da, e frumoasă, îl aprobă Jocelin. Dar mai sînt şi

altele.

– Nu ca ea. Bărbatul veni mai aproape de prietenul lui. Cîţiva dintre noi ne vom întîlni cu femeile miresei. Eşti binevenit.

– Nu, spuse Jocelin încet. Nu pot.

Cîntăreţul îi aruncă lui Jocelin o privire şireată, îşi adună fluierele şi părăsi salonul mare.

După ce uriaşa încăpere rămase cufundată în tăcere, iar podeaua, acoperită cu sute de saltele, din rogojini, pentru servitorii adormiţi şi oaspeţii de mai mică importanţă, Jocelin îşi croi drum spre scări. Se minună cum de femeia, cu care urma să se întîlnească, reuşise să aranjeze o cameră numai a ei. Alice Valence nu era bogată şi, cu toate că frumuseţea ei reuşise să-i pună în deget inelul unui conte, nu făcea parte din familiile nobiliare. În noaptea aceasta, cu castelul plin de invitaţi şi servitorii lor, doar mirele şi mireasa aveau o cameră a lor. Ceilalţi împărţeau camerele rămase. Paturile erau mari, de multe ori lungi şi late de patru metri, iar cu draperiile grele, ce le înconjurau, camerele păreau nişte mici odăi.

Jocelin nu întîmpină nici o dificultate în a intra în camera destinată femeilor nemăritate; mai mulţi bărbaţi se strecuraseră deja înăuntru. Îi fu uşor să vadă perdeaua dată la o parte şi blonda făcîndu-i cu mîna. Se duse repede la ea. Imaginea ei îl umplu de dorinţă. Alice întinse braţele, lacomă să-l simtă, nerăbdătoare şi aproape violentă, iar orice încercare a lui Jocelin, de a prelungi plăcerea, se lovi de rezistenţa ei. Era ca o furtună, toată numai fulgere şi tunete.

Cînd se termină, nu-l lăsă pe Jocelin să o atingă. Mereu atent la capriciile unei femei, se supuse poruncii ei nerostite. Nu mai întîlnise niciodată o femeie care să nu vrea să fie îmbrăţişată, după ce făcuse dragoste.

Începu să-şi adune hainele azvîrlite în grabă.

– Peste o lună voi fi căsătorită, spuse ea, încet. Atunci vei veni la castelul soţului meu.

El nu făcu nici un comentariu. Ştiau amîndoi că va fi acolo; Jocelin se întrebă doar pe cîţi alţii îi rugase să o viziteze.

Pe fereastră pătrundea o singură rază de soare, iar căldura ei gîdilă nasul lui Judith. Somnoroasă, o alungă cu mîna, apoi încercă să se întoarcă, dar ceva îi fixa părul în loc. Deschise leneşă ochii şi văzu ciudatul baldachin de deasupra patului. Amintindu-şi unde era, simţi cum obrajii îi iau foc. Pînă şi trupul păru să-i roşească.

Îşi mişcă capul spre cealaltă parte a patului şi-şi privi soţul dormind. Avea gene scurte, groase şi negre, barba începînd să-i înnegrească obrajii. Aşa cum era acum, respirînd regulat, pomeţii nu-i mai păreau atît de ascuţiţi. Pînă şi despicătura din bărbie părea să se fi destins.

Gavin era întins pe o parte, cu faţa la ea, iar Judith îşi permise să-l studieze în amănunţime. Pieptul lat era acoperit, din belşug, cu păr negru, cîrlionţat. Muşchii formau umflături mari, pronunţate. Braţele îi erau învelite în muşchi tari, rotunzi. Ochii îi coborîră spre abdomenul plat şi, o secundă mai tîrziu, privirea îi alunecă şi mai jos. Ceea ce văzu i se păru teribil, dar continuă să privească bărbăţia lui care începu să crească.

Judith îşi duse mîna la gura şi ochii i se întoarseră rapid spre chipul lui. Era treaz şi o urmărea, privirile lui întunecîndu-se tot mai mult, cu fiecare clipă. Nu mai era

tînărul relaxat pe care îl trezise la viaţă, ci un bărbat dominat de pasiune. Judith încercă să plece de lîngă el, dar Gavin o ţinu prizonieră, de păr. Iar ceea ce era şi mai rău, nici nu prea dorea să i se opună. Îşi aminti că-l ura; dar mai mult decît atît, îşi aminti de plăcerea simţită cînd făcuse dragoste cu ea.

– Judith, murmură el, iar tonul vocii îi trimise fiori pe şira spinării.

Îi sărută colţul gurii. Mîinile ei îi împingeau umerii, fără vreun rezultat, dar la cea mai simplă atingere a lui, închise ochii, predîndu-se. Gavin îi sărută obrajii, lobul urechilor. Apoi, cînd deschise gura să tragă aer în piept, gura lui se nărui asupra ei. Limba lui o atinse delicat pe a ei. Ea îşi trase capul, uluită. Gavin îi zîmbi de parcă ar fi înţeles. Noaptea trecută, Judith crezuse că învăţase tot ce era de ştiut despre iubirea fizică dintre un bărbat şi o femeie, dar acum îşi zise că probabil ştia foarte, foarte puţine.

Trăgînd-o din nou spre el, ochii lui Gavin erau de un cenuşiu-întunecat. Îşi trecu limba peste buzele ei, atingîndu-i mai ales colţurile gurii. Judith îşi deschise gura pentru el şi-l gustă. Era mai delicios decît cea mai dulce miere; fierbinte şi rece, moale şi tare. Îi exploră gura, la fel cum i-o exploră el pe a ei. Nu ştia ce înseamnă sfiala, ruşinea. Adevărul era că nu mai gîndea absolut deloc.

Îşi plimbă palmele peste el, în timp ce Gavin îşi coborî capul spre gîtul ei, dezmierdînd cu limba zvîcnirile pulsului. Instinctiv, îşi lăsă capul pe spate, respiraţia devenindu-i mai rapidă, sacadată.

Cînd buzele şi gura lui îi ajunseră la sîni, se stăpîni cu greu să nu strige. Îşi zise că ar putea chiar muri, supusă unei astfel de torturi. Încercă să-i îndrepte capul înapoi spre gura ei, dar Gavin scoase un hohot de rîs

adînc, gutural, care o făcu să tremure. Poate că-i aparţinea.

În momentele în care crezu că îşi va pierde minţile, Gavin se întinse peste ea, mîna trasîndu-i cercuri excitante pe interiorul coapselor, făcînd-o să tremure de dorinţă. O pătrunse, iar ea strigă; zbuciumul ei nu-şi găsi alinare. Se agăţă de el, picioarele cuprinzindu-i talia, ridicîndu-se să-l întîmpine la fiecare împingere, iar, într-un sfîrşit, cînd îşi zise că va exploda, simţi spasmele violente aducînd cu ele împăcare. Gavin se prăbuşi peste ea, strîngînd-o atît de tare, că abia mai putu respira. Dar în clipa aceea nu i-ar fi păsat nici dacă n-ar mai fi respirat niciodată.

O oră mai tîrziu, sosiră cameristele ca să o îmbrace pe Judith, trezind cuplul proaspeţilor căsătoriţi. Deveni, dintr-o dată, foarte conştientă de părul şi trupul ei lipit de al lui Gavin. Maud şi Joan aveau ce să povestească despre destrăbălarea lui Judith. Cearceafurile erau pătate, iar cele mai multe zăceau pe jos. Cuvertura era în celălalt capăt al încăperii, undeva lîngă cămin.

Cameristele o ridicară pe Judith şi o ajutară să se spele. Gavin stătea leneş în pat şi le urmărea fiecare mişcare.

Judith nu se uita la el; n-ar fi fost în stare. Era ştînjenită pînă în străfundurile sufletului. Îl detesta. Reprezenta tot ceea ce ura; era lipsit de onoare, mincinos, lacom, dar la atingerea lui se purtase uitînd de orice mîndrie. Îi jurase, lui şi luîndu-l pe Dumnezeu drept martor, că nu va obţine nimic de la ea, însă îi luase mai mult decît ar fi dorit să ofere.

Abia dacă observă că cele două fete îi traseră peste cap o cămăşuţă din pînză fină, iar peste aceasta, o rochie de catifea de un verde-închis. Rochia era brodată cu desene migăloase, cusute cu fire de aur. Partea

din faţă a fustei era descheiată, dînd la iveală dunga albă a juponului de mătase. Mînecile erau largi şi strînse la încheieturi. Erau tăiate lateral, lăsînd să se vadă mătasea de un verde mai deschis.

– Iar, acum, doamna mea, primeşte asta, spuse Maud, înmînîndu-i o cutie mare şi plată din fildeş.

Judith se uită mirată la camerista ei, apoi deschise cutia. Pe căptuşeala din catifea neagră se afla un colier lat, din aur, lucrat atît de delicat, că părea o împletitură din fire aurite. În partea de jos, colierul avea un şir de smaralde, asortîndu-se perfect, avînd mărimea unor picături de ploaie.

– E... frumos, şopti Judith. Cum de mama mea...

– Eu un cadou de la soţul tău, doamna mea, spuse Maud, ochii sclipindu-i veseli.

Judith simţi ochii lui Gavin sfredelindu-i spinarea. Se răsuci şi-l înfruntă. Văzîndu-l în pat, cu pielea atît de neagră, în contrast cu albeaţa cearceafurilor, îşi simţi genunchii înmuindu-se. Îi trebui un mare efort de voinţă ca să-şi îndoaie un genunchi şi să-i facă o reverenţă. Îţi mulţumesc, lord Gavin.

Gavin îşi încleştă fălcile auzind răceala din vocea ei. I-ar fi plăcut ca darul să o facă mai prietenoasă. Cum putea fi atît de focoasă în pat şi atît de distantă şi arogantă, odată ieşită din el?

Judith se întoarse spre cameriste, iar Maud termină de încheiat nasturii rochiei. Joan împleti în cosiţe părul stăpînei, prinzîndu-l cu panglici aurite. Înainte de a fi gata, Gavin le porunci să iasă din odaie. Judith nu se uită la el cînd se bărbieri repede şi se îmbrăcă într-o vestă şi pantaloni de un cafeniu-închis, după care îşi puse o haină de lînă roşiatică, tivită cu blană de rîs.

Făcu un pas spre ea, iar Judith trebui să-şi calmeze bătăile inimii. Îi întinse braţul şi o conduse spre oaspeţii

care aşteptau jos.

Luară parte la slujba de dimineaţă, dar de data asta nu fură nici sărutări de mînă şi nici priviri aruncate pe furiş. Comportarea lor fu solemnă şi sobră, pe tot parcursul serviciului divin.

Capitolul 7

Terenurile din jurul conacului *Revendoune* vibrau de zgomote, atmosfera era încărcată de emoţii. Peste tot se vedeau flamuri în culori strălucitoare, fluturînd de pe tribunele şi corturile care împînzeau cîmpul. Straiele bogate luceau ca nişte giuvaeruri în lumina razelor de soare. Copii alergau printre grupurile de oameni. Vînzători ambulanţi, cu platouri mari, prinse de gît, îşi strigau mărfurile, oferind de toate, de la fructe şi plăcinte, pînă la relicve sfinte.

Locul de desfăşurare a turnirului era un cîmp lung de o sută de metri, acoperit cu nisip, împrejmuit, de o parte şi alta, de două şiruri de garduri de lemn. Cel din interior era scund, de numai un metru, dar cel exterior avea doi metri şi jumătate. Spaţiul din interior era rezervat scutierilor cavalerilor ce participau la întrecere. Dincolo de gardul înalt se înghesuiau negustorii şi slugile, toţi dornici să vadă evenimentele turnirului.

Doamnele şi cavalerii, care nu luau parte la turnir, se aşezară pe bănci puse pe terase, destul de înalte pentru a vedea tot ce se întîmplă. Băncile erau acoperite de coviltire şi purtau însemnele fiecărei familii. Multe dintre ele aveau leoparzii clanului Montgomery.

Înainte de începerea turnirului, cavalerii se prezen-

tară în faţa publicului, îmbrăcaţi în armurile lor. Calitatea şi noutatea armurilor variau enorm, depinzînd de bogăţia cavalerului. Se puteau vedea armurile vechi, din zale de fier, ca şi altele mai moderne, din plăci cusute cu piele. Cavalerii mai bogaţi purtau noua armură *Maximilian,* venită din Germania. Acoperea un bărbat din cap pînă în picioare, în oţelul cel mai fin. Nu exista nici o porţiune care să nu fie protejată – o protecţie greoaie, cîntărind peste cincizeci de kilograme. În vîrful coifurilor fluturau pene în culorile specifice fiecărui concurent.

Pe cînd Judith şi Gavin îşi croiau drum spre terenul de luptă ea fu uluită de zgomotele şi mirosurile din jurul ei. Pentru ea era ceva cu totul neaşteptat, palpitant, dar Gavin era muncit de gînduri contradictorii. Noaptea fusese o revelaţie. Nu se mai bucurase niciodată de trupul unei femei, aşa cum i se întîmplase cu Judith. De prea multe ori împreunările sale fuseseră întîlniri rapide şi secrete cu Alice. Gavin nu iubea femeia care îi era soţie, de fapt o găsea chiar extrem de enervantă, dar nu cunoscuse niciodată o pasiune atît de descătuşată.

Judith îl văzu pe Raine venind spre ei. Era îmbrăcat în armură, luînd parte la întreceri. Oţelul era imprimat cu mici stînjenei suflaţi cu aur. Îşi ducea coiful sub braţ şi păşea de parcă ar fi fost obişnuit cu greutatea enormă a armurii. Şi era.

Judith nu-şi dădu seama că, în clipa în care îşi recunoscu cumnatul, îşi retrase mîna de pe braţul lui Gavin. Raine se grăbi spre ea, un zîmbet poznaş luminîndu-i faţa, zîmbet care înnebunea multe femei.

– Bine te-am găsit, micuţa mea surioară, zise el zîmbind şi privind în jos. În dimineaţa asta am crezut că am visat cît eşti de frumoasă, dar văd că eşti mult mai încîntătoare decît îmi amintesc.

Judith îi surîse, flatată.

– Iar tu faci ziua mai strălucitoare. Vei participa la turnir? îl întrebă, arătînd cu capul spre terenul acoperit cu nisip.

– Miles şi cu mine vom lupta amîndoi.

Nici unul din ei nu părea să bage de seamă faptul că Gavin îi privea încruntat.

– Iar panglicile astea, purtate de bărbaţi, spuse Judith, ce vor să însemne?

– O doamnă poate alege un cavaler favorit şi să-i dea un simbol al aprecierii ei.

– Atunci îţi pot da una din panglicile mele? zise ea şi îi zîmbi dulce.

Raine îngenunche imediat, făcînd armura să scrîşnească, oţelul lovindu-se de oţel.

– Aş fi onorat.

Judith ridică vălul transparent care îi acoperea părul şi luă una din panglicile aurite din cosiţe. Era clar că fetele din slujba ei ştiuseră despre acordarea favorurilor unui cavaler.

Raine îi zîmbi, punîndu-şi braţul pe şold, aşa ca ea să-i poată lega panglica de partea superioară a braţului. Înainte să termine, Miles veni şi el, îngenunchind lîngă Raine.

– Nu-l vei prefera mai mult pe un frate decît pe celălalt, nu-i aşa?

Astăzi, uitîndu-se la Miles, înţelese ceea ce alte femei ştiuseră din clipa în care îi crescuse prima barbă. Ieri fusese virgină şi nu pricepuse sensul privirii lui insistente. Roşi delicat şi îşi plecă capul, ca să scoată o altă panglică, pentru a o lega la braţul celuilalt frate. Raine îi văzu roşeaţa din obraji şi începu să rîdă.

– Nu te lua de ea, Miles, zise el, femeile lui Miles fiind o glumă obişnuită în familia Montgomery. Stephen, cel de-al doilea frate, se plînsese cîndva că, pînă la

şaptesprezece ani, Miles lăsase însărcinate jumătate din fetele de la castel, iar cealaltă jumătate, pînă la optsprezece ani. Nu-l vezi pe Gavin cum se încruntă duşmănos la noi?

– Văd cum amîndoi vă faceţi de rîs, mîrîi Gavin. Mai sînt şi alte femei. Găsiţi-vă alta în faţa căruia să vă făliţi, ca doi măgari răgînd prosteşte.

Judith abia ce termină de legat panglica la braţul lui Miles cînd Gavin îşi înfipse degetele în braţul ei şi o sili să meargă mai departe.

– Mă doare! spuse ea încercînd să-i dezlipească degetele, dar nu prea reuşind.

– Vei simţi o durere mult mai mare dacă te vei mai fîţîi prin faţa altor bărbaţi.

– Să mă fîţîi! spuse ea şi îşi smuci braţul, dar îi fu strîns şi mai tare. Peste tot, în jurul ei, cavalerii îngenuncheau în faţa doamnelor, primind panglici, centuri, mîneci din rochii, chiar şi bijuterii, iar el o acuza că flirta. O persoană, lipsită de onoare, crede întotdeauna în lipsa de onoare a celorlalţi. Încerci să mă acuzi pe mine de propriile tale greşeli.

El se opri şi se uită la ea, ochii întunecîndu-i-se furioşi.

– Te acuz doar de ceea ce ştiu că e adevărat. Îţi plac bărbaţii şi nu-ţi voi permite să faci pe tîrfa cu fraţii mei. Acum stai aici şi nu mai provoca gîlceavă între noi. Se răsuci pe-călcîie şi plecă, lăsînd-o pe Judith singură, lîngă banca împodobită cu blazonul familiei Montgomery.

O clipă simţurile lui Judith încetară să mai funcţioneze; nu mai reuşi nici să vadă, nici să audă. Ceea ce-i spusese Gavin era nedrept şi ar fi putut alunga acest gînd, doar că îi aruncase în faţă ceea ce făceau cînd erau singuri, iar asta nu i-o putea ierta. Greşise răs-

punzînd, cu aceeaşi înflăcărare, atingerii lui? Dacă da, cum se putea opri? Abia dacă îşi amintea întîmplările din noaptea trecută. Totul nu era decît o ceaţă delicioasă şi catifelată. Mîinile lui trimiseseră valuri de plăcere prin tot trupul ei, iar după aceea nu prea ştia ce altceva urmase. Şi iată că i-o arunca în nas, de parcă ar fi fost murdară. Îşi înăbuşi lacrimile de nemulţumire şi durere. Avea dreptul să-l urască.

Luă loc pe bancă. Soţul ei o lăsase singură, ca să-şi întîlnească rudele. Judith îşi ţinu capul sus, refuzînd să lase pe cineva să-i vadă lacrimile care îi umpleau ochii.

– Lady Judith.

O voce blîndă reuşi să pătrundă pînă la ea şi, întorcîndu-se, văzu o femeie mai în vîrstă, îmbrăcată în straiul sobru al unei călugăriţe.

– Aş dori să mă prezint. Te-am întîlnit ieri, dar sînt sigură că nu-ţi aminteşti nimic. Sînt sora lui Gavin, Mary. Mary privi spatele lui Gavin. Nu stătea în firea fratelui ei să lase singură o femeie. Toţi cei patru fraţi ai ei, Gavin, Stephen, Raine şi Miles, erau foarte curtenitori. Cu toate astea, Gavin nu-i zîmbise nici măcar o dată soţiei lui, şi chiar dacă nu lua parte la turnir plecase la corturi. Mary nu ştia ce să mai creadă.

Gavin păşi prin mulţime, îndreptîndu-se spre corturile de la capătul terenului de lupte. Mulţi erau cei care îl băteau prieteneşte pe umăr, făcîndu-i cu ochiul şi aruncîndu-i priviri pline de subînţelesuri. Cu cît se apropia mai mult de corturi, cu atît zgomotul familiar al loviturilor, date cu fierul şi oţelul, devenea mai tare. Spera ca judecata sănătoasă a unui război, fie el şi de paradă,

să-i calmeze simţurile.

Îşi ţinu umerii drepţi, iar privirea îndreptată înainte. Nimeni n-ar fi ghicit furia oarbă care îl măcina pe dinăuntru. Era o mică scorpie! O scorpie prefăcută, stăpînă pe armele ei! Nu se putea gîndi la altceva decît că voia să o bată şi să facă dragoste cu ea, în acelaşi timp. Stătuse şi se uitase cum le zîmbise atît de dulce fraţilor lui; iar cînd se uita la el, era de parcă ar fi dat cu ochii de ceva detestabil.

Şi nu se putea gîndi decît la felul în care se purtase cu el toată noaptea. Îl sărutase înfometată, îl strînsese în braţe cu înfocare, dar numai după ce o silise să vină lîngă el. O dată o violase, iar a doua oară folosise durerea părului, tras de încheietura mîinii, ca să-i poruncească să vină la el. Chiar şi a treia oară a trebuit să acţioneze împotriva protestului ei iniţial. Cu toate astea, rîsese şi le dăruise fraţilor săi panglici aurii – aurii ca luminiţele ochilor ei. Dacă se dăruia cu atîta pasiune lui, pe care recunoscuse singură că-l ura, oare de ce-ar fi fost în stare cu un bărbat pe care îl plăcea? O urmărise cu Raine şi Miles şi-şi imaginase atingînd-o, sărutînd-o. Brusc, abia se mai abţinu să nu o trîntească la pămînt. Dorise să o rănească, şi reuşise. Măcar atît, doar că ceea ce-i spusese nu-i adusese nici o plăcere. Adevărul era că expresia de pe chipul ei îl făcuse şi mai furios. Blestemata asta de femeie nu avea nici un drept să-l privească cu atîta răceală.

Furios, dădu la o parte pînza, care ţinea loc de uşă, a cortului lui Miles. Din moment ce Miles era pe teren, ar fi trebuit să fie gol, dar nu era. Înăuntru se afla Alice, cu ochii coborîţi, cu gura ei mică, supusă... Fu o prezenţă binevenită pentru Gavin care, în ultimele ore, avusese prea mult de-a face cu o femeie care se răstea, apoi îl scotea din minţi cu trupul ei. Alice era aşa cum

trebuia să fie o femeie – calmă, smerită în faţa bărbatului. Fără să mai stea pe gînduri o luă în braţe şi o sărută violent. Îi plăcu cînd o simţi topindu-i-se în braţe. Nu-i opuse nici un fel de rezistenţă, iar asta îl bucură.

Alice nu-l mai văzuse niciodată pe Gavin într-o astfel de stare şi îi mulţumi oricui era răspunzător pentru ea. Însă cu toată patima ei, nu era proastă. Un turnir era un loc mult prea public, mai ales că prin preajmă se aflau atîtea rude de-a lui Gavin.

– Iubitul meu, îi şopti ea, cu buzele aproape lipite de ale lui, acum nu e nici momentul, nici locul potrivit.

El o îndepărtă imediat, simţind că, în clipa aceea, nu putea face faţă unei alte femei îndărătnice.

– Atunci pleacă, răcni el năpustindu-se afară din cort.

Alice se uită după el, o cută încreţindu-i fruntea netedă. Era evident că noaptea petrecută cu proaspăta lui soţie nu-l făcuse să o uite, aşa cum se temuse. Totuşi, nu mai era Gavin, cel pe care îl cunoştea atît de bine.

Walter Demari nu-şi putea lua ochii de la Judith. Stătea tăcută în pavilionul *Montgomery,* ascultîndu-şi atentă noile rude, venite să-i ureze bun venit în familie. O urmărise în fiecare minut de cînd o zărise, pentru prima oară, părăsind castelul călare pentru a merge la biserică. O văzuse strecurîndu-se spre grădina împrejmuită de zid, din spatele trunului, şi îi văzuse expresia de pe chip atunci cînd se întoarse. Avea senzaţia că o cunoştea, şi chiar mai mult de atît... că o iubea. Îi plăcea felul în care păşea, cu capul sus, cu bărbia hotărîtă, de parcă ar fi fost gata să înfrunte lumea, indiferent

ce-ar fi aşteptat-o. Îi plăceau ochii ei, nasul mic.

Petrecuse singur întreaga noapte, gîndindu-se la ea, imaginîndu-şi că e a lui.

Acum, după o noapte nedormită, începu să se întrebe cum de nu era a lui. Familia lui era bogată, mai mult poate decît cea a celor din neamul Montgomery. Vizitase des conacul *Revendoune,* fusese prieten cu fraţii ei.

Robert Revendoune tocmai cumpărase nişte plăcinte calde de la unul din vînzătorii ambulanţi şi ţinea, într-o mînă, o cupă cu suc de fructe. Walter nu şovăi şi nici nu explică ceea ce devenise pentru el o chestiune arzătoare.

– De ce nu mi-ai oferit fata mie? întrebă el indignat, dominîndu-l cu înălţimea sa pe bărbatul aşezat.

Robert ridică ochii mirat.

– Ce te necăjeşte, băiete? Ar trebui să fii pe cîmp, alături de ceilalţi bărbaţi.

Walter se aşează şi îşi petrecu degetele prin păr. Nu era un om lipsit de atracţie, dar nici nu s-ar fi putut spune că era frumos. Avea ochii de un albastru nedefinit şi un nas mult prea proeminent. Buzele îi erau subţiri, fără nici o formă, şi puteau cu uşurinţă să devină foarte crude. Părul de culoarea nisipului era îndoit cu mare grijă, într-o buclă mare la ceafă.

– Fata, fiica ta, repetă el. De ce nu mi-ai oferit-o mie? Am petrecut destul timp cu fiii tăi. Nu sînt bogat, dar averea mea o depăşeşte pe cea a lui Gavin Montgomery.

Robert ridică din umeri, muşcînd dintr-o plăcintă, dulceaţa ieşind printre foile tari, apoi bău cu poftă din sucul de fructe.

– Mai sînt şi alte femei bogate, replică el, pe un ton neutru.

– Dar nu ca ea! răspunse Walter, cu toată vehemenţa nemulţumirii sale. Robert îl privi surprins. Nu-ţi dai seama că e frumoasă?

Robert se uită la fiica lui, printre pavilioanele care îl despărţeau de ea.

– Da, văd că e frumoasă, spuse el, scîrbit. Dar ce înseamnă frumuseţea? Se veştejeşte imediat. Mama ei a arătat cîndva exact ca ea, şi uită-te la ea acum.

Walter nu trebui să arunce nici o privire femeii agitate, slăbuţe, aşezate pe marginea băncii, pregătită să sară într-o parte, în caz că soţul ei voia să-i dea o palmă. Ignoră complet remarca lui Robert.

– De ce ai ţinut-o ascunsă? Ce nevoie a fost să o ţii departe de lume?

– A fost ideea mamei ei, zise Robert, zîmbind uşor. A plătit pentru că păstra fiica la ea, iar pentru mine n-a avut nici o importanţă. De ce mă întrebi lucrurile astea acum? Nu vezi că turnirul e pe cale să înceapă?

Walter apucă braţul lui Robert. Îl cunoştea bine, ştia cît de laşe îi sînt acţiunile.

– Fiindcă o vreau. N-am văzut niciodată o femeie atît de ispititoare. Ar fi trebuit să fie a mea! Pămînturile mele se învecinează cu ale tale. Sînt o pereche potrivită pentru ea, iar tu nici măcar nu mi-ai arătat-o.

Robert îşi smuci braţul din mîinile tînărului.

– Tu! O pereche potrivită? spuse el, batjocoritor. Uită-te la toţi acei Montgomery care înconjoară fata. Iată-l pe Thomas, are aproape şaizeci de ani, şase fii, toţi în viaţă, producînd alţi fii. Lîngă el stă Ralph, vărul lui cu cinci fii. Apoi Hugh cu...

– Ce legătură are asta cu fiica ta? îl întrerupse Walter cu o voce tăioasă.

– Fii! răcni Robert în urechea bărbatului. Cei din neamul Montgomery produc mai mulţi fii decît oricare

altă familie din Anglia. Şi încă ce fii! Uită-te la familia în care a intrat fata. Miles şi-a cîştigat titlul de cavaler pe cîmpul de bătălie, înainte de a împlini optsprezece ani, şi are deja trei fii de la fetele din casă. Raine a petrecut trei ani vizitînd ţara, trecînd de la un turnir la altul. A fost de neînvins şi şi-a cîştigat propria avere. Steph e cu regele în Scoţia şi conduce deja armate, cu toate că nu are decît douăzeci şi cinci de ani. Iar la urmă vine cel mai în vîrstă. La şaisprezece ani a rămas singur, a trebuit să-şi conducă domeniul, să se îngrijească de fraţii săi. N-a avut pe nimeni să-l înveţe treburile unui bărbat. Care alţi băieţi de şaisprezece ani ar fi fost capabili de aşa ceva? Cei mai mulţi încep să scîncească cînd nu li se face pe plac. Se uită din nou la Walter. Şi tu mă întrebi de ce i-am dat-o pe Judith unui astfel de bărbat? Dacă nu pot avea fii destul de puternici ca să trăiască, s-ar putea să am nepoţi de la ea.

Walter era furios. O pierduse pe Judith numai fiindcă bătrînul visa la nepoţi.

– I-aş fi putut face eu fiii pe care îi doreai! spuse Walter printre dinţii încleştaţi.

– Tu! Robert începu să rîdă şi continuă: Cîte surori ai? Cinci? Şase? Le-am uitat numărul. Şi ce-ai făcut tu? Tatăl tău conduce domeniul. Te ocupi de prea puţine, în afară de vînătoare şi gîdilatul servitoarelor. Acum lasă-mă în pace şi să nu mai strigi la mine. Dacă am o iapă bună de prăsilă, îi dau armăsarul cel mai bun. Şi aşa va rămîne. Se întoarse să privească turnirul, alungîndu-l din minte pe Walter.

Dar Walter Demari nu era un bărbat de care să scapi atît de uşor. Tot ce spusese Robert era adevărat. În scurta lui viaţă, Walter făcuse prea puţine lucruri merituoase, dar asta numai pentru că nu fusese obligat, aşa ca cei din familia Montgomery. Walter nu se îndoia nici

o clipă că, dacă s-ar fi trezit într-o poziţie care necesita responsabilitate, prin moartea timpurie a tatălui său, s-ar fi descurcat mai bine decît oricare alt bărbat.

Plecă, întrevederea avută schimbîndu-l complet. În minte îi fusese plantată o sămînţă, iar acesta începu să crească. Urmări începutul luptelor, leoparzii Montgomery împrăştiaţi peste tot, iar în timp ce flamura lucea în soare, se gîndi la ei ca la nişte duşmani. Voia să-i dovedească lui Robert şi celor din familia Montgomery, dar mai ales lui însuşi, că era la fel de bun ca ei. Cu cît se uita mai mult la blazonul în verde şi auriu, cu atît era mai sigur că-l ura. Ce făcuseră cei din neamul Montgomery ca să merite bogatele ţinuturi ale lui Revendoune? De ce să aibă ei ceea ce ar fi trebuit să fie al său? Suportase ani la rînd companţia fraţilor lui Judith, dar nu le ceruse nimic în schimb. Acum, cînd exista ceva ce-şi dorea şi ar fi trebuit să aibă, îi era refuzat din cauza acestor Montgomery.

Walter plecă de lîngă gard şi se îndreptă spre pavilionul neamului Montgomery. Va vorbi cu Judith a lui, va petrece puţin timp cu ea. În fond, de drept era a lui, nu-i aşa?

Capitolul 8

Judith trînti atît de tare uşa camerei, că pînă şi pereţii părură să se zgîlţîie. Era sfîrşitul primei ei zile de femeie măritată şi putea fi calificată, cu uşurinţă, drept cea mai îngrozitoare zi din viaţa ei. Ar fi trebuit să fie o zi fericită, încărcată de iubire şi rîsete vesele, dar nu şi cu soţul hărăzit de soartă! Gavin nu pierduse nici o ocazie ca să o umilească.

Dimineaţă o acuzase că ar fi o tîrfă pentru fraţii ei. Cum plecase ţanţoş şi o lăsase să se descurce de una singură, vorbise cu alţi oameni. Unul dintre ei, Walter Demari, fusese destul de amabil ca să ia loc lîngă ea şi să-i explice evenimentele turnirului. Şi, pentru prima oară în ziua aceea, începuse să se simtă ceva mai bine. Walter avea darul de a observa părţile ridicole, iar ea se distrase enorm pe seama glumelor lui.

Gavin apăruse pe neaşteptate şi îi poruncise să-l urmeze. Judith nu voise să facă o scenă în public, dar odată ajunşi în intimitatea cortului lui Raine, îi spuse exact ce credea despre purtarea lui. O lăsase singură, iar atunci cînd se bucura şi ea de ceva i se ceruse să plece. Era ca un băieţel cu o jucărie pe care nu şi-o dorea, dar făcea tot posibilul să nu o aibă nimeni altcineva. Atunci el îi rînjise batjocoritor, dar ea văzuse, cu

satisfacţie, că nu găsise ce să-i răspundă.

Odată ce Raine şi Miles intrară în cort, Judith şi Gavin puseră capăt certei lor. Mai tîrziu se întoarse înapoi la turneu, în compania lui Miles. Iar atunci Gavin o înjosi cu adevărat. Imediat ce Alice Valence îşi făcu apariţia, Gavin alergă în întîmpinarea ei. Arăta de parcă ar fi fost gata să o mănînce, să o devoreze şi totuşi o privea cu reverenţă, ca şi cum ar fi fost sfîntă. Lui Judith nu-i scăpă privirea furişă, încărcată de triumf, pe care Alice o aruncă în direcţia ei. Judith întoarse capul, îşi îndreptă spinarea şi luă braţul lui Miles. Nu va lăsa pe nimeni să vadă cît fusese de umilită în public.

Mai tîrziu, la cină, Gavin o ignoră pe Judith, cu toate că erau aşezaţi unul lîngă altul. Rîse de giumbuşlucurile bufonului, se prefăcu încîntată cînd un menestrel, teribil de chipeş, compuse şi cîntase un cîntec în onoarea frumuseţii ei. Dacă era să fie sinceră, abia dacă îl auzise. Apropierea lui Gavin avea un efect enervant asupra ei şi nu se putea bucura de nimic.

După ce oaspeţii mîncară, mesele fuseseră adunate şi puse la perete, pentru a face loc celor care voiau să danseze. După un singur dans, de dragul bunei-cuviinţe, Gavin se apucă să învîrtească în braţe femeie după femeie. Judith primi mai multe invitaţii la dans decît le-ar fi putut face faţă toată noaptea, dar în curînd se scuză, pretinzînd că e obosită, şi alergă pe scări, spre camera ei.

– O baie, îi ceru ea lui Joan, pe care o trase dintr-un colţ al salonului unde era înlănţuită de braţele unui tînăr. Adu-mi o cadă şi apă fierbinte. Poate reuşea să spele toată duhoarea zilei de azi.

Contrar părerii lui Judith, Gavin fusese foarte conştient de prezenţa soţiei lui. Nu existase nici măcar o clipă în care să nu fi ştiut unde se afla şi mai ales cu

cine. Se părea că vorbise mai multe ore cu unul din bărbaţii de la turnir. Rîsese la fiecare cuvînt al lui, zîmbindu-i pînă îl înnebunise complet.

Gavin o luase de acolo pentru propriul ei bine. Ştia că Judith nu avea habar de felul în care putea zăpăci un bărbat. Era ca un copil. Totul era nou pentru ea. Se uitase la acel bărbat, fără să ascundă nimic, fără nici o rezervă. Rîsese din toată inima de ceea ce-i spusese, iar Gavin îşi dăduse seama că el îi lua prietenia drept mult mai mult.

Gavin vruse să-i explice, dar cînd îl acuzase de tot felul de lucruri josnice, mai bine ar fi murit decît să-i explice raţiunea actelor lui. Se temea că-şi va pune mîinile în jurul frumosului ei gît. Bine că apariţia scurtă a lui Alice reuşise să-l calmeze. Alice era ca o băutură răcoroasă pentru un bărbat care tocmai ieşise din flăcările iadului.

Acum, ţinîndu-şi palmele pe şoldurie grase ale unei tinere deloc atrăgătoare, o urmări pe Judith urcînd scările. Nu dansase cu ea de teamă că-şi va cere scuze. Oare pentru ce? se minună el în gînd. Se purtase frumos cu ea, pînă la acea clipă din grădină, cînd parcă înnebunise, făcînd jurăminte pe care nu avea nici un drept să le facă. Acţionase just îndepărtînd-o de bărbatul care îi considera zîmbetele mai mult decît erau în realitate, dar ea îi dăduse de înţeles că purtarea lui fusese greşită.

Aşteptă un timp, mai dansă cu alte două femei, dar Judith nu reveni în salonul mare. Nerăbdător, urcă scările. În acele cîteva secunde îşi imagină tot feluri de lucruri pe care ea le-ar fi putut face.

Cînd deschise uşa odăii, Judith era vîrîtă pînă la gît într-o cadă cu apă fierbinte. Părul ei castaniu-roşcat era ridicat în vîrful capului, cîteva şuviţe scăpîndu-i pe gît.

Avea ochii închişi, odihnindu-şi capul pe marginea căzii. Apa trebuie să fi fost foarte caldă fiindcă faţa îi era umedă de transpiraţie. Văzînd-o, toţi muşchii i se încordară. Se încruntase la el, strigase, dar chiar şi atunci fusese magnifică, iar acum era inocenţa personificată. Ştiu, dintr-o dată, că asta era tot ce-şi dorea de la ea, singurul lucru de care avea nevoie. Ce conta că-l dispreţuia? Era a lui şi numai a lui. Închizînd uşa în urma lui, îşi simţi inima bătîndu-i tot mai repede.

– Joan? spuse Judith pe un ton leneş. Cum nu primi nici un răspuns, ochii i se deschiseră brusc. Văzu expresia de pe chipul lui Gavin şi îi citi gîndurile. Fără să vrea, inima i-o luă razna. Lasă-mă singură, reuşi ea să murmure.

Gavin avansă spre ea, ignorîndu-i cererea, ochii întunecaţi devenind şi mai negri. Se aplecă spre ea, îi luă bărbia în mîini. Ea încercă să şi-o tragă, dar el nu-i dădu drumul. O sărută, la început apăsat, apoi atingerea şi sărutul deveniră tandre, mîngîietoare.

Judith se simţi plutind. Plăcerea apei calde, mîna lui pe obrazul ei, sărutul, toate o ameţiră. Se trase de lîngă ea şi se uită în ochii ei, în aurul lor cald şi strălucitor. Dispăruse orice urmă de ură. Exista doar apropierea trupurilor. Pasiunea unuia pentru celălalt depăşi orice ostilitate, pînă şi gîndul la cine iubea pe cine.

Gavin îngenunche lîngă cadă, ducîndu-şi mîna la ceafa lui Judith. O sărută din nou, gura lui alunecînd pe ceafă şi curba gîtului. Era umedă şi caldă, iar aburii care se ridicau din apă erau ca patima lor crescîndă. Era pregătit, dar voia să-şi prelungească plăcerea, să o ducă pînă la înălţimea apropiată durerii. Urechile ei erau dulci şi miroseau ca săpunul de trandafiri, folosit la spălat.

Brusc, vru să o vadă toată. Îşi puse mîinile sub bra-

ţele ei şi o ridică. Judith scoase o mică exclamaţie de surpriză, din cauza mişcării neaşteptate, precum şi a răcorii aerului după fierbinţeala apei. Lîngă braţul lui atîrna un prosop moale, pe care Gavin îl luă şi-o înveli cu el. Judith nu spuse nimic. Undeva, în adîncul minţii ei, ştia că orice cuvînt ar fi alungat magia acestei clipe. O atingea cu blîndeţe, fără asprime, fără brutalitate. Se aşeză pe lespedea din faţa focului şi o puse între picioarele lui, ca pe un copil.

Dacă cineva i-ar fi vorbit de o astfel de scenă, Judith ar fi negat că s-a întîmplat, că Gavin e o brută fără simţuri. Goliciunea ei n-o făcea să se simtă stînjenită, chiar dacă el era îmbrăcat, se minuna doar de vraja acestor momente. Gavin o şterse cu prosopul. Era cam stîngaci, uneori prea dur, alteori prea blînd.

– Întoarce-te, îi porunci el, iar ea îl ascultă, lăsîndu-l să-i şteargă şi spatele. Aruncă prosopul la podea, iar Judith îşi ţinu răsuflare. Dar nu-i mai spuse nimic. Îşi plimbă degetul pe şira spinării, iar ea simţi fiorii atingerii lui. Un singur deget de-al lui însemna mai mult de o mie de mîngîieri.

– Eşti frumoasă, şopti el gutural, punîndu-şi palmele pe curba şoldurilor ei. Atît de frumoasă!

Ea nu respiră, nici măcar atunci cînd îi simţi buzele pe ceafă. Mîinile lui se mişcară chinuitor de încet, spre abdomenul ei, peste coaste şi în sus, spre sînii care le aşteptau, le implorau. Dădu drumul aerului din piept şi se sprijini cu spatele de el, capul odihnindu-i-se pe umăr, gura lui continuînd să-i sărute gîtul. Îşi plimbă palmele peste ea, atingîndu-i pielea, explorîndu-i trupul.

Cînd Judith ajunse aproape nebună de dorinţă, o luă în braţe şi o duse în pat. În cîteva secunde hainele îi zburară la podea şi se întinse lîngă ea. Îl trase spre ea, căutîndu-i gura. Gavin rîse de mîinile ei tremurătoare,

tachinînd-o, dar în ochii lui cenuşii nu se vedea nici urmă de batjocură. Nu exista decît pofta de a prelungi plăcerea. Ochii scînteiară şi ştiu că ea va fi cea care va rîde la urmă. Mîinile îi coborîră jos. Cînd găsi ceea ce căuta, rîsul dispăru complet din ochii lui. Se făcură negri de pasiune, împingînd-o jos, sub el.

În cîteva clipe ajunseră la extaz, strigînd amîndoi, eliberaţi de dulcea tortură. Judith se simţea fără vlagă, cu oasele moi; apoi Gavin se dădu la o parte, dar piciorul rămase peste al ei, iar braţul, peste piept. Oftă adînc şi adormi imediat.

În dimineaţa următoare, Judith se trezi întinzîndu-şi membrele ca o pisicuţă după un pui de somn. Braţul îi alunecă peste cearceaf, dar locul de lîngă ea era gol. Deschise imediat ochii. Gavin plecase, iar după cît de tare strălucea soarele era deja foarte tîrziu. Primul ei gînd fu să iasă repede afară, dar căldura patului şi amintirea nopţii trecute o ţinură mai departe în aşternut. Se răsuci pe o parte, îşi trecu mîna peste adîncitura de lîngă ea, îşi îngropă faţa în perna lui. Păstra încă mirosul lui Gavin. Cît de repede a ajuns să-l cunoască.

Zîmbi, visătoare. Noaptea trecută fusese un adevărat paradis. Îşi aminti de ochii lui Gavin, de gura lui, gesturile lui depăşiseră orice imaginaţie. O bătaie uşoară în uşă îi făcu inima să salte de bucurie, apoi se linişti repede cînd fu deschisă de Joan.

– Te-ai trezit, stăpînă? întrebă Joan, pe buzele ei fluturînd un zîmbet plin de subînţelesuri. Judith era prea fericită ca să se simtă jignită. Lordul Gavin s-a trezit devreme. Se înarmează.

– Poftim? zise Judith şi se ridică urgent în capul oaselor.

– Vrea să ia parte la turnir. Nu înţeleg de ce; ca mire nu ar fi obligat să o facă.

Judith se trînti înapoi pe perne. Ea înţelegea. În dimineaţa asta s-ar fi putut arunca din vîrful turnului, fiind sigură că va pluti uşor, pînă la pămînt. Ştia că soţul ei trebuia să simtă la fel. Turnirul era o cale de a-şi cheltui energia.

Azvîrli cuvertura la o parte şi sări afară din pat.

– Trebuie să mă îmbrac. E tîrziu. Sper că n-am pierdut lupta lui?

– Nu, zise Joan. Nici vorbă.

Judith se îmbrăcă repede, într-o rochie din catifea de culoarea cernelii, cu un jupon din mătase de un albastru-deschis. La talie avea o centură subţire din piele moale, albastră, împodobită cu perle.

Joan îi pieptănă părul punînd deasupra un voal albăstrui, transparent, mărginit cu perle mici. Era fixat de cap cu o coroniţă, tot din perle.

– Sînt gata, spuse Judith, plină de nerăbdare.

Porni grăbită spre locul desfăşurării luptelor şi se aşeză pe banca din pavilionul familiei Montgomery. Gîndurile ei se băteau cap în cap. Să-şi fi imaginat noaptea trecută? Să fi fost un vis? Gavin făcuse dragoste cu ea. Nu exista nici un alt cuvînt pentru a descrie ceea ce se întîmplase. Fireşte, era lipsită de experienţă, dar se putea ca un bărbat să mîngîie o femeie, aşa cum făcuse el, şi să nu simtă nimic? Dintr-o dată, ziua i se păru mai luminoasă. Poate că nu era decît o biată prostuţă, dar era dispusă să încerce să facă ceva din această căsătorie.

Judith îşi înălţă gîtul ca să vadă capătul terenului de lupte, să-şi zărească soţul, dar avea în cale prea mulţi oameni şi cai. Părăsi banca şi porni spre corturi. Se opri lîngă gardul exterior, nepăsătoare la slugile şi comercianţii care se îngrămădeau în jurul ei. Se scurseră cîteva minute înainte să-l vadă. Gavin, în ţinuta lui obişnuită,

era un bărbat puternic, dar în armură arăta nemaipomenit. Călărea un cal uriaş, sur, harnaşamentul fiind verde, cusut şi pictat cu leoparzi de aur. Urcase cu uşurinţă în şa, de parcă cele cincizeci de kilograme ale armurii n-ar fi cîntărit nimic. Judith privi cum scutierul său îi dă coiful, scutul şi, la urmă, lancea.

Ea îşi simţi inima sărindu-i în gît, cît pe ce să o sufoce. Întrecerea asta nu era lipsită de pericol. Îl urmări pe Gavin, cu respiraţia tăiată, cum se avîntă înainte pe calul său mare, cu capul coborît, braţul strîngînd lancea. Aceasta izbi scutul adversarului, aşa cum şi al lui fu lovit. Lăncile se rupseră, iar bărbaţii călăriră la capetele opuse, ca să primească alte lăncii. Din fericire, lăncile folosite în turniruri erau doar din lemn şi nu din oţel. Cîştigător era cel care rupea trei lăncii fără să scape hăţurile din mînă. Dacă un cavaler era aruncat de pe cal, înainte de a face cele trei încercări, era obligat să plătească adversarului preţul calului şi armurii sale, o sumă deloc mică. Şi astfel reuşise Raine să cîştige o avere prin turniruri.

Dar bărbaţii nu erau răniţi. Accidentele erau însă frecvente. Judith o ştia şi-l urmări pe Gavin pornind din nou la atac, şi din nou nici unul din luptători nu scăpă hăţurile din mînă.

Lîngă Judith, o femeie chicoti, dar ea nu-i acordă nici o atenţie pînă nu-i auzi cuvintele:

– Soţul ei e singurul fără nici un însemn, iar ea le dă panglici aurii fraţilor lui. Ce ziceţi de aşa o purtare slobodă?

Cuvintele erau răutăcioase şi adresate anume urechilor lui Judith însă atunci cînd întoarse capul, nimeni nu păru să-i acorde atenţie. Se uită înapoi la cavalerii care se plimbau printre cai sau stăteau la capătul terenului. Femeia spusese adevărul. Toţi cavalerii aveau

panglici sau mîneci rupte de femei din rochiile lor, fluturîndu-le pe lănci sau pe coifuri. Raine şi Miles aveau mai multe, iar pe fiecare braţ aveau legate cîte o panglică aurie.

Judith nu dorise decît să traverseze cîmpul de luptă şi să-l prindă pe Gavin înainte de a se repezi, pentru a treia oară, asupra adversarului său. Genul acesta de întreceri era cu totul nou pentru ea şi habar nu avea cît putea fi de primejdios. Caii de război, crescuţi pentru forţa, mărimea şi capacitatea de rezistenţă, erau antrenaţi să ajute un bărbat în vremuri de război. Îşi puteau folosi copitele să ucidă, aşa cum un războinic îşi folosea spada.

Nu auzi exclamaţiile de surpriză cînd bărbaţii îşi stăpîniră caii, îndepărtîndu-i de silueta ei în fugă. Nu-şi dădu seama nici de faptul că mai mulţi oameni de pe bănci o văzuseră, iar acum se ridicaseră în picioare, cu respiraţia tăiată.

Gavin ridică privirea de la scutierul său care îi înmîna o nouă lance. Auzi murmurul crescînd în intensitate, străbătînd mulţimea adunată la spectacol. O văzu imediat pe Judith, înţelegînd, în acelaşi timp, că nu putea face nimic. Pînă să fi descălecat ar fi fost deja lîngă el. O privi încremenit, cu muşchii încordaţi.

Judith nu avea cum să-i dea vreo panglică, dar ştia că trebuie să-i ofere un simbol. Gavin era al ei! Alergînd pe nisip, îşi smulse voalul care îi acoperea părul, rupîndu-l din coroniţa cu perle. Ajunsă lîngă Gavin, i-l întinse.

– Pentru tine, zîmbi ea, sfioasă.

O clipă, Gavin nu făcu nici o mişcare, apoi coborî lancea. Judith legă repede voalul de capătul ei. Cînd se uită în sus şi îi zîmbi, Gavin se aplecă, îşi puse mîna la ceafa ei şi o sărută, aproape ridicînd-o de la pămînt.

Partea laterală a coifului se apăsă rece de obrazul ei, sărutarea lui fiind dură, prădalnică. După aceea îi dădu drumul înapoi, pe nisip, Judith simţind că lumea se învîrteşte cu ea.

Ea nu observă brusca tăcere din jurul ei, dar nu la fel se întîmplă cu Gavin. Mireasa lui îşi riscase viaţa ca să-i dăruiască un simbol, iar acum el îşi înălţă lancea, triumfător. Zîmbetul lui păru să se întindă dintr-o parte în alta a coifului.

Urletul de încîntare al mulţimii fu asurzitor.

Judith se roti şi văzu că toţi ochii erau îndreptaţi asupra ei. Obrajii îi luară foc şi îşi duse mîinile la faţă. Miles şi Raine vèniră, în fugă, lîngă ea ,îşi puseră protector braţele în jurul ei şi o purtară spre un loc mai puţin periculos.

– Dacă nu i-ai fi făcut o bucurie atît de mare lui Gavin, pentru gestul ăsta nebunesc te-aş fi pus pe genunchi şi ţi-aş fi tras o bătaie.

Se auziră alte exclamaţii vesele cînd Gavin îşi răsturnă adversarul de pe cal... Lui Judith nu-i făcea plăcere să se afle în centrul acestei veselii comune. Îşi ridică poalele fustelor şi porni cît putu de repede înapoi, spre castel. Poate, după cîteva minute petrecute singură în grădină, obrajii ei vor reveni la culoarea lor normală.

Alice intră ca o furtună în cortul contelui de Bayham, un spaţiu luxos, cu pereţi din mătase şi covoare bizantine aduse pentru confortul lui Edmond Chatworth.

– S-a întîmplat ceva? întrebă o voce groasă din spatele ei.

Alice se răsuci pe călcîie şi dădu cu ochii de Roger, fratele mai mic al lui Edmond. Era aşezat pe o bancă joasă, fără cămaşă pe el, ascuţindu-şi cu grijă spada, frecîndu-i tăişul de o piatră. Era un bărbat arătos, cu părul blond decolorat de soare, cu un nas acvilin şi o gură hotărîtă. Lîngă ochiul stîng avea o cicatrice curbată, care nu-i diminua cu nimic înfăţişarea atrăgătoare.

De multe ori Alice îşi dorise ca Robert să fi fost conte şi nu Edmond. Dădu să-i răspunsă la întrebare, apoi se opri. Nu-i putea spune despre furia simţită cînd a văzut-o pe soţia lui Gavin dîndu-se în spectacol în faţa a cîtorva sute de oameni. Alice îi oferise un simbol, dar el o refuzase. Gavin îi spusese că se vorbea deja destul pe seama lor şi nu dorea să de-a curs altor bîrfe.

– Te joci cu focul, spuse Roger, trecîndu-şi degetul mare peste tăişul spadei. Cum Alice nu făcu nici un comentariu, el continuă: Cei din neamul Montgomery nu văd lucrurile aşa cum le vedem noi. Pentru ei există doar bine şi rău, nici o cale de mijloc.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, replică Alice, pe un ton arogant.

– Gavin nu va fi încîntat să afle că l-ai minţit.

– Nu l-am minţit!

Roger înălţă o sprînceană.

– Şi ce motiv ai născocit pentru căsătoria cu fratele meu, contele?

Alice se trînti pe o lespede, vizavi de Roger.

– N-ai crezut că moştenitoarea averii lui Revendoune va fi atît de frumoasă, nu-i aşa?

Alice îl străfulgeră cu privirea.

– Nu e frumoasă! E roşcată şi, cu siguranţă, tot corpul îi e plin de pistrui. Zîmbi răutăcioasă şi adăugă: Va trebui să o întreb ce cremă foloseşte ca să şi-i ascundă de pe faţă. Gavin n-o va mai considera atît de

ispititoare cînd...

Roger o întrerupse...

– Am fost şi eu printre cei care l-au condus pe Gavin în dormitor şi i-am văzut corpul. Nici urmă de pistrui. Nu te amăgi. Crezi că se mai gîndeşte la tine cînd e cu ea?

Alice se ridică brusc şi se duse la uşa cortului. Nu-l va lăsa pe Roger să vadă cît o necăjeau şi o nelinişteau cuvintele lui. Trebuia să-l păstreze pe Gavin. Cu orice preţ. O iubea, sincer şi din tot sufletul, aşa cum n-o mai iubise nimeni. Avea nevoie de această afecţiune, aşa cum avea nevoie de bogăţia lui Edmond. Nu-i lăsa pe alţii să vadă ce o macină în interior; ştia cum să-şi ascundă durerea. Încă de copil fusese o fată frumoasă, născută într-un cîrd de surori urîte, bolnăvicioase. Mama ei le dăruise lor întreaga ei dragoste, convinsă fiind că Alice se bucura de suficientă atenţie din partea doicilor şi a vizitatorilor castelului. Tratată cu dispreţ de mama ei, Alice căutase dragoste şi înţelegere la tatăl ei. Dar Nicolas Valence nu era interesat decît de ce ieşea dintr-o sticlă. Aşa că Alice învăţă să ia ce nu i se oferea. Îşi manipulă tatăl ca să cumpere haine costisitoare, iar frumuseţea ei, pusă astfel în valoare, făcu să crească şi mai mult ura surorilor ei. Cu excepţia bătrînei ei cameriste, Ela, pînă la Gavin n-o mai iubise nimeni altcineva. Cu toate astea, anii lungi de chinuri, în care se luptase pentru cîţiva bănuţi în plus, o făceau să-şi dorească siguranţa financiară, la fel de mult ca iubirea. Gavin nu era destul de bogat ca să-i ofere acea siguranţă, însă Edmond, da.

Acum, jumătate din ce avea nevoie, pentru a fi complet fericită, îi era luat de scorpia aceea cu părul roşu. Alice nu era femeia care să stea liniştită şi să lase viitorul la voia întîmplării. Va lupta pentru ceea ce-şi dorea...

– Unde e Edmond? îl întrebă ea pe Roger.

Acesta arătă cu capul spre despărţitura din fundul cortului.

– Doarme. Prea mult vin şi prea multă mîncare, spuse el, scîrbit. Du-te la el. Va avea nevoie de cineva ca să-i ţină capul cînd i se va face greaţă.

– Uşurel, frăţioare! îi porunci Raine lui Miles. Îl doare şi aşa capul. Nu e nevoie să-l mai izbeşti de stîlpul cortului.

Îl cărau pe Gavin pe scutul lui, picioarele atîrnîndu-i peste margine, tălpile tîrîndu-se deasupra pămîntului. Reuşise să-şi arunce de pe cal cel de-al doilea adversar, dar lancea acestuia alunecase în sus, înainte de a cădea. Lovitura îl nimerise pe Gavin chiar deasupra urechii. Fu o lovitură dură, crestîndu-i coiful. Gavin văzu negru în faţa ochilor, iar în urechi îi răsună un ţiuit acoperind toate celelalte zgomote. Reuşi să rămînă în şa, mai mult din cauza priceperii ca războinic, decît din cauza puterilor proprii, apoi calul i se răsuci şi porni spre capătul terenului de întreceri. Gavin se uită în jos la fraţii şi scutierul său, schiţă un zîmbet strîmb, apoi se lăsă să cadă în braţele lor ridicate.

Acum, Raine şi Miles îşi depuseră fratele pe un pat din interiorul cortului. Reuşiră să-i scoată coiful tăiat şi îi puseră o pernă sub cap.

– Mă duc să aduc un doctor. Iar tu caută-i soţia. Nimic nu-i face mai mare plăcere unei femei decît un bărbat neajutorat.

După cîteva minute, Gavin începu să-şi revină. Cineva îi spăla chipul cu apă rece. Mîini reci îi atingeau obrajii. Deschise ochii, încă ameţit. Capul îi vîjîia. La

început nu-şi dădu seama pe cine vedea în faţa ochilor.

– Sînt eu, Alice, şopti ea. Gavin era bucuros că nu existau sunete puternice. Am venit să te îngrijesc.

El zîmbi puţin şi închise din nou ochii. Mai era ceva ce trebuia să-şi amintească, dar nu ştia ce anume.

Alice observă că încă strîngea, în mîna dreaptă, voalul dat de Judith. Chiar şi căzînd de pe cal, reuşise cumva să-l desfacă de pe lance. Nu-i plăcu ce voia să semnifice gestul lui.

– E grav rănit? întrebă, îngrijorată, o femeie din afara cortului.

Alice se aplecă înainte şi îşi apăsă buzele de cele ale lui Gavin, ducîndu-i braţul în jurul taliei. Lumina pătrunsă în cort, odată cu deschiderea uşii, îi căzu pe faţă, iar apăsarea de pe buze îl făcu pe Gavin să deschidă ochii. Iar atunci îşi reveni în simţiri. Îşi văzu soţia încadrată de chipurile încruntate ale fraţilor săi, fixîndu-l cu ochii mari, uluiţi, în timp ce el o îmbrăţişa pe Alice. O împinse pe aceasta la o parte şi dădu să se ridice.

– Judith, murmură el.

Însă pe chipul soţiei lui dispăru orice urmă de culoare. Ochii îi erau întunecaţi, enormi. Iar privirea, cu care îl blagoslovi, fu din nou una încărcată de ură. Apoi, dintr-o dată, se transformă într-una plină de răceală.

Schimbarea bruscă de presiune din căpăţîna lui Gavin, cînd încercase să se ridice, îi fu nefastă. Durerea era de nesuportat. Recunoscător, leşină a doua oară. Capul îi căzu înapoi pe pernă.

Judith se răsuci rapid pe călcîie şi părăsi cortul, Miles venind imediat în spatele ei, de parcă ar fi avut nevoie de protecţie. Chipul lui Raine avea o expresie fioroasă.

– Ticălosule, rosti el printre dinţi, dar se opri văzînd că fratele său îşi pierduse cunoştinţa. Raine se întoarse

spre Alice, care înălţă o privire triumfătoare. O apucă de braţ şi o ridică fără menajamente. Tu ai pus la cale toată farsa asta, rosti el, batjocoritor. Dumnezeule! Cum de pot avea un frate atît de tont? Nu faci nici măcar cît una din luarimile lui Judith şi cred că i-ai provocat deja mult prea multe.

Raine se înfurie şi mai tare văzînd un zîmbet arogant, răsfrîngîndu-se pe buzele ei. Fără să se gîndească, îşi duse mîna la spate şi o pălmui peste faţă. Nu-i eliberă braţul. Cînd se uită din nou la ea, ce văzu în ochii ei îl făcu să-şi ţină respiraţia. Alice nu era furioasă. Dimpotrivă, îi privea fix buzele. Iar în ochi i se citea focul nestăvilit al pasiunii.

Se simţi şocat şi scîrbit, aşa cum nu mai fusese niciodată în viaţa lui. O aruncă într-unul din stîlpii cortului, cu atîta forţă că Alice icni de durere.

– Pleacă de lîngă mine! spuse el. Şi teme-te pentru viaţa ta, dacă drumurile noastre se vor încrucişa vreodată.

După plecarea ei, Raine îşi îndreptă atenţia asupra fratelui său, acesta începînd să se mişte. Doctorul, chemat să se îngrijească de rana lui Gavin, stătea tremurînd într-unul din colţurile cortului. Furia unui Montgomery nu era o privelişte plăcută. Raine îi vorbi peste umăr:

– Ocupă-te de el şi, dacă ai vreun leac care să-i provoace o durere şi mai mare, foloseşte-l. Se răsuci şi plecă din cort.

Gavin se trezi abia pe parcursul nopţii dintr-un somn adînc, greu, pricinuit de băutura dată de doctor. Cortul era cufundat în întuneric, iar el era singur. Îşi coborî cu grijă picioarele pe pămînt şi se ridică. Îşi simţea capul de parcă cineva i-ar fi făcut o tăietură, pornind de la ochi, înconjurîndu-i căpăţîna, pînă la celălalt, iar acum

cele două părţi dădeau să se separe. Îşi sprijini capul în mîini, durerea îngrozitoare făcîndu-l să închidă ochii.

Treptat, reuşi să-i deschidă din nou. Primul lui gînd fu că era ciudat că se afla singur. Scutierul sau fraţii săi ar fi trebuit să-l vegheze. Îşi îndreptă spatele, constatînd o nouă durere. Dormise mai multe ore în armură. Iar fiecare cută, fiecare bucăţică de metal i se imprimase în carne, prin cămaşa de piele. De ce nu-l dezbrăcase scutierul? De obicei, băiatul era foarte conştiincios.

Văzu ceva pe podea şi, aplecîndu-se, îşi dădu seama că e voalul lui Judith. Surîse, atingîndu-l, amintindu-şi foarte clar cum ea alergase la el, zîmbindu-i fericită, cu părul fluturîndu-i pe umeri. Niciodată în viaţa lui nu se mai simţise atît de mîndru, ca atunci cînd soţia lui îi înmînase acel voal, deşi se temuse cumplit văzînd-o atît de aproape de acei armăsari uriaşi. Îşi trecu degetele peste perlele de pe margine şi apropie voalul de obraji. Mai că simţea parfumul părului ei, dar aşa ceva era imposibil, după ce fusese lipit de calul lui transpirat. Îşi aminti de faţa ei cînd se uitase în jos, la ea. Mda, era o faţă pentru care merita să lupţi!

Apoi Gavin păru să-şi amintească că expresia i se schimbase. Îşi lăsă din nou capul în mîini. Lipseau cîteva fragmente ale întîmplărilor din acea zi. Capul îl durea atît de tare, că îi era imposibil să-şi amintească. Vedea o altă Judith, fără să zîmbească, fără să se răstească la el, ca în prima zi a căsătoriei lor, o Judith care se uita la el de parcă ar fi încetat să existe. Îi fu extrem de greu să închege firul întîmplărilor. Îşi aminti, încetul cu încetul, cum lancea îi izbise capul, apoi, cineva îi vorbise.

Şi, dintr-o dată, totul deveni clar. Judith îl văzuse îmbrăţişînd-o pe Alice. Era ciudat că nu-şi amintea să-şi fi dorit îngrijirile lui Alice.

Lui Gavin îi fu necesar un mare efort de voinţă ca să

se ridice în picioare. Trebuia să-şi scoată armura. Era prea obosit şi prea slăbit ca să se plimbe îngreunat de toată acea fierărie. Indiferent cît de tare l-ar fi durut capul, trebuia să o găsească pe Judith şi să-i vorbească.

Două ore mai tîrziu, Gavin se afla în salonul mare. Îşi căutase soţia peste tot, dar n-o găsise. Fiecare pas fusese o tortură, iar acum durerea constantă mai că-l orbea, şi se simţea extrem de slăbit.

O văzu ca prin ceaţă pe Helen ducînd o tavă cu băuturi unora dintre invitaţi. După ce se întoarse, o trase într-unul din cotloanele întunecate ale holului.

– Unde e? întrebă el, într-o şoaptă răguşită.

Ochii lui Helen aruncau flăcări.

– Mă întrebi abia acum? Ai făcut-o să sufere aşa cum fac toţi bărbaţii. Am încercat să o salvez de toate astea. I-am spus că toţi bărbaţii sînt răi, nişte creaturi abjecte, în care nu poţi avea încredere, dar n-a vrut să-mi dea ascultare. Nu, ţi-a luat apărarea, şi ce-a cîştigat cu asta? I-am văzut buza în noaptea nunţii. Ai bătut-o chiar înainte să te culci cu ea. Iar în dimineaţa asta mai mulţi oameni ţi-au văzut fratele aruncînd-o afară, din cortul tău, pe tîrfa aia de Valence, tîrfa ta. Prefer să mor decît să-ţi spun unde e fiica mea! Mai bine aş fi omorît-o cu mîna mea decît să o dau unuia ca tine!

Gavin nu mai auzi ce-i spunea soacra, fiindcă se depărtase deja de el. O găsi pe Judith cîteva minute mai tîrziu, stînd alături de Miles, pe o bancă din grădină. Ignoră cu bună ştiinţă căutătura ucigătoare a mezinului familiei. Nu avea chef de ceartă. Nu voia decît să fie singur cu Judith, să o ţină în braţe, aşa cum făcuse noaptea trecută. Şi poate atunci zvîcnirile înnebunitoare ale capului se vor opri.

– Vino înăuntru, rosti el, încet, fiecare cuvînt fiind dificil de pronunţat.

Ea se ridică imediat.

– Da, stăpîne.

El se încruntă uşor şi îi întinse braţul, dar ea nu păru să-l vadă. Îşi încetini pasul ca ea să poată merge alături de el, dar ea preferă să vină puţin în urma lui şi uşor lateral. O conduse spre scările conacului pînă sus, în încăperea lor.

După toată zarva din salonul mare, odaia i se păru un adevărat paradis şi se lăsă să cadă pe o bancă acoperită cu perne, ca să-şi scoată cizmele. Ridică privirea şi o văzu pe Judith stînd la capătul patului, nemişcată.

– De ce te uiţi aşa la mine?

– Îţi aştept porunca, stăpîne.

– Porunca? zise el, încruntîndu-se, fiecare gest provocîndu-i dureri cumplite. Atunci, dezbracă-te pentru culcare. Era uşor nedumerit de comportarea ei. De ce nu se certa cu el? Furia i-ar fi suportat-o cu mai multă uşurinţă.

– Da, stăpîne, fu răspunsul lui Judith, rostit pe un ton lipsit de inflexiuni.

După ce se dezbrăcă, Gavin se îndreptă încet spre pat. Judith era deja acolo, cu cuvertura ridicată pînă la gît, cu ochii fixînd tavanul. Se vîrî sub cuvertură şi se trase lîngă ea. Pielea ei, lipită de a lui, era ca o mîngîiere. Îşi plimbă mîna peste braţul ei, dar Judith nu reacţionă. Se aplecă peste ea, începu să o sărute, dar ochii ei nu se închiseră, iar buzele îi rămaseră reci.

– Ce te supără? vru să ştie Gavin.

– Să mă supere, stăpîne? spuse ea calmă. Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Sînt a ta şi-mi poţi porunci orice, după cum mi-ai declarat-o de destule ori. Spune-mi care

îţi e dorinţa şi mă voi supune. Vrei să te împerechezi? Bine. Îţi voi da ascultare. Îşi mişcă coapsa spre el, iar lui Gavin îi trebuiră cîteva minute ca să-şi dea seama că-şi despărţise picioarele pentru el.

Se uită la ea, îngrozit. Cruzimea nu făcea parte din firea ei, de asta era sigur.

– Judith, începu el, am vrut să-ţi explic despre dimineaţa asta. Eu...

– Să-mi explici? Ce-ar trebui oare să-mi explici? Le explici cumva servitorilor acţiunile tale? Pentru tine eu nu sînt mai mult decît o slugă. Spune-mi doar în ce fel să-ţi fac pe plac şi mă voi supune.

Gavin se retrase de lîngă ea. Nu-l încînta felul în care Judith se uita la el. Cel puţin, cînd îl urîse, ochii îi scăpăraseră de viaţă. Acum păreau lipsiţi de orice scînteie. Ieşi din pat. Înainte să-şi dea prea bine seama de ceea ce face, îşi înhăţă vesta şi cizmele, celelalte haine le aruncă peste braţ şi părăsi încăperea.

Capitolul 9

Castelul *Montgomery* era tăcut. Judith părăsi patul mare şi gol, strecurîndu-şi braţele într-o haină de catifea de un verde-smarald, căptuşită cu blană de nurcă. Era foarte devreme, iar oamenii castelului nu se treziseră încă. Abandonată de Gavin pe treptele conacului familiei, Judith abia dacă mai putea dormi. Patul îi părea prea mare şi prea gol ca să-i ofere confortul necesar.

În dimineaţa zilei care urmase refuzului lui Judith de a răspunde mîngîierilor soţului ei, Gavin poruncise plecarea lor spre casa lui. Judith se supusese, vorbindu-i doar cînd era absolut necesar. Călătoriseră două zile înainte de a ajunge la porţile domeniului *Montgomery.*

Imediat ce intrase în castel, Judith fu impresionată. Gărzile din vîrful celor două turnuri, străjuind de o parte şi alta porţile mari, le cerură să se prezinte, cu toate că văzuseră flamurile cu blazonul celor trei leoparzi. Se coborîse podul peste şanţul larg şi adînc, iar poarta cu ţepi a fost ridicată. În curtea exterioară se înşirau căsuţe modeste, curate, grajduri, depozitul de arme şi adăposturi pentru diferite provizii. Ca să pătrundă în curtea interioară, unde locuia Gavin împreună cu fraţii săi, gărzile deschiseseră lacătul unei alte porţi. Conacul avea

patru etaje, ferestrele din vîrf fiind împodobite cu şipci verticale. În centru se afla o curte mică, pietruită, iar în spatele unui zid jos, Judith văzuse o grădină cu pomi în floare.

Ar fi dorit să-i spună lui Gavin ce credea despre felul în care îi arăta căminul, dar el nu-i dăduse prilejul să o facă. Se mulţumise să răcnească cîteva ordine scurte, abandonînd-o în mijlocul bagajelor. Era treaba ei să se prezinte locuitorilor castelului.

În săptămîna care se scursese Judith a ajuns să cunoască foarte bine acest castel, şi descoperise că era un loc fericit, în care îi plăcea să lucreze. Servitorii nu se opuneau poruncilor date de o femeie. Se cufundase în treburile ei, dîndu-şi silinţa să nu se gîndească la aventura amoroasă dintre soţul ei şi Alice Valence. În cea mai mare parte a timpului, îi reuşise. Numai noaptea era chinuită de singurătate.

Un zgomot din curte o făcu să alerge la fereastră. Era prea devreme pentru servitori şi numai unui Montgomery i s-ar fi permis să pătrundă prin mica poartă din spate. Lumina era prea slabă ca să-şi dea seama cine descăleca. Ea se repezi pe scări, spre holul mare.

– Fii atent, omule, tună Raine. Crezi că-s făcut din fier ca să suport atîtea smucituri?

Judith se opri în capătul scărilor. Cumnatul ei era purtat, în încăpere, cu picioarele înainte, unul din ele fiind bandajat.

– Raine, ce ţi s-a întîmplat?

– Un blestemat de cal! spuse Raine printre dinţii încleştaţi. Nu vede pe unde calcă nici în zilele cele mai luminoase.

Se duse lîngă el, după ce oamenii săi îl aşezară pe un scaun de lîngă foc.

– Să înţeleg că armăsarul tău a fost de vină? îl în-

trebă ea, surîzînd.

Raine uită să se mai încrunte, gropiţele apărînd imediat în obrajii săi.

– Păi, s-ar putea să fi fost şi vina mea. A păşit într-o groapă şi m-a aruncat din şa. Am căzut peste picior şi s-a rupt sub mine.

Judith îngenunche imediat şi începu să desfacă bandajul de pe piciorul ridicat pe un scăunel.

– Ce faci? se răsti el la ea, pe un ton aspru. Doctorul l-a oblojit deja.

– N-am încredere în el, vreau să văd cu ochii mei. Dacă nu e bine pus la loc, s-ar putea să rămîi şchiop.

Raine se holbă la creştetul capului ei, apoi chemă pe unul din oamenii lui:

– Adu-mi o cupă cu vin. Sînt sigur că nu se va arăta mulţumită decît după ce-mi va provoca şi alte chinuri. Şi cheamă-l pe fratele meu. De ce să doarmă, cînd noi sîntem treji?

– Nu e aici, spuse Judith, calmă.

– Cine nu e aici?

– Fratele tău. Soţul meu, explică Judith, simplu şi clar.

– Unde s-a dus? Ce treburi l-au făcut să plece?

– Mă tem că nu ştiu. M-a pus pe trepte şi s-a făcut nevăzut. Nu mi-a vorbit de nici o treabă care să-i fi solicitat atenţia.

Raine luă cupa de vin de la vasalul său şi îşi urmări cumnata cum pipăie osul piciorului. Bine că durerea îl împiedica să-şi verse toată furia simţită pentru fratele său. Nu avea nici o îndoială că Gavin îşi lăsase frumoasa soţie, ca să se ducă la tîrfa aceea de Alice. Cînd Judith ajunse la ruptură, dinţii i se înfipseră în marginea cupei.

– E doar puţin într-o parte, remarcă ea. Tu apucă-l

de umeri, i se adresă ea unuia din bărbaţii din spatele lui Raine, iar eu voi trage piciorul.

Acoperişul greu al cortului era îmbibat de apă. Picăturile mari de ploaie se adunau deasupra tavanului, iar cum furtuna nu înceta, începuseră să se scurgă în interior.

Gavin înjură zgomotos cînd un nou puhoi de apă îi izbi faţa. De cînd o părăsise pe Judith, nu făcuse altceva decît să plouă. Nu exista nimic care să nu fie ud. Iar chiar mai rău decît apa, era starea sufletească a oamenilor săi, mai mohorîtă decît cerul. Străbăteau ţinutul de mai bine de o săptămînă, făcîndu-şi tabăra în locuri diferite, odată cu lăsarea serii. Mîncarea era pregătită în grabă, între două averse de ploaie, şi, în consecinţă, era de obicei pe jumătate crudă.

Cînd John Bassett, vasalul principal al lui Gavin, îl întrebase care e motivul acestei călătorii fără ţintă, Gavin explodase. Privirea calmă şi sarcastică a lui John îl făcea pe Gavin să-şi evite oamenii.

Ştia că se simţeau jalnic; la fel se simţea şi el. Numai el ştia cauza acestei rătăciri, fără un scop anume. Dar o ştia el oare? În noaptea aceea, petrecută în casa tatălui lui Judith, cînd ea se purtase atît de rece cu el, se hotărîse să-i dea o lecţie. Fata asta se simţea în siguranţă într-un loc unde îşi petrecuse toată viaţa, înconjurată de prieteni şi familie. Dar va îndrăzni ea să se poarte tot atît de dezagreabil, într-un loc complet străin?

Totul mersese bine, mai ales că fraţii săi hotărîseră să lase singuri cuplul proaspeţilor căsătoriţi. În ciuda picăturilor de ploaie, şiroind prin acoperişul cortului, în-

cepu să zîmbească unei scene imaginare. O vedea parcă înfruntînd un moment de criză, poate chiar o catastrofă, cum ar fi bucătarul arzînd o oală cu fasole. Ar fi înnebunită de grijă şi i-ar trimite un mesager, implorîndu-l să se întoarcă acasă şi să o salveze de la dezastru. Mesagerul nu va putea să-şi găsească stăpînul, din moment ce Gavin nu se afla la nici una din celelalte domenii ale lui. Vor apărea alte calamităţi. Iar cînd Gavin va reveni, o va găsi pe Judith în lacrimi, spăşită, aruncîndu-se în braţele lui, recunoscătoare să-l vadă din nou, uşurată că venise să o salveze de la o soartă mai cumplită ca moartea.

– Oh, da, îşi zise el zîmbind. Toată ploaia, noroiul şi lipsa confortului îşi vor fi avut meritul lor. Îi va vorbi cu asprime, sever, iar după ce ea se va arăta plină de remuşcări, îi va săruta lacrimile şi o va duce în pat.

– Lord Gavin?

– Ce e? se răsti Gavin întrerupt din această viziune delicioasă a viitorului său. Tocmai cînd îşi imagina ce-i va permite lui Judith să facă în intimitatea dormitorului, doar ca să-i cîştige iertarea.

– Ne întrebam, stăpîne, cînd vom porni spre casă şi vom scăpa odată de ploaia asta blestemată.

Gavin dădu să mîrîie că nu era treaba lui, apoi închise gura. Începu să zîmbească.

– Ne vom întoarce mîine. Judith a rămas singură timp de opt zile. O perioadă suficient de lungă să înveţe recunoştinţa şi umilinţa, se gîndi el.

– Te rog, Judith, o imploră Raine apucîndu-i braţul. Sînt aici de două zile, dar pînă acum nu mi-ai acordat

nici o clipă din timpul tău.

– Nu e adevărat, zise ea rîzînd. Seara trecută am petrecut o oră cu tine, la masa de şah, iar tu mi-ai arătat cîteva acorduri la lăută.

– Ştiu, spuse el, continuînd să o roage, gropiţele despicîndu-i obrajii, cu toate că nu zîmbea. Doar că e atît de groaznic să fiu singur. Nu mă pot mişca din cauza acestui picior blestemat, şi nu există nimeni ca să-mi ţină de urît.

– Nimeni? În castelul ăsta locuiesc peste trei sute de oameni. Cu siguranţă, unul dintre ei... Îşi curmă vorba, Raine privind-o cu nişte ochi atît de trişti, că izbucni în rîs. În regulă, dar numai un joc. Am mult de lucru.

Raine îi aruncă un zîmbet radios văzînd-o cum se aşază de cealaltă parte a tablei de şah.

– Eşti cea mai bună. Nici unul din oamenii mei nu m-a putut bate, aşa cum ai făcut-o tu, seara trecută. În plus, ai nevoie de odihnă. Ce faci toată ziua?

– Pun castelul la punct, îi replică Judith, simplu.

– Mie mi s-a părut întotdeauna c-ar fi în ordine, spuse el mişcînd o figurină. Argaţii...

– Argaţii! pufni ea dispreţuitoare, mişcîndu-şi nebunul şi pornind atacul. Nu le pasă, aşa cum îi pasă celui care stăpîneşte castelul. Trebuie supravegheaţi, cifrele din catastife, controlate, proviziile, verificate, rapoartele, citite şi...

– Citite? Ştii să citeşti, Judith?

Ea ridică ochii surprinsă, cu mîna pe regină.

– Bineînţeles. Tu, nu?

Raine ridică nepăsător din umeri.

– N-am învăţat niciodată. Fraţii mei ştiu, dar pe mine nu m-a interesat niciodată. N-am cunoscut vreo femeie care să ştie să citească. Tata spunea că femeile nu pot învăţa să citească.

Judith îl privi dispreţuitoare, regina ei punîndu-i regele într-un pericol mortal.

– Cred că a venit vremea să înveţi că o femeie poate întrece un bărbat, chiar şi un rege. Cred că am cîştigat, adăugă ea şi se ridică.

Raine se uită, minunîndu-se, la tabla de şah.

– Nu se poate să cîştigi atît de repede! Nici măcar n-am văzut ce-ai mişcat pe masa asta. M-ai ţinut de vorbă ca să nu mă pot concentra. O privi pe furiş, apoi mai zise: Iar piciorul mă doare atît de tare, că mi-e greu să gîndesc.

O clipă, Judith se uită la el îngrijorată, apoi începu să rîdă.

– Raine, minţi de îngheaţă apele! Acum trebuie să plec.

– Nu, Judith, spuse el întinzîndu-se şi apucîndu-i mîna, începînd să i-o sărute. Judith, nu mă părăsi, o imploră el. Adevărul e că sînt atît de plictisit, că simt că-mi pierd minţile. Te rog să stai cu mine. Încă o partidă, numai una.

Judith rîdea din tot sufletul. Îşi puse mîna pe părul lui, în timp ce el îi făcea promisiuni de iubire veşnică şi recunoştinţă nemărginită, dacă va mai rămîne cu el numai o oră.

Şi aşa îi găsi Gavin. Aproape că uitase frumuseţea soţiei lui. Nu era îmbrăcată în catifele şi în blănurile purtate la nuntă, ci într-o rochie simplă, din lînă moale, albastră. Părul îi era prins la spate, într-o coadă lungă şi roşiatică. Iar rochia simplă o făcea şi mai minunată. Era plină de inocenţă, dar curbele voluptoase ale trupului dovedeau că e femeie.

Judith fu prima care îşi dădu seama de prezenţa soţului ei. Zîmbetul de pe faţă muri imediat, iar întreg trupul i se încordă.

Raine simţi tensiunea din mîna ei şi o privi întrebător. Urmă direcţia ochilor ei şi-l văzu pe fratele său stînd încruntat, în pragul uşii. Nu exista nici o îndoială privind părerea lui Gavin despre scena din faţa lui. Judith vru să-şi retragă mîna, dar el i-o strînse şi mai tare. Nu-i va lăsa fratelui său, furios, impresia unui om vinovat.

– Încerc să o conving pe Judith să-şi petreacă dimineaţa cu mine, spuse Raine, nepăsător. De două zile stau în odaia asta fără să pot face nimic, dar n-o pot îndupleca să-mi acorde mai mult din timpul ei.

– Sînt convins că ai încercat toate mijloacele, spuse Gavin, batjocoritor, privirea lui îndreptîndu-se direct spre soţia lui, care îl fixa cu răceală.

Judith îşi smuci mîna.

– Trebuie să mă întorc la treburile mele, spuse ea, arţăgoasă, ieşind din încăpere.

Raine atacă primul, înainte să-i dea ocazia lui Gavin să o facă:

– Unde ai fost? îl întrebă el, indignat. Eşti însurat doar de trei zile şi o azvîrli în faţa casei ca pe un bagaj.

– Se pare că s-a descurcat foarte bine, replică Gavin, lăsîndu-se să cadă pe un scaun.

– Dacă faci aluzie la ceva lipsit de onoare...

– Nu, spuse Gavin, sincer. Îşi cunoştea bine fraţii, iar Raine n-ar fi făcut nimic ruşinos. Doar că fusese un şoc după lucrurile la care se aşteptase... şi sperase... să le găsească aici. Ce-ai păţit la picior?

Raine se simţi stînjenit, mărturisindu-i că avusese norocul să cadă de pe cal, dar Gavin nu rîse, aşa cum ar fi făcut-o de obicei. Se ridică, obosit, de pe scaun.

– Trebuie să-mi văd castelul. Am lipsit prea mult şi sînt încredinţat că e numai ruine, gata să-mi cadă în cap.

– Eu n-aş fi atît de sigur, spuse Raine studiind tabla

de şah, refăcînd fiecare din mutările lui Judith. N-am mai pomenit o femeie care să lucreze la fel de mult ca Judith.

– Ce vorbeşti! replică Gavin, pe un ton superior. Cîtă muncă poate face o femeie, într-o săptămînă? O fi brodat vreo cinci feţe de masă?

Raine ridică spre fratele său o privire mirată.

– N-am spus c-ar fi brodat ceva. Am spus că n-am mai pomenit o femeie care să lucreze la fel de mult ca ea.

Gavin nu înţelese, dar nici nu insistă ca să primească alte explicaţii. Ca stăpîn, el avea destule probleme de rezolvat. De fiecare dată cînd se întorcea din drumurile lui, castelul părea să lupte aprig cu mizeria şi dezordinea. Raine cunoştea gîndurile fratelui său şi strigă, rîzînd, în urma lui:

– Sper să găseşti ceva de făcut.

Gavin habar nu avea la ce se referă fratele său şi alungă cuvintele din minte, ieşind imediat din conac. Era încă furios că scena la care visase fusese distrusă. Dar exista cel puţin speranţă. Judith va fi fericită că se întorsese să pună capăt necazurilor apărute în lipsa lui...

Străbătînd curţile în acea dimineaţă, fusese prea grăbit să ajungă la soţia lui, în lacrimi, cum crezuse el, pentru a observa vreo schimbare. Acum remarcă transformările subtile. Clădirile din piatră şi lemn, din curtea exterioară, păreau mai curate, de fapt aproape noi, de parcă crăpăturile ar fi fost astupatate şi ar fi fost văruite de curînd. Şanţurile din spatele clădirilor arătau de parcă ar fi fost curăţate şi golite.

Se opri în faţa şoimăriei. Aici avea şoimi de toate soiurile – de pradă, migratori, de vînătoare. Bărbatul răspunzător de îngrijirea şi antrenarea lor se afla în faţa

clădirii, un şoim fiind legat de un stîlp, prin faţa lui legănîndu-se, încet, o momeală.

– E o momeală nouă, Simon? întrebă Gavin.

– Da, stăpîne. E mai mică şi poate fi legănată mai uşor. Pasărea e obligată să zboare mai repede şi îşi atinge ţinta cu mai multă precizie.

– O idee bună, fu Gavin de acord.

– Nu e a mea, lord Gavin ci a lui lady Judith. Ea mi-a făcut această sugestie.

Gavin se uită chiorîş la el.

– Lady Judith ţi-a spus ţie, mare meşter în antrenarea şoimilor, cum să foloseşti o momeală mai bună?

– Da, stăpîne, zise Simon zîmbind, dînd la iveală o dantură cu doi dinţi lipsă. Nu sînt atît de bătrîn să nu profit de o idee bună. Doamna e tot atît de isteaţă, pe cît e de frumoasă. A venit aici, în prima dimineaţă după ce a sosit la castel, şi m-a urmărit un timp îndelungat. Apoi a făcut cîteva sugestii cu cea mai mare blîndeţe. Vino înăuntru, stăpîne, să vezi noile stinghii. Lady Judith a spus că cele vechi nu erau potrivite pentru ghearele şoimilor, provocîndu-le dureri. Mi-a zis că există căpuşe mici, care le intră în picioare şi le jenează. Simon dădu să-l conducă înăuntru, dar Gavin nu-l urmă. Nu vrei să vezi, stăpîne? întrebă el, trist.

Gavin nu-şi revenise încă de pe urma faptului că acel bărbat ursuz acceptase sfatul unei femei. El încercase să-i facă sute de recomandări, la fel ca tatăl său, dar, după ştirea lor, Simon nu le acceptase niciodată părerile.

– Nu, spuse Gavin. Voi vedea mai tîrziu ce schimbări a făcut soţia mea. Răsucîndu-se pe călcîie, nu-şi putuse stăpîni sarcasmul din voce. Ce drept avea femeia asta să-şi bage nasul în şoimăria lui? se întrebă. Fireşte, femeilor le plăcea vînătoarea cu şoimi, la fel de mult ca

bărbaţilor, iar cu timpul îşi va avea şi ea şoimul ei, dar îngrijirea lor era treabă de bărbat.

– Lord Gavin! îl strigă o tînără servitoare, apoi roşi văzîndu-i căutătura furioasă. Îi făcu o reverenţă, apoi îi întinse o cupă. M-am gîndit că poate vă e sete după drumul lung.

Gavin îi zîmbi fetei. În sfîrşit, o femeie care ştia cum să se poarte. Sorbi, privind-o în ochi, apoi atenţia îi fu atrasă de băutură. Era delicioasă.

– Ce e?

– Sînt fragi şi sucul merelor de anul trecut, după ce au fost fierte, la care s-a adăugat un pic de scorţişoară.

– Scorţişoară?

– Da, stăpîne. Lady Judith a adus-o cu ea de acasă.

Gavin îi întinse, brusc, cupa şi plecă mai departe. Acum chiar că începea să se enerveze. Înnebuniseră cu toţii? Îşi croi drum, cît mai repede, spre capătul îndepărtat al curţii exterioare, acolo unde se afla fierăria. Locul acela înăbuşitor, unde se lucra fierul, va fi lipsit de amestecul unei femei.

Priveliştea care îl întîmpină fu şocantă. Fierarul său, un bărbat enorm, gol de la brîu în sus, cu braţele zvîcnindu-i de muşchi, stătea liniştit la fereastră şi cosea.

– Ce e asta? întrebă Gavin supărat, plin de bănuieli.

Bărbatul zîmbi şi ridică două bucăţi de piele. Era o formă nouă ce putea fi folosită la armura unui cavaler.

– Vezi, stăpîne, felul nou în care e făcută? O chestie deşteaptă, nu?

Gavin strînse fălcile.

– Şi cum de ţi-a venit ideea asta?

– Păi, de la lady Judith, replică fierarul, apoi înălţă din umeri văzîndu-l pe Gavin repezindu-se afară.

Cum de îndrăznea! îşi zise el. Cine era ea să se vîre în ce era a lui, să facă schimbare după schimbare, fără

măcar să-i ceară aprobarea? Domeniul acesta era al lui! Dacă trebuiau făcute schimbări, atunci le va face el.

O găsi pe Judith în cămară, o încăpere mare, lipită de bucătărie, clădită separat de casă, de teama focului. Era îngropată cu capul şi umerii înăuntrul unei lăzi enorme cu făină. Părul ei castaniu-roşcat era inconfundabil. Se proţăpi lîngă ea, profitînd din plin de înălţimea lui.

– Ce-ai făcut cu casa mea? răcni el.

Judith ieşi urgent din ladă, reuşind, în ultima clipă, să nu-şi lovească fruntea de capac. În ciuda înălţimii lui Gavin şi a vocii lui răsunătoare, nu se temea de el. Înainte de nunta ei, de acum două săptămîni, nu se aflase vreodată în preajma unui bărbat care să nu fie furios.

– Casa ta? replică ea cu o voce macabră. Şi mă rog frumos, eu ce sînt? Fata de la bucătărie? adăugă ea, întinzîndu-şi braţele acoperite de făină, pînă la coate.

Erau înconjuraţi de slugile castelului, retrase de frică, la pereţi, dar care n-ar fi scăpat, pentru nimic în lume, o scenă atît de fascinantă.

– Ştii al naibii de bine cine eşti, dar nu-ţi voi permite să-ţi bagi nasul în treburile mele. Ai modificat prea multe lucruri – şoimăria, ba pînă şi pe fierar l-ai schimbat. Trebuie să te ocupi de ale tale, iar eu de ale mele!

Judith îl învrednici cu o căutătură duşmănoasă.

– Atunci spune-mi, te rog, ce trebuie să fac, dacă n-am voie să vorbesc cu fierarul sau cu îngrijitorul de şoimi sau cu cine o mai fi avînd nevoie de sfaturi.

O clipă, Gavin rămase perplex.

– Păi, chestii femeieşti. Trebuie să te ocupi de chestii femeieşti. Să coşi. Să ai grijă ca servitoarele să facă mîncare şi curăţenie... să-ţi pregăteşti pomezi pentru faţă. Ultima sugestie i se păru foarte potrivită. Obrajii

lui Judith erau în flăcări, ochii strălucindu-i ca nişte aşchii de sticlă aurie.

– Pomezi de faţă! se răsti ea. Acum am ajuns şi urîtă, aşa că am nevoie de pomezi! Poate ar trebui să-mi dau genele cu negru şi obrajii palizi cu roşu?

Gavin fu uluit.

– N-am spus că eşti urîtă, doar că nu vreau să-mi pui fierarul să coasă.

Judith ridică bărbia.

– Atunci n-o voi mai face. Fierarului tău o să-i crească păr pe limbă, pînă o să-i mai vorbesc din nou. Ce altceva aş mai putea face, ca să te mulţumesc?

Gavin o privea cu ochii mari. Cearta asta nu mergea deloc aşa cum ar fi vrut el.

– Şoimăria, spuse el, fără prea multă convingere.

– Atunci îţi voi lăsa păsările să moară din cauza căpuşelor. Altceva? El stătea acolo ca un prost, fără să aibă nici un răspuns de dat. Acum, stăpîne, cred că am ajuns să ne înţelegem, continuă ea. Nu vrei să am grijă de moşiile tale, vrei să-ţi las şoimii să moară şi urmează să-mi petrec zilele născocind creme ca să-mi ascund urîţenia.

Gavin o apucă de braţe şi o ridică de la podea, aşa ca feţele lor să fie la acelaşi nivel.

– Naiba să te ia, Judith, nu eşti urîtă! Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Privirea i se îndreptă asupra gurii ei, atît de aproape de a lui.

Ochii ei se îmblînziră, iar vocea îi deveni mai dulce ca mierea:

– Atunci pot să-mi pun bietul creier la contribuţie şi pentru altceva, decît metode de înfrumuseţare?

– Da, şopti el, ameţit de apropierea ei.

– Bine, replică ea, pe un ton hotărît. Atunci vreau să

discut cu fierarul despre un nou vîrf de săgeată.

Gavin clipi năucit, apoi o puse jos atît de brusc, că dinţii îi clănţăniră în gură.

– Nu vei... Se întrerupse însă uitîndu-se în ochii ei sfidători.

– Da, stăpîne.

Gavin se năpusti afară din bucătărie.

Raine stătea la umbra zidului castelului, cu piciorul bandajat întins în faţa lui, sorbind din noua băutura cu scoţişoară a lui Judith şi mîncînd cornurile calde. Urmărindu-şi fratele, se străduia din răsputeri să-şi înăbuşe chicotele care îi dădeau ghes, din cînd în cînd. Furia lui Gavin era vizibilă în fiecare gest al său. Îşi călărea calul, urmărit parcă de diavolul în persoană, şi îşi înfigea lancea, cu sălbăticie, în marioneta care reprezenta duşmanul.

Înfruntarea din cameră era deja povestită şi răspovestită. Nu va trece mult şi va ajunge pînă în Londra şi la urechile regelui. În ciuda veseliei sale, lui Raine îi părea rău de fratele său. Fusese pus la punct, în public, de o mînă de fată.

– Gavin, strigă el, lasă animalul să se odihnească şi vino să stai cu mine.

Gavin o făcu în silă şi numai după ce văzu că animalul era acoperit de spumă. Aruncă frîul scutierului şi se îndreptă, obosit, spre fratele său, aşezîndu-se lîngă el.

– Nu vrei să bei ceva? îi propuse Raine.

Gavin dădu să ia cupa, apoi se opri.

– Noua ei invenţie?

Raine clătină din cap, auzind tonul fratelui său.

– Da, Judith a pregătit-o.

Gavin îi porunci scutierului.

– Adu-mi nişte bere din pivniţă.

Raine vru să spună ceva, apoi văzu ochii fratelui său aţintindu-se spre celălalt capăt al curţii. Judith mergea de la conac peste terenul de antrenament, acoperit cu nisip, spre zona unde caii tropăiau la margine. Ochii lui o urmăreau pătimaş; apoi cînd ea se opri lîngă cai, se ridică.

Raine îi apucă braţul şi îl trase jos, lîngă el.

– Las-o în pace. Nu vei face decît să începi o altă ceartă pe care, fără îndoială o vei pierde din nou.

Gavin dădu să spună ceva, apoi tăcu cînd scutierul îi înmînă cana cu bere. După plecarea băiatului, Raine vorbi din nou.

– Nu ştii să faci nimic altceva decît să te răsteşti la ea?

– Nu mă... începu Gavin, apoi tăcu şi mai înghiţi nişte bere.

– Uită-te la ea şi spune-mi un singur lucru care să nu fie aşa cum trebuie. E extraordinar de frumoasă, ruptă parcă din soare. Lucrează toată ziua ca să-ţi pună casa la punct. Fiecare bărbat, femeie şi copil, inclusiv Simon, îi mănîncă din palmă. Pînă şi caii ăia fioroşi iau, cu sifală, mere din mîna ei. E plină de umor şi joacă şah ca nimeni altcineva pe tot cuprinsul Angliei. Ce altceva ţi-ai mai putea dori?

Gavin nu-şi dezlipise ochii de la ea.

– Ce ştiu eu despre umorul ei? întrebă el, sumbru. Nu mi s-a adresat pe nume nici măcar o singură dată.

– Şi de ce-ar face-o? replică Raine, indignat. Cînd i-ai spus vreodată ceva plăcut urechilor? Nu te înţeleg. Te-am văzut curtînd, cu mai multă ardoare, pînă şi nişte

biete servitoare. O frumuseţe ca Judith nu merită oare cuvinte dulci?

Gavin se răsuci spre el.

– Nu sînt un tont căruia fratele mai mic să-i spună cum să mulţumească o femeie. Eram deja în patul femeilor pe cînd tu abia dacă mergeai pe două picioare.

Raine nu-i răspunse nimic, ochii sclipindu-i veseli. Se abţinu să-i amintească că diferenţa dintre ei era doar de patru ani.

Gavin îşi părăsi fratele, se duse la conac şi ceru să i se pregătească o baie. Stînd în apa fierbinte, avu timp să se gîndească. Oricît de mult detesta să o recunoască, Raine avea dreptate. Poate Judith avea într-adevăr un motiv să se poarte atît de rece cu el. Căsătoria lor pornise pe picior greşit, încă de la bun început. Mare păcat că trebuise să o lovească în acea primă noapte şi era destul de rău că intrase în cortul său, la momentul nepotrivit.

Dar acum se terminase. Gavin îşi aminti cum îi spusese că nu va primi de la ea nimic, decît ceea ce va lua cu de-a sila. Zîmbi săpunindu-şi braţele. Petrecuse cu ea două nopţi şi ştia că era o femeie plină de pasiune. Cît timp se va putea ţine departe de patul lui? Raine avusese dreptate şi cînd amintise de abilitatea fratelui său de a curta o femeie. Cu doi ani în urmă, pusese un rămăşag cu Raine în privinţa unei contese oarecare, cu inimă de gheaţă. Într-un timp surprinzător de scurt, Gavin izbutise să i se vîre în pat. Exista oare o femeie pe care să n-o fi putut cuceri, dacă îşi punea în minte să o facă? Va fi o adevărată plăcere să-şi supună soţia atît de arogantă. Va fi drăguţ cu ea, îi va face o curte intensă, pînă îl va implora să vină în patul ei.

Atunci, îşi zise el, aproape rîzînd tare, va fi cu adevărat a lui. Îi va aparţine cu trup şi suflet şi nu se va mai

amesteca niciodată în viaţa lui. Va avea tot ce-şi dorea, pe Alice să o iubească şi pe Judith să-i încălzească patul.

Spălat şi îmbrăcat în haine curate, Gavin se simţea ca un alt om. Era încîntat de ideea de a-şi seduce frumoasa soţie. O găsi în grajd, urcată periculos de sus pe o bîrnă a staulului, vorbindu-i liniştitor unuia din caii de luptă, în timp ce potcovarul îi curăţa şi îi pilea o copită crescută prea mare. Primul gînd al lui Gavin fu să-i poruncească să plece de lîngă bestia aceea fioroasă, înainte să-i facă vreun rău. Apoi se relaxă. Judith se pricepea la cai.

– Nu e un animal uşor de îmblînzit, spuse el încet, mergînd spre ea. Caii par să te asculte, Judith.

Ea se întoarse spre el şi-l privi bănuitoare.

Calul îi simţi încordarea şi sări, potcovarul abia avînd timp să se dea la o parte, înainte de a-l lovi copita.

– Doamna mea, fă-l să stea liniştit, îi porunci omul fără să se uite înapoi. Mai am mult de lucru şi nu pot termina dacă începe să ţopăie.

– Bine, William, spuse ea apucînd ferm căpăstrul calului şi mîngîindu-i nasul umed. Nu te-a lovit, nu-i aşa?

– Nu, răspunse potcovarul, arţăgos. Iată! Am terminat. Se întoarse spre Gavin. Stăpîne! Voiai să spui ceva?

– Da. Întotdeauna îi dai ordine stăpînei, aşa cum ai făcut acum?

William se făcu roşu.

– Doar cînd e nevoie, se răsti Judith. Du-te, William,

ocupă-te de ceilalţi cai.

El se supuse imediat. Judith se uită, sfidătoare, la Gavin. În locul furiei la care se aşteptase, soţul ei zîmbea.

– Nu, Judith, spuse el. N-am venit să mă cert cu tine.

– Nu ştiam că există şi altceva între noi.

El tresări, apoi întinse braţul, îi apucă mîna şi, cu toată rezistenţa ei, o trase spre el.

– Am venit să te întreb dacă îţi pot oferi un dar. Vezi armăsarul de la capătul grajdului? întrebă el şi arătă cu degetul, lăsîndu-i mîna în jos.

– Cel negru? Îl cunosc bine.

– N-ai adus cu tine nici un cal din grajdurile tatălui tău.

– Tata s-ar fi despărţit mai degrabă de tot aurul din sipeţi decît de unul dintre caii lui, spuse ea, referindu-se la căruţele încărcate cu bunuri de preţ care o însoţiseră la domeniul *Montgomery.*

Gavin se sprijini de poarta unui staul gol.

– Armăsarul a făcut nişte iepe frumoase. Acestea se află la o moşie, nu departe de conac. M-am gîndit că poate ai dori să vii mîine cu mine şi să-ţi alegi una.

Judith nu înţelegea această bunătate neaşteptată şi nici nu-i plăcea.

– Caii de aici sînt numai buni pentru mine, replică ea, pe un ton neutru.

Gavin rămase tăcut o clipă, urmărind-o.

– Mă urăşti atît de mult sau ţi-e frică de mine?

– Nu mi-e frică de tine! spuse Judith îndreptîndu-şi spatele, umerii şi înălţînd bărbia.

– Atunci vii cu mine?

Judith se uită fix în ochii lui, apoi dădu scurt din cap. El îi zîmbi, un zîmbet sincer, iar Judith îşi aminti de ceea

ce părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă; din ziua nunţii lor, cînd îi zîmbise foarte des.

– Voi aştepta cu nerăbdare ziua de mîine, spuse el plecînd din grajd.

Judith îl urmări cu privirea, încruntîndu-se. Oare ce-o mai fi vrînd de la ea? Ce motiv avea să-i facă un dar? Nu rămase să se gîndească prea mult, existau prea multe lucruri de terminat în acea zi. Eleşteul era un loc pe care îl neglijase şi avea mare nevoie de îngrijirile ei.

Capitolul 10

Salonul mare al conacului prinse viaţă, luminat de pîlpîierile focurilor din cămine. Cîţiva dintre vasalii preferaţi jucau cărţi, zaruri, şah, îşi curăţau armele sau pur şi simplu stăteau pe scaune. Judith şi Raine se aflau singuri, în celălalt capăt al încăperii.

– Raine, te rog să cînţi, îl imploră Judith. Ştii că nu mă pricep la muzică. Nu ţi-am spus-o în dimineaţa asta, şi am jucat şah cu tine?

– Şi vrei un cîntec la fel de lung ca jocul de şah? Ciupi două corzi ale lăutei cu burta ei grasă. Poftim, sînt sigur c-am cîntat atît cît ai jucat tu, o necăji el.

– Nu e vina mea că te-am bătut atît de repede. Îţi foloseşti pionii doar ca să ataci şi nu te protejezi de atacul altora.

Raine se uită la ea cu gura deschisă, apoi începu să rîdă.

– Să fie oare un sfat înţelept sau o insultă lipsită de perdea?

– Raine, zise Judith, ştii foarte bine la ce mă refer. Mi-ar plăcea să-mi cînţi ceva.

Raine îi surîse, lumina focului făcînd să lucească părul castaniu-roşcat al cumnatei, rochia scoţîndu-i în

evidenţă trupul ispititor. Însă nu frumuseţea ei era cea care ameninţa să-l scoată din minţi. Frumuseţea se găsea uneori şi la slugi. Nu, era însăşi Judith. Nu mai întîlnise niciodată o femeie avînd cinstea, logica şi inteligenţa ei. Dacă ar fi fost bărbat... Zîmbi. Dacă ar fi fost bărbat nu s-ar fi aflat într-un atît de mare pericol de a se îndrăgosti. Ştia că trebuie să plece de lîngă Judith cît de curînd, chiar dacă piciorul nu-i era vindecat decît pe jumătate.

Raine aruncă o privire peste capul ei şi-l văzu pe Gavin în cadrul uşii, urmărind profilul soţiei lui, luminat de flăcări.

– Haide, Gavin, strigă el. Vino să-i cînţi soţiei tale. Piciorul ăsta mă doare prea tare ca să mă mai pot bucura de ceva. I-am dat cîteva lecţii lui Judith, dar nu se pricepe defel. Ochii îi sclipiră maliţioşi privind în jos la cumnata lui, dar ea se mulţumi să se uite la mîinile ei, împreunate în poală.

Gavin veni spre ei cu paşi mari.

– Mă bucur să aud că există ceva ce soţia mea nu ştie să facă la perfecţie, spuse el. Ştii că azi a pus să fie curăţat eleşteul? Am auzit că oamenii au găsit la fund un castel normand. Se opri cînd Judith se ridică în picioare.

– Îţi cer iertare, spuse ea, încet. Sînt mult mai obosită decît credeam şi vreau să mă duc la culcare. Apoi, fără să mai rostească un cuvînt, plecă din salon.

Gavin, căruia zîmbetul îi dispăru de pe faţă, se cufundă în scaunul acoperit de perne. Raine îşi privi fratele cu simpatie.

– Mîine va trebui să mă întorc la moşiile mele.

Gavin nu dădu de înţeles că l-ar fi auzit.

Raine îi făcu semn unuia din servitori să-l ajute să urce în odaia lui.

Judith privi cu totul alţi ochi la dormitorul în care se afla. Nu mai era doar al ei. Soţul ei venise acasă şi avea tot dreptul să-l împartă cu ea. Să împartă încăperea, patul şi trupul ei. Se dezbrăcă repede şi se strecură sub cuvertură. Îşi trimise servitoarele, dorind să rămînă singură. Cu toate că era obosită, după toate activităţile acelei zile, privea tavanul cu ochii larg deschişi. După un timp destul de lung, auzi paşi aproape de uşă. Un moment îşi ţinu răsuflarea, apoi, ezitînd, paşii se depărtară. Fireşte, nu vine, se gîndi. De ce m-ar dori Gavin, îşi zise ea, ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Fără îndoială îşi petrecuse toată săptămîna cu mult iubita Alice. Patima îi era stinsă şi nu mai dorea nimic de la soţia lui.

În ciuda gîndurilor negre, extenuarea acelei zile lungi îşi spuse cuvîntul şi adormi, în cele din urmă.

Se trezi foarte devreme. În odaie era încă întuneric; obloanele închise lăsau să străbată înăuntru o lumină foarte slabă. Întreg castelul dormea, iar tăcerea i se păru fermecătoare. Ştia că nu va mai putea dormi, şi nici nu voia. Orele încă întunecate ale dimineţii erau momentele ei preferate.

Se îmbrăcă repede, într-o rochie simplă, ţesută din lînă albastră. Pantofii din piele moale nu făcură nici un zgomot pe lezpezile salonului unde bărbaţii dormeau pe rogojini. Afară, lumina era de un cenuşiu-închis, dar ochii i se adaptară repede. Lîngă conac se afla o mică grădină împrejmuită de un zid nu prea înalt. Era unul din primele lucruri pe care Judith le observase la sosirea în noua casă şi unul din ultimile asupra căruia simţea că trebuie să-şi îndrepte atenţia. Grădina era împînzită de

şiruri de trandafiri de toate culorile, petalele fiind ascunse de tulpinile uscate ale gardului viu, neglijat de mult timp.

Parfumul lor, în aerul răcoros al dimineţii, era ameţitor. Judith zîmbi aplecîndu-se deasupra unuia dintre tufişuri. Celelalte treburi din jurul castelului fuseseră necesare, dar îngrijirea trandafirilor se făcea cu dragoste.

– Au fost ai mamei.

Judith tresări auzind vocea atît de aproape de ea. Nu-şi dăduse seama de venirea lui.

– Oriunde ar fi mers, lua mlădiţa din trandafirii oamenilor, continuă Gavin, îngenunchind lîngă ea şi atingînd un boboc.

Momentul şi locul păreau de pe altă lume. Judith mai că putea uita cît de mult îl ura. Reveni la munca ei.

– Mama ta a murit pe cînd erai mic? întrebă ea, încet.

– Da. Mult prea mic. Miles nici nu-şi mai aminteşte de ea.

– Iar tatăl tău nu s-a recăsătorit?

– Şi-a petrecut restul vieţii, atît cît i-a mai rămas de trăit, jelind-o. A murit la numai trei ani după ea. Aveam şaisprezece ani.

Judith nu-l mai auzise vorbind cu atîta tristeţe în glas. De fapt, cu excepţia furiei, nu auzise mai nimic altceva în vocea lui Gavin.

– Ai fost lăsat de foarte tînăr să conduci domeniul tatălui tău.

– Cu un an mai tînăr ca tine, dar se pare că te descurci foarte bine. Cu mult mai bine decît mine, sau de cum am făcut-o eu atunci. În voce i se simţea admiraţia, dar şi un pic de durere.

– Eu am fost pregătită pentru genul ăsta de muncă, replică ea, repede. Tu te-ai pregătit doar ca să ajungi

cavaler. Pentru tine a fost mai greu să înveţi cum să-ţi conduci domeniul.

– Mi s-a spus că erai destinată bisericii.

– Da, spuse Judith, trecînd la o altă tufă. Mama a dorit ca eu să fiu scutită de genul de viaţă hărăzit ei. Şi-a petrecut tinereţea într-o mănăstire şi a fost foarte fericită acolo. Însă cînd s-a căsătorit... Judith se opri, nedorind să termine fraza.

– Nu înţeleg cum viaţa la mănăstire te poate pregăti pentru toate cîte le-ai făcut aici. Eu mi-aş fi imaginat că vă petreceţi zilele în rugăciuni.

Ea se uită în jos, la el, văzîndu-l aşezîndu-se pe pietrişul de pe potecă, şi îi zîmbi. Se lumina, cerul transformîndu-se, treptat, într-un roz trandafiriu. Auzea în depărtare trăncăneala servitorilor.

– Cei mai mulţi bărbaţi cred că lucrul cel mai cumplit, care i se poate întîmpla unei femei, e să fie lipsită de compania unui bărbat. Te asigur că viaţa unei călugăriţe e departe de a fi searbădă. Uită-te la mănăstirea St. Anne. Cine crezi că se ocupă de moşiile ei?

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Stareţa conduce domenii întinse, întrecîndu-le cu mult pe cele ale regelui. Al tău şi al meu ar intra doar într-un colţ din ce aparţine mănăstirii St. Anne. Anul trecut, mama m-a dus să mă întîlnesc cu stareţa de acolo. Am petrecut o săptămînă alături de ea. E o femeie foarte ocupată, de ea depinzînd mii de oameni şi de acri de pămînt. Nu are timp pentru treburi femeieşti.

O clipă, Gavin o privi mirat, apoi începu să rîdă.

– Un adevăr bine spus. Ce-i povestise Raine despre umorul ei? Am primit o lecţie meritată.

– Credeam că ştii mai multe despre o mănăstire, din moment ce sora ta e călugăriţă.

Venind vorba despre sora lui, chipul lui Gavin se

îmblînzi şi mai mult. Zîmbi.

– Nu mi-o pot imagina pe Mary conducînd vreo moşie. Pînă şi în copilărie a fost atît de blîndă şi timidă, că părea de pe altă lume.

– Aşa că ai lăsat-o să intre la mănăstire.

– A fost dorinţa ei şi, cînd am moştenit castelul şi pămînturile de la tatăl meu, ne-a părăsit. Eu am vrut să stea aici şi să nu se căsătorească, dacă nu o va dori, dar ea a preferat să fie cu celelalte călugăriţe.

Gavin se uită la soţia lui gîndindu-se că fusese foarte aproape de viaţa într-o mănăstire. Razele soarelui aruncau scîntei de foc pe părul ei castaniu-roşcat; felul în care îl privea, fără furie sau ură, îl făcu să-şi ţină răsuflarea.

– Au! Judith sparse vraja coborînd ochii spre degetul ei, înţepat de spinul unui trandafir.

– Ia să văd, spuse Gavin luîndu-i mîna mică şi punînd-o în palma lui mult mai mare. Îi şterse o picătură de sînge de pe vîrful degetului, apoi îl duse la buze aţintind-o cu privirea.

– Bună dimineaţa!

Amîndoi se uitară în sus, spre fereastra de deasupra grădinii.

– Regret că mă văd silit să vă întrerup clipele de amor, strigă Raine, de sus, dar se pare că oamenii mei au uitat de mine. Iar cu blestematul ăsta de picior nu sînt altceva decît un biet prizonier.

Judith îşi trase mîna din cea a lui Gavin, obrajii ei îmbujorîndu-se, din cine ştie ce motiv.

– Mă duc să-l ajut, spuse Gavin ridicîndu-se. Raine mi-a spus că va pleca astăzi. Poate reuşesc să-l facă să se grăbească. Vei veni cu mine să-ţi alegi o iapă?

Ea se mulţumi să dea din cap, fără să se mai uite la el.

– Văd că faci progrese cu soţia ta, spuse Raine, cînd Gavin îl ajută, fără prea multă blîndeţe, să coboare scările.

– Aş fi reuşit mai multe dacă o anumită persoană nu s-ar fi apucat să ragă pe fereastră, replică Gavin, cu amărăciune.

Raine pufni într-un rîs dispreţuitor. Piciorul îl durea, nu-l încînta deloc drumul lung pînă la un alt conac, aşa că era în toane proaste.

– Nici măcar nu ţi-ai petrecut noaptea cu ea.

– Ce te priveşte pe tine? De cînd ai început să observi unde anume dorm eu?

– De cînd am întîlnit-o pe Judith.

– Raine, dacă...

– Nici măcar n-o spune. De ce crezi că plec cînd piciorul n-a început măcar să se vindece?

Gavin zîmbi.

– E minunată, nu-i aşa? În cîteva zile va ajunge să-mi mănînce din palmă; şi atunci vei vedea unde o să dorm. O femeie e ca un şoim. Trebuie să o înfometezi pînă devine dornică să mănînce; iar atunci va fi uşor de îmblînzit.

Raine se opri pe scări, sprijindu-se cu braţul de umărul lui Gavin.

– Frăţioare, eşti un mare prost. Poate chiar cel mai mare prost lăsat de Dumnezeu pe Pămînt. Nu ştii că stăpînul e deseori sluga şoimului? De cîte ori n-ai văzut bărbaţii ducîndu-şi şoimii preferaţi, legaţi de încheietura mînii, pînă şi în biserică?

– Vorbeşti tîmpenii, spuse Gavin, şi nu-mi place să fiu numit prost.

Raine strînse din dinţi, cînd Gavin îi smuci piciorul.

– Judith face cît doi ca tine şi cît o sută de căţele, ca aceea spurcată de care te crezi îndrăgostit.

Gavin se opri la picioarele scărilor, îi aruncă o privire ucigătoare şi se depărtă atît de repede, că Raine trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă.

– Să nu-mi mai vorbeşti niciodată de Alice! spuse Gavin, pe un ton glacial.

– Ba să fiu al naibii dacă nu voi vorbi despre ea. Cineva trebuie să o facă. Îţi distruge viaţa şi distruge fericirea lui Judith, iar Alice nu face nici cît un fir din părul lui Judith.

Gavin ridică pumnul, apoi îl coborî.

– E bine să pleci astăzi. Nu voi mai asculta nici un cuvînt rostit de tine despre femeile mele. Se răsuci pe călcîie şi plecă cu paşi mari.

– Femeile tale! strigă Raine în urma lui. Una îţi stăpîneşte sufletul, iar pe cealaltă o tratezi cu dispreţ. Cum le poţi numi ale tale?

Capitolul 11

În interiorul terenului, înconjurat de un gard din bîrne de lemn, se aflau zece cai. Fiecare era agil şi puternic, cu picioare lungi, inspirînd imagini ale unor animale alergînd peste cîmpuri înflorite.

– Am voie să aleg una, stăpîne? întrebă Judith aplecîndu-se peste gard. Se uită la Gavin care sta lîngă ea, urmărindu-l bănuitoare. Toată dimineaţa fusese extraordinar de curtenitor; mai întîi, în grădină, iar acum îi făcea un dar. O ajutase să urce în şa, îi luase braţul cînd, cu totul nepotrivit manierelor unei doamne, se căţărase pe gard. Îi putea înţelege nemulţumirile, încruntările, dar îi privea cu multă suspiciune toată această neaşteptată bunătate.

– Pe oricare ţi-o doreşti, răspunse Gavin, zîmbindu-i. Au fost antrenate şi sînt gata pentru frîu şi şa. Vrei una care să-ţi placă?

Judith întoarse capul spre cai.

– Nu există nici una care să nu-mi placă. Mi-e greu să aleg. Cred că aceea, de acolo, iapa neagră.

Gavin surîse de preferinţa ei – o iapă cu un mers elegant, ridicîndu-şi sus picioarele.

– E a ta, spuse el. Apoi, înainte să o poată ajuta, Judith sări de pe gard, pornind spre poartă. În cîteva

minute, omul lui Gavin puse şaua pe iapa neagră, iar Judith se urcă pe spinarea acesteia.

Era minunat să călăreşti din nou un cal bun. În dreapta ei se întindea drumul spre castel, în stînga, o pădure deasă, un teren de vînătoare pentru cei din familia Montgomery. Fără să stea în cumpănă, o porni spre pădure. Fusese prea mult timp închisă între ziduri şi împresurată de oameni. Stejarii mari şi fagii o chemau, crengile lor unindu-se peste capul ei, formînd un adăpost. Judith nu se uită înapoi ca să vadă dacă e urmărită, ci îşi îndemnă calul înainte, spre libertatea mult aşteptată.

Călări fără întrerupere, punîndu-şi la încercare iapa, dar şi pe ea însăşi. Se înţelegeau de minune, aşa cum o ştiuse de la bun început. Calul se bucura de goană, la fel de mult ca ea.

– Gata acum, frumoaso, şopti Judith cînd ajunseră departe, în interiorul pădurii. Iapa o ascultă, păşind elegant, croindu-şi drum printre crengi şi tufişuri. Pămîntul era acoperit de ferigi şi de un frunziş vechi de sute de ani. Era un covor moale şi tăcut. Judith respiră adînc aerul proaspăt, răcoros, şi îşi lăsă iapa să aleagă ea calea prin pădure.

Zgomotul, făcut de o apă curgătoare, atrase atît atenţia lui Judith, cît şi a iepei. Un pîrîu adînc şi limpede se strecura rapid printre copaci, razele soarelui reflectîndu-se printre crengile plecate. Descălecă şi îşi conduse iapa la apă. În timp ce aceasta se adăpa liniştită, Judith rupse smocuri de iarbă şi începu să o frece pe părţile laterale. Galopaseră în mare viteză, înainte de a ajunge în pădure, iar iapa era acoperită de transpiraţie.

Judith era captivată de sarcina ei plăcută, bucurîndu-se de cal, de ziua superbă, de apa curgătoare. Iapa ciuli urechile şi ascultă, apoi se retrase, agitată, de

lîngă apă.

– Liniştеşte-te, fetiţo, spuse Judith, mîngîind gîtul cu părul moale. Calul mai făcu un pas înapoi, îşi dădu capul pe spate şi necheză. Judith se roti, dădu să apuce hăţurile animalului speriat, dar nu reuşi.

De ea se apropia un mistreţ, mirosind aerul. Era rănit, ochii lucindu-i de durere. Judith încercă din nou să apuce hăţurile iepei, dar mistreţul se pregăti de atac, iar iapa, înnebunită de frică, o luă la goană. Judith îşi ridică fustele şi începu să alerge. Mistreţul rănit fu mai rapid decît ea. Judith sări spre una din crengile lăsate în jos, o prinse şi începu să se tragă sus. Destul de puternică, după o viaţă întreagă de muncă, îşi azvîrli picioarele spre o altă creangă, exact în clipa în care mistreţul o ajunse din urmă. Nu-i fu uşor să rămînă în copac, în timp ce animalul înnebunit îl lovea iar şi iar cu colţii săi ascuţiţi.

În cele din urmă reuşi să stea pe creanga cea mai joasă, ţinîndu-se cu mîinile de una de deasupra ei. Privind în jos, la mistreţ, îşi dădu seama că era la o mare înălţime de la pămînt. Se uita fix, orbită de teamă, strîngînd cu toată forţa creanga de deasupra.

– Trebuie să ne împrăştiem, îi porunci Gavin omului său, John Bassett. Nu sîntem destui pentru a merge cîte doi, şi nu se poate să fi ajuns prea departe. Gavin se străduia să vorbească cît mai calm. Era furios pe soţia lui fiindcă pornise la galop, pe un cal nou, într-o pădure necunoscută. Rămăsese lîngă caii din ţarc, urmărind-o depărtîndu-se. Se aşteptase ca, imediat ce va ajunge la marginea pădurii, să se întoarcă. Trecură

cîteva clipe preţioase pînă să-şi dea seama că Judith intra în pădure.

Acum nu o mai putea găsi, de parcă ar fi dispărut, înghiţită de copaci.

– John, tu o iei spre nord, pe la marginea copacilor; Odo, tu mergi spre sud. Eu voi încerca prin centru.

Pe dinăuntru, pădurea era tăcută. Gavin ascultă cu atenţie. Îşi petrecuse o mare parte a vieţii aici şi cunoştea fiecare bucăţică de teren. Ştia că iapa va merge probabil spre pîrîul care curgea prin mijlocul pădurii. O strigă pe Judith de mai multe ori, dar nu primi nici un răspuns. Apoi armăsarul său îşi ciuli urechile.

– Ce e, băiete? întrebă Gavin, ascultînd. Calul făcu un pas înapoi, nările fremătîndu-i. Era antrenat pentru vînătoare, iar Gavin recunoscu semnele. Nu acum, spuse el. Mai tîrziu vom căuta şi ceva pradă.

Calul nu părea să înţeleagă, împingîndu-şi capul înainte. Gavin se încruntă, apoi îl lăsă să-l conducă. Auzi zgomotul făcut de mistreţul ce se izbea de tulpina unui copac, cu mult înainte să-l vadă. Ar fi ocolit bestia dezlănţuită, dacă ochii săi n-ar fi zărit o fîşie albastră, cocoţată pe creanga copacului.

– Pe toţi dracii! şopti el, dîndu-şi seama că Judith era încolţită. Judith! strigă el, vei fi imediat în siguranţă.

Calul lui îşi plecă capul, anticipînd atacul, iar Gavin îşi trase spada din teaca atîrnînd de şa. Armăsarul, bine dresat, alergă foarte aproape de mistreţ, iar Gavin se aplecă pe jumătate, coapsele lui puternice strîngînd crupa, şi tăie spinarea animalului. Acesta guiţă o dată, dădu din picioare şi muri.

Gavin sări repede din şa şi îşi luă arma. Ridică privirea spre Judith şi constată, uluit, groaza întipărită pe chipul ei.

– Judith, e în regulă. Mistreţul e mort. Nu-ţi mai poate

face nimic. Groaza ei părea cu totul nepotrivită pericolului prin care trecuse. Urcată în copac nu se aflase într-o primejdie prea mare.

Ea nu-i răspunse, continuînd să fixeze pămîntul, trupul fiindu-i la fel de rigid ca lancea lui de fier.

– Judith, strigă el, tăios. Eşti rănită cumva? Ea tot nu-i răspunse şi nici nu păru să fie conştientă de prezenţa lui. E o săritură simplă, continuă el, întinzînd braţele. Dă drumul crengii şi te prind.

Ea nu se mişcă.

Gavin privi din nou, perplex, de la mistreţul mort, la soţia lui înspăimîntată. Groaza ei avea şi un alt motiv, nu numai mistreţul.

– Judith, spuse el încetişor, venind pînă sub copac şi întîlnindu-i privirea goală. Te temi de înălţimi? Nu era sigur, dar i se păru că a văzut-o înclinîndu-şi capul. Gavin apucă creanga de la picioarele ei şi se căţără, cu uşurinţă, lîngă Judith. Îi cuprinse mijlocul cu braţul, dar ea nu-i dădu de înţeles că ar fi conştientă de el.

– Judith, ascultă-mă, spuse el, calm şi hotărît. Îţi voi lua mîinile de pe creangă şi te voi coborî la pămînt. Trebuie să ai încredere în mine. Să nu-ţi fie frică. Fu obligat să-i desprindă degetele cu forţa, iar ea se apucă, disperată, de mîinile lui. Gavin se sprijini de o creangă şi coborîră.

Imediat ce picioarele ei atinseră pămîntul sări lîngă ea. O luă în braţe constatînd că tremura. Îl ţinea de haine, înnebunită, disperată.

– Şşt, gata, s-a terminat, şopti el mîngîindu-i creştetul capului. Eşti în siguranţă. Tremurul ei nu se opri, iar Gavin o simţi lăsîndu-se moale în braţele lui. O ridică şi o duse pînă la o buturugă, unde se aşeză punînd-o în poală ca pe un copil. Avea prea puţină experienţă cu femeile, în afara patului, şi chiar şi mai puţină cu un

copil, dar ştia că frica ei e cumplită.

O ţinu strîns, cît de strîns putu fără să o zdrobească. Îi dădu la spate părul de pe obraji, acolo unde începuse să transpire, faţa fiindu-i înfierbîntată. O legănă şi o strînse la piept. Dacă cineva i-ar fi spus că a te afla la un metru şi ceva de pămînt te poate îngrozi atît de mult, ar fi rîs ca de o glumă bună, dar acum nu i se mai părea amuzant. Frica lui Judith era foarte reală, iar inima i se înduioşă văzînd că trebuie să sufere atît de cumplit. Trupul ei mic tremura, inima îi bătea la fel de tare ca a unei păsări, iar Gavin ştia că va trebui să o facă să se simtă din nou în siguranţă. Începu să cînte, mai întîi, încet, fără să acorde nici o importanţă cuvintelor. Avea o voce groasă, liniştitoare. Îi cînta un cîntec de dragoste despre un bărbat reîntors din Cruciade, găsindu-şi iubita aşteptîndu-l.

Treptat, simţi că Judith începe să se relaxeze, acel tremur teribil scăzînd în intensitate. Nu-l mai strîngea cu mîinile, dar Gavin nu-i dădu drumul. Îi zîmbi, sărutîndu-i tîmpla, continuînd să murmure melodia. Respiraţia îi deveni tot mai regulată, pînă îşi înălţă capul de pe umărul lui. Îl împinse, dar Gavin o ţinu strîns. Nu voia să-i dea drumul. Nevoia lui Judith de el era ciudat de plăcută, deşi Gavin ar fi declarat oricui că nu-i plac femeile sperioase.

– Vei crede că sînt o proastă, spuse ea cu glas scăzut. El nu făcu nici un cometariu. Nu-mi plac înălţimile, adăugă ea.

El zîmbi şi o trase la piept.

– Am bănuit eu, spuse el, rîzînd. Deşi aş zice că „înălţime" nu e tocmai un cuvînt potrivit pentru locul unde te aflai. De ce te temi atît de mult de înălţimi? Rîdea, bucuros că soţia lui îşi revenise. Dar fu surprins că Judith încremeni. Ce-am spus? Nu fi supărată.

– Nu sînt, replică ea, tristă, relaxîndu-se din nou, simţindu-se bine în braţele lui. Nu-mi place să mă gîndesc la tatăl meu, nimic mai mult.

Gavin îi puse capul înapoi pe umărul lui.

– Povesteşte-mi, îi ceru el, cu toată seriozitatea.

Un timp, Judith fu tăcută, apoi, cînd începu să vorbească, abia dacă o auzi:

– De fapt, îmi amintesc prea puţine, am rămas doar cu frica. Am aflat-o de la cameristele mele, după mai mulţi ani. Aveam trei ani, şi ceva m-a trezit. Am plecat din cameră şi m-am dus în salonul mare, unde era lumină şi muzică. Tatăl meu şi prietenii lui erau acolo, toţi foarte beţi. Vocea îi era distantă de parcă ar fi povestit ceva despre o altă persoană. Cînd tata m-a văzut, i s-a părut o glumă bună. A strigat să i se aducă o scară şi m-a urcat, ducîndu-mă sub braţ, pînă în vîrful ei, punîndu-mă pe pervazul ferestrei situate cu mult deasupra salonului. Aşa cum am spus, nu- mi amintesc nimic. Tata şi prietenii săi au adormit, iar dimineaţa servitoarele au început să mă caute. A trecut mult timp pînă m-au găsit, deşi trebuie să le fi auzit chemîndu-mă. Se pare că am fost mult prea înfricoşată ca să vorbesc.

Gavin o mîngîie pe păr şi începu să o legene din nou. Gîndul că un bărbat putuse pune un copil de trei ani, la şase metri de pămînt, apoi lăsîndu-l acolo toată noaptea, îi întorcea stomacul pe dos. O apucă pe Judith de umeri şi o depărtă puţin.

– Dar acum nu te mai paşte nici un pericol, pămîntul e foarte aproape.

Judith schiţă un zîmbet.

– Ai fost bun cu mine. Îţi mulţumesc.

Mulţumirile ei nu-i făcură plăcere. Îl întrista faptul că, în scurta ei viaţă, se abuzase de ea cu atîta asprime, încît simţea că mîngîierea soţului era un dar.

– Nu mi-ai văzut pădurea. Ce-ai zice dacă am rămîne un timp aici?

– Dar e multă muncă...

– Eşti un demon al muncii. Nu te joci niciodată?

– Nu cred că ştiu cum, răspunse ea.

– Ei bine, astăzi te voi învăţa. Ziua de astăzi o petrecem culegînd flori sălbatice şi urmărind păsările ciripind. Îşi mişcă sprîncenele spre ea, iar Judith scoase un mic chicot vesel, care nu-i semăna deloc. Gavin fu fermecat. Ochii îi erau prietenoşi, buzele uşor curbate, iar frumuseţea, o privelişte îmbătătoare. Atunci, vino, spuse el ridicînd-o şi punînd-o cu picioarele pe pămînt. Pe aproape e o colină acoperită de flori şi plină de păsări extraordinare.

Cînd tălpile lui Judith atinseră pămîntul, glezna stîngă se îndoi sub ea. Se sprijini de Gavin ca să nu cadă.

– Te-ai rănit, spuse el îngenunchind ca să-i controleze glezna. Se întoarse şi o văzu pe Judith muşcîndu-şi buza. O vom pune în apa rece din pîrîu. Şi aşa nu se va umfla. O ridică în braţe.

– Pot să merg şi singură dacă mă ajuţi un pic.

– Şi să-mi fie luat cavalerismul? Ştii, sîntem învăţaţi cu manierele alese ale comportării curtenitoare. Şi avem legi foarte stricte cînd e vorba de doamne frumoase, aflate la ananghie. Trebuie duse în braţe ori de cîte ori e posibil.

– Atunci nu sînt decît un mijloc de a-ţi pune în valoare statutul de cavaler? întrebă Judith, serioasă.

– Fireşte, din moment ce eşti aşa o povară greu de transportat. Trebuie să cîntăreşti la fel de mult cît calul meu.

– Nu-i adevărat! protestă ea cu vehemenţă, apoi văzu sclipirile maliţioase din ochii lui. Îţi rîzi de mine!

– N-am spus că e o zi pentru distracţii?

Judith zîmbi şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Era plăcut să fii purtată aşa, pe sus. Gavin o puse la marginea pîrîului, apoi îi scoase cu grijă pantoful din picior.

– Ciorapul va trebui dat jos, spuse el, atotcunoscător. O urmări, încîntat, cum îşi ridică fusta lungă, dînd la iveală capătul ciorapului prins cu o jartieră deasupra genunchiului. Dacă ai nevoie de ajutor, ţi-l dau, spuse el, aruncîndu-i o privire pofticioasă cînd Judith îşi rulă ciorapul de mătase de pe picior.

Judith îl urmări pe Gavin cum îi spală piciorul cu apa rece. Cine era bărbatul acesta care o atingea cu atîta blîndeţe? Nu putea fi acelaşi cu cel care o pălmuise, se grozăvise cu amanta, sub ochii ei, o violase în noaptea nunţii.

– Nu pare o rană prea gravă, spuse el uitîndu-se la ea.

– Nu, nu e, răspunse ea.

O adiere uşoară de vînt îi suflă în ochi o şuviţă de păr. Gavin i-o îndepărtă cu un gest tandru.

– Ce-ai zice dacă aş face un foc şi am frige porcul acela?

Pe chipul ei se aşternu un zîmbet cuceritor.

– Ar fi plăcut.

Gavin o ridică de la pămînt, apoi o aruncă sus, în aer. Ea îl apucă de gît, speriată.

– S-ar putea să ajungă să-mi placă frica asta a ta, zise el strîngînd-o la piept. Traversă pîrîul cu ea în braţe şi o duse pe o colină care era, într-adevăr, acoperită de flori sălbatice, apoi făcu un foc în scobitura unei stînci. Se întoarse după cîteva minute cu o bucată din carnea mistreţului şi o puse la frigare deasupra focului. N-o lăsă pe Judith să se mişte sau să-l ajute cu ceva. După ce carnea începu să se frigă, iar lîngă foc fuseseră adu-

nate destule lemne, o părăsi din nou, revenind cu tunica ridicată deasupra şoldurilor, de parcă ar fi cărat ceva.

– Închide ochii, spuse el, şi, cînd ea se supuse, presără flori deasupra ei. Nu poţi merge la ele, aşa că trebuie ele să vină la tine.

Judith se uită la el, poala şi zona din jurul ei fiind acoperite de o puzderie de petale frumos mirositoare.

– Îţi mulţumesc, stăpîne, spuse ea zîmbindu-i radioasă.

El se aşeză şi, cu o mînă rămasă la spate, se aplecă spre ea.

– Mai am un dar, zise el şi-i întinse trei căldăruşe delicate.

Erau nişte flori frumoase, cu tulpini fragile, în violet şi alb. Dădu să le ia dar el le ridică mai sus. Îl privi mirată.

– Nu sînt pe degeaba. O tachina din nou, dar expresia de pe chipul ei îi dădu de înţeles că ea n-o ştia. Simţi un junghi de durere că o făcuse să sufere atît de mult, încît acum se uita la el cu ochii serioşi şi neîncrezători. Se întrebă, brusc, dacă era mai bun decît tatăl ei. Îşi trecu degetul peste obrazul ei. Preţul lor e mic, adăugă el, încetişor. Aş vrea să te aud spunîndu-mi pe nume.

Ochii ei deveniră din nou strălucitori şi calzi.

– Gavin, spuse ea, la fel de încet, luînd florile, îţi mulţumesc, stă... Gavin, pentru florile astea frumoase.

El oftă leneş şi se întinse pe iarbă, cu mîinile sub cap.

– Gavin, repetă el. Îmi place cum sună pe buzele tale. Îşi mişcă o mînă şi răsuci, într-o doară, în palmă, o şuviţă din părul ei. Era cu spatele la el, adunînd florile din jurul ei, într-un buchet. Mereu ordonată, îşi zise el.

Şi îşi aminti aşa, dintr-o dată, că trecuseră ani de

cînd nu mai petrecuse o zi liniştită pe pămîntul lui. Răspunderea castelului îl sîcîise mereu, dar în cîteva zile soţia lui aranjase în aşa fel lucrurile, că putea să zacă în iarbă şi să nu se gîndească la altceva decît la zumzăitul albinelor şi la moliciunea mătăsoasă a părului unei femei frumoase.

– Ai fost, într-adevăr, supărat pe Simon? întrebă Judith.

Gavin abia dacă mai îşi amintea cine era Simon.

– Nu, zise el. Doar că nu-mi place ca o femeie să înfăptuiască cee ce eu nu pot. Şi nu sînt convins că această nouă momeală ar fi mai bună.

Ea se răsuci imediat spre el.

– Ba este! Simon a fost imediat de acord cu mine. Sînt convinsă că şoimii vor prinde mai multe prăzi şi... Se opri cînd îl văzu rîzînd de ea apoi adăugă: Eşti un bărbat înfumurat.

– Cine, eu? întrebă Gavin ridicîndu-se în coate. Sînt bărbatul cel mai lipsit de înfumurare.

– N-ai afirmat chiar tu că ai fost furios că o femeie a făcut ceea ce tu n-ai putut?

– Oh, spuse Gavin întinzîndu-se înapoi pe iarbă şi închizînd ochii. Nu e acelaşi lucru. Un bărbat e întotdeauna surprins cînd o femeie face altceva decît să coasă şi să se ocupe de copiii.

– Să-ţi fie ruşine! rosti Judith scîrbită, apoi luă un smoc de iarbă, cu bucata de pămînt prinsă de el, şi-l aruncă în faţa lui.

El deschise ochii mirat şi îşi trase firele de iarbă de deasupra gurii. Se încruntă la ea.

– Pentru asta vei plăti, rosit el mişcîndu-se, pe furiş, spre ea.

Judith se retrase din calea lui, temîndu-se de durerea pe care ştia că i-o putea provoca. Dădu să se

ridice, dar el îi apucă glezna goală şi nu o lăsă să scape.

– Nu, spuse ea, înainte ca el să se lase asupra ei şi... să înceapă să o gîdile. Judith încremeni năucită, apoi nu-şi mai putu opri chicotelile. Îşi trase genunchii la piept ca să-i îndepărteze degetele de pe coaste, dar Gavin fu fără milă.

– Retragi ce-ai spus?

– Nu, replică ea icnind. Eşti un înfumurat, de o mie de ori mai înfumurat decît o femeie.

Degetele lui alergau în sus şi în jos pe coastele ei, pînă ajunse să se zvîrcolească sub el.

– Te rog, opreşte-te, strigă ea. Nu mai pot!

Mîinile lui Gavin rămaseră nemişcate şi se aplecă aproape de faţa ei.

– Te dai bătută?

– Nu, spuse ea, dar adăugă repede: Poate că nu eşti atît de înfumurat pe cît am crezut.

– E un mod jalnic de a-ţi cere iertare.

– Obţinută sub tortură.

Gavin se uită în jos, la ea, şi zîmbi, văzînd cum apusul soarelui îi făcea pielea aurie, părul fiind împrăştiat în jurul ei ca nişte raze roşietice.

– Cine eşti tu, soţia mea? şopti Gavin, devorînd-o cu ochii. Mă blestemi, iar în clipa următoare mă farmeci. Mă înfrunţi pînă îmi vine să-ţi frîng gîtul, apoi îmi surîzi, iar eu sînt ameţit de frumuseţea ta. Nu semeni cu nici o altă femeie pe care să o fi cunoscut. Mai trebuie încă să te văd vîrînd aţa în ac, dar te-am văzut deja cufundată, pînă la genunchi, în mîlul din eleşteu. Călăreşti la fel de bine ca un bărbat, dar te găsesc în copac, tremurînd de frică ca un copil. E posibil să fii aceeaşi de la o clipă la alta? Vor exista vreodată două zile în care să fii la fel?

– Sînt Judith. Nu sînt nimeni altcineva, şi nici nu ştiu

să fiu.

Mîna lui îi mîngîie tîmpla; apoi se aplecă şi îi atinse buzele cu ale lui. Erau dulci şi încălzite de soare. Abia dacă o gustase cînd se auzi bubuitul teribil al unui tunet şi o puternică aversă de ploaie se revărsă asupra lor.

Gavin pronunţă un cuvînt foarte urît, pe care Judith nu-l mai auzise niciodată.

– Fugi la scobitura din stîncă! spuse el, apoi îşi aminti de glezna ei. O ridică şi alergă cu ea, în braţe, pînă la adăpostul săpat în piatră, unde focul sfîrîia şi pîrîia, grăsimea de pe carne picurînd peste el. Duşul rece nu fu de nici un ajutor firii lui Gavin. Se duse, furios, lîngă foc. O parte a cărnii era arsă, cealaltă crudă. Nici unul din ei nu se gîndise să o întoarcă.

– Eşti o bucătăreasă de toată mila, spuse el. Era enervat că acea clipă minunată fusese distrusă.

Ea îi aruncă o privire inexpresivă.

– Cos mai bine decît gătesc.

El se holbă la ea, apoi începu să rîdă.

– Atunci ne potrivim. Se uită la ploaia de afară şi adăugă: Trebuie să văd de calul meu. Nu-i va plăcea să stea ud, cu şaua pe el.

Mereu îngrijorată pentru starea animalelor, Judith îi vorbi pe un ton aspru:

– În tot timpul ăsta ţi-ai lăsat bietul cal cu şaua pe el?

Lui nu-i plăcu tonul ei.

– Şi unde, mă rog frumos, e iapa ta? Îţi pasă atît de puţin de ea, încît nu te întrebi pe unde e?

– Eu... începu ea. Fusese atît de zăpăcită de comportarea lui Gavin că nu se mai gîndise deloc la calul ei.

– Altă dată gîndeşte-te la tine, mai întîi, înainte să mă judeci.

– Nu te judecam.

– Atunci ce altceva ai făcut?

Judith îi întoarse spatele.

– Pleacă. Calul te aşteaptă în ploaie.

Gavin dădu să spună ceva, apoi se răzgîndi şi ieşi afară.

Judith se aşeză, frecîndu-şi glezna şi mustrîndu-se. Părea că nu ştie altceva decît să-l enerveze cu fiecare ocazie. Apoi se opri. Ce conta dacă îl enerva? Îl ura, nu? Era un bărbat meschin, lipsit de onoare, iar o zi de drăgălăşenii nu-i vor înăbuşi dispreţul. Sau da?

– Lord Gavin!

Auzi vocea de la depărtare.

– Lord Gavin, lady Judith. Se apropiau alte voci.

Gavin înjură în barbă strîngînd chinga pe care tocmai o desfăcuse. Uitase cu totul de oamenii săi. Ce vrăji îi făcuse scorpia aceea mică de uitase de calul său, ba, chiar mai cumplit, uitase de oamenii săi care îi căutau, ascultători? Acum călăreau în ploaie, uzi şi, fără îndoială, flămînzi. Oricît de mult ar fi dorit să se întoarcă la Judith, poate chiar să-şi petreacă noaptea cu ea, oamenii erau pe primul plan.

Îşi duse calul peste pîrîu şi urcă colina. Probabil văzuseră deja focul.

– Stăpîne, nu eşti rănit? întrebă John Bassett, apa picurîndu-i de pe nas.

– Nu, răspunse Gavin, fără să se uite la soţia lui, care se sprijinea de peretele stîncii. Ne-a prins furtuna, iar lady Judith şi-a scrîntit glezna, continuă el, apoi se opri cînd John se uită, plin de subînţeles, la cer. Un norişor de primăvară nu era nici pe departe unul de furtună, iar Gavin şi soţia lui s-ar fi putut întoarce călare pe armăsarul stăpînului său.

John era un bărbat mai în vîrstă, un cavaler al tatălui lui Gavin, şi avea destulă experienţă cu cei tineri.

– Înţeleg, stăpîne. Am adus iapa doamnei.

– Pe toţi dracii! bombăni Gavin. Acum femeia îl făcuse să-şi mintă oamenii. Se duse la iapă şi strînse tare chinga şeii.

Cu toată durerea din gleznă, Judith veni spre el, şchiopătînd.

– Nu fi atît de dur cu calul meu, îl admonestă ea, posesivă.

El se răsuci spre ea.

– Iar tu nu fi atît de dură cu mine, Judith!

Judith privea, tăcută, noaptea înstelată, prin obloanele deschise pe jumătate. Purta o haină de casă din damasc, de un albastru-închis, căptuşită cu mătase de un albastru-pal, garnisită la gît, în faţă şi de jur împrejurul fustei cu o blană albă de hermină. Ploaia se terminase, iar aerul nopţii era proaspăt. Se întoarse, fără chef, spre patul ei gol. Ştia ce nu era în regulă cu ea, deşi nu-i convenea deloc să o recunoască. Ce fel de femeie era ea dacă tînjea după mîngîierile unui bărbat pe care îl detesta? Închise ochii şi aproape că-i simţi mîinile şi buzele pe trupul ei. Să nu mai existe în ea nici strop de mîndrie, dacă trupul o trăda fără ruşine? Îşi scoase haina şi se strecură, goală, în patul rece.

Inima mai că i se opri cînd auzi paşi grei, dincolo de uşa încăperii. Aşteptă mult, cu respiraţia tăiată, dar paşii se retraseră de-a lungul coridorului. Izbi cu pumnul în perna din puf şi trecură destule ore pînă reuşi, în cele din urmă, să adoarmă.

Gavin rămase cîteva minute în faţa uşii ei, înainte de a pleca în odaia pe care o folosea acum. Ce se întîmplă

cu mine? se întrebă, nedumerit. De unde venea această timiditate în privinţa femeilor? Îl dorea; o văzuse în ochii ei. Astăzi, pentru prima oară, după cîteva săptămîni, îi zîmbise, şi pentru prima oară, de cînd se cunoşteau, îi spusese pe nume. Putea el risca să piardă această mică victorie, pătrunzînd în odaia ei, riscînd iarăşi să provoace un nou acces de ură?

Ce conta dacă o mai viola încă o dată? Nu-i făcuse plăcere acea primă noapte? Se dezbrăcă repede şi se vîrî în patul gol. Nu voia să o violeze din nou. Nu, voia să-i spună pe nume, să-i zîmbească, să întindă braţele spre el. Bucuria triumfului îi dispăru cu totul din minte. Adormi amintindu-şi cum se agăţase de el cînd fusese înspăimîntată.

Capitolul 12

Gavin se trezi foarte devreme, după o noapte cu un somn zbuciumat. Oamenii castelului începeau să se mişte, dar zgomotul făcut era încă mult prea slab. Primul lui gînd fu Judith. Voia să o vadă. Oare chiar zîmbise?

Se îmbrăcă grăbit, într-o cămaşă de pînză şi cu un pieptar din lînă aspră, prins în talie cu o centură lată de piele. Îşi trase pantalonii peste coapsele şi pulpele musculoase, apoi îşi încălţă cizmele. Coborî scările în fugă, se duse în grădină şi tăie un trandafir roz, cu petalele sărutate de roua dimineţii asemănătoare unor minuscule perle.

Uşa încăperii lui Judith era închisă. Gavin o deschise încet. Dormea, o mînă fiindu-i acoperită de părul încîlcit, revărsat peste umeri şi pe perna de lîngă ea. Puse trandafirul pe pernă şi îndepărtă, cu blîndeţe, o şuviţă de pe obraz.

Judith deschise ochii. I se păru că încă visează văzîndu-l pe Gavin alături de ea. Îi prinse faţa cu blîndeţe, ducîndu-şi degetul mare pe bărbia lui, simţind ţepii, mîngîindu-i obrajii. Arăta mai tînăr decît de obicei, îngrijorarea şi neliniştea dispărînd din ochii lui.

– Nu-mi vine să cred că eşti real, şopti ea, urmă-

rindu-i ochii cum se fac tot mai tandri.

Gavin îşi mişcă uşor capul şi o muşcă de vîrful degetului.

– Sînt foarte real. Tu eşti cea care pari un vis.

Pe chipul ei se aşternu un zîmbet maliţios.

– Atunci sîntem amîndoi foarte mulţumiţi de visele noastre, nu-i aşa?

Gavin rîse, punîndu-şi braţele în jurul ei, frecîndu-şi obrazul de carnea moale a gîtului ei, încîntat de ţipetele uşoare de protest, cînd barba nerasă ameninţă să o lase fără piele.

– Judith, dulce Judith, şopti el apucînd, cu buzele, lobul urechii, eşti mereu o mare întrebare pentru mine. Nu ştiu dacă îţi place ce fac sau nu.

– Şi ar conta atît de mult dacă nu mi-ar plăcea?

El o îndepărtă de la pieptul lui şi îi atinse tîmpla.

– Da, cred că ar conta.

– Doamna mea! se auzi o voce. Joan dăduse buzna în încăpere, făcîndu-i să-şi ridice capetele. Mii de scuze, stăpînă, continuă ea, rîzînd pe înfundate. N-am ştiut că eşti atît de ocupată, dar se face tîrziu şi sînt mulţi cei care te caută.

– Atunci lasă-i să aştepte, spuse Gavin, enervat, ţinînd-o strîns pe soţia lui, care încerca să-l împingă la o parte.

– Nu! spuse Judith. Cine are nevoie de mine?

– Preotul întreabă dacă vreţi să vă începeţi ziua, fără slujba de dimineaţă. Omul stăpînului Gavin, John Bassett, spune că au sosit nişte cai din Chestershire. Şi mai există trei negustori de pînzeturi, care vor ca mărfurile să le fie controlate.

Gavin înţepeni şi-i dădu drumul nevestei.

– Spune-i preotului că voi fi acolo, iar lui John că vom vedea caii după slujbă. Şi anunţă-i pe negustori...

Se opri, scîrbit. Sînt sau nu stăpînul casei? se întrebă el în gînd...

Judith îşi puse mîna pe braţul lui şi zise:

– Spune-le negustorilor să-şi depoziteze marfa şi să ia parte la slujbă, împreună cu noi. Iar după aceea voi discuta cu ei.

– Ei bine? se răsti Gavin la camerista slăbuţă. Ţi s-a spus ce să faci. Acum pleacă...

Joan răspunse:

– Trebuie să-mi ajut stăpîna să se îmbrace.

Gavin începu să zîmbească.

– O voi face eu. S-ar putea să găsesc şi eu o bucurie, pe ziua de azi, în afara îndatoririlor care mă aşteaptă.

Joan îşi învrednici stăpîna cu un surîs atoatecunoscător, după care se furişă pe după uşă şi o închise.

– Şi acum, doamna mea, spuse Gavin, întorcîndu-se spre soţia lui, îţi stau la dispoziţie.

Ochii lui Judith scăpărară.

– Chiar şi dacă va fi vorba de caii tăi?

El gemu, prefăcîndu-se suferind de o agonie cumplită.

– A fost o ceartă stupidă, nu-i aşa? Eram supărat mai mult pe ploaie decît pe tine.

– Şi de ce te-ar fi supărat ploaia? îl necăji ea.

El se întinse peste ea.

– A pus capăt unei distracţii pe care mi-o doream enorm.

Judith îşi puse mîna pe pieptul lui, simţindu-i zîvcnirile inimii.

– Uiţi că preotul aşteaptă?

Gavin se lăsă pe spate.

– Atunci, scularea, apoi o să vedem cu ce te îmbrăcăm, dacă nu pot să să-mi satur măcar privirea.

O clipă, Judith îşi aţinti ochii asupra lui. Trecuseră aproape două săptămîni de cînd făcuse ultima oară dragoste cu ea. Poate o părăsise imediat după căsătorie, ca să se ducă la amantă. Dar Judith îşi dădu seama că acum Gavin era numai al ei, şi va profita din plin de această situaţie. Mulţi oameni i-au spus că e frumoasă, dar le considerase cuvintele nişte simple laude. Ştia că trupul ei, cu forme pline, era foarte diferit de cel slăbănog al lui Alice Valence. Însă, cîndva, Gavin dorise trupul ei. Se întrebă dacă va reuşi să-i întunece ochii aceia, de la cenuşiu, la negru.

Trase uşor capătul cuverturii şi îşi scoase afară talpa goală, apoi îşi dezveli jumătate din coapsă. Îşi mişcă tălpile.

– Cred că glezna mea nu mai are nimic, nu-i aşa? îl întrebă şi îi surîse inocentă, dar nu se uită la faţa lui.

Ea îşi îndepărtă, uşor, cuvertura de pe şoldul rotund, apoi îşi expuse buricul cu abdomenul plat. Se strecură, alene, afară din pat şi rămase goală înaintea lui, luminată de razele soarelui.

Gavin făcu ochii mari. N-o mai văzuse goală de cîteva săptămîni. Avea picioare lungi, zvelte, şolduri rotunde, o talie de viespe şi sînii plini, cu sfîrcuri trandafirii.

– La naiba cu preotul! bombăni el, întîinzînd o mînă, ca să-i atingă curba şoldului.

– Nu huli, stăpîne, spuse Judith, foarte serioasă. Gavin se uită la ea, surprins.

– Continuă să mă surprindă faptul că ai vrut să ascunzi toate astea sub haina unei călugăriţe. Gavin oftă din adîncul sufletului, uitîndu-se la ea, simţind furnicături în palme din cauza dorinţei puternice de a o atinge. Fii o fată ascultătoare şi ia-ţi singură hainele. Eu nu mai suport tortura asta dulce. Dacă mai stau mult aici, te voi viola chiar şi sub ochii preotului.

Judith se duse la scrinul de haine, ascunzîndu-şi zîmbetul. Va fi oare viol? se întrebă ea.

Se îmbrăcă pe îndelete, bucurîndu-se de ochii lui îndreptaţi asupra ei, de tăcerea lui încordată. Îşi puse pe ea o cămăşuţă din bumbac, fin brodată, cu mici licorne albastre. Nu-i ajungea decît pînă la jumătatea coapselor. Urmară pantalonaşii din acelaşi material. Apoi îşi puse piciorul pe banca unde Gavin stătea, ca turnat în piatră, şi îşi trase ciorapii de mătase, fixîndu-i cu jartiere.

Se întinse, prin faţa lui, după rochia de caşmir cafeniu, de Veneţia. Pieptul şi poalele erau brodate cu lei de argint. Gavin abia reuşi să-i încheie nasturii de la spate, atît de tare îi tremurau mîinile. Înfăţişarea îi fu completată de o cingătoare de argint, dar ea nu părea a fi în stare să închidă, de una singură, catarama simplă.

– Am terminat, spuse ea, după ceea ce păruse o luptă îndelungată cu nişte haine potrivnice.

Gavin dădu drumul aerului din piept.

– Ai fi o cameristă excelentă, spuse ea, rîzînd şi rotindu-se într-un vîrtej de cafeniu şi argintiu.

– Nu, replică Gavin, cu toată sinceritatea. Aş muri în mai puţin de o săptămînă. Acum, hai să coborîm şi nu mă mai necăji.

– Da, stăpîne, spuse Judith, ascultătoare, ochii jucîndu-i veseli.

În curtea interioară se afla un teren spaţios, acoperit de un strat gros de nisip. Aici se antrenau, pentru lupte, bărbaţii din neamul Montgomery şi principalii lor vasali.

O marionetă de paie atîrna de o bîrnă, bărbaţii în-

cercînd să o străpungă cu spada, călărindu-şi caii pe lîngă ea. Un cerc, prins între doi stîlpi, era ţinta mai multor atacuri cu spada, cît şi cu lancea. Şi mai era un războinic care despica cu spada, mînuită cu ambele mîini, un stîlp gros de zece centimetri, îngropat adînc în pămînt.

Gavin se aşeză, cu greu, pe banca de la marginea terenului. Îşi scoase coiful şi îşi trecu mîna prin părul ud de transpiraţie. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, obrajii, subţi, umerii îl dureau de oboseală.

Trecuseră patru zile din acea dimineaţă în care o ajutase pe Judith să se îmbrace. În tot timpul ăsta, dormise foarte puţin şi abia dacă mîncase, aşa că nervii îi erau întinşi la maximum.

Îşi sprijini capul de zidul de piatră şi se gîndi la toate nenorocirile abătute asupra lor. Mai multe din casele servitorilor fuseseră cuprinse de flăcări, iar vîntul suflase scîntei spre lăptărie. El şi oamenii lui se luptaseră două zile cu flăcările, adormind pe loc, acolo unde cădeau, morţi de extenuare. O noapte şi-o petrecuse în grajduri, asistînd la venirea pe lume a unui mînz, fătat de o iapă de rasă. Judith stătuse cu el, de la început pînă la sfîrşit, mîngîind capul animalului, dîndu-i lui Gavin fişii de cîrpe şi alifii, înainte ca el să-şi dea seama că avea nevoie de ele. Şi, în clipele acelea, se simţise mai apropiat de ea decît de oricine altcineva. În zori, încercînd amîndoi o senzaţie de triumf, priviseră micul mînz făcînd primii paşi nesiguri.

Cu toată legătura spirituală stabilită între ei, trupurile le erau la fel de separate ca oricînd. Gavin avea senzaţia că nu va mai trece mult timp şi dorinţa arzătoare pentru ea îl va face să-şi piardă minţile. Uitîndu-se spre capătul curţii şi ştergîndu-şi sudoarea din ochi, o văzu pe Judith venind spre el. Sau nu era decît imaginaţia

lui? Părea să o aibă întotdeauna în faţa ochilor, chiar şi cînd nu era prezentă.

– Ţi-am adus ceva rece de băut, spuse ea, dîndu-i o cană.

El o fixă cu toată intensitatea patimii reţinute. Ea puse cana pe bancă.

– Gavin, te simţi bine? întrebă ea, ducîndu-şi mîna la fruntea lui.

El o apucă violent şi o trase pe bancă, lîngă el. Buzele lui le căutară, disperate, pe ale ei, silindu-le să se deschidă. Nu credea că l-ar putea refuza; nu-i păsa.

Braţele ei îi cuprinseră gîtul, iar sărutul îi fu la fel de înflăcărat ca al lui. Nici unuia din ei nu-i păsa că jumătate din oamenii castelului se opriseră din treburile lor şi îi priveau. Gavin îşi mută buzele la gîtul ei. Nu fu deloc blînd. Se purta de parcă ar fi fost gata să o devoreze.

– Lord Gavin! spuse cineva, nerăbdător.

Judith deschise ochii şi văzu un băieţel, cu un pergament în mînă. Îşi aminti brusc cine e şi unde se afla.

– Gavin, a sosit un mesaj pentru tine.

El nu-şi dezlipi buzele de pe gîtul ei, iar ea trebui să-şi adune toate puterile ca să nu se uite la băiatul de lîngă ei.

– Lord Gavin, spuse acesta, e un mesaj urgent... Era foarte tînăr, nu-i mijiseră încă tuleile, iar imaginea lordului Gavin, sărutînd o femeie, i se păru o pierdere de vreme.

– Bine! spuse Gavin smucindu-i pergamentul din mînă. Acum, du-te şi nu mă mai deranja. Aruncă mesajul la pămînt, apoi reveni cu buzele la soţia lui. Însă Judith era acum foarte conştientă de locul public în care se aflau.

– Gavin, rosti ea, severă, luptîndu-se să se ridice de pe genunchii lui. Trebuie să-l citeşti.

Se uită la ea, aşa cum stătea cu capul puţin deasupra lui, respirînd greu şi întretăiat.

Judith desfăcu sulul, încruntîndu-se îngrijorată şi albindu-se la faţă, pe măsură ce citea. Gavin se nelinişti imediat.

– Veşti proaste? Cînd ridică ochii spre el, Gavin amuţi, văzînd din nou vechea răceală. Ochii ei frumoşi, calzi, plini de pasiune, îl străpungeau cu săgeţi de ură.

– Sînt o mare proastă! spuse ea printre dinţii încleştaţi, aruncîndu-i pergamentul în faţă. Se răsuci pe călcîie şi porni, semeaţă, spre conac.

Gavin luă pergamentul fin şi citi:

Iubitul meu, îţi trimit acest mesaj, pe ascuns, ca să-ţi pot spune liber despre iubirea mea. Mîine mă voi căsători cu Edmond Chatworth. Roagă-te pentru mine, gîndeşte-te la mine, aşa cum mă voi gîndi şi eu. Să nu uiţi niciodată că viaţa mea îţi aparţine. Nu sînt nimic fără iubirea ta. Număr clipele pînă voi fi din nou a ta.

Cu toată dragostea,
Alice.

– Necazuri, stăpîne? întrebă John Bassett.

Gavin puse jos pergamentul.

– Mai multe ca niciodată. Spune-mi, John, eşti un bărbat mai în vîrstă, poate ştii ceva despre femei.

John chicoti.

– Stăpîne, nici un bărbat nu ştie.

– E posibil să-ţi dăruieşti inima unei femei, dar să doreşti alta pînă îţi ieşi din minţi?

John îşi clătină capul, urmărindu-şi stăpînul, privind cum silueta lui se depărtează cu paşi mari.

– Şi bărbatul ăsta doreşte şi femeia pe care o iubeşte?

– Cum să nu! răspunse Gavin. Dar poate nu... nu la fel.

– Aha, înţeleg. O iubire sfîntă, ca pentru Fecioara. Eu sînt un om simplu. Dacă ar fi după mine, aş lua-o pe cea pămîntească. Cred că iubirea va veni şi ea, dacă femeia e o bucurie în pat.

Gavin se aşeză, îşi sprijini coatele de genunchi şi îşi luă capul în mîini.

– Femeile au fost făcute ca să ademenească bărbaţii. Sînt creaturi ale diavolului.

John zîmbi.

– Eu zic că, dacă mi-ar fi dat să-l întîlnesc pe bătrînul Scaraoţchi, s-ar putea să-i mulţumesc pentru lucrătura drăcească.

Ultimele trei zile fură un iad pentru Gavin. Judith nu voia nici să se uite la el, nici să-i vorbească. Iar dacă era posibil, prefera să nu se afle deloc în prezenţa lui. Şi cu cît îl trata mai arogant, cu atît îl făcea mai furios.

– Stai! îi porunci el într-o noapte, cînd dădu să iasă din încăpere, imediat ce-l văzuse intrînd.

– Bine, stăpîne, spuse ea făcîndu-i o reverenţă. Judith îşi ţinea capul plecat, ochii evitîndu-i pe ai lui.

O dată Gavin crezuse că avea ochii roşii, de parcă ar fi plîns. Dar era o prostie, fireşte. Ce motiv ar fi avut să plîngă? El era cel pedepsit, nu ea. Îi arătase că voia să fie bun cu ea, cu toate astea, soţia iui prefera să-l dispreţuiască. Ei bine, îi trecuse o dată, îi va trece şi a doua oară. Însă zilele treceau, iar ea continua să se poarte rece şi distant. Îi auzise rîsul, dar, cînd apăruse el, zîmbetul muri pe buzele ei. Simţea că ar trebui să o

pălmuiască, să o silească să reacţioneze. I-ar fi convenit mai mult furia ei decît felul în care se uita prin el. Dar el nu-i mai putea face nici un rău. Voia să o ia în braţe, ba chiar să-şi ceară scuze. Pentru ce? Îşi petrecea zilele călărind pe distanţe lungi, antrenîndu-se pe cîmpul de luptă pînă la epuizare, cu toate astea, noaptea, somnul îl ocolea. Se trezi găsindu-şi tot felul de scuze ca să fie în apropierea ei, doar ca să vadă dacă n-o putea atinge.

Judith plînsese pînă mai că se îmbolnăvise. Cum de putuse uita atît de repede că era un bărbat josnic? Dar, cu toată suferinţa provocată de scrisoare, a trebuit să-şi adune toată forţa ca să nu alerge în braţele lui. Judith îl ura pe Gavin, dar trupul ei tînjea după el, în fiecare clipă a fiecărei ore din fiecare zi.

– Doamna mea, spuse Joan, încet. Mulţi servitori învăţaseră, în aceste ultime zile, să calce în vîrful picioarelor, dacă se aflau prin preajma stăpînilor lor. Lordul Gavin îţi cere să vii în salonul mare.

– Nu mă duc! replică Judith, fără să ezite.

– Spune că e ceva urgent, în legătură cu părinţii domniei tale.

– Mama? întrebă Judith, îngrijorată.

– Nu ştiu. Mi-a poruncit doar să vin să te caut, fiindcă trebuie să-ţi vorbească imediat.

De îndată ce Judith dădu cu ochii de soţul ei, ştiu că ceva nu era în regulă. Avea ochii ca nişte tăciuni, buzele, strînse, de păreau o tăietură de-a curmezişul feţei. Îşi îndreptă spre ea toată furia:

– De ce nu mi-ai spus că ai fost promisă altcuiva înaintea mea?

Judith îl privi, uluită.

– Ţi-am spus că am fost promisă Bisericii.

– Ştii bine că nu mă refer la Biserică. Dar bărbatul cu

care ai rîs şi ai flirtat la turnir? Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de atunci.

Judith îşi simţi sîngele începînd să-i zvîcnească în vene.

– De ce anume ar fi trebuit să-ţi dai seama? Oricare alt bărbat ar fi fost un soţ mai potrivit decît tine!

Gavin făcu un pas înainte, atitudinea lui fiind ameninţătoare, dar Judith nu se retrase din faţa lui.

– Walter Demari îşi revendică dreptul asupra ta şi a averii tale. Şi ca să dovedească justeţea pretenţiilor sale, ţi-a ucis tatăl şi ţi-a făcut mama prizonieră.

Furia o părăsi imediat pe Judith. Se simţi golită pe dinăuntru, slăbită. Se apucă de spătarul unui scaun, ca să nu cadă.

– Ucis? Prizonieră? reuşi ea să şoptească.

Gavin izbuti să se calmeze şi îşi puse mîna pe braţul ei.

– N-am vrut să ţi-o spun aşa. Doar că omul are pretenţii asupra a ceea ce e al meu!

– Al tău? Judith făcu ochii mari şi continuă: Tatăl mi-a fost ucis, mama, luată prizonieră, pămînturile, confiscate, iar tu îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre ce ai pierde tu?

Gavin se retrase de lîngă ea.

– Hai să discutăm, fără să ne enervăm. I-ai fost promisă lui Walter Demari?

– Nu.

– Eşti sigură? Răspunsul ei fu o căutătură duşmănoasă. Zice că o va elibera pe mama ta dacă te vei duce la el.

Judith se răsuci imediat.

– Atunci, mă voi duce.

– Nu! spuse Gavin trăgînd-o înapoi pe scaun. Nu poţi face aşa ceva! Eşti a mea!

Ea se uită în sus, la el, concentrîndu-se asupra lucrurilor care trebuiau făcute.

– Dacă sînt a ta şi averea mea îţi aparţine, cum plănuieşte omul ăsta să le obţină? Chiar dacă se luptă cu tine, nu se poate lupta cu tot neamul tău.

– Demari nu intenţionează să facă aşa ceva, spuse Gavin fulgerînd-o cu privirea. I s-a povestit că nu dormim împreună. Cere anularea căsătoriei, iar tu să declari, în faţa regelui, dispreţul faţă de mine şi dorinţa de a fi a lui.

– Dacă mă voi supune, îmi va elibera mama?

– Aşa spune el.

– Şi dacă nu fac declaraţia asta în faţa regelui? Ce i se va întîmpla mamei?

Gavin tăcu cîteva clipe înainte de a răspunde:

– Nu ştiu. Nu-ţi pot spune ce se va alege de ea.

Un moment destul de lung, Judith nu spuse nimic, apoi întrebă:

– Deci, urmează să aleg între soţul meu şi mama mea? Dacă voi ceda în faţa pretenţiilor lacome ale unui bărbat pe care abia îl cunosc?

– Nu, nu vei alege.

Intonaţia din vocea lui Gavin era diferită de tot ce auzise pînă atunci. Avea răceala şi duritatea oţelului. El continuă:

– Ne putem certa pe pămînturile noastre sau în intimitatea camerelor acestui castel, şi e posibil să mă plec în faţa ta. Poţi să schimbi momeala şoimului, iar eu mă pot supăra pe tine, dar de data asta nu vei interveni. Nu-mi pasă dacă i-ai fost promisă înainte de căsătorie, sau chiar dacă ţi-ai petrecut copilăria în pat cu el. E vorba de război şi nu permit să fiu contrazis.

– Dar mama mea...

– Voi încerca să o scap, dar nu ştiu dacă voi putea.

– Atunci, lasă-mă pe mine să încerc să-l conving.

Gavin fu de neclintit.

– Nu te pot lăsa. Acum trebuie să plec şi să-mi adun oamenii. Vom pleca devreme, mîine dimineaţă. Se întoarse şi ieşi din salon.

Judith rămase mult timp la fereastra dormitorului. Servitoarea veni şi o dezbrăcă, vîrînd apoi braţele stăpînei ei într-o rochie din catifea verde, căptuşită cu blană de nurcă. Judith abia dacă fu conştientă de faptul că mai era şi altcineva în odaie. Mama ei, care o protejase şi o ferise de rele toată viaţa ei, era ameninţată de un bărbat pe care Judith nu-l cunoştea aproape deloc. Îşi aminti doar vag de Walter Demari, ca de un tînăr plăcut, care îi vorbise despre regulile unui turnir. Îşi aminti însă foarte clar că soţul ei îi spusese că-l vrăjise.

Gavin. Gavin. Gavin. Mereu revenea la el. Toate drumurile duceau înapoi la soţul ei. Pretindea să fie ascultătoare, poruncindu-i ce urma să facă. Nu-i îi era dat să aleagă. Mama ei urma să fie sacrificată din cauza firii sale cumplit de posesive.

Dar ce-ar face dacă ar putea alege?

Brusc, ochii îi scăpărară de furie. Ce drept avea acest bărbat odios să se bage în viaţa ei? Se juca de-a Dumnezeu dacă îi făcea pe alţii să aleagă între ce nu era a lui. Luptă! îi striga firea ei. Mama ei o învăţase să fie mîndră. Ar fi vrut Helen ca singurul ei copil să stea blînd şi tăcut în faţa regelui, cedînd unui papiţoi ţanţoş, numai pentru că aşa se aştepta el din partea ei?

Nu, nu va ceda! Helen n-ar dori aşa ceva. Judith se întoarse spre uşă, nefiind încă sigură de destinaţia ei,

dar o idee, izvorîtă din noul val de furie care pusese stăpînire pe ea, îi dădu curaj.

– Aşa deci! Spionii lui Demari spun că nu dormim împreună, că unirea noastră poate fi destrămată, murmură ea traversînd salonul pustiu.

Hotărîrea îi fu fermă, pînă ajunse în pragul uşii deschise a camerei folosite de Gavin. Stătea lîngă fereastră, pierdut în gînduri, cu un picior sprijinit de un scaun mic. E o treabă bună să te lauzi cu mîndria, dar cu totul altceva să înfrunţi un bărbat care găseşte, în fiecare seară, cîte un motiv să evite patul soţiei. Frumuseţea rece a lui Alice Valence îi trecu prin faţa ochilor. Judith îşi muşcă limba, durerea alungîndu-i lacrimile din ochi. Luase o hotărîre, iar acum trebuia să se împace cu ea; mîine, soţul ei va pleca la război. Tălpile ei goale nu scoaseră nici un sunet, pe podeaua acoperită de carpete, oprindu-se la mai puţin de un metru de el.

Gavin mai degrabă îi simţi prezenţa. Se întoarse încet, ţinîndu-şi respiraţia. Flăcările lumînărilor făceau ca părul să-i pară mai întunecat, culoarea lui neobişnuită ieşind şi mai mult în evidenţă, în contrast cu verdele catifelei. Blana neagră îi accentua albeaţa pielii. Nu putea vorbi. Apropierea ei, încăperea tăcută, lumînările arzînd discret erau chiar mai mult decît visase. Ea se uită la el, apoi, desfăcu, încet, cingătoarea, lăsînd haina să-i alunece alene, mîngîietor, peste piele, aruncînd-o apoi la podea.

Privirea lui hoinări asupra ei de parcă n-ar fi fost capabil să-i înţeleagă pe deplin, frumuseţea. Doar cînd reveni înapoi, la ochii ei, îşi dădu seama că era tulburată. Expresia aceea să fi fost teamă? Că... ar respinge-o? Posibilitatea i se păru de-a dreptul amuzantă şi mai că rîse.

– Gavin, şopti ea.

Nu termină de pronunţat numele, că fu deja în braţele lui, ridicată şi purtată în pat, buzele lui apăsîndu-le pe ale ei.

Judith se temea de ea însăşi, la fel de mult cît se temea de el. Gavin o sesiză, sărutînd-o. Aşteptase mult ca ea să vină la el. Se ţinuse deoparte de ea, timp de săptămîni, sperînd că va învăţa să aibă încredere în el. Cu toate astea, acum, cînd o strîngea la piept, nu trăia nici o senzaţie de triumf.

– Ce este, scumpa mea? Ce te necăjeşte?

Grija lui pentru ea o făcu să-şi dorească să strige. Cum să-i fi povestit durerea ei?

Ducînd-o spre pat, flăcările lumînărilor dansară peste trupul ei, sînii ridicîndu-se cu fiecare respiraţie. Gavin uită de orice altceva, în afară de apropierea ei. Îşi azvîrli hainele în grabă, apoi se întinse atent lîngă ea. Voia să savureze plăcerea pielii lui, atingînd-o, încetul cu încetul, pe a ei. Cînd nu mai suportă dulcea tortură, o trase sălbatic spre el.

– Judith, mi-a fost tare dor de tine.

Ea îşi ridică faţa spre el ca să i-o sărute.

Fuseseră despărţiţi o perioadă mult prea lungă ca să acţioneze cu răbdare. Dorinţa lor era copleşitoare. Judith apucă, strîns, o bucată de carne şi muşchi de pe spatele lui Gavin. Lui i se tăie respiraţia, apoi rîse gutural. Cînd mîinile ei se înfipseră din nou în carnea lui, i le apucă pe amîndouă şi le ţintui deasupra capului. Judith se luptă să se elibereze, dar era prea puternic pentru ea. O pătrunse, făcîndu-o să scoată un mic ţipăt, apoi îi simţi şoldurile împingîndu-se în sus. Îi dădu drumul mîinilor, iar ea îl trase tot mai aproape. Făcură dragoste, frenetic, brutal chiar, reuşind să obţină uşurarea căutată. Apoi Gavin se prăbuşi peste ea, trupurile rămînîndu-le împreunate.

Probabil că adormiră, dar nu peste mult timp Judith fu trezită de mişcarea lentă, ritmică, a lui Gavin. Somnoroasă încă, începu să-i răspundă cu gesturi leneşe. Şi, cu fiecare minut, mintea i se pierdu şi mai adînc în senzaţiile trupului. Nu ştia ce voia, dar nu era mulţumită de poziţia ei. Nu fu deloc conştientă de consternarea lui Gavin cînd îl împinse la o parte, şoldurile rămînînd lipite de el. Odată ce-l întinse pe spate, îl încălecă imediat.

Gavin nu pierdu vremea cu întrebări. Mîinile îi alunecară în sus, pe abdomen, ajungînd la sîni. Judith îşi arcui capul pe spate, iar gîtul ei, atît de alb şi catifelat în întuneric, îl aţîţă şi mai mult. Îi cuprinse şoldurile, pierzîndu-se amîndoi în pasiunea care punea stăpînire pe ei. Explodară la unison, într-o vîlvătaie de scîntei albe şi albastre.

Judith se prăbuşi peste Gavin, iar el o ţinu strîns, părul ei învăluindu-le trupurile transpirate, ca într-o gogoaşă de mătase. Nici unul din ei nu aduse vorba despre ceea ce le trecea prin minte: mîine, Gavin va pleca să lupte.

Capitolul 13

Conacul *Cahtworth* era o casă de cărămidă înaltă, cu două caturi şi ferestre sculptate în piatră şi sticlă, adusă de pe continent. Era lung şi îngust, iar la capete avea cîte o fereastră cu arcadă. În spatele casei se afla o curte frumoasă, împrejmuită de un zid. În faţă, pe doi acri de pămînt, se întindea o pajişte bogată, dincolo de care se vedea pădurea în care vîna contele.

Din această pădure ieşiră trei persoane, traversînd pajiştea spre conac. Unul din ele era Jocelin Laing, cu lăuta agăţată de umăr, cuprinzînd, cu cele două braţe, fetele de la bucătărie, Gladys şi Blanche. Ochii focoşi, negri, ai lui Jocelin, păreau şi mai întunecaţi după ce-şi petrecuse după-amiaza satisfăcînd cele două fete lacome. Dar Jocelin nu le considera lacome. Pentru el toate femeile erau bijuterii, fiecare cu strălucirea ei. Nu-i stătea în fire să fie gelos sau posesiv.

Din nefericire, nu la fel se întîmpla şi cu femeile. În clipa aceea, amîndouă se temeau să-l părăsească pe Jocelin.

– Ai fost adus aici pentru ea? vru să ştie Gladys.

Jocelin îşi întoarse capul spre ea şi o privi pînă ea roşi şi se uită în altă parte. Blache nu era la fel de uşor de dus de nas.

– E o mare minune că lordul Edmond ţi-a permis să vii. O ţine pe lady Alice ca pe o prizonieră. N-o lasă nici măcar să călărească, dacă nu e însoţită de el.

– Iar lordului Edmond nu-i prea place să-şi simtă şezutul moale, lovit de şa, se băgă în vorbă Gladys.

Jocelin arăta nedumerit.

– Credeam că unirea lor s-a făcut din dragoste – o femeie săracă măritîndu-se cu un conte bogat.

– Dragoste! Phui! zise Blanche. Femeia aia nu se iubeşte decît pe sine însăşi. A crezut că lordul Edmond e un prostănac pe care să-l învîrtă pe degeţel, după cum are ea chef, dar stăpînul e departe de a fi prost. O ştim, nu-o aşa, Gladys, din moment ce locuim aici de cîţiva ani?

– Oh, da, o aprobă Gladys. Şi-a imaginat că va conduce ea castelul. Îi cunosc soiul. Dar decît să-i dea ei frîu liber, lordul Edmond ar prefera să ardă totul, pînă n-ar mai rămîne decît cenuşa.

Jocelin se încruntă.

– Atunci, de ce s-a căsătorit cu ea? Avea de unde să aleagă. Lady Alice nu era bogată.

– E frumoasă, răspunse Blache ridicînd din umeri. Îi plac femeile frumoase.

Jocelin zîmbi.

– Omul ăsta începe să-mi placă. Îl aprob din toată inima, spuse el şi le aruncă celor două fete o privire lascivă de le făcu să se îmbujoreze şi să-şi coboare ochii.

– Jocelin, continuă Blanche, el nu e ca tine.

– Nu, nici vorbă, spuse Gladys trecîndu-şi mîna peste coapsa lui.

Blache îi aruncă o privire dojenitoare.

– Lordului Edmond îi place doar frumuseţea ei. Nu-i pasă de femeie.

– Aşa, ca de biata Constance, completă Gladys.

– Constance? întrebă Jocelin. N-o cunosc.

Blache izbucni în rîs.

– Uită-te la el, Gladys. Are două femei alături, dar asta nu-l împiedică să se îngrijoreze că nu cunoaşte o a treia.

– Sau să fie preocupat ori de cîte ori există cîte o femeie, pe care nu o cunoaşte? întrebă Gladys.

Jocelin îşi duse mîna la frunte, prefăcîndu-se disperat.

– Mi-au aflat secretul! Sînt distrus!

– Cu siguranţă, zise Blache, începînd să-i sărute gîtul. Ia zi, frumosule, ai fost vreodată credincios unei femei?

El se porni să-i ciugulească urechea.

– Sînt credincios tuturor femeilor... pentru un timp.

Ajunseră, chicotind, în faţa conacului.

– Unde ai fost? îi şuieră Alice, imediat ce-l văzu intrînd în hol.

Blache şi Gladys se grăbiră la treburile lor, în capătul celălalt al casei.

Jocelin nu păru să se sinchisească.

– Ţi-am lipsit, doamna mea? întrebă el luîndu-i mîna şi sărutînd-o, după ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă.

– Nu, spuse Alice, sinceră. Nu aşa cum crezi. Ţi-ai petrecut toată după-amiaza cu stricatele alea, în timp ce eu stăteam aici?

Jocelin se arătă îngrijorat.

– Şi te-ai simţit singură?

– Oh, da, m-am simţit singură! spuse Alice lăsîndu-se să cadă pe perna unui scaun de la fereastră. Era la fel de frumoasă ca atunci cînd o văzuse, pentru prima oară, la nunta lordului Gavin Montgomery; dar acum

avea o expresie uşor pierdută, de parcă ar fi slăbit, iar ochii i se mişcau temători, dintr-o parte în alta. Da, repetă ea, încet. Mă simt singură. Nimeni din cei de aici nu-mi arată prietenie.

– Cum se poate? Soţul tău trebuie să iubească o femeie aşa de frumoasă.

– Iubire! pufni ea. Edmond nu iubeşte pe nimeni. Mă ţine aici ca pe o pasăre în colivie. Nu mă întîlnesc cu nimeni. Nu vorbesc cu nimeni. Se întoarse ca să privească umbra care apăruse în salon, chipul ei minunat schimonosindu-se de ură. Cu excepţia ei!

Jocelin privi în direcţia umbrei, fără să-şi dea seama că cineva s-ar fi aflat în apropiere.

– Ieşi afară, tîrfă, spuse Alice, batjocoritor. Lasă-l să te vadă. Nu te ascunde ca una care se hrăneşte cu stîrvuri. Fii mîndră de ceea ce eşti.

Jocelin îşi miji ochii pînă văzu o femeie tînără, făcînd un pas înainte. Era slabă şi mărunţică şi îşi ţinea capul şi umerii plecaţi.

– Ridică ochii, stîrpitură! îi porunci Alice.

Jocelin uită să mai respire cînd privirea lui întîlni ochii femeii. Era drăguţă, nu avea frumuseţea lui Alice sau a miresei văzute la nuntă, Judith Revendoune, dar era totuşi drăguţă. Ochii erau cei care-l făcură să rămînă cu gura căscată. Erau nişte adîncuri violete, umplute cu toate necazurile lumii. Nu mai văzuse niciodată atîta agonie şi disperare.

– O trimite după mine ca pe un cîine, spuse Alice. Nu mă pot mişca fără ca să nu mă urmeze. Am încercat, o dată, să o ucid, dar Edmond a readus-o la viaţă. Şi m-a ameninţat că mă va închide în turn, o lună, dacă mă mai ating de ea. Eu... Şi atunci Alice îşi zări soţul venind spre ea.

Era un bărbat scund şi gras, cu fălci mari şi cu o

expresie somnoroasă. Nimeni n-ar fi bănuit să există ceva în mintea din spatele acestui chip. Însă Alice învăţase deja să se ferească de inteligenţa lui vicleană.

– Vino la mine, îi şopti ea lui Jocelin, înainte ca acesta să-şi încline capul în direcţia lui Edmond şi să părăsească salonul.

– Gustul ţi s-a schimbat, remarcă Edmond. Ăsta nu mai seamănă cu Gavin Montgomery.

Alice se mulţumi să-l fixeze cu privirea. Ştia că nu are nici un sens să-i vorbească. Era căsătorită de o lună şi, de fiecare dată cînd se uita la soţul ei, îşi amintea de dimineaţa de după nuntă. Noaptea nunţii şi-o petrecuse singură.

Dimineaţa, Edmond o chemase la el. Era cu totul schimbat, faţă de cel cunoscut de ea.

– Bănuiesc că ai dormit bine, îi spusese, calm, urmărind-o cu ochii lui mici, înfundaţi în chipul mult prea cărnos.

Alice îşi plecase ochii cu gingăşie.

– Am fost... singură, stăpîne.

– Acum poţi înceta cu jocul ăsta! îi poruncise Edmond, ridicîndu-se din scaun. Aşa deci! Crezi că mă poţi domina, făcînd tot ce vrei cu averea mea?

– Eu... eu... eu nu înţeleg ce vrei să spui, se bîlbîise Alice, ochii ei albaştri întîlnindu-i pe ai lui.

– Tu, la fel ca toţi ceilalţi, la fel ca întreaga Anglie, ai crezut că sînt un tîmpit. Cavalerii aceia musculoşi, cu care te destrăbălezi, mă numesc *laş,* fiindcă refuz să-mi risc viaţa în bătăliile altora. Alice era prea uluită ca să vorbească. Oh, draga mea, unde e acel zîmbet afectat, afişat anume pentru bărbaţi, pentru cei cărora le curg balele după frumuseţea ta?

– Nu înţeleg.

Edmond se dusese la un duiăpior şi îşi turnase o

cupă de vin. Se aflau într-o încăpere mare, aerisită, de la catul de sus al minunatului conac *Chatworth.* Toată mobila era din lemn de stejar sau nuc, frumos sculptată, cu piei tăbăcite, de lupi şi veveriţe, aruncate peste spătarele scaunelor. Cupa din care bea era din aur, avînd încrustat pe ea blazonul familiei. O ridicase şi mai mult, făcînd-o să strălucească în lumina soarelui.

– Ştii cumva de ce m-am însurat cu tine? Nu-i dăduse lui Alice prilejul să-i răspundă şi continuă: Sînt convins că eşti cea mai încrezută femeie de pe tot cuprinsul Angliei. Ai crezut probabil că sînt la fel de orb ca acel cavaler, bolnav de dragoste, Gavin Montgomery. Sînt sigur că nu ţi-ai pus niciodată întrebarea de ce ar vrea un conte să se căsătorească cu o femeiuşcă fără un sfanţ, care s-a culcat cu oricare bărbat înzestrat cu cele necesare, ca să o mulţumească.

Alice s-a ridicat şi a zis:

– Nu voi asculta aşa ceva!

Edmond a împins-o brutal, înapoi pe scaun.

– Cine te crezi de îţi imaginezi că-mi poţi spune ce vei face? Vreau să înţelegi un lucru: nu m-am căsătorit pentru dragostea ta pentru mine, sau fiindcă aş fi fost ameţit de aşa-zisa ta frumuseţe. S-a întors cu spatele şi şi-a turnat încă un pahar de vin. Frumuseţea ta! Nu-mi pot da seama de ce acel Montgomery te-ar dori pe tine, cu trupul tău de slugă înfometată, cînd are o femeie ca Judith Revendoune. Ei da, ea e, într-adevăr, o femeie capabilă să pună pe jar un bărbat.

Alice a încercat să-l atace pe Edmond cu mîinile transformate în gheare, dar el a împins-o la o parte, fără dificultate.

– Sînt sătul de jocurile tale. Tatăl tău deţine două sute de acri de pămînt în mijlocul moşiei mele. Spurcatul acela bătrîn avea de gînd să le vîndă contelui de

Weston, de mulţi ani duşmanul meu şi al tatălui meu. Ştii ce s-ar fi întîmplat cu moşiile mele dacă Weston ar fi pus mîna pe pămînturile din mijlocul lor? Pe acolo trece un pîrîu. Dacă l-ar fi otrăvit, aş fi pierdut sute de acri de recoltă, iar oamenii mi-ar fi murit de sete. Tatăl tău a fost prea prost ca să realizeze că te vreau numai pentru acele pămînturi.

Alice nu a mai avut glas, în clipele acelea, n-a putut decît să-l privească cu ochii mari. De ce tatăl ei nu-i spusese nimic de pămîntul dorit de Weston?

Acum, după întreaga discuţie a lui Jocelin, Edmond reluă:

– Deci, gustul ţi s-a schimbat...

– Dar, Edmond... începu ea pe un ton alintat.

– Nu-mi vorbi aşa! În ultima lună am pus să fii urmărită. Cunosc toţi bărbaţii pe care i-ai dus în patul tău. Şi pe acel Montgomery! Pînă şi la nunta lui nu te-ai putut abţine şi te-ai aruncat în braţele lui. Ştiu de clipele petrecute cu el în grădină. Sinucidere! Tu? Ha! Ştii că soţia lui a asistat la mica ta scenă? Nu ştii. Am băut pînă m-am îmbătat, ca să nu mai aud hohotele de rîs ale celorlalţi.

– Dar, Edmond...

– Îţi poruncesc că nu vorbeşti. Am mers mai departe cu această căsătorie fiindcă, aşa cum ţi-am mai spus, n-am vrut ca pămînturile să ajungă în stăpînirea lui Weston. Tatăl tău mi le-a promis după ce-mi vei face un copil.

Alice se prijini de spătarul scaunului. Un copil! Aproape că zîmbi. Cînd împlinise paisprezece ani, se trezise însărcinată şi se dusese la o hoaşcă în sat. Cotoroanţa i-a scos fătul. Alice era să moară din cauza sîngelui pierdut, dar se bucurase că se descotorosise de acel prunc. Nu-şi va distruge niciodată silueta din cauza

bastardului unui bărbat, s-a gîndit. În anii care au urmat, cu toţi acei bărbaţi, n-a mai rămas niciodată însărcinată. Fusese întotdeauna fericită că bătrîna o schilodise pentru tot restul vieţii şi nu va mai putea avea copii. Iar acum ea ştia că existenţa ei se transformase într-un infern.

O oră mai tîrziu, după ce Jocelin terminase de cîntat pentru un grup de fete de la bucătărie, păşea încet, cu atenţie, pe lîngă zidul salonului mare. Tensiunea din castelul *Chatworth* era greu de suportat. Servitorii erau dezordonaţi şi necinstiţi. Păreau îngroziţi atît de stăpîn, cît şi de stăpînă şi abia aşteptară să-i relateze lui Jocelin poveşti despre ororile de la castel. În primele săptămîni după căsătorie, Alice şi Edmond se certaseră violent. Pînă într-o zi, cînd stăpînul descoperi că lui Alice îi plăcea orice soi de mîngîiere. Atunci lordul Edmond o ţinuse la distanţă de orice, de toate distracţiile, şi, mai ales, de avantajele bogăţiei lui.

Ori de cîte ori Jocelin întreba care era motivul pedepsei lui Edmond, servitorii se mulţumeau să înalţe din umeri. Era ceva legat de nunta dintre moştenitoarea Revendoune şi Gavin Montgomery. Totul începuse atunci şi-l auzeau, deseori, pe lordul Edmond zbierînd că nu va permite să se rîdă pe socoteala lui. Edmond pusese să fie ucişi trei bărbaţi despre care bănuia că ar fi fost amanţii lui Alice.

Toată lumea a rîs văzînd chipul lui Jocelin făcîndu-se alb ca varul. Acum, îndepărtîndu-se de odăile servitorilor, îşi jură în gînd că mîine va părăsi castelul *Chatworth.* Era mult prea periculos.

Tresărea, înspăimîntat la cel mai mic zgomot ce venea din cotloanele întunecate ale salonului. Îşi linişti inima, zvîcnindu-i înnebunită, apoi rîse de tulburarea lui. Ezită mai mult cînd văzu că, în umbră, se afla o femeie şi plîngea. Cînd se îndreptă spre ea, aceasta se retrase ca un animal încolţit.

Era Constance, femeia atît de urîtă de Alice.

– Stai liniştită, spuse el, vocea lui plăcută susurînd melodios. Nu-ţi voi face nici un rău. Întinse mîna, cu grijă, ca să o mîngîie pe păr. Ea îl privi cu teamă, iar inima lui se înduioşă. Cine ar fi putut trata o femeie în aşa fel, încît să o înfricoşeze atît de mult?

Îşi trase braţul în poală de parcă ar fi durut-o.

– Lasă-mă să văd, spuse el, cu blîndeţe, atingîndu-i încheietura. Trecură cîteva clipe pînă fata dădu drumul braţului ca el să-l poată atinge. Pielea nu era jupuită şi nici osul rupt, aşa cum bănuise la început. În lumina slabă văzu că era roşu de parcă cineva i-ar fi răsucit pielea, cu cruzime.

Ar fi vrut să o ia în braţe, să o mîngîie, dar frica ei era aproape palpabilă. Tremura din tot corpul. Ştia că era mai bine să o lase să plece decît să insiste cu atenţia lui. Făcu un pas înapoi, iar ea dispăru imediat. Jocelin rămase pe loc, privind mult timp în urma ei.

Se făcuse foarte tîrziu cînd se strecură în dormitorul lui Alice. Ea îl aştepta cu braţele larg deschise şi foarte dornică. Cu toată experienţa lui, Jocelin fu surprins de violenţa gesturilor ei. Îl înfăşcă, unghiile zgîrîindu-i pielea de pe spate, gura căutînd-o pe a lui, muşcîndu-i buzele. Jocelin se depărtă puţin, o cută apărîndu-i pe frunte, dar ea mîrîi, nemulţumită.

– Ai de gînd să mă părăseşti? întrebă ea, mijindu-şi ochii. Au mai fost şi alţii care au încercat să mă părăsească. Văzîndu-i faţa, Alice zîmbi. Văd că ai auzit de ei.

Dacă îmi vei face pe plac, nu va exista nici un motiv să li te alături.

Lui Jocelin nu-i plăcură ameninţările ei. Primul lui impuls fu să plece. Apoi flacăra lumînării de la capătul patului pîlpîi şi, deveni foarte conştient de frumuseţea ei, ca o marmură rece. Îi zîmbi, ochii negri strălucind.

– Aş fi un prost să plec, rosti el, frecîndu-şi dinţii pe gîtul ei.

Alice îşi lăsă capul pe spate, zîmbindu-i, unghiile înfingîndu-se în pieptul lui. Îl voia repede şi cu cît mai multă forţă. Jocelin ştia că ceea ce-i făcea o durea şi mai ştia că femeia se bucura de durerea ei. Împreunarea lor nu-i făcu nici o plăcere. Fu doar o demonstraţie a egoismului şi pretenţiilor lui Alice. Cu toate astea, i se supuse, gîndindu-se tot timpul că mîine dimineaţă o va părăsi, plecînd din acest castel blestemat.

În cele din urmă, femeia gemu şi-l împinse de lîngă ea.

– Acum, du-te, îi porunci ea ridicîndu-se.

Lui Jocelin îi părea rău de ea. Ce era viaţa fără iubire? Alice nu va primi niciodată iubire, pentru că nu o avea de oferit.

– Ai fost bun, spuse ea încet, cînd el dădu să deschidă uşa. Jocelin vedea urmele lăsate de mîna lui, pe gîtul ei, şi îşi simţea pe spate usturimea unghiilor. Vei veni şi mîine, mai spuse ea, înainte ca el să iasă din odaie. Numai dacă nu reuşesc să dispar, îşi zise Jocelin în gînd, pornind spre capătul coridorului cufundat în întuneric.

– Hei, băiete! Edmond Chatworth deschise larg uşa dormitorului său, umplînd coridorul de lumină. Ce faci aici, furişîndu-te pe coridor, în toiul nopţii?

Jocelin ridică nepăsător din umeri şi îşi încheie pantalonii, de parcă ar fi fost să se uşureze.

Edmond îl fixă cu privirea, apoi şi-o îndreptă spre uşa închisă o odăii soţiei lui. Vru să spună ceva, apoi dădu din umeri, de parcă n-ar fi meritat să insite.

– Poţi să-ţi ţii gura închisă, băiete?

– Da, stăpîne, replică Jocelin, cu prudenţă.

– Nu mă refer la o chestiune neînsemnată, ci la ceva foarte important. Iar dacă nu vorbeşti, te aşteaptă o pungă de aur. Strînse ochii. Şi moartea, dacă faci altfel. Vino aici, continuă el, dîndu-se la o parte şi mergînd să-şi toarne o cupă de vin. Cine ar fi zis că numai cîteva palme ar fi putut-o ucide?

Jocelin se duse imediat la capătul îndepărtat al patului. Acolo zăcea Constance, cu chipul lovit pînă la desfigurare, cu hainele smulse atîrnîndu-i de talie. Pielea îi era acoperită de zgîrieturi şi mici tăieturi; pe braţe avea umflături mari.

– Atît de tînără, şopti Jocelin lăsîndu-se să cadă în genunchi. Avea ochii închişi, părul încîlcit şi plin de sînge închegat. Cu un gest blînd, îi dădu la o parte şuviţele de pe faţa lipsită de viaţă.

– Căţeaua asta afurisită m-a înfruntat, spuse Edmond stînd în spatele lui Jocelin şi uitîndu-se la femeia care îi fusese amantă. Mi-a zis că mai bine moare decît să se culce din nou cu mine. Pufni pe nas, batjocoritor. Într-un fel, i-am dat ce şi-a dorit. Sorbi ce mai era în cupă şi se duse să şi-o umple din nou. Jocelin nu îndrăzni să ridice ochii spre el. Sub trupul fetei, avea pumnii strînşi.

– Ia-i! spuse Edmond aruncînd o pungă cu monede, lîngă Jocelin. Vreau să te descotoroseşti de ea. Leagă-i nişte pietre de gît şi aruncă-o în rîu. Dar să nu laşi pe nimeni să afle ce s-a petrecut aici, în noaptea asta. Vestea ar putea crea probleme. Voi spune să s-a întors la familia ei. Se mişca sub mine doar dacă o loveam.

Altfel stătea ca o bucată de scîndură.

– Atunci, de ce ai păstrat-o? întrebă Jocelin desfăcîndu-şi mantaua ca să înfăşoare în ea fata moartă.

– Din cauza acelor ochi blestemaţi. Cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut în viaţa mea. Îmi apăreau şi în somn. Am pus-o să-mi supravegheze nevasta şi să-mi aducă la cunoştinţă tot ce face, dar fata n-a fost o spioană grozavă. Nu mi-a spus niciodată nimic. Chicoti. Cred că Alice a lovit-o ca să fie sigură că n-o va pîrî. Ei bine, încheieel, întorcîndu-şi spatele către Jocelin şi fată, a plătit. Ia-o şi fă ce vrei cu trupul ei.

– Un preot...

– Pentru amărîta asta? Nici Arhanghelul Gabriel nu l-ar putea trezi pe preot, după ce şi-a luat porţia obişnuită de băutură. Spune tu nişte cuvinte, dacă aşa vrei, dar nu chema pe nimeni altcineva! M-ai înţeles? Trebui să se mulţumească cu scurta înclinare din cap a lui Jocelin. Acum pleacă de aici. M-am săturat să mă uit la faţa ei urîtă.

Ridicînd-o în braţe pe Constance, Jocelin nici nu se uită şi nici nu-i vorbi lui Edmond.

– Hei, băiete, spuse Edmond, surprins, ţi-ai lăsat aurul. Apoi aruncă punga cu monede pe abdomenul cadavrului.

Lui Jocelin îi trebui întreaga voinţă ca să-şi ţină ochii plecaţi. Dacă contele va vedea ura care ardea în ei, nu va mai reuşi să se facă nevăzut, odată cu venirea zorilor. Scoase, în tăcere, trupul din încăpere, coborî scările şi ieşi afară, în noaptea înstelată.

Nevasta grăjdarului, o femeie grasă, fără dinţi, pe care Jocelin o tratase cu respect, ba chiar cu afecţiune, îi dăduse o cămăruţă deasupra grajdurilor. Era un loc călduros, aflat în mijlocul grămezilor de fîn. Un loc retras şi liniştit; puţini erau cei care ştiau de existenţa lui. Va

duce fata acolo, o va spăla şi o va pregăti pentru înmormîntare. Mîine o va scoate dincolo de zidurile castelului şi o va îngropa aşa cum se cuvine. Poate nu în pămîntul sfinţit de preot, dar măcar într-un loc liber şi curat. Departe de duhoarea castelului *Chatworth.*

Singura cale spre cămăruţa lui era să urce scara proptită de peretele grajdului. O puse pe Constance peste umăr şi o purtă cu grijă pînă sus. Odată ajuns sus, o întinse, cu blîndeţe, pe un pat de fîn şi îi aprinse o lumînare la cap. Imaginea ei, în odaia lui Edmond, fusese un şoc pentru Jocelin, acum însă era îngrozit. El înmuie o cîrpă într-o găleată cu apă şi începu să-i spele sîngele închegat de pe faţă. Atingînd carnea zdrobită, nu-şi dădu seama că avea lacrimi în ochi. Scoţînd un cuţit de la brîu, tăie ce mai rămase din rochia ei şi continuă să o spele.

– Atît de tînără, şopti el. Şi atît de frumoasă. Era drăguţă, sau fusese, şi chiar şi acum, lipsit de viaţă, trupul ei era minunat, zvelt şi gingaş, deşi i se vedeau toate coastele.

– Vă rog.

Cuvîntul fu şoptit atît de încet, că Jocelin aproape că nu-l auzi. Întoarse capul şi văzu că ochii îi erau deschişi, sau mai bine zis unul din ei, fiindcă celălalt era umflat.

– Apă, gemu ea printre buzele crăpate şi arse.

La început, nu reuşi decît să se uite la ea, nevenindu-i să creadă, apoi zîmbi, cuprins de bucurie.

– Trăieşte, şopti el. Trăieşte! Aduse repede un ulcior cu apă şi, ridicîndu-i cu atenţie capul, în îndoitura braţului, îi duse cana la buzele umflate.

– Bea încet, spuse el continuînd să zîmbească. Foarte încet.

Constance se sprijini de el, încruntîndu-se în timp ce se chinuia să înghită, dînd la iveală alte lovituri în jurul

gîtului.

Jocelin îşi trecu mîna peste umărul ei şi îşi dădu seama că pielea îi era încă rece. Ce prost fusese să-l creadă pe Edmond! Era îngheţată, de aceea păruse atît de nemişcată şi rece. Zăcea întinsă pe singura lui pătură şi cum el nu cunoştea altă cale de a încălzi o femeie, se întinse lîngă ea, lipind-o de trupul lui, apoi trase pătura peste amîndoi. Nu se mai culcase vreodată lîngă o femeie simţindu-se ca acum.

Jocelin se trezi tîrziu, fata fiind ghemuită lîngă el. Tresări în braţele lui, strîmbîndu-se din cauza durerii din trup. Se depărtă de ea şi îi puse o cîrpă umedă pe fruntea care începuse să ardă din cauza febrei.

La lumina zorilor, Jocelin analiză situaţia cît mai realist. Ce să facă cu fata? Nu putea anunţa pe nimeni că trăia. Imediat ce se va face cît de cît bine, Edmond o va lua din nou la el. Nu existau prea multe şanse să supravieţuiască unei alte bătăi. Iar dacă Edmond n-o va ucide, Alice o va face cu siguranţă. Jocelin studie atent cămăruţa care îi aparţinea. Era retrasă, ferită de zgomotele de afară şi greu de ajuns la ea. Cu puţin noroc şi o mare atenţie, va reuşi să o ţină ascunsă pînă se va vindeca. Iar dacă va reuşi să o păstreze în viaţă şi în siguranţă, la restul se va gîndi după aceea.

O ridică şi îi mai dădu nişte apă, dar gîtul ei uscat o împiedica să înghită.

– Joss! strigă o femeie de jos.

– La naiba! mormăi el, blestemînd, pentru prima oară în viaţa lui, libertatea lui mereu îngrădită de poftele femeilor.

– Joss, ştim că eşti acolo. Dacă nu cobori, venim noi sus.

Sări peste două grămezi de fîn şi apăru în cadrul uşii, zîmbindu-le lui Blanche şi Gladys.

– O dimineaţă minunată, nu-i aşa? Şi ce oare ar dori de la mine doamnele astea fermecătoare?

Gladys chicoti.

– Vrei să strigăm ca să se audă prin tot castelul?

El zîmbi şi, după o ultimă privire aruncată peste umăr, coborî scara şi îşi puse cîte un braţ peste umerii fetelor.

– Ce-ar fi să trecem, mai întîi, pe la bucătărie? Sînt lihnit de foame.

Următoarele patru zile au fost un iad pentru Jocelin. Niciodată în viaţa lui nu mai fusese obligat să păstreze un secret, iar şiretlicurile la care trebuia să apeleze îl extenuau. N-ar fi reuşit deloc, fără ajutorul soţiei grăjdarului.

– Nu ştiu ce-ai ascuns acolo sus, spuse bătrîna, dar am trăit destul ca să nu mă mai surprinde nimic. Îşi înclină capul într-o parte, admirînd înfăţişarea chipeşă a lui Jocelin. Dacă ar fi după mine, aş zice că e o femeie. Izbucni în rîs văzîndu-i expresia de pe faţă. Oh, da, e o femeie, am nimerit-o bine. Acum trebuie să-mi pun mintea la lucru să aflu de ce e ţinută ascunsă. Jocelin dădu să vorbească, dar bătrîna ridică mîna. Nu e nevoie să-mi explici. Ador misterele. Lasă-mă să ghicesc şi te voi ajuta să-ţi fereşti cămăruţa de celelalte femei, deşi nu cred să fie o treabă uşoară, cu toate nebunele astea care te hărţuiesc peste tot. Băiete, ar trebui să fii vîrît într-un borcan şi pus la murat. Meriţi să fii păstrat pentru zile negre, asta-i sigur! Nici trei bărbaţi în floarea vîrstei n-ar reuşi să mulţumească la fel de multe femei ca tine.

Jocelin întoarse capul, exasperat. Era îngrijorat pentru Constance şi mai toată lumea observase că era cu capul în nori. Toată lumea, cu excepţia lui Alice. Aceasta îi cerea tot mai multe, chemîndu-l mereu să-i cînte, iar noaptea, în patul ei, îl obliga la violenţă lă-

sîndu-l fără vlagă. Şi mereu trebuia să o asculte povestindu-i despre ura ei pentru Judith Revendoune şi cum se va duce la regele Henric al VII-lea şi-l va lua înapoi pe Gavin Montgomery.

Privi în jur, asigurîndu-se că nu-l observă nimeni, apoi urcă scara spre cămăruţa lui. Pentru prima oară, Constance era trează. Se ridică în capul oaselor, strîngînd pătura în jurul trupului ei gol. În cele cîteve zile, în care fusese ameţită de febră, Jocelin se îngrijise de ea, trupul devenindu-i la fel de cunoscut ca al lui. Nu i se păru că ar fi străin pentru ea.

– Constance! exclamă el, fericit, fără să-şi dea seama de frica ei. Îngenunche lîngă ea. Ce bine e să te văd din nou cu ochii deschişi. Îi luă faţa în mîini, examinîndu-i rănile care începeau să se vindece, mulţumită tinereţii ei şi îngrijirilor lui. Vru să-i dea la o parte mantaua de pe umeri, ca să-i controleze celelalte vînătăi.

– Nu, şopti ea, strîngînd mantaua. El o privi mirat. Cine eşti?

– Oh, scumpa mea, nu te teme de mine. Sînt Jocelin Laing. Ne-am mai întîlnit o dată, în prezenţa lui lady Alice. Nu-ţi aminteşti?

Imediat ce rosti numele lui Alice, îi văzu ochii privind speriată, dintr-o parte în alta a micuţei odăi. Jocelin o luă în braţe, un loc în care petrecuse mult timp, fără să ştie. Încercă să se tragă de la pieptul lui, dar era prea slăbită.

– S-a terminat. Eşti în siguranţă. Eşti aici cu mine, iar eu nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

– Lordul Edmond, şopti ea, cu gura lipită de umărul lui.

– Nu, nu ştie că eşti aici. Nu ştie nimeni, doar eu. Am păstrat, în secret, prezenţa ta aici. El crede că ai murit.

– Că am murit? Dar...

– Nu te agita, îi spuse, mîngîindu-i părul. Vom avea timp suficinet să stăm de vorbă. Mai întîi trebuie să te vindeci. Ţi-am adus o supă de morcovi şi linte. Poţi mesteca?

Ea dădu din cap, fără să se fi liniştit, dar nu la fel de încremenită de frică. O depărtă uşor.

– Poţi să stai?

Ea dădu din cap, iar el zîmbi, de parcă fata ar fi dat dovadă de cine ştie ce mare forţă.

Jocelin devenise foarte abil în aducerea vaselor cu mîncare. Nimeni nu părea să creadă că e ciudat că-şi purta lăuta pe umăr şi cutia ei în mînă. În fiecare noapte umplea cutii cu mîncare, sperînd ca bucatele să o poată vindeca pe tînăra cuprinsă de febră.

Ridică vasul şi începu să o hrănească ca pe un copil. Fata vru să-i ia lingura, dar mîna îi tremura prea tare. Cînd nu mai putu mînca, ochii i se închiseră, obosiţi. Ar fi căzut cu siguranţă, dacă Jocelin n-ar fi prins-o în braţe. Nemaiavînd putere să protesteze, se lăsă ridicată pe genunchii lui şi adormi imediat, simţindu-se într-adevăr protejată.

Peste un timp, Constance se trezi şi descoperi că era singură. Îi trebuiră cîteva momente ca să-şi amintească unde se află. Tînărul cu gene lungi şi negre, fredonîndu-i la ureche, nu putea fi decît un vis. Realitatea însemna doar mîinile lui Edmond Chatworth, strîngînd-o de gît, Alice, răsucindu-i braţul, trăgînd-o de păr, folosind orice metodă de provocare a suferinţei, fără a lăsa urme.

Cîteva ore mai tîrziu, Jocelin se întoarse la Constance, o luă în braţe şi se ghemuiră amîndoi sub mantaua lui. Nu era conştient de trecerea timpului. Pentru prima oară în viaţa lui, nu-l mai domina dorinţa de alte

femei. Încrederea totală a acestei fete în el aduse cu ea o emoţie pe care nu o mai cunoscuse – începutul iubirii. Toată iubirea pe care o simţise, cîndva, pentru celelalte femei, se concentra acum într-o pasiune arzătoare, sfîşietoare.

Dar Jocelin nu era un om liber. Era supravegheat de ceilalţi.

Capitolul 14

Pielea neagră şi lungă a biciului şfichiuia pe spinarea bărbatului, plină deja de dungi din care se prelingea sîngele. Zbiera ca din gură de şarpe, de fiecare dacă cînd biciul îl atingea, răsucindu-şi, înnebunit, mîinile prinse de cei doi stîlpi.

John Bassett se uită la Gavin, acesta dînd scurt din cap. Gavin nu suporta pedepsele corporale, avea însă şi mai puţin respect pentru ţipetele muiereşti ale bărbatului. John Bassett tăie funia care lega mîinile bărbatului, iar acesta se prăbuşi pe iarbă. Nimeni nu făcu nici o mişcare să-l ajute.

– Să-l las aici? întrebă John.

Gavin privi la castelul aflat dincolo de valea îngustă. Îi trebuiseră două săptămîni ca să-l găsească pe Walter Demari, un bărbat viclean, părînd mai degrabă interesat de jocul de-a şoarecele şi pisica, decît de a obţine ceea ce dorea. În ultima săptămînă, Gavin îşi stabilise tabăra în apropierea zidurilor castelului şi se pregătise de atac. Se dusese lîngă ziduri şi îl provocase la luptă pe stăpînul castelului, dar gărzile îi ignoraseră cuvintele. Chiar în timp ce rostea provocarea, patru dintre oamenii săi săpau pe tăcute, pe sub zidurile vechi. Însă erau adînci, fundamentul gros. Va trece mult pînă vor reuşi să

ajungă dincolo. Se temea că Demari se va plictisi să aştepte capitularea lui Gavin şi o va ucide pe Helen.

De parcă n-ar fi avut destule probleme, unul din oamenii lui – creatura care scîncea pe iarbă – hotărîse că, din moment ce era unul din cavalerii lui Montgomery, avea dreptul să facă ce voia. Pe parcursul nopţii, Humphrey Bohum s-a dus în cel mai apropiat oraş şi a violat fiica de paisprezece ani a unui negustor, apoi a revenit trimfător în tabără. A fost uluit de furia lordului Gavin cînd tatăl fetei i-a povestit ce i se întîmplase.

– Nu-mi pasă ce faci cu el, John. Vreau ca în ora următoare să dispară din faţa mea. Gavin şi-a tras mănuşile din piele, din centură, apoi a poruncit: Cheamă-l pe Odo.

– Odo? Chipul lui John s-a întunecat. Stăpîne, doar nu te gîndeşti să pleci în Scoţia.

– Trebuie. Am mai discutat despre asta. N-am destui oameni ca să atac castelul. Uită-te la el! Arată de parcă vîntul îl poate dărîma oricînd, dar, pe legea mea, normanzii ştiau cum să construiască o fortăreaţă. Dacă vreau să ajung înăuntru, înainte de încheierea anului, voi avea nevoie de ajutorul lui Stephen.

– Atunci lasă-mă pe mine să mă duc.

– Cînd ai fost tu ultima oară în Scoţia? Eu cam bănuiesc unde ar putea fi Stehen, iar mîine dimineaţă voi lua patru oameni şi voi porni în căutarea lui.

– Vei avea nevoie de mai mult de patru oameni.

– Dacă sîntem puţini, vom ajunge mai repede, spuse Gavin. Nu-mi pot permite să-mi împart oamenii. Jumătate din ei au rămas cu Judith. Dacă voi pleca acum cu jumătate din cîţi sînt aici, vei rămîne fără apărare. Să sperăm că Demari nu-şi va da seama că am plecat.

John ştia că lordul Gavin avea dreptate, dar nu-i plăcea să-şi vadă stăpînul plecat fără o pază bună. Însă

învăţase, cu mult timp în urmă, că nu avea nici un sens să contrazică un bărbat încăpăţînat ca Gavin.

Bărbatul de la picioarele lor gemu, amintindu-le de existenţa lui.

– Trimite-l de aici! spuse Gavin îndreptîndu-se spre locul unde oamenii săi construiau o catapultă.

Fără să mai stea pe gînduri, John puse braţul său puternic pe umărul cavalerului şi îl ridică.

– Şi toate astea din cauza unei tîrfe! şuieră bărbatul, saliva adunîndu-i-se în colţurile gurii.

– Taci! îi porunci John Bassett. Nu aveai nici un drept să te porţi ca un păgîn, cu biata fată. Dacă ar fi depins de mine, acum ai atîrna de ştreang. Îl tîrî pînă la capătul taberei, apoi îl împinse, lăsîndu-l răstignit la pămînt. Acum pleacă de aici şi să nu te mai întorci niciodată.

Humphrey Bohum scuipă iarba din gură şi privi în urma lui John.

– Oh, mă voi întoarce. Iar data viitoare, biciul va fi în mîna mea.

Cei patru bărbaţi erau foarte tăcuţi, croindu-şi drum spre caii care îi aşteptau. Gavin nu-i spuse decît lui John Bassett despre călătoria sa în Scoţia. Cu cei trei oameni de lîngă el, luptase, împreună, pe acele meleaguri, iar ei cunoşteau bine ţinutul aspru şi sălbatic. Grupul va călări cît mai simplu, fără un crainic care să poarte flamura cu blazonul familiei Montgomery. Toţi bărbaţii erau îmbrăcaţi în veşminte maronii şi verzi, în încercarea de a atrage cît mai puţină atenţie asupra lor.

Urcară, fără zgomot, în şei, depărtîndu-se de tabăra

unde ceilalţi încă dormeau.

Au ajuns abia la zece leghe de tabără cînd se treziră înconjuraţi de douăzeci şi cinci de oameni purtînd însemnele lui Demari.

Gavin îşi scoase spada şi se aplecă spre Odo.

– Voi ataca şi îi voi despărţi în două. Tu te vei furişa şi te vei duce la Stephen.

– Dar, stăpîne, vei fi ucis!

– Fă cum îţi spun! îi porunci Gavin.

Oamenii lui Demari încercuiră grupul, foarte încet. Gavin privi în jur, căutînd punctul lor cel mai slab. Îl priveau încrezuţi, convinşi că bătălia era deja cîştigată. Apoi Gavin îl văzu pe Humphrey Bohum. Rînjea văzîndu-şi fostul stăpîn încolţit de atîţia luptători.

Gavin ştiu imediat unde anume greşise. Vorbise cu John de faţă cu acest ticălos abject. Dădu din cap spre Odo, ridică spada lungă, cu ambele mîini, şi atacă. Oamenii lui Demari fură uluiţi. Primiseră ordinul să-l ia prizonier pe lordul Gavin. Presupuseră că, atunci cînd se va vedea înconjurat de atîţia oameni, se va preda docil.

Acea clipă de ezitare îl costă viaţa pe Humphrey Bohum şi îi permise lui Odo să scape. Îl tăie pe trădător, iar acesta muri înainte să apuce să ducă mîna la armă. Spada lui Gavin scăpără în razele soarelui de dimineaţă şi alţi doi bărbaţi căzură la pămînt. Animalul călit în lupte al lui Odo sări peste trupurile răsturnate şi caii, care nechezau, galopară spre siguranţa oferită de pădure. Nu avu timp să vadă dacă cineva îl urma. Îşi ţinu capul plecat, făcîndu-se una cu calul.

Gavin îşi alesese bine oamenii. Cei doi rămaşi lîngă el îşi struniră caii la unison, animalele fiind antrenate să asculte de comenzile date de genunchii stăpînilor lor. Se luptară curajos, iar cînd unul din ei fu doborît, Gavin simţi că i se retează o parte din el. Erau oamenii lui şi îi

erau foarte dragi.

– Opriţi! porunci o voce de deasupra zgomotului făcut de spadele încrucişate.

Bărbaţii se retraseră repede şi, cînd ochii li se limpeziră, începură să numere pierderile. Cel puţin cincisprezece din oamenii lui Demari zăceau la pămînt, morţi şi răniţi, nemaiputînd să urce în şa.

Caii oamenilor din mijloc continuau să-şi păstreze poziţia, stînd crupă lîngă crupă. Bărbatul din stînga lui Gavin avea o despicătură adîncă la braţ. Lordul respira greu de atîta efort şi era acoperit de sînge, dar foarte puţin era al lui.

Oamenii nedoboriţi ai lui Demari priveau luptătorii fără armură, într-o tăcere plină de admiraţie.

– Luaţi-i, spuse bărbatul care părea a fi conducătorul grupului. Aveţi însă grijă ca Montgomery să nu păţească nimic. Trebuie să rămînă în viaţă.

Gavin ridică din nou spada, dar simţi, brusc, o înţepătură ascuţită, iar mîinile îi fură imobilizate. Braţele îi erau ţintuite, de o parte şi alta a corpului, de o cravaşă aruncată cu îndemînare.

– Legaţi-l.

Însă chiar şi tras de pe cal, reuşi să lovească, cu piciorul, în gîtul unuia dintre bărbaţi.

– Te temi de el? întrebă conducătorul. Vei muri oricum, dacă nu-mi dai ascultare. Leagă-l de copac. Vreau să vadă cum ne purtăm cu prizonierii.

Capitolul 15

Judith îngenunche în grădina de trandafiri, poala fiindu-i plină cu flori. Gavin era plecat de o lună, iar în ultimile zece zile nu primise nici o veste de la el. Nu exista clipă în care să nu privească pe fereastră sau prin cadrul uşii, aşteptînd sosirea unui mesager. Oscila între dorinţa de a-l vedea şi teama de întoarcerea lui. Avea o putere mult prea mare asupra ei, aşa cum o dovedise şi atunci cînd se dusese în odaia lui, în noaptea dinainte de a pleca să lupte pentru pămînturile ei. Cu toate astea, ştia foarte bine că nu era nimic ambiguu în ceea ce simţea el faţă de ea. Pentru Gavin, nu exista nimeni altcineva decît blonda Alice; soţia lui nu era decît o jucărie folosită atunci cînd avea nevoie de distracţii.

Auzi zăngănitul armelor cînd bărbaţii trecură, călare, prin porţile duble, care despărţeau curtea interioară de cea exterioară. Se ridică repede – trandafirii căzîndu-i la picioare – îşi ridică fustele şi o luă la fugă. Nici unul din ei nu era Gavin. Judith dădu drumul aerului din plămîni, îşi lăsă jos fustele şi înaintă mai calmă.

John Bassett era încă pe calul său de luptă, arătînd cu mulţi ani mai bătrîn decît atunci cînd părăsise castelul, în urmă cu patru săptămîni. Părul, încărunţit la tîmple, era şi mai alb acum. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, mărginiţi de cercuri adînci. Partea laterală a armurii îi

fusese smulsă, ceea ce mai rămăsese fiind ruginit de sînge. Ceilalţi bărbaţi nu arătau cu nimic mai bine; erau traşi la faţă şi cu hainele sfîşiate şi murdare.

Judith aşteptă, tăcută, ca John să descalece.

– Ia caii, îi spuse ea unui băiat de la grajd. Vezi să fie bine îngrijiţi.

John se uită, o clipă, la ea, apoi, resemnat, dădu să îngenuncheze ca să-i sărute mîna.

– Nu, spuse Judith, repede. Era o fire mult prea practică pentru a-l lăsa să-şi irosească energia, făcînd un gest care ei i se părea inutil. Îşi puse braţul în jurul taliei lui şi îl îndemnă să se sprijine de umerii ei.

John încremeni, luat prin surprindere de această familiaritare a micuţei sale stăpîne. Apoi zîmbi cu drag, pe deasupra creştetului ei.

– Vino să te aşezi lîngă fîntînă, spuse ea conducîndu-l spre bazinul cu lespezi de piatră, din interiorul grădinii împrejmuite de zid. Joan! porunci ea, cheamă celelalte fete şi trimite pe cineva la bucătărie cu mîncare şi băutură.

– Da, doamnă.

Judith reveni la John.

– Te ajut eu să-ţi scoţi armura, rosti ea, înainte ca el să apuce să protesteze.

Din castel ieşiră mai multe femei şi, în curînd, toţi cei patru bărbaţi scăpară de armura grea, care fu trimisă la reparat. Fiecare din ei mîncă, cu poftă, din vasele pline cu tocană fierbinte.

– Nu mă întrebi ce veşti aduc? spuse John, între două înghiţituri, cu cotul ridicat aşa ca Judith să-i poată curăţa şi bandaja rana laterală.

– Mi le vei spune la momentul potrivit, replică ea. Dacă ar fi fost bune, soţul meu ar fi aici. Iar pentru o veste proastă am timp suficient. John puse jos vasul cu

mîncare şi se uită la ea. E mort? întrebă ea fără să-l privească.

– Nu ştiu, răspunse el abia auzit. Am fost trădaţi.

– Trădaţi! strigă ea, cerîndu-şi imediat iertare văzînd că îi lovise rana.

– Unul dintre cavaleri, un om pe nume Bohum, s-a furişat într-o noapte, în castelui lui Demari, informîndu-l că lordul Gavin are de gînd să pornească, în zori, să ceară ajutorul fratelui său. Lordul Gavin nu a ajuns prea departe şi a fost luat prizonier.

– Dar n-a fost ucis? şopti Judith.

– Nu cred. N-am găsit nici un cadavru, replică John, pe un ton aspru, revenind la castronul cu tocană. Doi dintre bărbaţii, care au călătorit cu stăpînul meu, au fost ucişi în aşa o manieră, că îmi e greu să vorbesc despre asta. Nu avem de-a face cu un om, ci cu diavolul însuşi!

– N-aţi primit nici un mesaj cerînd răscumpărare?

– Nu. Nimic. Noi, patru, am sosit la cîteva momente după încheierea bătăliei. Cîţiva din oamenii lui Demari mai erau încă acolo. Ne-am luptat cu ei.

Judith înnodă ultimul bandaj, apoi ridică ochii spre el.

– Unde sînt ceilalţi oameni? Nu se poate să fi rămas doar patru.

– Au rămas în tabăra din faţa castelului lui Demari. Mergem să-i luăm pe lordul Miles şi cavalerii lui. Piciorul lordului Raine n-a avut cînd să se vindece.

– Şi crezi că Miles îl va putea elibera pe Gavin? John nu răspunse, ci se concentră asupra tocanei din castron. Haide, poţi să-mi spun adevărul.

John se uită la ea.

– E un castel bine construit. Poate fi cucerit, dar numai dacă îl asediem.

– Dar asta ar putea dura mai multe luni!

– Da, doamna mea.

– Şi ce se va întîmpla, între timp, cu Gavin şi mama mea? N-ar fi primii care ar avea de suferit de pe urma lipsei de hrană şi apă?

John îşi fixă privirea asupra castronului cu tocană. Judith se ridică, strîngînd tare pumnii, unghiile intrîndu-i în carne.

– Există şi o altă cale, spuse ea. Mă voi duce eu la Demari.

John înălţă repede capul.

– Şi ce poate face stăpîna mea mai mult decît nişte bărbaţi căliţi în bătălii? întrebă el, pe un ton sarcastic.

– Orice mi se va cere, răspunse ea.

John fu cît pe ce să scape castronul. Se mulţumi să-i apuce braţul, strîngîndu-l tare în mîna lui puternică.

– Nu. Nu ştii ce vorbeşti. Crezi că avem de-a face cu un om sănătos la minte? Crezi că-i va elibera pe lordul Gavin şi pe mama ta, dacă îi oferi ceea ce vrea? Dacă ai fi văzut oamenii, ce a mai rămas din ei, oamenii care au plecat împreună cu lordul Gavin, nu te-ai mai gîndi să i te predai lui Demari. N-a existat nici un motiv pentru o tortură atît de cumplită, dar se pare că a făcut-o din simplă plăcere. Dacă ar fi bărbat, ţi-aş lua ideea în considerare, dar Demari nu e o fiinţă omenească.

Judith îşi smuci braţul pînă John i-l eliberă.

– Ce altceva am putea face? Un asediu le-ar provoca moartea, dar tu-mi spui că asediul e singura modalitate de a ataca. Dacă aş pătrunde în castel, aş reuşi poate să-i găsesc pe Gavin şi pe mama, ca apoi să aranjez o cale de evadare.

– Evadare! pufni el. John uitase că vorbea cu lady Judith, iar ea avea tot dreptul să-i poruncească; acum nu era decît o tînără lipsită de experienţă. Şi tu cum ai reuşi să ieşi? Nu există decît două intrări, ambele păzite

cu strășnicie.

Judith își îndreptă umerii, ridicînd sus bărbia.

– Oare am de ales? Dacă Miles va porni un atac asupra castelului, Demari îl va ucide, cu siguranță, pe Gavin, ca de altfel și pe mama. Îl iubești atît de puțin, încît nu-ți pasă dacă trăiește sau va muri?

Și, dintr-o dată, John își dădu seama că stăpîna lui avea dreptate. Și realiză că el va fi cel care o va preda mîinilor spurcate de sînge ale acestui Demari. Judith își atinse ținta, amintind despre dragostea lui pentru lordul Gavin. Nu l-ar fi putut iubi mai mult nici dacă ar fi fost propriul lui fiu. Fata avea dreptate, presupunînd că, predîndu-se, exista o șansă de a-și salva soțul și mama. S-ar putea foarte bine ca lordul Gavin să-l spînzure, fiindcă punea în pericol viața stăpînei, însă John știa că avea să se supună ordinelor ei.

– Vrei neapărat să ajungi o martiră, spuse el, încet. Ce crezi că-l va împiedica pe Demari să te ucidă și pe tine?

Judith zîmbi, își puse brațele pe umerii lui, știind și ea că John o va sprijini.

– Dacă mă va ucide, va pierde pămînturile *Revendoune*. Iar dacă n-am învățat nimic altceva, știu de cîte sînt în stare bărbații pentru proprietățile mele. O clipă, ochii ei scăpărară. Haide să intrăm în castel, vom putea sta de vorbă mai liber. Noi doi avem multe de pus la cale.

John o urmă, tîrîndu-și picioarele. Stăpîna lui se purta de parcă se pregătea să aranjeze un picnic la pădure și nu să se predea, ca o mielușea, unui măcelar.

Judith ar fi vut să pornească imediat, dar John o convinse să-l lase, pe el și oamenii lui, să se odihnească măcar o zi. Adevărul era că spera să o convingă să renunțe la nebunia ei, găsind o altă variantă de

a-şi elibera stăpînul, dar logica ei îl ului.

Pentru fiecare motiv, care să o împiedice să plece, Judith îi oferea altele zece, mai practice, justificînd nevoia de a se preda. Iar el fu de acord cu ea; nu vedea nici o altă şansă de a salva prizonierii... dacă mai erau prizonieri.

Însă Dumnezeule, cît se temea de furia lordului Gavin! I-o mărturisi stăpînei sale. Ea se mulţumi să rîdă.

– Dacă se va afla în siguranţă şi îşi va descărca mînia, voi fi bucuroasă să-i sărut mîna.

John îşi clătină capul, minunîndu-se. Femeia asta era prea deşteaptă. Îmblînzirea ei va fi un supliciu. Nu-şi invidia stăpînul.

Nu puteau lua cu ei prea mulţi oameni – castelul ar fi rămas fără paza necesară – iar mulţi dintre cavalerii lui Gavin îl aşteptau deja. Îi bucura faptul că drumul pînă la castel lui Demari nu va dura decît două zile. Judith munci din greu, cît timp John se odihni şi mîncă. Porunci ca mai multe căruţe să fie încărcate cu grîu şi cărnuri afumate. O căruţă fu umplută numai cu hainele ei, cele mai frumoase mătăsuri, catifele, brocarturi, caşmiruri, alături de sipete, fixate în fier, conţinînd o mulţime de bijuterii.

Auzindu-l pe John mormăind despre atitudinea ostentativă a femeilor, Judith îl luă imediat la rost:

– Walter Demari tînjeşte după o femeie pe care o consideră frumoasă. Vrei să apar în faţa lui, îmbrăcată într-o rochie ţesută în casă? Va spune că s-a răzgîndit şi mă va arunca şi pe mine în beci. Trebuie să fie un bărbat teribil de încrezut, dacă are pretenţii ca o femeie, pe care abia dacă o cunoaşte, să-şi repudieze bărbatul şi să pretindă că el e marea ei iubire. Aşa că voi profita de vanitatea lui, îmbrăcîndu-mă în rochiile mele cele mai elegante şi costisitoare.

John o fixă cu privirea, cîteva clipe, apoi se răsuci pe călcîie. Nu ştia dacă să o laude sau să fie furios pentru că nu se gîndea la ce spunea.

Cu toată bravura adoptată faţă de restul celor de la castel, Judith era, de fapt, foarte speriată. Însă oricît de mult s-ar fi chinuit, nu-i venea în minte nici o altă soluţie.

Rămase trează toată noaptea, gîndindu-se. Demari nu trimisese nici un mesaj, cerînd răscumpărare. Era posibil să-i fi ucis deja pe Gavin şi Helen, iar ea i se preda pe degeaba.

Îşi trecu degetele peste abdomen, ştiind că era încă tare şi plat. Era sigură că purta în pîntece copilul lui Gavin. Să fie acest copil o parte a motivului pentru care se străduia atît de mult să-şi salveze soţul?

La răsăritul soarelui, Judith se îmbrăcă într-o rochie simplă de lînă. Era ciudat de calmă, pregătindu-se parcă de o moarte sigură. Se duse la slujba de dimineaţă din capelă. Se va ruga pentru toţi, pentru soţul ei, pentru mama ei şi copilul din pîntece.

Walter Demari stătea în faţa unei mese din lemn, din salonul conacului tatălui său. Masa fusese cîndva sculptată cu multă fineţe, însă de-a lungul timpului, capetele celor mai multe animale fuseseră rupte, gîturile, tocite. Walter lovi, absent, un pui care îl înţepa cu ciocul în picioarele sale scurte şi subţiri. Studie bucata de pergament dinaintea lui, refuzînd să privească în jurul său. Tatăl lui refuza să-i ofere altceva decît asest castel vechi, dărăpănat şi neîngrijit. Îşi înăbuşi ciuda, concentrîndu-se asupra sarcinii care îl aştepta. Odată însurat cu moştenitoarea Revendoune, tatăl său va fi obligat

să-l bage în seamă.

În spatele lui Walter, se afla Arthur Smiton, un bărbat pe care şi-l considera prieten. Arthur îl ajutase pe Walter, fiind întru totul de acord că lui i s-ar fi cuvenit frumoasa moştenitoare şi nu unuia precum Gavin. Drept răsplată pentru loialitatea lui, Walter şi-l făcuse principalul vasal. Arthur fusese cel care reuşise capturarea lordului Gavin.

– Arthur, i se plînse Demari, nu ştiu cum să compun mesajul. Dacă nu va veni? Dacă îşi urăşte într-adevăr soţul, de ce ar risca atît de mult de dragul lui?

Arthur nu lăsă să i se vadă adevăratele sentimente.

– Uiţi de bătrîna aflată în mîinile noastre? Nu e oare mama fetei?

– Da, replică Walter îndreptîndu-şi din nou atenţia asupra pergamentului dinaintea lui. Nu-i era uşor să-şi pună, în cuvinte, pretenţiile. Voia să se însoare cu lady Judith, în schimbul eliberării soţului şi mamei ei.

Arthur rămase, o clipă, în spatele lui, apoi se duse să-şi toarne o cupă cu vin. Avea nevoie de multă răbdare ca să reziste văicăierilor lui Walter. Îl scîrbea tînărul acesta bolnav de dragoste. Walter se întorsese de la nunta Montgomery-Revendoune atît de vrăjit de frumuseţea miresei, încît de atunci nu mai vorbise de nimic altceva. Arthur îl privi, scîrbit. Walter avea tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat: pămînturi, avere, o familie, speranţă pentru un viitor prosper. Nu era ca Arthur, obligat să lupte pentru a scăpa din gunoiul care fusese familia lui. Tot ceea ce avea obţinuse prin inteligenţă, forţă fizică şi, destul de des, prin trădare şi minciună. Nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să dobîndească ce dorea. Văzîndu-l pe Walter cel moale, oftînd după o femeie, în mintea lui începuse să încolţească un plan.

Nu le trebuise mult ca să afle despre certurile dintre

mireasă şi soţul ei. Arthur, un simplu cavaler în garnizoana lui Walter, găsise o ureche foarte dispusă să-l asculte, atunci cînd îi vorbi despre anularea căsătoriei. Lui Arthur nu-i păsa de fată, dar merita să lupte pentru pămînturile *Revendoune.* Walter nu dorise să-l atace pe Robert Revendoune, dar Arthur ştiuse că acesta nu se va da în lături de la nimic, pentru ca fata să-i rămînă căsătorită în familia Montgomery. Nu-i fusese greu să-l ucidă, odată ce le permisese să intre în castel, luîndu-i drept prieteni. Soţia lui, Helen, îl urmase docilă, iar Arthur rîsese recunoscînd în ea o femeie bine strunită. Pentru asta, Robert Revendoune merita întreaga admiraţie.

– Stăpîne, anunţă, agitat, un servitor, ne-au sosit oaspeţi.

– Oaspeţi? întrebă Walter, cu ochii înceţoşaţi.

– Da, stăpîne. E lady Judith Montgomery, însoţită de soldaţii ei.

Walter sări imediat în picioare, răsturnînd masa, repezindu-se în urma servitorului. Arthur îl apucă de braţ.

– Lord Walter, te rog, stăpîneşte-te, s-ar putea să fie o capcană.

Ochii lui Walter scăpărară.

– Ce fel de capcană ar putea fi? Soldaţii nu vor lupta, punînd în pericol viaţa stăpînei lor.

– Poate chiar stăpîna lor...

Walter îşi smuci braţul.

– Mergi prea departe. Ai mare grijă să nu te trezeşti în beci, alături de lordul Gavin. Ieşi ca o furtună, lovind cu piciorul în grămezile de rumeguş întîlnite în cale. Avertismentul lui Arthur îşi făcuse efectul, iar acum alerga spre vîrful scărilor din turn, dornic să se asigure că lady Judith era cea care îl aştepta jos.

Nu avea cum să o confunde. Părul castaniu-roşcat,

care îi cădea în valuri pe spate, nu se putea compara cu al nici unei alte femei.

– E ea! şopti el, surescitat, apoi coborî scările în grabă, traversînd curtea interioară pînă la poarta principală.

– Deschide! îi strigă el străjerului. Cît mai repede. Drugii de fier fură ridicaţi încet, punînd la încercare răbdarea lui Walter.

– Stăpîne, spuse Arthur, ajuns lîngă el. N-o poţi lăsa să-şi aducă oamenii înăuntru. Sînt peste o sută. Am putea fi atacaţi.

Walter întoarse ochii de la poarta principală, care se deschidea, scîrţiind. Ştia că Arthur avea dreptate, dar nu era sigur ce altceva ar putea face. Arthur îşi aţinti ochii negri spre cei albaştri, nehotărîţi.

– Mă voi duce să o întîmpin. Tu nu poţi risca să ieşi din castel. Nu voi depăşi linia pînă unde au putere de bătaie arcaşii. Odată ce mă voi asigura că e, într-adevăr, lady Judith, oamenii mei o vor însoţi pînă aici.

– Singură? întrebă Walter, plin de speranţă.

– I se va permite o gardă personală, dar pe nimeni altcineva. N-o putem lăsa să ia cu ea toţi soldaţii.

Drugii de fier erau ridicaţi, podul coborît, iar Arthur încălecă, ieşind din castel urmat de alţi cinci cavaleri.

Judith rămase nemişcată pe calul ei, privind cum poarta de fier e ridicată, încetul cu încetul. Trebui să-şi adune tot curajul ca să nu facă cale întoarsă. Unele părţi ale castelului arătau dărăpănate, dar, văzut de aproape, înfăţişarea lui era cumplită. Avea senzaţia că se pregătea să o înghită de vie.

– Stăpînă, mai avem încă timp să plecăm, spuse John Bassett, aplecîndu-se înainte.

Văzu şase bărbaţi venind călare spre ea şi îşi dori foarte mult să se întoarcă. Apoi stomacul i se răzvrăti şi

trebui să facă faţă greţii care puse stăpînire pe ea. Copilul din ea îi amintea de prezenţa lui. Tatăl şi bunica lui se aflau dincolo de acele ziduri, iar dacă îi va sta în putere, îi va elibera.

– Nu, îi vorbi ea lui John Bassett, cu mai multă forţă decît simţea de fapt. Trebuie să încerc.

Conducătorul cavalerilor ajunse aproape, iar Judith îşi dădu seama, imediat, că el e instigatorul întregului plan. Îşi aminti de Walter ca de un bărbat blînd şi blajin, dar ochii răutăcioşi ai acestui bărbat nu dădeau nici un semn de slăbiciune. Îmbrăcămintea îi scînteia de giuvaeruri, de toate culorile, formele şi mărimile. Părul negru era acoperit cu o tichie de catifea, marginea lată fiind împodobită cu cel puţin o sută de pietre preţioase. Semăna foarte mult cu o coroană.

– Doamnă, spuse el, înclinîndu-se. Zîmbetul îi era dispreţuitor, aproape o insultă.

Judith se uită la el, inima bătîndu-i nebuneşte. Răceala din ochii lui o înspăimînta. Nu-i va fi uşor să-l domine.

– Sînt cavalerul Arthur Smiton, vasalul principal al lordului Walter Demari. Îţi urează bun venit.

Bun venit! îşi zise Judith, dîndu-şi toată silinţa să se stăpînească şi să nu se răstească la el. Se gîndi la tatăl ei, ucis fără milă, la soţul şi mama ei, făcuţi prizonieri, la vieţile deja pierdute ale soldaţilor. Îşi înclină capul spre el.

– Mama mea se află aici?

Arthur o studie bănuitor, încercînd să o cîntărească din ochi. Nu i se trimisese nici un mesaj, dar se părea să ştie tot ce trebuia.

– Da, doamnă.

– Atunci mă voi duce s-o văd. Judith îşi îndemnă calul înainte, dar Arthur prinse căpăstrul.

Ca la o comandă, toţi cei o sută de soldaţi, care o încojurau pe Judith, îşi scoaseră spadele. Arthur continuă să zîmbească.

– Nu se poate să crezi că vei intra pe poartă, însoţită de atîţi soldaţi.

– Mă vei sili să intru singură? întrebă ea, înfricoşată. Se aşteptase la aşa ceva, dar poate va reuşi să-l convingă pe acest Smiton să-i permită să intre, acompaniată de cîţiva. Ai vrea să intru fără cameristă? Sau fără gardă personală?

El o fixă cu privirea.

– Un bărbat şi o femeie. Nimeni altcineva.

Ea dădu din cap, ştiind că nu are nici un sens să insite. Cel puţin John Bassett va fi alături de ea.

– Joan, strigă ea întorcîndu-se şi văzînd fata scrutîndu-l, neîncrezătoare, pe Arthur. Pregăteşte căruţa cu haine şi vino cu mine. John, i se adresă ea, observînd însă că el dădea deja poruncile necesare pentru stabilirea taberei.

Judith străbătu podul, apoi trecu pe sub poarta arcuită, din piatră, ţinîndu-şi umerii drepţi. Se întrebă dacă va ieşi vreodată vie dintre aceste ziduri. Walter Demari o aştepta, gata să o ajute să descalece. Îşi aminti iarăşi de el, ca de un bărbat tînăr şi blînd, nici frumos, nici urît, dar acum observă că ochii albaştri arătau lipsă de caracter şi că avea un nas prea mare, iar buzele subţiri erau dovada cruzimii. O privea fascinat.

– Eşti chiar mai frumoasă decît în amintirea mea.

Judith se îmbrăcase cu mare grijă pentru această întîlnire. Avea pe cap o coroniţă bătută în perle. Jupa era de mătase roşie, tivită cu o bandă lată din blană albă. Rochia era din catifea maronie, poalele avînd, brodat, un motiv auriu în formă de spirală. Mînecile erau strîmte, cu excepţia umerilor, catifeaua fiind despicată,

iar mătasea roşie lăsată să se vadă. Decolteul era adînc, sînii ei plini umflînd materialul. Păşind, îşi ridică fusta, dînd la iveală blana albă a jupei. Judith reuşi să-i zîmbească acestui bărbat de nimic, răsucindu-se din mîinile care îi cuprinseră talia.

– Lord Walter, cuvintele tale mă măgulesc, rosti ea privindu-l printre gene.

Walter era fermecat.

– Trebuie să fii obosită şi flămîndă. Am fi pregătit nişte bucate mai alese, dar nu te aşteptam.

Judith nu voia ca el să-i pună întrebarea de ce venise fără să fie invitată. Urmărind privirea, plină de adoraţie, din ochii lui Walter, îşi dădu seama că rolul femeii timide, a miresei sfioase, va sluji cel mai bine intereselor ei.

– Te rog, rosti ea, cu capul plecat, aş dori să-mi văd mama.

Walter nu-i răspunse, continuînd să se holbeze la ea, genele ei dese şi lungi atingînd obrajii catifelaţi, perlele de pe frunte potrivindu-se perfect cu albeaţa pielii.

John Bassett făcu un pas înainte. Era un bărbat puternic, la fel de înalt ca şi Gavin, dar îngreunat în mişcări de povara anilor. Falca îi era rigidă, părul încărunţit, subliniind şi mai mult fermitatea trupului.

– Stăpîna mea doreşte să-şi vadă mama, rosti el, pe un ton sever. Vocea îi era calmă, dar emana forţă.

Walter abia dacă îl băgă în seamă, era mult prea vrăjit de înfăţişarea candidă a lui Judith. Însă Arthur îl observă imediat şi recunoscu pericolul. John Bassett trebuia înlăturat cît mai repede. Ar fi provocat o mulţime de necazuri, dacă i s-ar fi acordat dreptul de a se mişca, liber, prin castel.

– Cum să nu, doamna mea, spuse Walter, oferindu-i braţul. Oricine i-ar fi văzut şi-ar fi putut imagina că era o

vizită de plăcere.

Îşi croiră drum spre intrarea aflată la al doilea cat al turnului; în vreme de război, treptele de lemn erau tăiate, aşa ca intrarea să fie la cîţiva metri de pămînt. Traversînd salonul şi îndreptîndu-se spre treptele de piatră, Judith studie interiorul clădirii. Era un loc murdar, stuful de pe podele fiind presărat cu bucăţi mai mici şi mai mari de oase. Cîinii adulmecau leneş, grămezile de gunoi. Ferestrele, scobite adînc în perete, nu aveau obloanele de lemn, iar din loc în loc piatra căzuse, formînd gropi mari. Se întrebă dacă o clădire atît de dărăpănată indica, în vreun fel, şi modul în care era păzită. Avea de gînd să afle.

Helen stătea pe un scaun, într-o încăpere mică, tăiată în pereţii de piatră de la al treilea cat. Mangalul ardea înt-un vas de alamă. Construcţia data de pe vremea cînd şemineurile erau încă necunoscute.

– Mamă! şopti Judith şi alergă spre Helen, punîndu-şi capul pe genunchii ei.

– Fiica mea! exclamă Helen, apoi o îmbrăţişă strîns. Trecu un timp destul de îndelungat pînă lacrimile li se uscară şi reuşiră să-şi vorbească. Te simţi bine?

Judith dădu din cap, apoi privi, pe lîngă mama ei, spre locul unde stăteau cei doi bărbaţi.

– Nu ni se permite să rămînem singure?

– Ba da, cum să nu, rosti Walter, apoi se îndreptă spre uşă. Vei pleca şi tu, i se adresă el lui John Bassett.

– Nu. Eu nu-mi voi părăsi stăpîna.

Walter se încruntă, dar n-ar fi dorit să o necăjească pe Judith.

– Ar fi trebuit să pleci cu ei, se răsti Judith la el, după ce Walter şi Arthur ieşiseră din mica odaie.

John se trînti pe scaunul de lîngă vasul cu mangal.

– Nu te voi lăsa singură.

– Dar vreau să discut cu mama mea!

John nu-i răspunse şi nici nu se uită la ea.

– E un bărbat încăpăţînat, îi spuse Judith mamei ei, pe un ton enervat.

– Sînt încăpăţînat fiindcă te las întotdeauna să faci ce vrei tu? o întrebă el. Încăpăţînarea stăpînei mele rivalizează cu a unui taur.

Judith deschise gura să vorbească, dar rîsul mamei ei o opri.

– Văd că te simţi bine, fata mea. Se întoarse către John. Judith e tot ce mi-aş fi dorit să fiu, ba chiar mai mult, spuse ea mîndră, mîngîind părul fiicei sale. Acum spune-mi de ce sînteţi aici.

– Eu... oh, mamă, începu ea, lacrimile umplîndu-i din nou ochii.

– Ce e? Poţi să-mi povesteşti orice.

– Nu, nu pot! spuse ea cu glas aprig, privind la John, aflat atît de aproape.

John o blagoslovi cu o privire atît de cumplită, că fu cît pe ce să o bage în sperieţi.

– Nu te îndoi de onestitatea mea. Vorbeşte cu mama ta. Nu voi repeta nimănui ce voi auzi.

Ştiind că poate avea încredere în el, Judith se mai calmă şi se aşeză pe o pernă, la picioarele mamei ei. Voia să vorbească, simţea o nevoie disperată să vorbească.

– Am încălcat un jurămînt făcut în faţa lui Dumnezeu, spuse ea, încetişor.

Mîna lui Helen se opri, pentru o clipă, pe creştetul fiicei ei.

– Spune mai departe, şopti ea.

Cuvintele i se rostogoliră pe gură, dornice să evadeze. Judith îi povesti cum încercase mereu să găsească un pic de iubire în căsătoria ei, dar de fiecare

dată eforturile îi fuseseră zadarnice, nimic din ce-ar fi făcut nu-l descătuşa pe Gavin din ghearele lui Alice Chatworth.

– Şi jurămîntul? întrebă Helen.

– Am jurat că nu-i voi dărui decît ceea ce va lua cu de-a sila. Dar, în noaptea dinaintea venirii lui aici, m-am dus la el din proprie voinţă. Roşi, gîndindu-se la acea noapte de iubire, la mîinile şi buzele lui Gavin atingîndu-i trupul.

– Judith, îl iubeşti?

– Nu ştiu. Îl urăsc, îl iubesc, îl dispreţuiesc, îl ador. Nu ştiu. E atît de mare şi mult, că mă devoră. Sînt întotdeauna conştientă de el. Cînd intră într-o încăpere, parcă o umple. Chiar şi atunci cînd îl urăsc cel mai mult, cînd îl văd îmbrăţişînd o femeie sau citind o scrisoare de la ea, nu pot scăpa de el. Asta e iubirea? întrebă ea privindu-şi stăruitor mama. E iubire sau sînt doar posedată de diavol? Nu e bun cu mine. Sînt sigură că nu simte nici un fel de iubire pentru mine. Mi-a şi spus-o. Singurul loc în care se poartă frumos cu mine e...

– Patul? spuse Helen, zîmbind.

– Da, spuse Judith şi îşi întoarse capul, simţindu-şi obrajii în flăcări.

Helen îi răspunse după cîteve clipe de tăcere:

– Mă întrebi ce e iubirea. Cine ar putea şti mai puţin despre ea decît mine? Şi tatăl tău a avut aşa o putere asupra mea. Ştii că, o dată, i-am salvat viaţa? În noaptea dinainte m-a bătut, iar dimineaţa următoare, călărind alături de el, aveam ochiul vînăt şi umflat. Ne-am îndepărtat de însoţitori, iar calul lui Robert s-a împiedicat, azvîrlindu-l din şa. A căzut într-o mlaştină aflată la hotarul nordic al moşiei. Cu cît se mişca mai mult, cu atît se afunda mai adînc. Mă durea tot corpul de la bătaia primită cu o seară înainte şi primul meu gînd a fost să-l

las acolo să moară. Dar n-am putut. Ştii că a rîs de mine, m-a făcut proastă că i-am salvat viaţa? Se opri cîteva momente, apoi continuă: Ţi-am povestit asta ca să-ţi arăt că înţeleg puterea pe care o are asupra ta. La fel era şi cu tatăl tău. Cunosc modul acesta de a domina, căsătoria mea nu s-a deosebit cu nimic. Nu pot spune c-ar fi fost iubire şi nu pot spune că iubirea ar exista în a ta.

Rămaseră tăcute, privind mangalul arzînd în vasul de alamă.

– Iar acum îmi salvez soţul, aşa cum ai făcut şi tu, spuse Judith. Chiar dacă al tău a trăit destul, ca să te mai bată şi cu alte ocazii, iar al meu se va întoarce la o altă femeie.

– Da, spuse Helen, cu multă tristeţe.

– N-a contat de loc faptul că ai avut un copil.

Helen se gîndi.

– Poate dacă primii ar fi trăit, dar au murit şi toţi au fost băieţi. Apoi ai apărut tu, iar tu erai o fată... Lăsă propoziţia neterminată.

– Crezi că ar fi contat, dacă primul ar fi trăit şi ar fi fost băiat? insistă Judith.

– Nu ştiu. Nu cred că şi-a bătut prima soţie care i-a dăruit cei doi băieţi. Dar pe atunci era mai tînăr. Se opri brusc. Judith! Eşti însărcinată?

– Da. Am deja două luni.

John sări imediat în picioare, armura zăngănindu-i, iar spada izbindu-se de piatra zidului.

– Ai venit călare tot drumul ăsta şi porţi în pîntece copilul stăpînului meu! se răsti el, indignat. Rămase atît de nemişcat, că cele două femei uitaseră de prezenţa lui. Îşi duse mîna la frunte. Spînzurătoarea va fi o moarte prea blîndă pentru mine. Cînd va afla de toate astea, lordul Gavin mă va tortura pînă îmi voi da ultima suflare,

după cum o şi merit.

Judith se ridică şi ea, ochii scăpărîndu-i fulgere aurii.

– Şi cine i-o va spune? Ai jurat să nu repeţi nimic din ce vei auzi!

– Şi cum ai de gînd să păstrezi secretul? întrebă el cu o voce plină de sarcasm.

– Cînd adevărul va ieşi la iveală, am de gînd să fiu foarte departe de locul ăsta. Ochii i se umeziră. Nu vei spune ninic, nu-i aşa, John?

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă.

– Nu mă lua cu linguşeli. Păstrează-le pentru lepădătura aia de Walter Demari şi...

Rîsul lui Helen îl întrerupse. Era bine să o audă rîzînd, un sunet mult prea rar în viaţa ei lipsită de fericire.

– Fiica mea, mă bucur să te văd aşa. M-am temut că această căsătorie te-ar putea înmuia, distrugîndu-ţi spiritul.

Judith nu mai asculta. John auzise prea multe. Rostise destule lucruri intime de faţă cu el, iar obrajii îi ardeau.

– Nu, spuse John, oftînd din adîncul sufletului. Nici un amărît de bărbat nu va reuşi vreodată să o îmblînzească. Nu mă mai implora, copilă. Nu voi spune nimic, doar dacă nu mi-o ceri.

– Nici măcar lui Gavin?

El îi aruncă o privire îngrijorată.

– Nu l-am văzut încă. Aş da foarte mult să ştiu unde se află şi dacă se simte bine.

– Judith, spuse Helen, atrăgîndu-le din nou atenţia asupra ei. Nu mi- ai povestit de aţi venit aici. Walter Demari te-a chemat?

John se lăsă să cadă pe scaun.

– Ne aflăm aici pentru că lady Judith a hotărît că trebuie să venim. Nu prea ascultă de bunul-simţ.

– N-a existat nici o altă cale, rosti ea, aşezîndu-se la rîndul ei. Ce ţi-au spus? o întrebă ea pe mama ei.

– Nimic. Am fost... adusă aici, după moartea lui Robert, iar de o săptămînă n-am mai vorbit cu nimeni. Nici măcar fata care îmi aduce mîncare nu vorbeşte cu mine.

– Atunci nu ştii unde e Gavin?

– Nu, şi înţeleg abia acum că şi el e prizonier. Ce speră să obţină acest lord Demari?

– Pe mine, spuse Judith, simplu, apoi îşi coborî ochii şi-i explică, pe scurt, planul lui Walter de a anula căsătoria.

– Dar nu poate fi vorba de anulare, dacă porţi copilul lui Gavin.

– Da, spuse Judith privind de la mama ei, la John. Şi de aceea trebuie să rămînă secret.

– Judith, ce vei face? Cum vrei să te salvezi pe tine însăţi, pe Gavin, pe Joan şi pe omul soţului tău? N-ai cum să răstorni, de una singură, zidurile astea de piatră.

John mîrîi ceva, fiind întru totul de acord.

– Nu ştiu, replică Judith, exasperată. N-am găsit nici o altă alternativă. Cel puţin acum am şansa de a te scoate afară de aici. Dar mai întîi trebuie să aflu unde e Gavin. Numai după aceea...

– Ai adus-o pe Joan, o întrerupse Helen.

– Da, spunse Judith, ştiind că mama ei se gîndea la acelaşi lucru.

– Spune-i lui Joan să-l găsească pe Gavin. E singura care o poate face. E ca o mică căţea în călduri. Judith dădu din cap, aprobator. Şi cum rămîne cu Walter Demari? continuă Helen.

– Nu l-am văzut decît de cîteva ori.

– Putem avea încredere în el?

– Nu! spuse John. Nu putem avea încredere nici în

el, nici în lacheul ăla al lui.

Judith îl ignoră.

– Demari mă consideră frumoasă, iar eu am de gînd să fiu frumoasă pînă îl găsesc pe Gavin şi reuşim să scăpăm de aici.

Helen se uită, în jos, la fiica ei, atît de minunată în lumina cărbunilor arzînd în vasul de alamă.

– Ştii atît de puţin despre bărbaţi, remarcă ea. Bărbaţii nu sînt ca nişte catastife, unde aduni cifre şi obţii o anumită sumă. Toţi sînt diferiţi... şi mult mai puternici decît tine sau decît mine.

John se ridică brusc, îndreptîndu-şi ochii spre uşă.

– Se întorc.

– Judith, ascultă-mă, spuse Helen, repede. Întreab-o pe Joan cum să te porţi cu Walter. Ea ştie mai multe despre bărbaţi. Promite-mi că-i vei urma sfatul, şi nu te lăsa influenţată de propriile gînduri.

– Eu...

– Promite-mi! îi ceru Helen cuprinzînd în mîini capul fiicei ei.

– Îmi voi da silinţa. E tot ce-ţi pot promite.

– Atunci aşa să fie.

Uşa fu dată de perete şi nu se mai rosti nici un cuvînt. Joan şi una din servitoarele castelului veniră să o ia pe Judith, ca să o pregătească pentru cina cu lordul Demari. Îşi luă rămas bun de la mama ei şi plecă în urma femeilor, John mergînd aproape în spatele ei.

La al patrulea cat al turnului se afla salonul doamnelor, o încăpere mare, aerisită, curăţată de curînd, avînd pe jos rogojini noi, iar pe pereţi, tapiserii colorate, arătînd de parcă ar fi aşteptat sosirea unui oaspete. Judith fu lăsată singură cu servitoarea ei, John rămînînd de pază. Bine că Walter avea destulă încredere în ea, ca să nu-i trimită pe cineva să o spioneze. Joan îi aduse

stăpînei sale un lighean cu apă fierbinte. Spălîndu-şi faţa şi mîinile, Judith se uită la Joan.

– Ştii unde e ţinut lordul Gavin?

– Nu, doamnă, spuse Joan, bănuitoare. Nu era obişnuită ca stăpîna să-i pună întrebări.

– Ai putea afla unde e?

Joan zîmbi.

– Sînt sigură că aş putea. Locul ăsta e plin de guri-sparte.

– Vei avea nevoie de arginţi ca să obţii această informaţie?

Joan o privi, şocată.

– Nu, doamna mea. Va fi suficient să întreb bărbaţii.

– Iar ei îţi vor spune numai pentru că i-ai întrebat?

Joan începea să cîştige mai multă încredere în sine. Frumoasa ei stăpînă ştia prea puţine, în afara conducerii moşiilor şi a adunării cifrelor din catastife.

– Contează foarte mult *cum* întrebi un bărbat.

Judith se îmbrăcă într-o rochie din pînză argintie. Fusta era crăpată, lăsînd să se vadă o abundenţă de satin de un verde-intens. Mînecile erau largi, în formă de clopot, căzînd graţios de la încheietura mîinii, pînă la jumătatea fustei. Mînecile erau căptuşite cu acelaşi satin verde. Părul îi era acoperit de un voal brodat cu crini argintii. Se aşează pe un scaun, ca Joan să i-l potrivească.

– Şi cum ar proceda o femeie care ar dori să-i ceară ceva lui Walter Demari ?

– De la el? spuse Joan, enervată. Eu n-aş avea încredere în el, cu toate că domnul Arthur, care îl urmează ca un cîine, nu e tocmai pocit.

Judith se răsuci spre Joan.

– Cum poţi spune aşa ceva? Arthur are nişte ochi atît de duri! Oricine îşi dă seama că e un om lacom.

– Şi lordul Walter nu e la fel? Joan împinse la loc capul stăpînei. Se simţea destul de superioară. E la fel de lacom, trădător, brutal şi egoist. Toate la un loc şi chiar mai mult.

– Atunci de ce...

– Pentru că e mereu acelaşi. O femeie ar şti la ce să se aştepte din partea lui, iar asta înseamnă indiferent ce-i convine mai mult. E uşor de manevrat.

– Iar lordul Walter nu e la fel?

– Nu, stăpînă. Lordul Walter e copil, dar şi bărbat. Se schimbă după cum bate vîntul. Va vrea ceva, apoi, cînd va obţine acel ceva, nu-l va mai dori.

– Purtarea lui se răsfrînge şi asupra femeilor?

Joan căzu în genunchi în faţa stăpînei ei.

– Stăpînă, ascultă-mă bine. Cunosc bărbaţii, aşa cum nu cunosc nimic altceva pe lumea asta. Acum lordul Walter arde de dorinţă pentru tine. E înnebunit şi, atîta timp cît turbarea asta va rămîne în el, vei fi în siguranţă.

– În siguranţă? Nu înţeleg.

– Ţi-a ucis tatăl şi i-a făcut prizonieri pe mama şi pe soţul tău numai din cauza acestei pasiuni. Ce crezi că se va întîmpla cu voi toţi, dacă focul patimii lui se va stinge?

Judith tot nu înţelegea. Cînd făcea dragoste cu Gavin, focurile se potoleau doar pentru cîteva clipe. De fapt, cu cît petrecea mai mult timp cu el în pat, cu atît îl dorea mai mult.

Joan continuă să vorbească cu o răbdare exagerată:

– Nu toţi bărbaţii sînt ca lordul Gavin, rosti ea, citind gîndurile lui Judith. Dacă te vei dărui lordului Walter, nu vei mai avea nici o putere asupra lui. Pentru bărbaţi ca el, vînătoarea e totul.

În capul lui Judith începea să se facă lumină.

– Şi cum îl pot ţine departe de mine? Era gata pregătită să se dăruiască chiar şi unei hoarde de bărbaţi, dacă aşa îi va salva pe cei dragi.

– Nu te va silui. Trebuie să creadă că ţi-a făcut curte şi te-a cucerit. Poţi să-i ceri o mulţime de lucruri şi ţi le va dărui bucuros, dar trebuie să fii isteaţă. Va fi gelos. Nu-l lăsa să-şi dea seama că îţi pasă de soarta lordului Gavin. Lasă-l să creadă că îl dispreţuieşti. Ţine morcovul în faţa nasului, dar nu-l lăsa să muşte din el.

Joan se ridică şi aruncă o ultimă privire rochiei stăpînei ei.

– Şi cum rămîne cu Arthur? întrebă Judith.

– Lordul Walter e cel care dă poruncile, iar dacă situaţia se va înrăutăţi, va putea fi cumpărat.

Judith se ridică şi ea, privindu-şi camerista drept în ochi.

– Crezi că voi învăţa vreodată la fel de multe despre bărbaţi?

– Doar cînd voi învăţa eu să citesc, spuse Joan, apoi rîse de absurditatea acestei posibilităţi. De ce trebuie să afli atît de multe despre bărbaţi, cînd îl ai deja pe lordul Gavin? Face cît toţi bărbaţii mei la un loc.

Coborînd scările care duceau spre salonul mare, Judith se întrebă în gînd: Îl am oare pe Gavin? Vreau să-l am?

Capitolul 16

– Doamna mea, spuse Walter luînd mîna lui Judith şi sărutînd-o. Ea rămase cu ochii plecaţi, ruşinată parcă. A trecut mult timp de cînd te-am văzut ultima oară, iar de atunci se pare că te-ai făcut şi mai frumoasă. Vino şi ia loc lîngă mine. Am cerut să ţi se pregătească o cină tîrzie.

O conduse spre masa lungă, aşezată pe o patformă puţin ridicată deasupra podelei. Faţa de masă era veche şi pătată, iar farfuriile, uzate şi ciobite. Odată aşezaţi, se întoarse spre ea.

– Odaia e pe placul tău?

– Da, răspunse ea, încet.

El zîmbi, umflîndu-şi un pic pieptul.

– Ei, haide, doamna mea, nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

Să-mi fie frică, îşi zise ea, furioasă, ochii ei întîlnindu-i pe ai lui. Apoi îşi reveni.

– Ceea ce simt eu nu e teamă, ci uimire. Nu sînt obişnuită să mă aflu în compania bărbaţilor, iar cei pe care i-am cunoscut... n-au fost prea buni cu mine.

El îi luă mîna.

– Dacă voi putea, voi schimba toate astea. Am aflat foarte multe despre tine, deşi tu mă cunoşti foarte puţin. Ştii că am fost prietenul fraţilor tăi?

– Nu, replică ea, uluită, n-am ştiut. De aceea ţi-a promis tatăl meu că te vei căsători cu mine? întrebă ea făcînd ochii mari, părînd a fi imaginea însăşi a inocenţei.

– Da... nu, se bîlbîi Walter.

– Aha, înţeleg, s-a întîmplat după moartea timpurie a fraţilor mei.

– Da! Atunci, spuse Walter, zîmbind.

– Bieţii mei fraţi aveau atît de puţini prieteni. E bine că le-ai fost alături. Iar tatăl meu... Nu vreau să-l vorbesc de rău, dar avea prostul obicei să rătăcească lucrurile. Poate a rătăcit şi contractul de logodnă dintre noi doi.

– N-a existat... spuse Walter, apoi luă o gură de vin, ca să oprească restul cuvintelor. Nu putea recunoaşte că nu existase niciodată un astfel de document.

Judith puse pe braţul lui o mînă tremurătoare.

– Am spus ce nu trebuie? O să mă baţi?

El întoarse repede capul spre ea şi văzu că ochii îi erau inundaţi de lacrimi.

– Dulcea mea Judith, spuse el, sărutîndu-i mîna cu înflăcărare. Ce se întîmplă că o tînără inocentă ca tine e atît de înspăimîntată de bărbaţi?

În mod ostentativ, Judith îşi şterse o lacrimă.

– Iartă-mă. Am cunoscut atît de puţini şi... Îşi coborî privirea.

– Ei, haide, zîmbeşte. Cere-mi un dar, indiferent ce, iar dorinţa îţi va fi îndeplinită.

Judith ridică capul imediat.

– Aş dori o încăpere mai bună pentru mama mea, spuse ea cu o voce fermă. Dacă se poate, cît mai aproape de mea.

– Stăpîne, interveni Arthur, aşezat de cealaltă parte a lui Judith. Ascultase fiecare cuvînt al discuţiei lor. Sus, la al patrulea cat, libertatea e prea mare.

Walter se încruntă. Voia foarte mult să-şi mulţu-

mească prizoniera atît de dulce şi sfioasă, iar a fi dojenit de omul său, în faţa ei, nu era calea cea mai bună de a-şi atinge scopul. Arthur îşi înţelese imediat greşeala.

– Stăpîne, mă gîndeam doar că ar trebui să aibă alături un om de încredere pentru propria ei siguranţă. Se uită la Judith. Spune-mi, lady Judith, dacă ar putea alege un singur bărbat, care ar fi acesta?

– John Bassett, fără îndoială, spuse ea, repede. Ar fi vrut să-şi muşte limba imediat ce cuvintele îi ieşiră din gură.

Arthur o învrednici cu o privire plină de îngîmfare, înainte de a-şi îndrepta ochii spre Walter.

– Iată. Doamna a spus-o cu gura ei. A ales pe cel care să o păzească pe lady Helen.

Şi m-am lăsat fără nici un ajutor, dacă ar trebui să fug, îşi zise Judith. Arthur se uita la ea de parcă i-ar fi putut citi gîndurile.

– O idee excelentă! spuse Walter. Doamna mea e mulţumită?

Lui Judith nu-i veni în minte nici un motiv pentru care şi l-ar fi oprit pe John, alături de ea, iar absenţa lui i-ar fi acordat, probabil, o mai mare libertate de mişcare.

– Foarte mulţumită, rosti ea, pe un ton mieros. Ştiu că John va avea mare grijă de mama mea.

– Iar acum ne putem ocupa de probleme mai plăcute. Ce-ai zice dacă mîine am ieşi călare şi am pleca la vînătoare?

– La vînătoare, lord Walter? Eu...

– Da? Doreşti altceva? Poţi vorbi liber în faţa mea.

– E o dorinţă stupidă.

– Haide, spune-mi-o, îi spuse Walter, îngăduitor.

– Mi-am părăsit casa de curînd, iar toată viaţa mea am locuit doar în acelaşi conac. N-am văzut niciodată un castel vechi. Vei rîde de mine!

– Nu, nu voi rîde, spuse Walter.

– Aş vrea să vizitez toate încăperile de aici, apoi grajdurile, bucătăria, chiar şi lăptăria.

– Atunci mîine vom face un tur al castelului, îi zise el. E o rugăminte nevinovată, iar eu sînt în stare să fac orice ca să te mulţumesc, doamna mea. Ochii lui se înfipseră în ai ei, iar ea îşi coborî genele, mai mult ca să nu vadă furia ce sclipea în ai ei.

– Lord Walter, spuse ea, cu blîndeţe, mă simt foarte obosită. Mi se permite să plec?

– Fireşte. Dorinţa ta e poruncă pentru mine. Se ridică şi îi întinse mîna să o ajute. John o întîmpină.

– Aş dori să vorbesc cîteva clipe cu omul meu, spuse ea pornind spre John, înainte ca Walter să-i poată răspunde. Arthur te-a făcut gardianul mamei mele, rosti ea, fără altă introducere.

– Nici nu mă gîndesc. Lordul Gavin...

– Sşş! spuse ea punîndu-şi mîna pe braţul lui. Nu vreau să se ştie despre ce vorbim. Ce motiv ai putea născoci ca să nu mă laşi singură? Prostul ăla crede că deja sînt a lui.

– Ţi-a făcut avansuri?

– Nu, încă nu, dar o va face. Trebuie să rămîi cu mama mea. Dacă refuzi, Arthur n-o va lăsa să iasă din odaia aceea umedă. Şi nu va mai rezista mult în astfel de condiţii.

– Te gîndeşti prea mult la mama ta şi prea puţin la propria-ţi persoană.

– Nu, te înşeli. Eu sînt în siguranţă, dar ea s-ar putea îmbolnăvi. Dacă m-aş afla într-un loc umed, aş cere să fiu tratată la fel.

– Minţi, replică John, fără să se jeneze. Dacă n-ai fi aşa încăpăţînată, la ora asta ai fi acasă şi în siguranţă.

– Mă iei la rost acum? întrebă Judith, exasperată.

– N-ar folosi la nimic. Mă voi duce cu lady Helen, numai dacă îmi promiţi că nu vei face nimic necugetat.

– Fireşte. Dacă vrei, pot să şi jur.

– Eşti prea bună de gură, dar acum n-am timp să mă cert cu tine. Uite-i că vin. Aştept să fiu informat asupra a ceea ce vei face. Poate aşa nu mă voi mai gîndi la torturile la care mă va supune lordul Gavin.

După ce Judith şi servitoarea ei rămaseră singure, Joan izbucni în rîs.

– În viaţa mea n-am mai pomenit o prefăcătorie care să o egaleze pe a ta, spuse ea. Te-ai descurca foarte bine pe scenele din Londra. Unde ai învăţat şmecheria cu unghia dusă la ochi, ca să provoci lacrimi?

Judith trase repede aer în piept. Cuvintele lui Joan îi aduseră în minte imaginea vie a lui Alice, în braţele lui Gavin.

– Am învăţat şmecheria de la o femeie care trăieşte numai din minciuni, spuse ea, pe un ton sumbru.

– Indiferent cine ar fi, este cea mai grozavă. Sper că ai obţinut ce ţi-ai dorit.

– Ai fost sigură că am vrut ceva?

– Ce alt motiv ar avea o femeie să-şi arate lacrimile unui bărbat?

Judith se gîndi la Alice.

– Mda, într-adevăr, mormăi ea.

– Şi ai obţinut ce ţi-ai dorit? insistă Joan.

– În ce mai mare parte. Dar Arthur m-a păcălit, John a fost trimis să-mi păzească mama. Să o păzească! Ha! Cum se poate ca doi prizonieri, închişi într-o încăpere, să se păzească unul pe celălalt? Soldatul meu cel mai de nădejde a fost transformat în cameristă, încuiat într-o încăpere, iar eu am rămas singură cu încă o persoană de salvat.

Joan desfăcu nodurile panglicilor care prindeau ro-

chia lui Judith.

– Sînt convinsă că e mai bine că John a fost luat de lîngă tine.

– Ai dreptate. Dar lordul Walter e un prost. Îl ia gura pe dinainte. Va trebui să fiu mai atentă şi să-i vorbesc numai cînd Arthur nu e lîngă el.

– Iar asta, stăpîna mea, s-ar putea să fie sarcina cea mai dificilă. Joan trase la o parte cuverturile de pe pat.

– Ce vei face, Joan? întrebă Judith urmărindu-şi servitoarea pieptănîndu-i părul şaten.

– Îl voi găsi pe lordul Gavin, îi spuse ea. Sluga şi stăpîna erau mult mai apropiate, ţelul lor fiind acelaşi. Ne vedem mîine, şi voi avea veşti despre el.

Judith abia dacă auzi uşa închizîndu-se în urma servitoarei ei. Crezu că va fi prea îngrijorată ca să adoarmă, dar nu fu aşa. Somnul o cuprinse imediat.

Walter şi Arthur stăteau într-un capăt al salonului. Mesele fuseseră adunate, iar soldaţii îşi întindeau, pe podele, rogojinile pe care urmau să doarmă.

– N-am încredere în ea, mormăi Arthur.

– Încredere! explodă Walter. Cum poţi spune aşa ceva după ce-ai văzut-o? E o fată delicată ca o floare. A fost bătută şi tratată atît de rău, că se teme pînă şi de o încruntătură.

– N-a părut atît de înspăimîntată cînd a pretins o încăpere mai bună pentru mama ei.

– A pretins! N-ar fi niciodată în stare să pretindă ceva. Nu e în firea ei. A fost doar îngrijorată pentru lady Helen. Iar aceasta e un alt exemplu al naturii ei pline de blîndeţe.

– O natură dulce şi blîndă a obţinut o mulţime de lucruri de la tine, într-o singură seară. Uite cum te-a făcut cît pe ce să recunoşti că n-ai avut cu tatăl ei nici o învoială, în scris, privind căsătoria.

– Ce importanţă are? întrebă indignat, Walter. Nu doreşte căsătoria cu Gavin Montgomery.

– Ce te face atît de sigur?

– Am auzit...

– Auzit! Ha! Atunci de ce a venit aici? Nu poate fi atît de prostuţă, încît să nu-şi dea seama că se expune unui pericol.

– Vrei să spui că aş fi capabil să-i fac vreun rău? întrebă Walter.

Arthur îl fixă cu privirea ochilor săi întunecaţi.

– Nu atîta timp cît e ceva nou pentru tine. Îl cunoştea bine pe Walter. Va trebui să te însori cu ea înainte să ţi-o vîri în pat. Numai atunci va fi cu adevărat a ta. Dacă o iei acum, fără aprobarea Bisericii, s-ar putea să te urască la fel de mult pe cît zici că-şi urăşte soţul.

– N-am nevoie de sfaturi de la tine, mai ales dacă e vorba de femei! Eu sînt stăpînul. N-ai alte îndatoriri.

– Ba da, lord Walter, îi spuse Arthur, compătimitor. Mîine va trebui să-mi ajut stăpînul să-i arate prizonierei întreg sistemul de apărare a castelului. Plecă tocmai cînd Walter aruncă spre capul lui o cupă cu vin.

Judith se trezi devreme, încăperea fiind încă în întuneric. Îşi aminti imediat că Joan îi spusese că dimineaţă va avea veşti despre Gavin. Dădu repede cuverturile la o parte şi îşi vîrî braţele în mînecile unei haine de casă din brocart de Bizanţ. Materialul avea ţesut pe el flori

mici şi era căptuşit cu caşmir de culoarea untului. Patul de paie în care Joan trebuia să doarmă era gol. Judith strînse din dinţi furioasă, apoi, brusc, începu să se îngrijoreze. O părăsise şi Joan? O găsise Arthur băgîndu-şi nasul unde nu trebuia?

Uşa se deschise aproape fără să facă zgomot, iar Joan, cu pleoapele grele de somn, intră în odaie în vîrful picioarelor.

– Unde ai fost? o întrebă Judith, răstindu-se la ea în şoaptă.

Joan îşi duse mîna la gură ca să-şi înăbuşe ţipătul.

– Doamna mea, m-ai speriat de moarte. De ce nu eşti în pat?

– Îndrăzneşti să mă întrebi pe *mine* de ce nu sînt în pat? şuieră Judith, furioasă, apoi se mai calmă. Haide, spune-mi ce-ai aflat. Ştii ceva despre Gavin? Judith îşi luă servitoarea de mînă şi o conduse la pat. Se aşezară amîndouă cu picioarele încrucişate pe salteaua de puf.

Însă ochii lui Joan nu îndrăzneau să înfrunte privirea stăpînei ei.

– Da, doamna mea, ştiu unde e.

– Ei bine? întrebă Judith.

Joan trase adînc aer în piept şi se grăbi să-i descrie ce văzuse:

– Mi-a fost greu să dau de el. E foarte bine păzit, iar a ajunge la el... e cam greu. Dar întîmplarea a făcut ca unul dintre paznici să mă placă foarte mult şi am petrecut mult timp împreună. E aşa de viril! Toată noaptea...

– Joan, rosti Judith cu o voce aspră, îmi ascunzi ceva, nu-i aşa? Ce e cu soţul meu? Cum se simte?

Joan se uită la stăpîna ei, dădu să vorbească, apoi îşi coborî faţa în palme.

– A fost atît de oribil! Nu pot crede că au fost în stare să-i facă aşa ceva. E un bărbat de viţă nobilă! Nici

măcar servitorii cei mai leneşi nu sînt trataţi ca el.

– Povesteşte-mi, îi ceru Judith cu o voce lipsită de viaţă. Povesteşte-mi tot.

Joan ridică capul, luptîndu-se cu lacrimile şi cu greaţa din stomac.

– Foarte puţin dintre oamenii castelului ştiu că se află aici. A fost adus singur, noaptea şi... aruncat jos.

– Jos?

– Da, stăpînă. Există un spaţiu mai jos de pivniţă, un fel de groapă săpată în fundaţia turnului. Pe acolo se scurge apa de la şanţurile de apărare... şi există tot felul de chestii vîscoase.

– Şi acolo e ţinut Gavin?

– Da, stăpînă, spuse Joan, încet. Tavanul gropii e podeaua pivniţei şi e situat foarte sus. Nu se poate coborî decît cu ajutorul unei scări.

– Ai văzut locul ăla?

– Da. Îşi plecă capul din nou şi adăugă: Şi l-am văzut pe lordul Gavin.

Judith apucă strîns braţul fetei.

– L-ai văzut şi ai aşteptat atît să-mi spui?

– N-am crezut că... că omul acela ar putea fi lordul Gavin. Ridică privirea, suferinţa marcîndu-i trăsăturile. A fost întotdeauna atît de chipeş, atît de puternic, dar acum e numai piele şi oase. Ochii îi sînt nişte cercuri negre care par să te ardă. Paznicul – bărbatul cu care mi-am petrecut noaptea – a deschis trapa şi a aprins o lumînare. Ce duhoare! Abia dacă am putut vedea ceva în bezna aceea. Lordul Gavin – la început n-am fost aigură că e el – şi-a acoperit faţa din cauza strălucirii unei singure lumînări. Podeaua mişuna de tot felul de gîngănii. Nu exista nici un locşor uscat. Cum doarme? Nu are unde să se întindă.

– Eşti sigură că bărbatul acela era lordul Gavin?

– Da. Paznicul l-a atins cu biciul, iar el şi-a retras mîna uitîndu-se cu ură la noi.

– Te-a recunoscut?

– Nu cred. La început, m-am temut de asta, dar acum cred că nu mai e în stare să recunoască pe nimeni. Judith întoarse capul, dusă pe gînduri. Joan îi atinse braţul. Stăpînă, e prea tîrziu. Nu mai are mult de trăit, probabil doar cîteva zile. Uită-l. E ca şi cum ar fi deja mort.

Judith o învrednici cu o privire severă.

– N-ai spus că e încă în viaţă?

– Da, dar... Chiar dacă ar fi scos astăzi de acolo, lumina soarelui l-ar ucide în cîteva clipe.

Judith se ridică de pe pat.

– Trebuie să mă îmbraç.

Joan se uită la spatele drept al stăpînei ei. Era bucuroasă că renunţase la ideea de a-l salva. Chipul acela vlăguit, scheletic, încă o mai bîntuia. Totuşi, Joan îşi avea bănuielile ei. Trăia de mult timp alături de Judith şi ştia că mica ei stăpînă rareori lăsa o problemă nerezolvată. Existaseră momente în care Joan obosise aranjînd şi rearanjînd cine ştie ce lucru, doar ca Judith să-l vadă din toate unghiurile. Iar Judith nu renunţa niciodată. Dacă îşi punea în minte să adune recolta de pe cîmp, înainte de o anumită dată, atunci aşa se şi întîmpla, chiar dacă ar fi trebuit să ia şi ea coasa în mîini.

– Joan, voi avea nevoie de o rochie de pînză groasă, închisă la culoare, aşa cum poartă servitorii. Şi de nişte cizme înalte. Nu contează dacă sînt prea mari, le pot lega mai strîns. Şi de o bancă. Ai grijă să fie una lungă dar destul de îngustă ca să intre prin trapă. Şi voi mai avea nevoie de o cutie de fier. Nu prea mare, cît să o pot lega deasupra abdomenului.

– Deasupra abdomenului? reuşi să bîguie Joan. Nu

se poate că... Nu ţi-am exlicat că e aproape mort, că nu mai poate fi salvat? Nu-i poţi duce o bancă fără ca nimeni să nu observe. Mîncare poate dar... Privirea lui Judith o opri. Era o femeie mică de statură, însă cînd ochii aceia aurii deveneau atît de duri, nu mai era chip să nu i te supui. Da, doamna mea, spuse Joan, ascultătoare. O bancă, cizme, haine de servitoare şi... o cutie de fier ca să ţi-o potriveşti la abdomen.

– Da, ca să mi-o potriveasc la abdomen, repetă Judith, fără nici o urmă de amuzament în voce. Acum ajută-mă să mă îmbrac. Scoase din scrinul mare de lîngă pat o cămăşuţă din mătase galbenă. De la încheietură la cot avea douăzeci de nasturi de perle. Peste ea luă o rochie dintr-o catifea de un galben-roşcat, cu mîneci largi. O cingătoare din fire de mătase maronii, cusută cu perle, îi atîrna de la talie pînă la pămînt.

Joan luă un pieptene de fildeş şi începu să aranjeze părul stăpînei.

– Nu-l lăsa să-şi de-a seama că-ţi pasă de ce se întîmplă cu lordul Gavin.

– Nu e nevoie să mi-o repeţi. Du-te şi găseşte lucrurile care ţi le-am cerut. Şi nu lăsa pe nimeni să te vadă cu ele.

– Dar nu pot ascunde o bancă!

– Joan!

– Da, doamna mea, voi face aşa cum mi se spune.

Cîteva ore mai tîrziu, după ce-şi petrecuse dimineaţa arătîndu-i grajdurile şi lăptăriile, Walter i se adresă pe un ton uşor superior:

– Lady Judith, trebuie să fii obosită şi sînt sigur că lucrurile astea nu prezintă prea mult interes pentru tine.

– Oh, ba da! îi spuse Judith. Pereţii sînt atît de groşi, adăugă ea, făcînd ochii mari, privindu-l inocentă. Castelul avea o formă foarte simplă. Consta dintr-un turn

înalt de patru caturi, împrejmuit de un zid gros de trei metri. Pe metereze se aflau cîţiva soldaţi, dar arătau somnoroşi şi deloc pregătiţi de luptă.

– Doamna doreşte poate să inspecteze şi armura cavalerilor, căutîndu-i slăbiciunile, spuse Arthur, urmărind-o atent.

Judith reuşi să nu se trădeze, trăsăturile feţei rămînînd nemişcate.

– Nu înţeleg la ce te referi, domnule, spuse ea, derutată.

– Nici eu, Arthur! adăugă Walter.

Arthur nu răspunse, se mulţumi să o privească pe Judith, iar ea înţelese că avea un duşman. Pricepuse imediat interesul ei pentru fortificaţii. Judith se întoarse spre Walter.

– Cred că sînt mai obosită decît am crezut, a fost, într-adevăr, o plimbare foarte lungă. Bănuiesc că va trebui să mă odihnesc.

– Cum să nu, doamna mea.

Judith voia să se depărteze de el, să scape de mîna lui, pusă atît de des pe braţul şi în jurul taliei ei. Respirînd uşurată, îl lăsă în faţa uşii încăperii ei. Se trînti pe pat aşa cum era. Toată dimineaţa nu se gîndise la altceva decît la ce-i povestise Joan despre Gavin. Şi-l imagina pe jumătate mort din cauza mizeriei din acel loc cumplit.

Uşa se deschise, dar ea nu-i acordă nici o atenţie. O femeie de rang avea rareori privilegiul de a rămîne singură. Servitoarele intrau şi ieşeau în permanenţă. Tresări speriată cînd o mînă de bărbat îi atinse gîtul.

– Lord Walter! strigă ea privind repede prin odaie.

– Nu te teme, spuse el, încet. Sîntem singuri. Am avut eu grijă. Slugile mele ştiu că, dacă nu mă ascultă, pedepsele sînt foarte aspre.

Judith era roşie în obraji.

– Ţi-e frică de mine? întrebă el, ochii dansîndu-i. Nu trebuie să-ţi fie. Ştii că te iubesc? Te iubesc din clipa în care te-am văzut. Am aşteptat printre cei care urmau să te însoţească la biserică. Să-ţi povestesc cum mi-ai părut? Luă o şuviţă din părul ei şi o răsuci în jurul braţului. Ai păşit în lumină şi a fost ca şi cum prezenţa ta radioasă a întunecat acea zi. Rochia de aur, ochii de aur. Ridică o şuviţă, frecînd-o în palmă cu degetele ceilalte mîini. Cît de mult mi-am dorit să ating părul acesta minunat. Şi atunci am ştiut că mi-ai fost hărăzită mie. Dar te-ai căsătorit cu altul! o acuză el.

Judith era înspăimîntată, nu de el sau de ceea ce i-ar putea face, ci de ceea ce va pierde dacă o va poseda acum. Îşi îngropă faţa în mîini, prefăcîndu-se că plînge.

– Doamna mea! Dulcea mea Judith. Iartă-mă. Ce-am făcut? întrebă Walter uluit.

Judith făcu un efort să-şi vină în fire.

– Eu sînt cea care trebuie să-şi ceară iertare. Bărbaţii mă..

– Bărbaţii ce? Mie poţi să-mi spui. Sînt prietenul tău.

– Eşti, într-adevăr? întrebă ea, ridicînd spre el nişte ochi plini de implorare şi excesiv de inocenţi.

– Da, şopti Walter, devorînd-o din privire.

– N-am mai avut niciodată un prieten. Mai întîi tata, apoi fraţii mei.... Nu-i voi vorbi de rău.

– Nu e nevoie, spuse Walter atingîndu-i obrazul cu vîrful degetelor. I-am cunoscut bine.

– Iar apoi soţul meu! rosti Judith, cu sălbăticie.

Walter clipi des.

– Atunci nu-ţi place? E adevărat?

Se uită la el, ochii scăpărîndu-i de o ură atît de feroce, că Walter fu luat prin surprindere. De parcă i s-ar

fi adresat lui şi nu soţului ei.

– Toţi bărbaţii sînt la fel! spuse ea, supărată. Nu vreau decît un lucru de la femei şi, dacă nu i-l oferă, îl iau cu forţa. Ştii cît de cumplit e violul pentru o femeie?

– Nu, eu... Walter era nedumerit.

– Bărbaţii ştiu prea puţine despre lucrurile fine ale vieţii – muzică şi artă. Aş vrea să cred că pe lumea asta există şi un bărbat care să nu mă pipăie doar ca să aibă pretenţii de la mine.

Walter îi aruncă o privire vicleană.

– Iar dacă ai găsi un astfel de bărbat, cum l-ai răsplăti?

Judith îi zîmbi dulce.

– L-aş iubi din toată inima, spuse ea, simplu.

Walter îi duse mîna la buze şi i-o sărută tandru. Judith îşi plecă capul.

– Atunci voi aştepta să-ţi ţii promisiunea, replică el, încet. Fiindcă sînt dispus că fac foarte multe ca inima ta să-mi aparţină.

– N-am dăruit-o nimănui, şopti Judith.

El îi dădu drumul mîinii şi se ridică în picioare.

– Te las să te odihneşti. Nu uita, sînt prietenul tău şi îţi voi sta alături dacă vei avea nevoie de mine.

Imediat ce ieşi din odaie, Joan se strecură înăuntru.

– Lady Judith. Doar n-a...?

– Nu, nu s-a întîmplat nimic, spuse ea sprijinindu-se cu spatele de capătul patului. L-am convins să renunţe.

– L-ai convins! Trebuie să-mi povesteşti. Mai bine, nu. Eu nu va trebui să ştiu niciodată cum să împiedic un bărbat să facă dragoste cu mine. Indiferent cum ai făcut, e bine. Dar îl mai poţi ţine departe de tine?

– Nu ştiu. Mă crede o prostuţă plină de umilinţă, iar eu nu ştiu cît timp mă voi putea preface. Mă urăsc cînd trebuie să mint aşa! Judith se întoarse spre servitoare. Totul e pregătit pentru noaptea asta?

– Da, deşi nu mi-a fost uşor.

– Vei fi bine răsplătită cînd vom pleca de aici, dacă vom reuşi să plecăm. Acum mai găseşte o femeie şi pregăteşte-mi o baie. Trebuie să mă spăl bine peste tot unde m-a atins omul ăsta.

John Bassett se plimba prin încăpere, paşii lui lăsîndu-se grei pe podea. Vîrful cizmei i se prinse de ceva afundat în rogojini, făcîndu-l să izbească podeaua cu toată furie. Un os de vacă, vechi şi uscat, zbură pînă în celălalt perete.

– Camerista unei femei, blestemă el. Încuiat într-o odaie, fără libertate de mişcare, singura lui companie fiind o femeie care se ferea de el.

Adevărul era că ea nu avea nici o vină că el se afla acolo. Se întoarse şi se uită la ea, ghemuită sub o cuvertură în faţa vasului cu mangal. Ştia că fustele lungi ascundeau o gleznă luxată, pe care nu voise să i-o arate fiicei ei.

Pe neaşteptate furia, îl părăsi. Nu-i va folosi la nimic să se lase ros de furie.

– Nu sînt o companie prea plăcută, spuse el, mutîndu-şi un scăunel în cealaltă parte a vasului cu cărbuni aprinşi şi aşezîndu-se. Helen se uită la el cu ochii plini de teamă. John ştia ce-i făcuse soţul ei şi se ruşină că o făcuse să-i fie frică. Nu sînt furios pe tine, ci pe fiica aia a ta. Cum a putut o femeie atît de liniştită şi sănătoasă la minte să crească o fetişcană atît de încăpăţînată? A vrut să salveze doi prizonieri, dar acum are trei pe cap, şi fără nici un ajutor, decît camerista aia cu sînge fierbinte. Se răsuci şi o văzu pe Helen zîmbind, un zîmbet

plin de mîndrie. Te bucuri de o astfel de fată? întrebă el, uluit.

– Da. Nu se teme de nimic. Şi întotdeauna se gîndeşte mai întîi la ceilalţi.

– Ar fi trebuit învăţată să-i fie frică, spuse John, avînd pe chip o expresie fioroasă. Frica e şi ea bună, uneori.

– Dacă ar fi fost a ta, ce-ai fi învăţat-o?

– Aş fi... începu John. Dar bătaia n-ar fi fost răspunsul potrivit, se gîndi el. Erara sigur că Robert Revendoune îi provocase multă suferinţă. Şe întoarse din nou spre ea şi îi zîmbi. Nu cred că ar fi putut fi învăţată. Dar dacă ar fi fost a mea... Zîmbetul i se lărgi. Dacă ar fi fost a mea, aş fi fost mîndru să am aşa o fiică. Deşi mă îndoiesc că cineva, urît ca mine, ar fi putut avea o fată atît de frumoasă.

– Oh, dar nu eşti deloc urît, spuse Helen, obrajii prinzînd o uşoară nuanţă roz.

John făcu ochii mari, privind-o mai bine. Cînd o văzuse, pentru prima oară, la nuntă, o considerase trasă la faţă şi anostă, dar acum îşi dădea seama că nu era aşa. Nu mai părea atît de agitată ca înainte, iar obrajii scofîlciţi începeau să se împlinească. Avea părul acoperit, cu excepţia cîtorva şuviţe de pe frunte, iar John putu vedea că era tot castaniu-roşcat, dar de o nuanţă mai închisă decît a fiicei ei. Ochii păreau să aibă mici steluţe aurii.

– De ce te uiţi aşa la mine?

Cu francheţea lui obişnuită, John spuse exact ce gîndea:

– Nu eşti bătrînă.

– Anul acesta voi împlini treizeci şi trei de ani, replică ea. Sînt bătrînă.

– Nici vorbă! Îmi amintesc de o femeie de patruzeci de ani care... Se opri şi zîmbi. Poate n-ar fi cuvenit să-i

spun unei doamne. Dar treizeci şi trei de ani nu sînt mulţi. Îi veni o idee. Ştii că acum eşti o femeie bogată? Eşti o văduvă cu moşii întinse. Cît de curînd, bărbaţii vor începe să-ţi bată la poartă.

– Nu, zise ea, îmbujorată. Glumeşti.

– O văduvă nu numai bogată, dar şi frumoasă, o necăji el. Lordul Gavin va trebui să-i cearnă bine ca să-ţi aleagă un soţ potrivit.

– Un soţ? Helen deveni imediat serioasă.

– Ei, haide, îi porunci el. Nu te mai uita aşa. Nu sînt mulţi ca ticălosul cu care te-ai măritat.

Ea clipi, trecînd peste ceea ce ar fi trebuit să ia drept grosolănie; dar, venit din partea lui John, era doar o simplă negaţie.

– Lordul Gavin îţi va găsi un soţ bun.

Ea îl privi, cîntărindu-l parcă.

– John, ai fost vreodată însurat?

El aşteptă cîteva clipe înainte de a-i răspunde:

– Da, o dată, pe vremea cînd eram foarte tînăr. A murit de holeră.

– N-ai copii?

– Nu.

– Ai... iubit-o? întrebă Helen, timidă.

– Nu, răspunse el, cinstit. Era un copil fără multă minte. Unul din marile mele defecte e că nu suport prostia, nici la bărbat, nici la cal, nici la o femeie. Chicoti amintindu-şi de ceva. M-am lăudat cîndva că-mi voi dărui inima femeii care mă va bate la şah. Ştii, am jucat o dată cu regina Elizabeta.

– Şi a cîştigat?

– Nu, spuse el, dispreţuitor. Nu se putea concentra asupra jocului. Am încercat să-l învăţ pe Gavin şi pe fraţii săi, dar sînt mai slabi ca nişte femei. Doar tatăl lor m-ar fi putut bate.

Helen îi privi serioasă.

– Cunosc jocul. Cel puţin cunosc mişcările.

– Tu?

– Da. Am învăţat-o şi pe Judith, dar ea nu m-a putut bate niciodată. Nu se putea concentra suficient.

John şovăi, apoi spuse:

– Dacă tot urmează să stăm aici împreună, mi-ai putea da nişte lecţii. M-aş bucura foarte mult.

John oftă.

S-ar putea să fie o idee bună, îşi zise el. Cel puţin aşa timpul va trece mai uşor.

Capitolul 17

Cînd începu pregătirile pentru a merge la groapa în care se afla Gavin, încăperea lui Judith era la fel de tăcută ca şi restul castelului Demari.

– Dă-i paznicului vinul ăsta, spuse Judith înmînîndu-i lui Joan o ulcică, şi va dormi toată noaptea. Am putea da foc unor butoaie cu păcură şi tot nu s-ar trezi...

– Iar cînd lordul Gavin va da ochii cu tine, cu siguranţă că vor sări scîntei, bombăni Joan.

– Parcă zîceai că e pe jumătate mort. Acum nu mai vorbi şi fă ce-ţi spun. Totul e pregătit?

– Da. Te simţi mai bine? întrebă Joan, îngrijorată.

Judith dădu din cap, înghiţînd din greu, amintindu-şi de valul de greaţă.

– Dacă ţi-a mai rămas ceva în stomac, vei da afară imediat ce vei păşi în groapa aia mizeră.

Judith n-o băgă în seamă.

– Du-te şi dă-i omului vinul. Voi aştepta puţin, apoi voi veni după tine.

Joan se strecură afară din cameră, pe nesimţite, o artă pe care o perfecţionase de-a lungul anilor. Judith aşteptă, neliniştită, mai bine de o oră. Îşi prinse cutia de abdomen, apoi trase peste ea haina din pînză aspră. Dacă cineva ar fi observat servitoarea mergînd încet,

printre cavalerii adormiţi, ar fi văzut o femeie însărcinată, cu mîinile în partea de jos a burţii, sprijinind greutatea dinăuntru. Lui Judith îi fu destul de dificil să coboare treptele, fără balustradă, care duceau spre pivniţă.

– Stăpînă? o chemă Joan, în şoaptă.

– Da. Judith îşi croi drum spre lumînarea din mîna servitoarei. A adormit?

– Da. Nu-l auzi sforăind?

– Nu aud nimic altceva decît bătăile inimii mele. Pune jos lumînarea şi ajută-mă să desfac cutia.

Joan se lăsă în genunchi, iar Judith îşi ridică fustele pînă la talie.

– De ce ai avut nevoie de cutie? întrebă Joan.

– Ca să păstreze mîncarea. Să nu ajungă şobolanii la ea.

Joan fu cuprinsă de un tremur, mîinile reci desfăcînd legăturile din piele.

– Nu sînt numai şobolani, acolo jos. Doamna mea, te rog, mai e timp să te răzgîndeşti.

– Vrei să spui că vei coborî în locul meu? Singurul răspuns primit fu exclamaţia de groază a lui Joan. Atunci, taci. Gîndeşte-te la Gavin, care trebuie să trăiască acolo.

Cînd cele două femei ridicară trapa gropii, duhoarea le făcu să-şi întoarcă capetele.

– Gavin! strigă Judith. Eşti acolo? Nu se auzi nimic. Dă-mi lumînarea, i se adresă servitoarei.

Joan îi înmînă stăpînei sfeşnicul şi se uită în altă parte. Nu voia să mai vadă groapa încă o dată.

Judith lumină pereţii gropii. Se pregătise pentru tot ce putea fi mai rău şi nu fu dezamăgită. Dar Joan se înşelase în privinţa podelei. Nu era cu totul lipsită de părţi uscate, sau măcar relativ uscate. Pămîntul cobora în pantă, aşa că, într-un colţ, era doar noroi şi nu apă

urît mirositoare. În colţul acela văzu o siluetă ghemuită. Doar ochii, care o priveau duşmănos, îi dădeau de ştire că grămada aceea de carne era în viaţă.

– Dă-mi scara, Joan. După ce ajung jos, coboară banca, apoi mîncarea şi vinul. Ai înţeles?

– Nu-mi place locul ăsta.

– Nici mie. Lui Judith nu-i fu uşor să coboare scara spre acel iad, nu îndrăzni să privească în jos. Nu era nevoie să vadă ce era pe podea; putea auzi mişcările vieţuitoarelor care se tîrau pe acolo. Puse lumînarea pe o piatră ieşită, în afară, dar nu se uită la Gavin. Ştia că se chinuia să se ridice.

– Banca, strigă Judith, în sus. Nu fu uşor de coborît, Judith ştiind că manevrarea ei era un chin pentru braţele lui Joan. Fu mai uşor de ridicat şi aşezat la perete, lîngă Gavin. Apoi urmară mîncarea şi ulciorul cu vin. Aşa, spuse Judith, punîndu-se pe marginea băncii, apoi făcu un pas spre soţul ei. Îşi dădu seama de ce Joan îi spusese că era aproape mort. Era foarte slab, pomeţii ascuţiţi făcîndu-l de nerecunoscut. Gavin, spuse ea încet, întinzînd mîna spre el, cu palma în sus.

El îşi mişcă, încet, mîna murdară şi subţire, spre ea, temîndu-se că ar putea să dispară. Cînd îi simţi carnea caldă, se uită mirat la ea.

– Judith. Cuvîntul fu rostit cu un glas aspru, răguşit, pentru că nu mai fusese folosit, iar gîtul îi era uscat.

Îi luă mîna în ale ei, apoi îl trase ca să stea pe bancă. Îi duse la buze ulciorul cu vin. Trecură cîteva clipe pînă ca el să-şi dea seama că i se oferea de băut.

– Încet, spuse Joan văzîndu-l că înghite, însetat, lichidul dulce şi tare. Puse jos ulciorul, apoi scoase o cană cu capac şi începu să-l hrănească cu tocană. Carnea şi legumele fuseseră bine fierte, ca să le poată înghiţi.

Mîncă puţin, apoi se sprijini de perete închizînd ochii, obosit.

– A trecut mult timp de cînd n-am mai mîncat nimic. Un bărbat nu apreciază ce are pînă nu i se ia. Se odihni cîteva clipe, apoi îşi îndreptă umerii şi se uită la soţia lui. De ce eşti aici?

– Ca să-ţi aduc mîncare.

– Nu, nu mă refer la asta. De ce eşti în castelul lui Demari?

– Gavin, ar trebui să mănînci, nu să vorbeşti. Îţi voi povesti totul dacă vei mai mînca puţin. Îi dădu o bucată de pîine înmuiată în zeama tocanei.

El îşi îndreptă din nou atenţia asupra mîncării.

– Oamenii mei sînt sus? întrebă el, cu gura plină. Cred că am cam uitat să merg, dar, după ce voi mînca, mă voi simţi mai bine. N-ar fi trebuit să te lase să cobori.

Judith nu se gîndise că prezenţa ei îl va face pe Gavin să creadă că era liber.

– Nu, spuse ea clipind ca să-şi oprească lacrimile. Nu te pot lua de aici... încă nu.

– Încă nu? Ridică ochii spre ea. Ce vrei să spui?

– Sînt singură, Gavin. Sus nu sînt oamenii tăi. Eşti tot prizonierul lui Walter Demari, la fel ca mama mea, iar acum e şi John Bassett.

El se opri din mîncat, cu mîna deasupra cănii. Brusc, ca şi cum ea nu i-ar fi spus nimic, îi ceru să o ia de la început:

– Povesteşte-mi tot ce s-a întîmplat.

– John mi-a spus că Demari te-a făcut şi pe tine prizonier. Iar John n-a găsit nici o altă cale de a te elibera decît aşediind castelul. Se opri, de parcă ar fi terminat.

– Aşa că ai venit aici şi te-ai gîndit să mă salvezi tu? Se uită la ea fixînd-o cu ochii duşi în fundul capului.

– Gavin, eu...

– Şi mă rog frumos, cam ce-ai vrut să faci. Să scoţi spada, să-i dobori pe toţi şi să porunceşti eliberarea mea? Judith închise gura. Prostia asta îl va costa căpăţîna pe John.

– Aşa a spus şi el, mormăi ea.

– Ce?

– Am spus că John a ştiut că vei fi furios.

– Furios? rosti Gavin. Pămînturile mele mi-au rămas nepăzite, oamenii mei nu mai au pe cineva să-i conducă. Soţia e prizoniera unui nebun, iar tu spui că sînt furios. Nu, scumpa mea soţie, sînt mai mult decît furios.

Judith îşi îndreptă spatele şi înălţă bărbia.

– Nu exista altă cale. Un asediu te-ar fi ucis.

– Un asediu, da, se răsti el cu toată violenţa de care era în stare, dar mai existau şi alte metode de a cuceri locul ăsta.

– Dar John a spus...

– John! E un cavaler, nu un conducător. Tatăl lui l-a urmat pe al meu, aşa cum el mă urmează pe mine. Ar fi trebuit să-l cheme pe Miles sau pe Raine, chiar dacă are piciorul rupt!

– Nu, Gavin. Nu e vina lui. I-am spus că, dacă nu mă însoţeşte, voi veni de una singură.

Flacăra lumînării îi făcea ochii să lucească. Gluga din pînză aspră îi căzuse de pe cap.

– Am uitat cît eşti de frumoasă, spuse el, încet. Hai să nu ne mai certăm. Nu mai putem schimba nimic. Povesteşte-mi ce se petrece în castelul ăsta.

Judith îi spuse cum reuşise să obţină o încăpere mai bună pentru mama ei, dar îl făcuse prizonier şi pe John.

– Dar poate că e mai bine, preciză ea. El nu m-ar fi lăsat să cobor aici.

– Ar fi fost mai bine. Judith, n-ar fi trebuit să pui

piciorul în castelul ăsta.

– Dar a trebuit să-ţi aduc mîncare! protestă ea.

El se uită la ea, apoi oftă. Începu să-i zîmbească.

– Bietul John! Ce chin pe capul lui să aibă de-a face cu tine.

Ea îl privi, surprinsă.

– A spus şi el acelaşi lucru. Să fi greşit atît de mult?

– Da, răspunse Gavin, fără să o menajeze. Ai pus în pericol viaţa ta şi a mai multor oameni şi orice încercare de salvare va fi mult mai dificilă. Judith îşi coborî ochii spre mîinile ei. Haide, uită-te la mine. A trecut mult timp de cînd nu am mai văzut ceva care să fie măcar curat. Îi întinse cana goală.

– Ţi-am adus mai multă mîncare şi o cutie de fier în care să o păstrezi.

– Şi o bancă, spuse el, clătinîndu-şi capul. Judith, îţi dai seama că oamenii lui Demari vor şti cine a trimis lucrurile astea, imediat ce le vor vedea? Trebuie să le iei cu tine.

– Nu! Ai nevoie de ele.

El o fixă cu privirea. Nu făcuse altceva decît să se plîngă de ea.

– Judith, şopti el, îţi mulţumesc. Îşi ridică mîna dorind parcă să-i atingă obrazul, apoi se opri.

– Eşti supărat pe mine, rosti ea, nemulţumită, gîndindu-se că acesta era motivul pentru care nu voia să o atingă.

– Nu vreau să te mînjesc. Nu sînt numai murdar. Simt cum mi se tîrăsc tot felul de creaturi pe piele, chiar şi acum cînd stai atît de aproape de mine.

Ea îi luă mîna şi i-o duse la obrazul ei.

– Joan mi-a spus că eşti pe jumătate mort, dar că ţi-ai sfidat paznicul. Dacă mai poţi încă urî, înseamnă că nu eşti atît de aproape de moarte. Se aplecă spre el, iar

Gavin îi atinse gura cu a lui. Judith trebui să se mulţumească cu atît; Gavin nu voia să o contamineze cu alte atingeri.

– Ascultă-mă, Judith. Trebuie să mi te supui. Nu voi tolera nici un act de răzvrătire din partea ta. Nu sînt John Bassett pe care să-l învîrţi pe degete, după bunul tău plac. Iar dacă nu-mi vei da ascultare, foarte mulţi vor avea de suferit. Ai înţeles?

– Da, zise ea. Voia să i se spună ce să facă.

– Înainte de a fi prins, Odo a reuşit să scape, plecînd să-l caute pe Stephen în Scoţia.

– Pe fratele tău?

– Da; nu-l cunoşti. I se va povesti tot ce a făcut acest Demari. Stephen va sosi cît de curînd. E un luptător cu experienţă, iar zidurile astea vechi nu vor rezista prea mult în faţa lui. Dar îi vor trebui cîteva zile ca să vină din Scoţia, chiar dacă mesagerul meu l-a găsit foarte repede.

– Eu ce trebuie să fac?

– Tu ar fi trebuit să stai acasă şi să brodezi, replică el, scîrbit. Atunci am fi avut timp. Acum trebuie să cîştigi tu timpul ăsta. Nu accepta nimic din ce-ţi cere Demari. Vorbeşte-i despre lucruri muiereşti, dar nu discuta despre anularea căsătoriei sau despre averea ta.

– Mă crede o biată prostuţă.

– Scapă, Doamne, toţi bărbaţii de aşa prostuţe! Acum trebuie să pleci.

Judith se ridică.

– Mîine îţi voi aduce din nou mîncare.

– Nu! Trimite-o pe Joan. Nimeni nu va observa femeiuşca aia strecurîndu-se dintr-un pat în altul.

– Dar voi veni deghizată.

– Judith, cine altcineva mai are părul ca al tău? Dacă ţi se vede chiar şi o şuviţă, vei fi recunoscută imediat.

lar dacă vei fi descoperită, nu va mai exista nici un motiv să fim lăsaţi în viaţă. Demari trebuie să creadă că eşti întru totul de acord cu planurile lui. Acum pleacă şi ascultă-mă măcar o dată. Ea se ridică şi dădu din cap, întorcîndu-se spre scară. Judith, şopti el. Vrei să mă mai săruţi o dată?

Ea zîmbi fericită şi, înainte să o poată opri, îşi puse braţele în jurul taliei lui, strîngîndu-l cît mai aproape de ea. Îi simţi schimbarea din trup, greutatea pierdută.

– Mi-a fost foarte frică, Gavin, îi mărturisi ea.

El îi ridică bărbia cu mîna.

– Eşti mai curajoasă ca zece bărbaţi. O sărută cu nostalgie. Acum pleacă şi să nu te mai văd pe aici.

Judith mai că alergă pe treptele scării şi ieşi din acea groapă înecată.

Capitolul 18

Odată castelul cufundat în tăcere, Arthur permise, în sfîrşit, furiei să explodeze. Ştia că ar fi trebuit să-şi păstreze cumpătul, dar văzuse prea multe într-o singură zi.

– Eşti un prost! rosti el, pe un ton batjocoritor. Nu vezi cum femeia te joacă pe degete?

– Întreci măsura, îl preveni Walter.

– Cineva trebuie să o facă! Eşti atît de amorezat de ea, că ţi-ar putea vîrî un cuţit printre coaste, iar tu ai murmura: „Mulţumesc".

Walter privi brusc în cana sa cu bere.

– E o femeie dulce şi minunată, murmură el.

– Dulce! Ha! E dulce ca sucul acru de fructe. E aici de trei zile, şi cît de departe ai ajuns cu negocierile privind anularea căsătorie? Ce-ţi spune cînd o întrebi? Nu-i dădu timp lui Walter să-i răspundă şi continuă: Femeia pur şi simplu nu aude ce nu-i convine să audă. Uneori se uită doar la tine şi îţi zîmbeşte dacă îi pui vreo întrebare. Ai zice că e şi surdă şi proastă. Nu insişti niciodată, o răsplăteşti doar cu un zîmbet la fel de galeş.

– E o femeie frumoasă, replică Walter, luîndu-i apărarea.

– Da, e încîntătoare, recunoscu Arthur, zîmbind în sinea lui. Judith Montgomery îi înfierbîntase şi lui sîngele, deşi nu în modul pios în care îi luase minţile lui Walter.

Dar ce-a reuşit frumuseţea ei? Nu eşti cu nimic mai aproape de ţelul tău ca atunci cînd a sosit.

Walter trînti cupa pe masă.

– E o femeie, fir-ar să fie, nu un bărbat cu care să poţi discuta logic! Trebuie curtată şi cucerită. Femeile trebuie iubite. Şi mai e tatăl ei şi scîrba aia de soţ. Au băgat frica în ea.

– Frică! pufni Arthur, dispreţuitor. În viaţa mea n-am văzut o femeie mai puţin lipsită de frică. O femeie fricoasă ar fi rămas acasă în pat, înconjurată de zidurile castelului. Asta vine şi intră călare pe poartă...

– Şi nu cere nimic! spuse Walter, triumfător. N-a cerut nimic altceva decît o încăpere mai bună pentru mama ei, ceea ce e de la sine înţeles. Îşi petrece zilele cu mine, fiind o companie foarte plăcută. Judith nici măcar n-a întrebat de soţul ei. Asta dovedeşte din plin că nu-i pasă de el.

– Eu n-aş fi atît de sigur, spuse Arthur, dus pe gînduri. Nu mi se pare normal să nu se intereseze de el.

– Îl urăşte, ascultă ce-ţi spun! Nu înţeleg de ce nu-l ucizi şi să terminăm odată. Dacă preotul mi-ar promite-o, m-aş însura cu ea stînd pe cadavrul lui Gavin Montgomery.

– Atunci l-ai avea pe rege pe capul tău! E o femeie bogată. Tatăl ei a avut dreptul să o dea unui bărbat, dar acum e mort. Cu excepţia regelui, nimeni altcineva nu mai are acest drept. În clipa în care soţul ei moare, devine pupila regelui, iar pămînturile ei vor aparţine Coroanei. Crezi că Henric va da o văduvă bogată unui bărbat care i-a torturat şi i-a ucis soţul? Iar dacă o vei lua, fără permisiunea lui, va fi şi mai furios. Ţi-am spus-o de nenumărate ori: singura cale e ca ea să stea în faţa regelui şi să ceară, de faţă cu toată Curtea, anularea căsătoriei, ca să se poată mărita cu tine. Henric o iu-

beşte mult pe regină, iar astfel de sentimentalisme îl impresionează profund.

– Atunci procedez aşa cum trebuie, spuse Walter. O fac să mă iubească. I-o citesc în ochi atunci cînd se uită la mine.

– Ţi-o spun din nou, eşti un prost. Vezi doar ceea ce vrei. Nu sînt chiar atît de convins că nu pune ceva la cale. Poate chiar un plan de evadare.

– Să evadeze? Dar nu e prizonieră. E liberă să plece oricînd vrea.

Arthur îl învrednici cu o căutătură plină de repulsie. Nu era numai prost, dar şi orb. Dacă nu va fi cu mare băgare de seamă, toate planurile sale, atît de bine puse la punct, se vor nărui din cauza unei mici zeiţe cu ochii de aur.

– Zici că-şi urăşte soţul?

– Da. Sînt sigur.

– Ai şi alte dovezi în afara bîrfelor servitorilor?

– Niciodată nu vorbeşte de el.

– Poate dragostea pe care i-o poartă o doare prea mult ca să fie în stare să vorbească de el, replică Arthur, rînjind batjocoritor. N-ar fi rău să-i punem ura la încercare. Walter şovăi. Deci nu eşti chiar atît de sigur de ea?

– Ba da! Ce vrei să faci?

– Îi vom scoate soţul din groapă, îl vom pune în faţa ei şi vom vedea care îi va fi reacţia. Va plînge disperată, văzîndu-l cum arată acum? Sau se va bucura să-l vadă chinuindu-se?

– Se va bucura, rosti Walter, pe un ton ferm.

– Să sperăm că ai dreptarte. Dar nu cred să fie aşa.

Încăperea pe care Judith reuşise să o obţină, pentru mama ei, era mai spaţioasă, mai aerisită şi mai curată. Un paravan din lemn tare fusese bătut în cuie, în pereţii de la catul al patrulea, creînd astfel această odaie. Era despărţită de restul castelului, protejată de o uşă din stejar, groasă de zece centimentri.

Încăperea nu avea prea multe piese de mobilier. Într-un colţ se afla un pat mare, acoperit cu o cuvertură grea. În celălalt capăt al ei se afla un pat de paie. Lîngă cărbunii arzînd în vasul de alamă stăteau doi oameni, capetele lor aproape atingîndu-se deasupra unei mese cu piese de şah.

– Iar ai cîştigat, spuse John Bassett, uluit.

Helen îi zîmbi.

– Pari mulţumit.

– Da, sînt. Cel puţin zilele astea n-au fost plictisitoare. În scurtul răgaz de timp, petrecut împreună, văzuse multe schimbări la ea. Se îngrăşase puţin, obrajii nu-i mai erau atît de supţi. Şi începuse să se relaxeze în compania lui. Ochii nu-i mai fugeau speriaţi, dintr-o parte în alta. De fapt, abia dacă se dezlipeau de pe chipul şi trupul lui John.

– Crezi că fiica mea e bine? întrebă Helen aranjînd piesele de şah, pentru un nou joc.

– Nu pot decît să sper că da. Dacă ar fi păţit ceva, am fi aflat deja. Demari nu va pierde vremea, asigurîndu-se că vom avea aceeaşi soartă.

Helen dădu din cap. După ce trăise atîţia ani în minciuni, începea să-i placă modul direct, chiar dacă dur, în care John spunea adevărul. N-o mai văzuse pe Judith din acea primă seară, iar dacă nu l-ar fi avut pe John alături, s-ar fi îmbolnăvit de griji.

– Încă un joc?

– Nu. Am nevoie de un pic de odihnă pentru vi-

itoarele atacuri.

– E tîrziu. Poate... Dar se opri; nu-i venea să se culce şi să plece de lîngă el.

– Vrei să mai stai puţin cu mine? întrebă el, ridicîndu-se şi scormonind focul din vas.

– Da, spuse ea, zîmbind. Era o parte a zilei care îi plăcea cel mai mult, aceea cînd era dusă dintr-o parte în alta, în braţele puternice ale lui John. Era sigură că nu mai avea nimic la gleznă, dar cum el n-o întreba, ea nu pomenea nimic.

John se uită în jos la capul ei sprijinit de umărul lui.

– Cu fiecare zi care trece, arăţi tot mai mult ca fiica ta, spuse el ducînd-o pe un scaun, mai aproape de foc. E uşor de văzut de la cine şi-a moştenit frumuseţea.

Helen nu spuse nimic, se mulţumi să zîmbească, cu capul pe umărul lui, încîntată de forţa lui. Abia ce o puse în scaun că uşa fu trîntită de perete.

– Mamă! strigă Judith alergînd spre braţele larg deschise ale lui Helen

– Mi-am făcut griji din pricina ta, spuse Helen, neliniştită. Unde te ţin? Nu ţi-au făcut nici un rău?

– Ce veşti ne aduci? o întrerupse vocea adîncă a lui John.

Judith se desprinse din braţele mamei ei.

– Nu, sînt bine. N-am putut veni pentru că n-am avut timp. Walter Demari e mereu alături de mine. Dacă îi spun că vreau să vin la tine, găseşte un alt loc în care ar trebui să merg. Se aşează pe un scaun adus de John. Iar în ce priveşte noutăţile, l-am văzut pe Gavin. John şi Helen rămaseră tăcuţi. Îl ţin într-o gaură de sub pivniţă. E un loc infect, şi nu va mai rezista mult acolo. M-am dus la el...

– Ai coborît în pivniţă? întrebă Helen, uluită. Dar porţi un copil în pîntece! Îi pui viaţa în pericol!

– Linişte, porunci John. Las-o să ne povestească despre lordul Gavin.

Judith se uită la mama ei care, de obicei, pleca capul umilă, auzind tonul aspru al unui bărbat, dar de data asta se supuse doar, fără să arate nici un pic de teamă.

– A fost foarte furios pe mine că am venit aici şi mi-a spus că a aranjat deja eliberarea noastră. A trimis un om în căutarea fratelui său, Stephen.

– Lordul Stephen? întrebă John, apoi zîmbi. Oh, da. Dacă rezistăm pînă la sosirea lui sîntem salvaţi. E un luptător foarte bun.

– Aşa mi-a spus şi Gavin. Trebuie să-l ţin pe Demari cît mai departe de mine, ca să-i dau timp lui, Stephen să-şi aducă oamenii.

– Şi ce-a mai spus lordul Gavin?

– Foarte puţin. N-a făcut decît să înşire toate greşelile mele, spuse Judith, scîrbită.

– Şi reuşeşti să-l ţii departe pe acest Demari? întrebă Helen.

Judith oftă.

– Nu e uşor; dacă îmi atinge încheietura mîinii, degetele îi alunecă pînă la coate. O mînă pe talie urcă pînă pe coaste. Nu-l respect deloc pe bărbatul ăsta. Dacă am putea discuta aşa cum trebuie, i-aş ceda jumătate din pămînturile *Revendoune* numai să ne elibereze. Dar el îmi oferă coroniţe de margarete şi poeme de iubire. Mă scoate din sărite de-mi vine să urlu.

– Şi Arthur? întrebă John. Pe el nu-l văd împletind coroniţe de margarete.

– Oh, nu. E mereu cu ochii pe mine. Am impresia că pune ceva la cale, dar nu-mi dau seama ce anume.

– Va fi tot ce poate fi mai rău, de asta sînt sigur, spuse John. Aş vrea să te pot ajuta!

– Nu, acum n-am nevoie de ajutor. Nu-mi rămîne altceva de făcut decît să aştept sosirea lordului Stephen şi să negociez sau să mă lupt, orice ar fi. Voi vorbi atunci cu el.

– Să vorbeşti? Lordul Stephen nu are darul de a discuta cu femeile despre planurile lui de luptă.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Trebuie să plec. Joan mă aşteaptă. Nu vreau ca Demari să ştie că am fost aici.

– Judith, spuse Helen, apucînd braţul fiicei ei, ai grijă de tine.

– Cît de bine pot. Sînt obosită, nimic mai mult. O sărută pe obraji şi adăugă: Trebuie să plec.

Rămaşi singuri, John se întoarse spre Helen.

– Ei, nu plînge, spuse el, sever. Nu va servi la nimic.

– Ştiu, fu Helen de acord. Doar că e atît de singură. Aşa a fost întotdeauna.

– Şi tu, tu n-ai fost singură întotdeauna?

– Nu are importanţă. Eu sînt o femeie bătrînă.

El o apucă brutal de braţe şi o trase spre el.

– Nu eşti bătrînă, rosti el, furios, apoi îşi apăsă gura peste a ei.

Helen nu mai fusese sărutată de nici un bărbat, în afară de soţul ei, iar acesta o făcuse doar la începuturile căsătoriei lor. Fu luată prin surprindere de fiorul care îi străbătu şira spinării. Îi răspunse la sărut, braţele înconjurîndu-i gîtul, lipindu-se şi mai mult de el.

John o sărută pe obraz, pe gît, inima zvîcnindu-i în urechi.

– E tîrziu, şopti el, apoi o ridică ca pe un fulg şi o purtă în braţe pînă la pat. În fiecare seară o ajuta să-şi desfacă nasturii rochiei simple, fiindcă nu avea nici o cameristă în serviciul ei. Era întotdeauna plin de respect, întorcînd privirile în altă parte cînd ea se urca în

pat. Acum o puse pe picioare lîngă pat şi dădu să plece.

– John, îl strigă ea, nu mă ajuţi să-mi desfac nasturii?

El întoarse capul spre ea, ochii strălucindu-i de pasiune.

– Nu şi în seara asta. Dacă te ajut să te dezbraci, nu vei mai rămîne singură în patul ăla.

Helen se uită la el cu ochii mari, sîngele pulsîndu-i puternic prin corp. Experienţele ei de iubire fizică fuseseră nişte clipe pline de violenţă. Dar privindu-l acum pe John ştiu că el va fi altfel. Oare cum ar fi să zaci, fericită, în braţele unui bărbat? Abia dacă îşi auzi vocea atunci cînd rosti:

– Voi avea nevoie de ajutor.

John reveni, oprindu-se în faţa ei.

– Eşti sigură? Eşti o doamnă de neam ales. Eu nu sînt decît vasalul ginerelui tău.

– John Bassettt, ai ajuns să însemni foarte mult pentru mine, iar acum vreau să însemni totul.

El îi atinse boneta de pe frunte, dînd-o la o parte.

– Bine, spuse el zîmbind. Ia să vedem ce-i cu nasturii ăia.

În ciuda cuvintelor ei pline de curaj, Helen se temea de John. Începuse să-l iubească în aceste ultime zile şi voia să-i dăruiască ceva. Nu avea nimic, cu excepţia trupului. Se va dărui, aşa cum ar face-o o martiră. Ştia că bărbaţii găseau o mare plăcere în unirea din pat, dar pentru ea nu fusese decît un act rapid, dureros. Habar nu avea că se putea şi altfel.

Fu surprinsă de faptul că John o dezbrăcă pe îndelete. Crezuse că un bărbat i-ar fi dat fustele peste cap şi treaba s-ar fi terminat cît mai repede. John părea să simtă o mare bucurie în a o atinge. Degetele lui, pe coapsele ei, trimiseseră mici fiori pe pielea încă delicată.

Îi ridică rochia peste cap, apoi juponul. Făcu un pas înapoi, privind-o cum stătea numai în cămăşuţa subţire şi în pantalonaşi. Îi surîse cu căldură, de parcă trupul ei i-ar fi făcut plăcere. Îşi puse mîinile pe talia ei, apoi îi ridică cămăşuţa. Palmele îi dezmierdară imediat sînii, iar Helen scoase o exclamaţie de încîntare la atingerea lui. Îşi uni buzele cu ale ei. Helen rămase cu ochii deschişi, uimită de toate aceste senzaţii noi. Blîndeţea lui îi trimitea prin trup valuri de plăcere. O dureau sînii zdrobiţi de pînza tare a pieptarului lui. Închise ochii şi se aplecă spre el, braţele strîngîndu-l şi mai tare. Niciodată în viaţa ei nu mai trăise o emoţie atît de intensă.

John se desprinse de ea şi începu să-şi scoată hainele. Inima lui Helen bătea nebuneşte.

– Lasă-mă pe mine, se auzi spunînd, apoi se dădu înapoi, speriată de propria îndrăzneală. John îi zîmbi, avînd pe chip tot ceea ce simţea şi ea: pasiune.

Nu mai dezbrăcase niciodată un bărbat, cu excepţia unui oaspete pe care îl ajutase să se îmbăieze. Trupul lui John era voinic şi musculos, iar ea îi atingea pielea imediat ce un veşmînt cădea la picioarele lor. Sînii ei îi atinseră braţul, simţind mici scîntei prin tot corpul.

Odată dezbrăcat, John o ridică pe Helen şi o puse, cu mare grijă, în pat. Avu o clipă de regret că plăcerea se va termina şi va începe durerea. John îi luă talpa piciorului şi şi-o puse în poală. În timp ce Helen îl urmărea, cu respiraţia tăiată, el îi desfăcu jartiera şi trase jos ciorapii de bumbac, sărutînd fiecare bucăţică de carne a piciorului ei. Ajungînd la degetele de la picioare, Helen nu se mai putu controla. Trupul ei era ciudat de slăbit, îşi simţea inima zvîcnindu-i în gît. Întinse braţele spre el, chemîndu-l, dar el refuză.

Îi luă celălalt picior. Helen ştiu că nu va mai putea suporta. Corpul ei tînjea după al lui. John rîse guturai,

dîndu-i mîinile la o parte. Se scurse o veşnicie pînă îi scoase şi celălalt ciorap.

Helen zăcea pe perne, fără vlagă. John se întinse peste ea, o sărută, iar mîinile ei îi cuprinseră umerii. Mîna lui alunecă în jos, pe trupul ei, îndepărtîndu-i pantalonaşii. Ea se lipi de el, simţind că e pregătit pentru ea. Dar John nu-şi încheiase dulcea tortură. Îşi plecă capul spre sînii ei, gura şi dinţii jucînd farse excitante peste vîrfurile roz şi tari. Helen gemu, mişcîndu-şi capul pe pernă, dintr-o parte în alta.

Ce bine era să-l simtă deasupra ei! Era atît de puternic şi greu. Cînd o pătrunse, îi scăpă un ţipăt. Cu experienţa ei în domeniul plăcerii ar fi putut foarte bine să se considere virgină. Soţul ei îi folosise trupul, John făcea dragoste cu ea.

Patima ei fu la fel de înflăcărată ca a lui John, şi ajunseră pe culme, explodînd împreună. O trase spre el, cuprinzînd-o cu piciorul şi braţul, parcă temîndu-se că ar încerca să scape. Helen se ghemui lîngă el. Dacă ar fi fost posibil, i-ar fi plăcut să i se strecoare sub piele. Corpul începu să i se relaxeze, copleşit de deliciul unei nopţi de dragoste. Adormi simţind, în ureche şi pe gît, respiraţia regulată a lui John.

Judith era aşezată la masa de pe platformă, între Walter şi Arthur. Ciugulea din mîncare, incapabilă să înghită bucatele prost gătite. Dar n-ar fi contat nici dacă ar fi fost cea mai bună mîncare din lume. Era îmbrăcată într-o tunică din mătase, de culoarea untului, şi o fustă de catifea albastră. Mînecile largi ale părţii de sus erau căptuşite cu satin albastru, fiind brodate cu mici semi-

lune aurii. Talia ei era prinsă într-o centură din aur, cataramа avînd drept ornament un safir mare.

Mîinile lui Walter o atingeau în permanenţă. I le simţea la încheietura mîinii, pe braţ, pe gît. Nu părea să-şi dea seama că se aflau într-un loc public. Dar Judith era foarte conştientă de cei douăzeci şi cinci de cavaleri care se holbau la ea, fără ruşine. Le vedea privirile pline de subînţelesuri. Înfingîndu-şi furculiţa într-o bucată de carne, îşi dori să fi fost inima lui Walter. Îi era tot mai greu să-şi înghită mîndria.

– Judith, şopti Walter la urechea ei, cu o voce răguşită. Aş fi în stare să te mănînc de vie. Îşi apăsă buzele pe gîtul ei, iar ea îşi simţi trupul străbătut de fiorii repulsiei. De ce mai aşteptăm? Nu simţi iubirea mea pentru tine? Nu-mi cunoşti dorinţa?

Judith rămase nemişcată, făcînd un mare efort să nu se tragă de lîngă el. Îşi frecă nasul de gîtul ei, îi sărută umerii, iar ea nu-i putu arăta ce simţea.

– Lord Walter, reuşi ea să rostească, după ce înghiţi în sec de cîteva ori, nu-ţi mai aminteşti de propriile cuvinte? Ai spus că trebuie să aşteptăm.

– Nu mai pot, gîfîi el. Nu te mai pot aştepta.

– Dar trebuie! replică Judith, cu mai multă furie decît intenţionase, şi îşi smuci violent mîna din a lui. Ascultă-mă. Ce se va întîmpla dacă cedez pasiunii mele pentru tine şi mă culc cu tine? Nu crezi că ar putea avea drept rezultat conceperea unui copil? Ce va spune regele dacă voi apărea în faţa lui cu burta mare? Crezi că nu-şi vor imagina că e al soţului meu? Căsătoria nu va fi anulată dacă voi avea în pîntece copilul lui. Şi ştii că divorţul trebuie să fie aprobat de Papă. Am auzit că ar putea dura mai mulţi ani.

– Judith, spuse Walter, apoi se opri. Cuvintele ei erau pline de sens. Şi făceau apel la vanitatea lui. Cît de

bine şi-i imagina pe Robert Revendoune spunîndu-i că-şi oferise fiica clanului Montgomery numai pentru a-i face băieţi. Ştia că el, Walter, îi va putea dărui băieţi. Avea dreptate. Dacă ar fi fost împreună, ar fi conceput un băiat de la prima unire. Luă o gură de vin, mintea fiindu-i copleşită de senzaţii de mîndrie şi frustrare.

– Lord Walter, cînd vom merge la rege? întrebă Judith, direct. Poate voi reuşi să scap în timpul călătoriei, se gîndi.

Se aflau la masa mare din hol, dar Walter dădea prea puţină atenţie celor din jur. Arthur vorbi:

– Lady Judith, eşti nerăbdătoare să declari, în faţa regelui, că doreşti anularea căsătoriei? Judith nu-i răspunse. Ei haide, lady Judith, te afli printre prieteni. Poţi vorbi fără teamă. Pasiunea ta pentru lordul Walter e atît de copleşitoare că abia aştepţi să o faci cunoscută lumii întregi?

– Nu-mi place tonul vocii tale, interveni Walter. Nu are nimic de dovedit. E oaspete, nu prizonieră. N-a fost silită să vină aici.

Arthur zîmbi, îngustîndu-şi ochii.

– Da, a venit din proprie voinţă, spuse el cu voce tare. Apoi, întinzînd mîna prin faţa lui Judith, ca să ia o bucată de carne de pe masă, îşi coborî vocea. Dar de ce a venit? N-am aflat încă răspunsul.

Cina i se păru interminabilă, Judith stînd ca pe ghimpi. Cînd Walter îi întoarse spatele, ca să-i vorbească unuia din servitori, Judith profită de ocazie şi se ridică de la masă. Urcă scările în grabă, inima bătîndu-i nebuneşte. Cît timp va mai reuşi să-i reziste lui Walter Demari? Cu fiecare minut, atacurile sale erau tot mai îndrăzneţe. Se opri din alergat, sprijinindu-se de peretele rece, încercînd să-şi revină. De ce credea ea mereu să se va descurca în orice situaţie?

– Aici erai! Judith privi în sus şi-l văzu pe Arthur stînd lîngă ea. Erau singuri, într-un cotlon retras al zidurilor groase. Cauţi o cale de scăpare? întrebă el, batjocoritor. Nu există nici una. Sîntem singuri. Braţul lui puternic se întinse spre ea, îi cuprinse talia şi o trase spre el. Unde ţi-e limba aceea atît de iute? Vei încerca să mă convingi să nu te ating? Mîna i se plimbă peste braţ, mîngîind-o. Eşti atît de frumoasă că ai putea face orice bărbat să-şi piardă minţile. Aproape că înţeleg şovăiala lui Walter de a se culca cu tine. Se uită din nou la faţa ei. Nu văd teamă în ochii ăştia aurii, dar aş vrea să-i văd scăpărînd de pasiune. Crezi că-mi va sta în putinţă?

Buzele lui tari se năpustiră peste ale ei, dar Judith nu simţi nimic. Rămase cu totul nemişcată. Arthur se dădu înapoi.

– Eşti o căţea de gheaţă, mîrîi el, apoi o apăsă şi mai aproape de el. Judith icni, rămînînd fără aer. El profită de gura ei deschisă, punînd din nou stăpînire pe ea, împingîndu-şi adînc limba înăuntru, pînă Judith se înecă. Îmbrăţişarea lui îi provoca durere, gura lui o scîrbea.

Arthur se dezlipi de ea, dar nu-i dădu drumul. Ochii lui îi arătau furia, apoi deveniră batjocoritori.

– Nu, nu eşti rece. Nici o femeie cu părul şi ochii tăi n-ar putea fi de gheaţă. Dar cine să o topească? Walter, sărutîndu-ţi mîna, sau poate soţul tău?

– Nu, spuse Judith, apoi zîmbi.

– Chiar dacă Walter crede cu totul altceva, eu ştiu că nu eşti o actriţă prea grozavă. Chipul lui se schimonosi. Walter e un prost, dar eu nu sînt. Crede că ai venit aici fiindcă îl iubeşti, dar eu nu sînt de aceeaşi părere. Dacă aş fi femeie, aş spera să-mi folosesc frumuseţea ca să-i eliberez pe cei dragi. Vrei oare să te oferi în schimbul eliberării mamei şi soţului tău?

– Dă-mi drumul! îi ceru Judith, răsucindu-şi braţul.

El o apucă şi mai strîns.

– N-ai cum să scapi de mine. Nici măcar nu încerca.

– Şi Walter? îl provocă ea.

El izbucni în rîs.

– Cunoşti regulile, dar fii atentă că te joci cu focul şi s-ar putea să te arzi. Crezi că mă tem de o tîrîtură ca Demari? Îl duc de nas oricînd. Cine crezi că a pus la cale tot acest plan cu anularea căsătoriei? Judith încetă să se mai lupte. Aha! Deci am reuşit să-ţi captez atenţia. Ascultă-mă bine. Walter te va avea primul, dar mai tîrziu vei fi a mea. După ce se va sătura de tine şi îşi va lua alte femei, vei fi a mea.

– Mai curînd m-aş culca în pat cu o viperă, şuieră ea, cînd mîna lui îi înşfăcă braţul.

– Doar ca să-ţi salvezi mama? spuse el cu o voce ameninţătoare. Ai făcut deja destule pentru ea. Ce altceva ai mai vrea?

– Nu vei afla niciodată!

El o trase din nou spre el.

– Oare? Te crezi puternică fiindcă îl joci pe degete pe acel tîmpit de Demari, dar îţi voi arăta eu cine e mai tare în castelul ăsta.

– Ce... ce vrei să spui?

El îi surîse.

– Vei afla cît de curînd.

Judith se strădui să alunge senzaţia de groază, provocată de cuvintele lui.

– Ce pui la cale? Vrei să-mi torturezi mama?

– Nu, nu sînt atît de lipsit de fineţe. Doar un pic de distracţie. Îmi va face bine să te văd agitîndu-te. După ce te vei sătura, vino, într-o noapte, în patul meu şi vom sta de vorbă.

– Niciodată!

– Nu te grăbi. Brusc, Arthur îi dădu drumul. Acum

trebuie să plec. Ai la ce să te gîndeşti.

Rămasă singură, Judith stătu nemişcată, respirînd adînc ca să se calmeze. Se întoarse ca să pornească spre încăperea ei, dar fu surprinsă să vadă un bărbat aşteptînd, tăcut, în umbră. El se sprijini, leneş, de peretele opus al salonului. De umerii laţi îi atîrna o lăută şi se folosea de un cuţit ca să-şi taie unghiile. Judith nu-şi dădu seama ce anume o făcuse să se uite la el. Doar că s-ar putea să fi auzit o parte din ameninţările lui Arthur. Cu toate astea, ochii îi erau atraşi de el, deşi bărbatul nu-şi ridicase capul ca să se uite la ea. În timp ce-l fixa cu privirea, acesta ridică capul. Ochii lui albaştri o sfredeliră cu o ură atît de mare, că Judith uită să mai respire. Îşi duse mîna la gură şi îşi muşcă dosul palmei.

Se răsuci şi porni în fugă, de-a curmezişul salonului, spre odaia ei, unde se trînti în pat. Lacrimile veniră încet, luptîndu-se cu voinţa ei şi învîngînd în cele din urmă.

– Doamna mea, şopti Joan mîngîind-o pe Judith pe păr. Ajunseseră foarte apropiate în aceste ultime zile, diferenţa dintre poziţiile lor sociale devenind tot mai nesemnificativă. Ţi-a făcut vreun rău?

– Nu, mi-am făcut-o singură. Gavin a spus c-ar fi trebuit să rămîn acasă, la cusăturile mele. Mă tem că a avut dreptate.

– Cusături, repetă servitoarea, surîzînd. Ai fi încurcat firele mai rău decît lucrurile de aici.

Judith se uită la ea, îngrozită, apoi spuse printre lacrimi:

– Eşti bună cu mine. Am avut un moment de slăbiciune şi mi s-a făcut milă de mine. Noaptea trecută i-ai dus mîncare lui Gavin?

– Da.

– Şi cum arăta?

Joan se încruntă.

– Mai slăbit.

– Cum să-l ajut? se întrebă Judith. Gavin mi-a spus că trebuie să-l aştept pe fratele său, Stephen, dar pînă cînd? Trebuie să-l scot pe Gavin din gaura aia!

– Da, doamna mea, trebuie.

– Dar cum?

Joan îi replică, serioasă:

– Numai Dumnezeu cunoaşte răspunsul.

În seara aceea, Arthur răspunse întrebării lui Judith. Se aflau la cină, o cină constînd din supă şi tocană. Walter era tăcut, n-o atingea pe Judith, aşa cum făcea de obicei, se mulţumea să o studieze din colţul ochiului, de parcă i-ar fi cîntărit în minte comportamentul.

– Îţi place mîncarea, lady Judith? întrebă Arthur. Ea se mulţumi să încline doar capul. Să sperăm că distracţia pregătită pentru tine va fi şi ea pe placul tău.

Judith dădu să-l întrebe la ce se referea, dar n-o făcu. Nu-i va da această satisfacţie. Arthur se aplecă înainte, uitîndu-se la Walter.

– Nu crezi că e momentul potrivit?

Walter vru să protesteze, apoi se răzgîndi. Era clar că era vorba despre ceva ce el şi Arthur discutaseră mai devreme. Walter le făcu cu mîna celor doi soldaţi care aşteptau în pragul uşii, iar aceştia plecară.

Judith nu mai putu înghite nici măcar mîncarea din gură şi trebui să bea nişte vin ca să o facă să-i alunece pe gît. Ştia că Arthur plănuise ceva odios şi voia să fie pregătită. Privi, preocupată, prin salon. Văzu din nou bărbatul zărit pe coridor, în acea după-amiază. Era înalt şi zvelt, cu păr de un blond-închis cu cîteva şuviţe mai deschise la culoare. Avea o falcă puternică, iar bărbia, despicată. Însă ochii erau cei care o atrăgeau. Erau de un albastru-intens, scăpărînd de focul urii, o ură care îi era adresată ei. Omul o fascina.

Tăcerea bruscă, anormală, din salon, şi zgomotul de lanţuri, tîrîte pe jos, o făcură să întoarcă ochii. În lumina strălucitoare, Judith nu-şi dădu seama, de la bun început, că forma pe care o tîrau cei doi soldaţi ar fi o fiinţă omenească. Era mai degrabă o grămadă, urît mirositoare, de zdrenţe, decît un bărbat. Şi aceste cîteva secunde de confuzie o salvară. Îi văzu pe Arthur şi Walter urmărind-o cu mare atenţie. Ea îi privi uimită şi, imediat ce întoarse capul, înţelese că cel tîrît în salon nu era altul decît Gavin. Nu se mai uită la el, ochii rămînîndu-i aţintiţi asupra lui Walter. Aşa va avea timp să se gîndească. De ce i-l arătau aşa? Nu ştiau că ar fi vrut să alerge la el şi să-l ajute?

Răspunsul veni imediat, înţelegînd că tocmai asta îşi dorea Arthur. Dorea să-i demonstreze lui Walter că ea nu-şi ura soţul.

– Nu-l cunoşti? întrebă Walter.

Judith ridică privirea, surprinsă parcă, spre bărbatul murdar, adus în salon. Apoi începu să zîmbească foarte încet.

– Aşa mi-am dorit mereu să-l văd.

Walter scoase un strigăt de triumf.

– Aduceţi-l aici! Doamna mea îl vede aşa cum spera că va fi, declară el de faţă cu toţi cei prezenţi. S-o lăsăm să se bucure de această clipă, o merită.

Cei doi soldaţi îl traseră pe Gavin pînă lîngă masă. Inima lui Judith bătea gata să-i sară din piept. Nu putea risca nici o greşeală. Dacă arăta cît suferea pentru soţul ei, durerea ei ar fi cauzat multe morţi. Se ridică şi apucă, cu o mînă tremurătoare, cupa de vin, aruncîndu-i-o în faţă.

Lichidul păru să-l trezească pe Gavin, făcîndu-l să se uite la ea. Chipul lui slab, cu trăsături colţuroase, îi arăta surpriza. Apoi uimirea. Întoarse alene capul spre

Walter şi Arthur, aflaţi lîngă soţia lui.

Demari îşi puse posesiv braţul peste umerii lui Judith.

– Uită-te la cine o ţine acum, se lăudă el.

Înainte ca cineva să fi putut reacţiona, Gavin se aruncă, peste masă, asupra lui. Soldaţii, care îl trăseseră de lanţuri, fură împinşi înainte, împiedicîndu-se, căzînd peste farfuriile cu mîncare. Walter nu reuşi să se mişte destul de repede, iar mîinile murdare ale lui Gavin se strînseră în jurul bărbatului mai mic, îmbrăcat ţipător, aflat de cealaltă parte a mesei.

– Luaţi-l! gemu Walter, fără vlagă, folosindu-se de unghii ca să zgîrîie mîinile lui Gavin, fixate peste gîtul lui.

Judith fu la fel de uluită, ca restul celor prezenţi. Gavin ar fi trebuit să fie mai mult mort decît viu, dar mai avea încă suficientă forţă ca să dezechilibreze doi oameni şi să-l ucidă pe cel care îl capturase.

Gărzile îşi reveniră şi smuciră de lanţurile de la încheieturile lui Gavin. Fu nevoie de trei zdrahoni ca să-l elibereze pe Walter. Capătul unui lanţ fu trîntit peste coapsele lui Gavin. Acesta gemu şi se prăbuşi într-un genunchi, dar se ridică imediat.

– Te voi ucide, spuse el, privirea lui sfredelindu-l pe Walter.

– Duceţi-l de aici! porunci Walter, frecîndu-şi gîtul aproape frînt. Tremura, continuînd să se uite la Gavin.

După ce Gavin fu tîrît din salon, Walter se lăsă să cadă pe scaun. Judith ştiu că, în acele momente, era deosebit de vulnerabil.

– A fost plăcut, spuse ea zîmbind, apoi i se adresă lui Walter care încă mai tremura din toate încheieturile: Nu, bineînţeles că nu ce ţi-a făcut, nu la asta m-am referit. Dar e bine că m-a văzut cu cineva... la care ţin. Walter ridică ochii spre ea, spinarea îndreptîndu-i-se puţin. Însă ar trebui să fiu supărată pe tine. Îşi coborî

privirea, sfioasă şi seducătoare.

– De ce? Ce am făcut?

– N-ar fi trebuit să aduci aşa o murdărie în prezenţa unei doamne. Arăta atît de înfometat, încît mă întreb dacă n-a dorit, de fapt, doar mîncarea de pe masă... Cum să vadă ce am acum, dacă nu se gîndeşte la altceva decît la bucate şi la chestiile care i se tîrăsc pe corp?

Walter cumpăni cîteva clipe.

– Ai dreptate. Se întoarse spre nişte oameni de lîngă uşă şi ie porunci: Spuneţi-le paznicilor să-l cureţe şi să-l hrănească. Era în al noulea cer de fericire. Arthur îi spusese că Judith va plînge văzîndu-şi soţul în starea în care era, dar ea zîmbise!

Numai Joan ştia cît o costase zîmbetul acela pe stăpîna ei.

Judith îi întoarse spatele lui Walter, dorind să plece din încăpere şi mai ales de lîngă el. Traversă holul, ţinîndu-şi capul sus.

– Femeia acea merită tot ce poate fi mai rău! spuse cineva din apropiere.

– Aşa e. Nici o soţie nu are dreptul să se poarte aşa cu soţul ei.

Toţi o dispreţuiau. Şi începea să se urască şi ea. Judith urcă, încet, scările spre odaia ei, dorind să fie singură. În vîrful scărilor, un braţ îi cuprinse talia şi fu izbită de pieptul unui bărbat ce părea tare ca fierul. Simţi cuţitul de la gît, tăişul ascuţit fiind cît pe ce să ciupească din pielea delicată. Mîinile ei zburară la braţul bărbatului, dar fără nici un rezultat.

Capitolul 19

– Un singur cuvînt şi-ţi retez capul acela de viperă, spuse vocea groasă, pe care nu o mai auzise pînă acum. Unde e John Bassett? Judith abia dacă mai putea vorbi, dar nu era un bărbat căruia să nu i te supui. Răspunde-mi! adăugă el, strîngînd braţul şi apăsînd mai tare cuţitul de gîtul ei.

– Cu mama mea, şopti Judith.

– Mamă! rosti el, scuipîndu-i cuvîntul în ureche. Fie ca femeia aceea să blesteme ziua în care a adus pe lume o scorpie ca tine!

Judith nu-l putea vedea şi abia mai putea respira din cauza braţului care îi strîngea coastele şi plămînii.

– Cine eşti? gemu ea.

– Da, e bine să mă întrebi. Sînt duşmanul tău şi aş fi încîntat să pun capăt existenţei tale mîrşave, dacă n-aş avea nevoie de tine. Unde e odaia lui John Bassett?

– Nu... nu pot respira.

Bărbatul şovăi, apoi slăbi strînsoarea, îndepărtînd puţin cuţitul de la gîtul ei.

– Răspunde-mi!

– Odaia în care e închis cu mama mea e păzită de doi oameni.

– La care cat? Haide, vorbeşte, porunci el, încordîndu-şi din nou braţul. Să nu crezi că va veni cineva să te salveze.

Şi, dintr-o dată, totul fu prea mult pentru Judith, iar ia începu să rîdă. La început încet, apoi tot mai isteric, cu fiecare cuvînt rostit:

– Să mă salveze? Şi cine, mă rog frumos, ar veni să mă salveze? Mama e prizonieră. Singurul meu om de încredere a fost capturat şi el. Soţul e închis în canalul de scurgere. Un bărbat, pe care îl detest, are dreptul să mă pipăie de faţă cu soţul meu şi un altul să-mi şoptească ameninţări în urechi. Iar acum sînt atacată de un străin, în întunericul de pe coridor! Mîinile ei împinseră cuţitul mai aproape de gîtul ei. Indiferent cine ai fi, te rog, termină ceea ce-ai început. Pune capăt vieţii mele, te implor. La ce mi-ar folosi? Să privesc cum familia îmi e măcelărită sub ochi? Nu vreau să trăiesc ca să văd acest sfîrşit tragic.

Braţul bărbatului se relaxă. Apoi dezlipi mîinile care trăgeau de cuţit. Îl puse în teacă şi o apucă de umeri. Judith nu fu surprinsă să recunoască cîntăreţul din salon.

– Vreau să aud mai multe, spuse el, pe un ton mai puţin aspru.

– De ce? întrebă ea ridicînd privirea spre ochii săi lipsiţi de orice expresie. Eşti un spion trimis de Walter sau Arthur? Am spus deja prea multe.

– Da, o aprobă el brutal. Dacă aş fi un spion, aş avea ce să-i povestesc stăpînului meu.

– Spune-i! Să terminăm odată!

– Nu sînt spion. Sînt Stephen, fratele lui Gavin.

Judith rămase năucită, fixîndu-l cu ochii mari. Ştia că era adevărat. De aceea se simţise atrasă de el. Exista ceva în el, chiar dacă nu în înfăţişare, care îi amintea de Gavin. Nu-şi dădu seama că lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Mi-a spus Gavin că vei veni. Mi-a spus că am încurcat totul, dar că tu vei îndrepta lucrurile.

Stephen clipi de cîteva ori.

– Cînd ţi-a spus el aşa ceva?

– În a doua noapte după ce am venit aici. Am coborît la el, în groapă.

– În...? Auzise povestindu-se despre felul în care era ţinut Gavin – atît reuşise să afle – dar nu avusese cum să ajungă la fratele său. Vino şi aşează-te aici, spuse el, conducînd-o pe Judith spre pervazul unei ferestre. Avem multe de discutat. Povesteşte-mi totul, de la început.

Stephen ascultă, în tăcere, cum Walter îl ucisese pe tatăl ei, pretinzîndu-i pămînturile, cum Gavin plecase să-l întîlnească în luptă.

– Iar Gavin şi mama ta au fost capturaţi?

– Da.

– Atunci de ce eşti aici? Demari n-a cerut nici o recompensă? Ar trebui să o fi adunat.

– N-am aşteptat să o ceară. Am venit cu John Bassett şi am fost întîmpinaţi cu uşile deschise.

– Mda, îmi imaginez, spuse Stephen, sarcastic. Acum Walter Demari vă are pe toţi, pe tine, pe Gavin, pe mama ta şi pe omul de încredere al lui Gavin.

– N-am ştiut ce altceva să fac.

– Ne-ai fi putut chema pe unul dintre noi, spuse Stephen, furios. Raine, cu piciorul lui rupt, ar fi reuşit mai multe decît tine, o femeie. John Bassett ar fi trebuit să o ştie.

Judith îşi puse mîna pe braţul lui Stehen.

– Nu-l învinovăţi. L-am ameninţat că vin singură, dacă nu mă însoţeşte.

Stephen privi, în jos, la mîna ei mică, apoi din nou la ochii ei.

– Şi cum rămîne cu ce-am văzut în salon? Oamenii castelului zic că-l urăşti pe Gavin şi ai face orice ca să scapi de el. Poate e adevărat că vrei să pui capăt căsătoriei tale.

Judith îşi retrase mîna, repede. Începea să-i amintească prea mult de Gavin. Îi sări ţandăra.

– Ce simt eu pentru Gavin rămîne între mine şi el, nu-i treaba nimănui.

Stehen o fulgeră cu privirea. O apucă de încheietura mîinii, strîngînd-o pînă o făcu să-şi încleşteze dinţii.

– Deci, e adevărat. Îl iubeşti pe acest Walter Demari?

– Nu-l iubesc!

Strînsoarea lui nu slăbi, dimpotrivă.

– Nu mă minţi!

Violenţa bărbaţilor o înfuriase întotdeauna pe Judith.

– Eşti exact ca şi Gavin! se răsti ea. Nu vezi decît ceea ce vrei să vezi. Nu, nu sînt la fel de lipsită de onoare ca fratele tău. El e cel care se tîrăşte în patru labe, la picioarele unei femei fără scrupule. Dar eu nu mă voi coborî pînă acolo.

Stephen fu nedumerit şi dădu drumul încheieturii.

– Despre ce femeie fără scrupule vorbeşti? Ce e cu lipsa asta de onoare?

Judith îşi smuci mîna şi îşi frecă locul unde degetele lui îşi lăsaseră amprenta.

– Am venit aici să-mi salvez soţul, fiindcă i-am fost dată în faţa lui Dumnezeu, iar acum îi port copilul în pîntece. E de datoria mea să încerc să-l ajut, dar nu o fac din dragoste pentru el. Nu! spuse ea, cu înflăcărare. El îşi păstrează iubirea pentru o blondă! Se opri şi se uită la încheietura mîinii.

Rîsul lui Stephen o făcu să ridice capul.

– Alice, spuse el. Deci asta e? Nu un război serios pentru pămînturi, ci o neînţelegere dintre doi soţi, o treabă muierească.

– O treabă muierea...

– Mai încet! Vom fi auziţi.

– E mai mult decît o problemă muierească, te asigur! şuieră ea.

Stephen reveni la problema care îl interesa mai mult.

– Cu Alice te poţi lămuri mai tîrziu, dar eu trebuie să

fiu sigur că nu te vei duce la rege să ceri anularea căsătoriei. Nu ne putem permite să pierdem pământurile *Revendoune.*

Deci asta îl interesa pe el, fie că ea ţinea sau nu la Walter Demari. Nu conta că Gavin o trăda cu o altă femeie, dar, Doamne fereşte, să fi simţit ceva pentru alt bărbat.

– Nu pot cere anularea căsătoriei dacă îi port copilul în pîntece.

– Cine altcineva mai ştie de copil? Bănuiesc că nu şi Demari.

– Doar mama, John Bassett... şi servitoarea mea.

– Gavin nu?

– Nu. Nu am avut cînd să-i spun.

– Bine. Va avea destule pe cap. Cine cunoaşte cel mai bine castelul ăsta?

– Vătaful. E aici de doispreze ani.

– Ai răspunsul gata pregătit, spuse Stephen, bănuitor.

– Chiar dacă tu şi fratele tău credeţi cu totul altceva, am un creier cu care gîndesc şi ochi cu care să văd.

Stephen o studie în lumina slabă a înserării.

– Ai dat dovadă de curaj venind aici, deşi n-ai făcut bine.

– Să o iau drept compliment?

– Cum vrei.

Judith miji ochii.

– Mama ta trebuie să fi fost bucuroasă că ceilalţi fii nu seamănă cu primii doi.

Stephen se holbă la ea, apoi începu să zîmbească.

– Probabil că-i scoţi sufletul fratelui meu. Acum nu te mai certa cu mine şi lasă-mă să găsesc o cale de scăpare din toată această încurcătură, provocată de tine.

– Eu...! începu ea, dar se opri. Avea dreptate, fireşte.

El îi ignoră izbucnirea.

– Ai reuşit ca fratele meu să fie curăţat şi hrănit, deşi metodele tale mi-au întors stomacul pe dos.

– Ar fi trebuit să alerg şi să-l iau în braţe? întrebă ea, sarcastic.

– Nu, ai făcut bine. Nu cred că are destulă forţă să călătorească şi ar fi o povară pentru noi. Dar e puternic. În două zile, bine îngrijit, îşi va reveni suficient ca să putem scăpa. Trebuie să părăsesc castelul şi să chem ajutoare.

– Oamenii mei sînt afară.

– Da, ştiu. Dar ai mei nu sînt aici. Cînd am aflat că fratele meu are nevoie de mine, am venit singur. Oamenii mei mă urmează, dar va mai trece două zile pînă vor ajunge aici. Trebuie să plec şi să-i conduc aici.

Ea îi atinse braţul din nou.

– Iar voi fi singură.

El îi zîmbi şi îi puse un deget pe bărbie.

– Da. Dar te vei descurca. Ai grijă ca soţul tău să fie îngrijit şi să-şi recapete forţele. Cînd mă întorc, vă scot pe toţi de aici. Ea dădu din cap, apoi privi în jos, la mîinile ei. El îi ridică bărbia şi se uită în ochii ei. Nu fi supărată pe mine. Am crezut că vrei moartea lui Gavin. Acum văd că nu e aşa.

Ea schiţă un zîmbet.

– Nu sînt supărată. Doar că m-am săturat de locul ăsta, de omul ăla care mă tot pipăie, de celălalt...

El îşi duse degetul la buzele ei.

– Mai ţine-l puţin departe de tine. Crezi că vei reuşi?

– Voi încerca. Începusem să-mi pierd orice speranţă.

Stephen se aplecă şi o sărută pe frunte.

– Gavin e norocos, şopti el, apoi se ridică şi plecă.

Capitolul 20

– L-ai văzut? întrebă Judith ridicîndu-se din pat. Era în dimineaţa după ce discutase cu Stephen iar acum o întreba pe Joan dacă descoperise ceva despre Gavin.

– Da, răspunse Joan. Şi e din nou chipeş. M-am temut că murdăria din locul ăla să nu-i fi schimbat înfăţişarea.

– Te gîndeşti prea mult la înfăţişarea bărbaţilor.

– Şi prea puţin la cît le poate pielea! i-o întoarse Joan.

– Dar Gavin e bine? Locul acela infect n-a lăsat urme asupra lui?

– Sînt sigură că mîncarea, pe care i-ai trimis-o, l-a ţinut în viaţă.

Judith se opri. Dar mintea lui? se întrebă. Oare ce gîndise despre faptul că-i aruncase vinul în faţă?

– Adu-mi rochia de servitoare. A fost spălată?

– Nu te poţi duce la el, afirmă Joan, cu toată convingerea. Dacă vei fi prinsă...

– Adu-mi rochia şi nu-mi mai da porunci.

Gavin se afla într-o odaie scobită în fundaţia tunelului. Era un loc jalnic; lumina nu pătrundea deloc. Sin-

gura intrare era o uşă de stejar, cu balamale din fier.

Joan părea să-i cunoască bine pe cei doi bărbaţi, aflaţi de o parte şi de alta a uşii. În castelul lui Demari nu se făcea mare caz de disciplină, iar Joan profita din plin. Îi făcu cu ochiul unuia dintre paznici.

– Deschide! strigă Joan. Aducem mîncare şi leacuri trimise de lordul Walter.

O bătrînă murdară deschise uşa, cu mare prudenţă.

– De unde ştiu eu că veniţi din partea lordului Walter?

– Fiindcă aşa zic eu, replică Joan şi trecu pe lîngă ea. Judith îşi ţinu capul plecat, gluga din pînză aspră acoperindu-i bine părul.

– Îl puteţi vedea, spuse femeia, furioasă. Doarme şi nici n-a făcut altceva de cînd e aici. E în grija mea şi ştiu ce fac.

– Cum să nu! spuse Joan, dispreţuitoare. Uite cît de murdar e patul.

– E mai curat decît a fost el cînd a intrat aici.

Judith îi dădu servitoarei un mic ghiont, ca să înceteze ciorovăiala cu bătrîna.

– Lasă-ne şi ne ocupăm noi de el, spuse Joan.

Bătrîna, cu părul cenuşiu şi unsuros, cu gura plină de dinţi stricaţi, părea proastă, dar nu era. Văzuse cum femeia mai mică îi dăduse un cot celeilalte, cea plină de draci potolindu-se imediat.

– Ei, ce mai aştepţi? se răsti Joan, indignată.

Bătrîna voia să vadă chipul ascuns de glugă.

– Mă duc să aduc nişte leacuri, spuse ea. Mai sînt şi alţi bolnavi care au nevoie de mine, chiar dacă ăsta nu are. Luînd borcanul în mînă, trecu pe lîngă femeia a cărei prezenţă o nedumerea. Ajunsă aproape de lumînare, îl scăpă borcanul jos. Femeia tresări, se uită în sus, lăsînd-o pe bătrînă să-i vadă ochii. Flacăra lumînării dansa în minunatele orbite aurii. Bătrîna se strădui, din

răsputeri, să nu zîmbească cu gura pînă la urechi. Mai văzuse ochi ca aceştia doar la o singură persoană.

– Eşti la fel de nepricepută pe cît eşti de proastă, şuieră Joan. Cară-te de aici, înainte să dau foc zdrenţelor pe care le porţi.

Bătrîna îi aruncă lui Joan o privire încărcată de răutate, apoi ieşi, zgomotos, din încăpere.

– Joan! spuse Judith, imediat ce fură singure. Am să dau eu foc hainelor de pe tine, dacă te mai prind că vorbeşti aşa cu cineva.

Joan rămase cu gura căscată.

– Crezi că-i pasă cuiva de ea?

– E una dintre făpturile lui Dumnezeu, la fel ca tine şi ca mine. Judith ar fi continuat, dar ştia că nu are nici un sens. Joan era o snoabă incurabilă. Umilea pe oricine considera a fi mai prejos de ea. Judith se duse la soţul ei, preferînd să se ocupe de el, decît să-i dea servitoarei lecţii de morală.

– Gavin, spuse ea, încetişor, aşezîndu-se pe marginea patului. Lumînarea pîlpîi pe deasupra umbrelor, făcute de pometi, şi a bărbiei puternice. Îi atinse obrazul. Era bine că-l vedea din nou curat.

El deschise ochii, cenuşiul lor părînd şi mai intens în lumina flăcării.

– Judith, şopti el.

– Da, eu sînt, spuse ea zîmbind şi împinse pe spate gluga de pe cap, dezvelindu-şi părul. Arăţi mai bine acum că eşti spălat.

Expresia de pe chipul lui era rece şi dură.

– Nu ţie trebuie să-ţi mulţumesc. Sau poate crezi că vinul, aruncat în faţă, mi-a şi curăţat-o.

– Gavin, mă acuzi pe nedrept. Dacă te-aş fi întîmpinat altfel, Walter ţi-ar fi curmat zilele.

– Şi nu ţi-ar fi convenit mai mult?

Ea se retrase de lîngă el.

– N-am de gînd să mă cert cu tine. Vom discuta mai tîrziu, cînd vom fi liberi. L-am văzut pe Stephen.

– Aici? spuse Gavin şi, dînd să se ridice, pătura îi alunecă de pe pieptul gol.

Trecuse mult timp de cînd Judith nu mai fusese ţinută la acel piept. Pielea lui bronzată îi captă atenţia în întregime.

– Judith! se răsti Gavin. Stephen e aici?

– A fost aici. Îşi îndreptă ochii spre ai lui şi adăugă: S-a întors să-şi aducă oamenii.

– Şi ai mei? Ce fac oamenii mei? Taie frunza la cîini, în faţa zidurilor?

– Nu ştiu. N-am întrebat.

– Nu, fireşte, spuse el, înfuriat. Cînd se întoarce?

– Să sperăm că mîine.

– Mai puţin de o zi. De ce eşti aici? Nu ai de aşteptat decît o zi. Dacă vei fi găsită aici, vei provoca multe necazuri.

Judith strînse fălcile.

– Ştii să faci şi altceva, în afară să mă critici? Am venit în iadul ăsta fiindcă erai prizonier. Am riscat enorm ca să mă asigur că ai de mîncare. Iar tu mă cerţi cu fiecare ocazie. Spune-mi, stăpîne, ce anume ţi-ar face plăcere?

El o privi cu ochii mari.

– Te poţi mişca liberă, nu-i aşa? Se pare că poţi merge oriunde, fără să fii păzită. De unde să ştiu că Demari nu aşteaptă în faţa uşii? Gavin îi apucă încheietura mîinii. Mă minţi?

Ea şi-o eliberă imediat.

– Sînt uluită de josnicia ta. Ce motiv ai să mă numeşti mincinoasă? Tu eşti cel care m-a minţit, încă de la început. Crezi ce vrei. N-ar fi trebuit să te ajut. Poate atunci aş fi găsit şi eu un pic de linişte. Sau poate ar fi trebuit să mă duc cu Walter Demari, cînd s-a oferit să

mă ia de soţie. Ar fi fost, cu siguranţă, o viaţă mai bună decît cea cu tine.

– E aşa cum am crezut, spuse Gavin, cu răutate.

– Da! E aşa cum ai crezut! replică Judith, pe acelaşi ton. Furia în faţa insinuărilor şi acuzaţiilor lui o făcea la fel de oarbă ca şi pe el.

– Doamna mea! îi întrerupse Joan. Trebuie să mergem. Am petrecut deja prea mult timp aici.

– Da, o aprobă Judith. Trebuie să plec.

– Cine o va conduce pe soţia mea înapoi în camera ei?

Judith se mulţumi doar să se uite la el, prea furioasă ca să mai vorbească.

– Lady Judith, spuse Joan cu o voce insistentă. Judith îi întoarse spatele soţului ei. Cînd ajunseră lîngă uşă, Joan îi şopti stăpînei ei: Nu are nici un sens să discuţi cu un bărbat cînd e ros de gelozie.

– Gelozie! spuse Judith. Trebuie să-ţi pese de cineva ca să fii gelos. Şi e clar că lui nu-i pasă de mine. Îşi îndreptă umerii, aranjîndu-şi gluga peste păr.

Joan dădu să-i răspundă, deschizînd uşa şi pregătindu-se să iasă din celulă. Se opri brusc, încremenind. Judith, aflată în spatele ei, ridică capul ca să vadă ce provocase spaima cameristei ei.

Îi văzu pe Arthur, cu mîinile pe şolduri, cu picioarele depărtate, avînd pe chip o expresie hidoasă. Judith îşi plecă repede capul şi se întoarse, sperînd că nu o observase.

Arthur veni spre ea cu braţul întins.

– Lady Judith, aş vrea să-ţi vorbesc.

Judith ştiu că drumul pînă în odaia lui Arthur va fi cel mai lung din viaţa ei. Genunchii îi tremurau de frică şi, pe deasupra, mai simţea şi greaţa de dimineaţă urcîndu-i în gît. Caracterul ei impetuos a distrus probabil planurile lui Stephen şi... şi... Nu voia să se gîndească la

ce se va întîmpla, dacă Stephen nu ar fi ajuns la timp.

– Eşti o proastă, remarcă Arthur, cînd fură singuri în încăpere.

– Mi s-a mai spus, replică Judith şi inima i se cufundă adînc, în piept.

– Te duci la el ziua în amiaza mare! N-ai putut aştepta nici măcar să se facă noapte. Judith îşi păstră capul plecat, concentrîndu-se asupra mîinilor. Ia spune, ce-ai pus la cale? Am fost un tîmpit să-mi imaginez că va merge. Sînt mai prost decît omul pe care îl slujesc. Spune, cum aveai de gînd să ieşi basma curată din păjenjenişul ăsta de minciuni?

Judith ridică bărbia.

– Nu-ţi voi spune nimic.

Arthur miji ochii.

– El va avea de suferit. Şi ai uitat de mama ta? Am avut dreptate să nu mă încred în tine. O ştiam foarte bine, dar am fost, la rîndul meu, orbit de frumuseţea ta. Iar acum mă aflu implicat în toată treaba asta, la fel de mult ca tine. Ştii pe cine va învinovăţi lordul Walter cînd planurile lui nu se vor realiza? Cînd îşi va da seama că nu va obţine mîna frumuseţii Revendoune? Nu pe tine, doamna mea, ci pe mine. E un copil căruia i s-a dat puterea de a hotărî.

– Şi vrei să-mi fie milă de tine? Tu eşti cel care mi-a distrus viaţa, iar acum eu şi familia mea trăim la un pas de moarte.

– Atunci înseamnă că ne înţelegem unul pe celălalt. Nu ne pasă de ceilalţi. Eu ţi-am vrut pămînturile, Walter, persoana ta. Se opri şi o privi pe furiş. Deşi pot spune că persoana ta m-a intrigat mult, în ultimul timp.

– Şi cum vei ieşi din încurcătura în care te-ai băgat? întrebă Judith, schimbînd subiectul şi inversînd rolurile.

– E bine că întrebi. Nu-mi mai rămîne decît o singură soluţie. Trebuie să rezolv anularea căsătoriei. Nu vei

mai apărea înaintea regelui, dar vei semna un document cerînd anularea căsătoriei. Va fi scris în aşa fel încît cererea să nu-ţi poată fi refuzată.

Judith se ridică din scaun, cuprinsă de un nou val de greaţă. Alergă spre colţul încăperii şi îşi goli stomacul în oala de ceramică. După ce-şi reveni, se întoarse înapoi lîngă Arthur.

– Iartă-mă. Peştele de aseară trebuie să fi fost stricat.

Arthur îi turnă o cupă de vin. Ea o luă cu mîini tremurătoare.

– Îi porţi copilul, afirmă el, sec.

– Nu! Nu-i adevărat! minţi Judith.

Chipul lui Arthur se înăspri.

– Să chem moaşa să se uite la tine? Judith îşi coborî privirea spre cupa cu vin şi clătină din cap. Nu poţi cere anularea căsătoriei, continuă el. Nu m-am gîndit că un copil ar putea fi conceput atît de repede după nuntă. Se pare că ne afundăm tot mai adînc în grămada de noroi.

– Îi vei spune lui Walter?

Arthur pufni, dispreţuitor.

– Imbecilul ăla te crede pură şi feciorelnică. Turuie întruna despre iubire şi viaţa alături de tine. Nu ştie că eşti de două ori mai deşteaptă ca el.

– Vorbeşti prea mult, spuse Judith, simţind din nou răzvrătirea stomacului. Ce vrei?

Arthur o privi cu admiraţie.

– Eşti o femeie inteligentă, nu numai frumoasă. Mi-ar plăcea să-mi aparţii. Zîmbi, apoi deveni serios. Walter va afla de copil şi de minciunile tale. Nu e decît o problemă de timp. Eşti dispusă să-mi oferi o pătrime din averea *Revendoune* dacă te scot afară de aici?

Judith se gîndi repede. Averea însemna prea puţin pentru ea. Să fie Arthur o şansă mai sigură decît Stephen? Dacă îl refuza pe Arthur, acesta îi va putea po-

vesti lui Walter, iar vieţile lor vor atîrna de un fir de păr – după ce Walter se va sătura de Judith.

– Da, îţi dau cuvîntul meu. Sîntem cinci. Dacă ne ajuţi să evadăm, o pătrime din averea *Revendoune* va fi a ta.

– Nu-ţi pot garanta că toţi...

– Toţi cinci sau nimic.

– Bine, spuse el. Ştiu că mă pot baza pe cuvîntul tău. Am nevoie de timp ca să aranjez nişte lucruri. Iar tu trebuie să mergi la cină. Lordul Walter va fi foarte furios dacă nu vei sta lîngă el, zîmbind prosteşte.

Ieşind din odaie, Judith refuză să-i ia braţul. Arthur ştia că îl antipatiza şi mai mult, fiindcă îşi trăda stăpînul, iar asta îl făcu să rîdă. Ideea loialităţii faţă de altcineva, în afara propriei persoane, îl amuza enorm.

După ce uşa odăii lui Arthur se închise în urma lor, încăperea păru să fie goală. Cîteva clipe, rămase învăluită în tăcere. Apoi se auzi un mic zgomot venind de sub pat. Bătrîna se tîrî cu mare atenţie, afară din ascunzătoarea ei. Rînji, privind din nou moneda strînsă în palmă.

– Argint, şopti ea. Dar ce-i va da stăpînul, dacă va repeta ce auzise? Aur! Nu înţelesese chiar tot, dar îl auzise pe Arthur numindu-l *imbecil* pe lordul Walter, şi ştia că acesta voia să-şi trădeze stăpînul pentru o parte din averea acelei femei Montgomery. Şi mai era ceva despre un copil. Iar asta părea ceva foarte important.

Judith stătea dusă pe gînduri, lîngă fereastra salonului, îmbrăcată într-o tunică de un gri-deschis şi o fustă roşu-carmin. Mînecile erau tivite pe margine cu blană de veveriţă. Soarele apunea, cufundînd holul în întuneric.

Începea să mai piardă din teama simţită în acea dimineaţă, cînd vorbise cu Arthur. Privi soarele cu recunoştinţă. Încă o zi, apoi Stephen se va întoarce şi totul va fi în ordine.

De la prînz nu mai dăduse ochii cu Walter. O invitase să călărească cu el, apoi uitase parcă să o mai ia. Judith presupuse că fusese reţinut de problemele castelului.

Se lăsă cuprinsă de îngrijorare cînd soarele apusese, iar mesele fură pregătite pentru cină. Nici Arthur şi nici Walter nu-şi făcură apariţia. O trimise pe Joan să afle ce putea, dar servitoarea nu se întoarse cu prea multe noutăţi.

– Odaia lordului Walter e bine păzită. Bărbaţii de acolo nu vor să răspundă la nici o întrebare, deşi am încercat toate mijloacele de convingere.

Ceva nu era în regulă. Judith o ştiu cînd se întoarse în odaia ei, însoţită de Joan, şi auzi cum uşa e ferecată pe dinafară. În noaptea aceea, nu prea reuşiră să doarmă.

În dimineaţa următoare, Judith se îmbrăcă într-o rochie simplă, din lînă cafenie. Nu şi-o împodobi cu nici o bijuterie. Aştepta în tăcere. Zăvorul fu tras, iar un bărbat, îmbrăcat în zale de luptă, păşi plin de îndrăzneală în odaie.

– Urmează-mă, spuse el.

Joan încercă să-şi însoţească stăpîna, dar fu împinsă înapoi, iar uşa fu din nou zăvorîtă. Paznicul o conduse pe Judith spre camera lui Walter.

Primul lucru pe care îl văzu Judith, după deschiderea uşii, fu ceea ce mai rămăsese din Arthur, răstignit de perete. Îşi întoarse faţa, simţind greaţa urcîndu-i în gît.

– Nu-i o privelişte prea frumoasă, nu-i aşa, doamna mea?

Judith ridică privirea şi-l văzu pe Walter stînd comod pe pernele unui jilţ înalt. Ochii roşii şi întreaga lui atitudine arătau că era foarte beat. Vorbea articulînd cu greu cuvintele:

– Însă am aflat că nu eşti o doamnă. Se ridică, rămase nemişcat, o clipă, de parcă ar fi încercat să se concentreze, apoi porni spre o masă şi îşi turnă nişte vin. Doamnele sînt sincere şi bune – dar tu, frumoaso, eşti o tîrfă. Veni către ea, iar Judith încremeni. Nu avea unde să fugă. O apucă de păr, trăgîndu-i capul pe spate. Acum ştiu totul. Întoarse capul lui Judith aşa încît să o silească să privească trupul însîngerat. Uită-te bine la el. Mi-a spus foarte multe înainte de a muri. Ştiu că mă consideri un prost, dar nu sînt atît de prost, încît să nu pot ţine în frîu o femeie. O trase înapoi spre el. Ai făcut toate astea pentru soţul tău, nu-i aşa? Ai venit aici să-l cauţi. Spune-mi, la cîte ai fost dispusă numai ca să-l salvezi?

– Aş fi făcut orice, rosti ea, calmă.

El o fixă cu privirea, apoi îi zîmbi şi o împinse la o parte.

– Îl iubeşti atît de mult?

– Nu e vorba de iubire. E soţul meu.

– Dar eu ţi-am oferit mai multă iubire decît ţi-ar fi putut oferi el, spuse Walter, cu ochii în lacrimi. Toată Anglia ştie că lordul Gavin Montgomery tînjeşte după Alice Chatworth.

Judith nu avu ce să-i răspundă. Buzele subţiri ale lui Walter se răsfrînseră, zîmbetul devenindu-i un rînjet.

– Nu voi mai încerca să-ţi bag minţile în cap. M-am săturat. Se duse la uşă, o deschise şi porunci unui bărbat: la chestia aia de acolo şi arunc-o la porci. După ce-ai terminat, adu-l pe lordul Gavin şi răstigneşte-l în acelaşi loc.

– Nu! urlă Judith şi alergă la Walter punîndu-şi am-

bele mîini pe braţul lui. Te implor, nu-l mai chinui. Voi face tot ce vrei.

El trînti uşa.

– Da, vei face tot ce vreau, şi încă de faţă cu acel soţ pentru care eşti gata să preacurveşti.

– Nu! şopti Judith.

Walter surîse sardonic văzîndu-i chipul alb. Se întoarse şi deschise din nou uşa, urmărind cum paznicii tîrăsc trupul lui Arthur.

– Vino aici! îi porunci el cînd rămaseră singuri. Vino şi sărută-mă, aşa cum îţi săruţi soţul.

Ea îşi clătină capul, incapabilă să se mişte.

– Ne vei ucide oricum. De ce m-aş supune? Poate vei termina cu noi mai repede, dacă refuz să-ţi dau ascultare.

– Eşti într-adevăr şireată, spuse Walter. Dar eu voi face altfel. De fiecare dată cînd vei spune nu, voi tăia o bucată din carnea lui Gavin. Ea se uită la el, îngrozită. Mda, văd că înţelegi.

Judith nu mai reuşea să gîndească limpede. Stephen, îl imploră ea în gînd, nu întîrzia. Ar fi mai bine poate să prelungească tortura lui Gavin, pînă Stephen şi oamenii săi vor lansa atacul asupra castelului. Uşa se deschise din nou. În încăpere intrară patru zdrahoni, avîndu-l între ei pe Gavin, cu lanţuri la mîini şi picioare. De data asta Walter nu mai era dispus să-şi asume nici un fel de riscuri.

Gavin se uită de la Walter, la soţia lui.

– E a mea, spuse el, pe un ton ameninţător, făcînd un pas înainte. Unul dintre paznici îl izbi în cap cu patul spadei, iar Gavin se prăbuşi la podea, pierzîndu-şi cunoştinţa.

– Legaţi-l! porunci Walter.

Ochii lui Judith se umplură imediat de lacrimi. Lacrimi pentru curajul lui Gavin. Chiar dacă era pus în

lanţuri, el tot continua să lupte. Trupul îi era plin de vînătăi şi răni, vlăguit de la atîtea zile fără mîncare, dar el tot mai lupta. Cum să fie ea mai prejos? Singura ei şansă era să tragă de timp, pînă la sosirea lui Stephen. Va face tot, indiferent ce-i va cere Walter.

El îi văzu resemnarea din ochi.

– O hotărîre înţeleaptă, spuse el cînd braţele lui Gavin fură răstignite, lanţurile de la încheieturile mîinilor fiind prinse de drugii de fier din perete. Walter le făcu semn paznicilor să plece. Rîzînd, aruncă o cupă cu vin în faţa lui Gavin. Ei, haide, prietene, n-ai voie să dormi, distracţia abia începe. Ai stat prea mult în pivniţă şi ştiu că nu ai avut cum să te bucuri de soţia ta. Uită-te la ea. Nu-i aşa că e minunată? Eram gata să mă bat pentru ea. Dar aflu acum că nu va mai fi necesar. Întinse mîna. Vino aici, doamna mea. Vino la stăpînul tău.

Gavin îşi azvîrli piciorul spre Walter. Omuleţul abia dacă avu timp cînd să facă un pas înapoi. Pe o masă laterală, zăcea un bici mic. Era încă umed de sîngele lui Arthur. Walter îl plesni, tăind obrazul lui Gavin. Apăru imediat o despicătură adîncă, dar Gavin nu păru să o observe. Ridică din nou piciorul, dar Walter era prea departe. Cînd acesta dădu să plesnească biciul a doua oară, Judith alergă în faţa soţului ei, deschizînd larg braţele ca să-l protejeze.

– Pleacă! mîrîi Gavin. Îmi duc singur bătăliile.

Judith nu putu decît să şuiere auzind absurditatea cuvintelor lui. Ambele braţe îi erau înlănţuite de un zid, acoperit deja de sîngele altui bărbat, dar el credea că se putea război cu un nebun. Se dădu la o parte.

– Ce vrei? îl întrebă pe Walter pe un ton lipsit de inflexiuni. Simţea privirea ochilor lui Gavin străpungîndu-i spatele.

– Vino aici, spuse Walter încet, atent să nu se apropie de picioarele lui Gavin.

Judith şovăi, însă ştiu că va trebui să i se supună. Îi luă mîna, deşi carnea lui umedă şi rece o făcu să simtă furnicături pe piele.

– Ce mînă frumoasă, spuse Walter, ridicînd-o în faţa ochilor lui Gavin. Cum, nu ai nimic de zis?

Gavin întoarse ochii spre Judith şi o undă de şoc îi străbătu şira spinării.

– Draga mea, am dori să vedem mai mult din superbul tău corp. Walter îi vorbi lui Gavin: L-am văzut deseori şi m-am bucurat deseori de el. A fost făcută pentru plăcerile unui bărbat. Sau ar trebui mai degrabă să spun pentru plăcerile bărbaţilor? Se uită la Judith cu nişte ochi plini de răutate. Am poruncit să ne arăţi ce se află sub hainele acelea. Ai o părere atît de proastă despre soţul tău, că îi refuzi pînă şi o ultimă privire?

Judith începu să desfacă, cu mîini tremurătoare, panglicile rochiei de lînă. Voia să prelungească momentul cît mai mult posibil.

– Ei, ei... Eşti prea înceată! bolborosi Walter, aruncînd cupa cu vin şi trăgîndu-şi spada din teacă. Tăie tunica, apoi îşi afundă degetele în cămaşa de dedesupt. Unghiile îi zgîriară lui Judith pielea moale a gîtului. Rochia şi cămăşuţa îi fură smucite de pe ea.

Dădu să se aplece, ca să se acopere, dar vîrful spadei lui Walter, îndreptat spre burta ei, o făcu să rămînă nemişcată.

Umerii albi îi puneau şi mai mult în evidenţă sînii plini care, în ciuda situaţiei cumplite, se înălţau mîndri. Talia îi era încă mică, nu se lărgise din cauza copilului. Picioarele îi erau lungi şi zvelte.

Walter se holbă la ea. Era mult mai fermecătoare decît îşi imaginase.

– Frumoasă de-ţi vine să o omori, şopti el.

– Aşa cum te voi omorî eu pe tine, strigă Gavin. Se smuci, sălbatic, în lanţurile care îl fixau de zid.

– Tu! spuse Walter. Ce poţi face? O înhăţă pe Judith, punîndu-şi braţul peste talia ei. O întoarse în aşa fel încît să fie cu faţa la soţul ei şi îi mîngîie sînii. Vrei să smulgi lanţurile din perete? Uită-te bine la ea, fiindcă e ultimul lucru pe care îl vei vedea.

Mîna îi alunecă spre burta lui Judith.

– Şi uită-te aici. E încă plat, dar se va umfla de copilul meu.

– Nu! ţipă Judith.

O strînse şi mai tare de talie, pînă Judith abia mai putu respira.

– Mi-am pus sămînţa acolo şi va creşte. Gîndeşte-te la asta, în timp ce vei putrezi în iad.

– Nu m-aş gîndi la nici o femeie atinsă de tine, spuse Gavin, cu ochii aţintiţi asupra soţiei lui. Mai bine m-aş împreuna cu un animal.

Walter o împinse pe Judith la o parte.

– Vei regreta aceste cuvinte.

– Nu! Nu! spuse Judith văzîndu-l pe Walter avansînd spre Gavin, cu spada trasă.

Walter era foarte beat, iar tăişul spadei nimeri foarte departe de coastele lui Gavin, mai ales că acesta sări, agil, într-o parte.

– Nu te mişca! zbieră Walter şi ţinti din nou, de data asta capul prizonierului. Arma, mînuită cu atîta nepricepere, nu izbi, ci mai degrabă pălmui. Tăişul lat nimeri urechea lui Gavin, iar capul îi căzu înainte.

– Ai de gînd să dormi? urlă Walter aruncînd spada şi repezindu-se, cu mîinile goale, la gîtul lui Gavin.

Judith nu pierdu nici o clipă. Alergă la spadă. Înainte să-şi dea bine seama ce face, apucă mînerul, cu ambele mîini, şi coborî spada, cu toată forţa, peste umerii lui Walter. Acesta împietri. Apoi, foarte încet, se răsuci şi se uită la Judith, înainte de a cădea la podea. Ea înghiţi cu greu, dîndu-şi seama că a ucis un om.

Pe neaşteptate, o lovitură puternică zgudui castelul din temelii. Nu avea timp de pierdut. Cheile de la lacătele care fixau mîinile lui Gavin se aflau într-un cui, pe perete. Desfăcîndu-le, Gavin începu să se mişte. El fu cît pe ce să cadă, dar îşi reveni. Deschise ochii şi îşi văzu soţia stînd goală, în faţa lui, cu trupul stropit de sînge. La picioarele lui zăcea Walter, o spadă ieşindu-i din spate.

– Acoperă-te, spuse el, furios.

În clipele de panică şi groază, Judith uitase că e dezbrăcată. Hainele îi zăceau grămadă la podea, sfîşiate şi rupte. Deschise un scrin de la capătul patului. Era plin cu hainele lui Walter. Şovăi. Nu voia să atingă nimic din ce-i aparţinea.

– Poftim, strigă Gavin aruncîndu-i o tunică de lînă. Se cuvine să-i porţi veşmintele. Se duse la fereastră, fără să-i mai dea timp să spună ceva. Adevărul era că nici n-ar fi putut. Era copleşită de enormitatea faptei ei. A sosit Stephen, anunţă soţul ei. A săpat un tunel sub perete, iar pietrele s-au prăbuşit. Se duse la Walter, îşi puse piciorul pe spatele cadavrului şi trase spada afară. I-ai retezat şira spinării, observă el, calm. Voi avea grijă să-mi feresc spatele. Ştii să mînuieşti o spadă.

– Gavin! se auzi o voce cunoscută de dincolo de uşă.

– Raine! şopti Judith, ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Gavin trase zăvorul.

– Eşti sănătos? întrebă Raine apucîndu-şi fratele de umeri.

– Da, atît cît aş putea fi. Unde e Stephen?

– Jos, cu ceilalţi. Odată zidul dărîmat, castelul a fost foarte uşor de capturat. Servitoarea şi soacra ta aşteaptă jos, cu John Bassett, dar n-am găsit-o pe Judith.

– E aici, spuse Gavin, cu răceală. Ai grijă de ea. Eu mă duc la Stephen. Trecu pe lîngă Raine şi ieşi din

încăpere.

Raine se dădu la o parte. La început, nu o văzu pe Judith. Stătea pe scrinul de la capătul patului, îmbrăcată în tunica unui bărbat. Picioarele îi atîrnau goale. Ridică spre el ochii plini de lacrimi. Arăta ca o creatură oropsită de soartă, iar inima lui se înduioşă. Traversă încăperea spre ea, şchiopătînd piciorul care era încă bandajat.

– Judith, şopti el şi întinse braţele spre ea.

Ea nu ezită să-şi găsească alinare la pieptul lui. Începu să plîngă în hohote.

– L-am ucis, rosti ea printre suspine.

– Pe cine?

– Pe Walter.

Raine o îmbrăţişă şi mai strîns, picioarele ei fiind foarte departe de podea.

– A meritat să fie ucis.

Judith îşi îngropă faţa în umărul lui.

– N-am avut nici un drept să o fac. Dumnezeu...

– Linişteşte-te! îi porunci Raine. Ai făcut ceea ce trebuia. Spune-mi, al cui e sîngele de pe perete?

– Al lui Arthur. A fost vasalul lui Walter.

– Haide, nu mai plînge. Totul va fi bine. Hai să coborîm, iar servitoarea ta te va ajuta să te îmbraci. Nu voia să ştie de ce hainele ei zăceau, sfîşiate, la podea.

– Mama e bine?

– Da, mai mult decît bine. Se uită la John Bassett de parcă Mesia ar fi coborît din nou pe Pămînt.

Ea se smulse din îmbrăţişarea lui.

– Nu huli.

– Nu eu, mama ta o face. Ce vei spune dacă o vei vedea aprinzînd lumînări la picioarele lui?

Judith dădu să-l mustre pe Raine, apoi zîmbi, lacrimile uscîndu-i-se pe obraji. Îl strînse în braţe cu toată forţa.

– E aşa de bine să te văd din nou!

– Ca întotdeauna, îi dai mai multe fratelui meu decît mie, se auzi o voce solemnă, din prag.

Ea ridică privirea şi-l văzu pe Miles holbîndu-se la picioarele ei goale. Judith trecuse prin prea multe ca să mai roşească. Raine o puse jos, iar ea alergă să-l îmbrăţişeze pe Miles.

– A fost rău? o întrebă el strîngînd-o la piept.

– Mai mult decît rău.

– Atunci am veşti care te vor bucura, turui Raine. Regele te cheamă la Curte. Se pare că a auzit atît de multe despre tine, cu ocazia nunţii tale, că vrea să ne vadă, surioară cu ochii de aur.

– La Curte? întrebă Judith.

– Pune-o jos! îi spuse Raine lui Miles, prefăcîndu-se supărat. O ţii prea mult şi prea strîns pentru un frate.

– De vină sînt veşmintele astea noi pe care le poartă. Sper să ajungă ultimul strigăt al modei.

Judith se uită, în sus, la ei şi zîmbi. Apoi lacrimile i se revărsară din nou pe obraji.

– Mă bucur să vă văd pe amîndoi. Mă duc să mă îmbrac, spuse ea şi se întoarse.

Raine îşi scoase mantaua de pe umeri şi o înfăşură în ea.

– Du-te. Te vom aştepta jos. Plecăm astăzi. Nu mai vreau să văd locul ăsta vreodată.

– Nici eu, şopti Judith, fără să privească în spate, purtînd în minte o imagine foarte vie a încăperii.

Capitolul 21

– Ai aflat de copil? îl întrebă Stephen pe Gavin, în timp ce se plimbau unul lîngă celălalt prin curtea castelului lui Demari.

– Mi s-a spus, replică el, cu răceală. Haide să ne aşezăm aici, la umbră. Nu m-am obişnuit încă cu lumina soarelui.

– Te-au ţinut într-o groapă?

– Da, aproape o săptămînă.

– Nu arăţi prea înfometat. Te-au hrănit bine?

– Nu, Jud, soţia mea, şi-a trimis servitoarea să-mi aducă mîncare.

Stephen privi în sus, la ce mai rămăsese din vechiul turn.

– A riscat enorm venind aici.

– N-a riscat nimic. L-a vrut pe Demari, la fel de mult pe cît a vrut-o şi el.

– Nu părea să fie aşa cînd am vorbit cu ea.

– Atunci te-ai înşelat, spuse Gavin, cu toată convingerea.

Stephen ridică din umeri.

– Judith e problema ta. Raine zice că sînteţi chemaţi la Curte. Am putea călători împreună. Şi eu va trebui să apar în faţa regelui.

Gavin era obosit şi nu-şi dorea altceva decît să doarmă.

– Ce vrea regele de la noi?

– Vrea să-ţi vadă nevasta şi să-mi ofere mie una.

– Urmează să te însori?

– Da, cu o scoţiancă bogată, care îi urăşte pe toţi englezii.

– Ştiu ce înseamnă să fii urît de propria-ţi soţie.

Stephen zîmbi.

– Dar diferenţa e că ţie îţi pasă. Mie nu. Dacă nu se poartă cum trebuie, o încui în turn şi o las acolo. Voi spune că e stearpă şi voi adopta un fiu care să-i moştenească pămînturile. De ce nu faci acelaşi lucru cu soţia asta a ta, dacă te nemulţumeşte atît de mult?

– Să n-o mai văd niciodată? spuse Gavin, apoi îşi reveni imediat, cînd Stephen începu să rîdă.

– Te face să-ţi fiarbă sîngele în vene, nu-i aşa? Nu e nevoie să mi-o spui. Am văzut-o. Ştii că am ameninţat-o că o voi ucide, după ce am văzut cum ţi-a aruncat vinul în faţă? Mi-a apucat cuţitul şi m-a implorat să-i iau viaţa.

– Te-a dus de nas, spuse Gavin, scîrbit, aşa cum a făcut şi cu Raine şi Miles. Îi zac la picioare şi o mănîncă din ochi.

– Fiindcă tot veni vorba de *mîncat din ochi,* ce ai de gînd să faci cu John Bassett?

– Ar trebui să-l însor cu ea. Dacă lady Helen seamănă cît de cît cu fiica ei, viaţa lui va fi un infern. O pedeapsă mică pentru prostia lui.

Stephen rîse în hohote.

– Te schimbi, frăţioare. Judith te obsedează.

– Hm, ca un cui în talpă. Vino să punem în mişcare oamenii ăştia şi să plecăm de aici.

Lîngă castelul lui Demari se afla tabăra lăsată de Gavin. John Bassett nu ştiuse despre tunelul pe care Gavin poruncise să fie săpat sub zid, fiindcă lordul nu-i spunea nici unuia din oameni toate planurile sale. După ce Gavin fusese făcut prizonier, iar John se întorsese la conacul *Montgomery,* bărbaţii aleşi de lord continuară să sape. Pe măsură ce înaintaseră pe sub zid, sprijiniseră tavanul cu grinzi de lemn, iar cînd fură aproape de capătul celălalt, au dat foc grinzilor. Şi aşa se prăbuşise zidul făcînd acel zgomot asurzitor.

În confuzia care urmă poruncii de a strînge tabăra, Judith reuşi să fie singură cîteva clipe. Dincolo de tabără, printre copacii răspîndiţi pe o colină, curgea un pîrîu. Se plimbă printre copaci, găsind un loc unde să rămînă ascunsă, să se poată bucura şi de sunetul şi de imaginea apei.

Nu-şi dăduse seama de starea de încordare în care trăise în aceste ultime zile. Prefăcătoria şi minciunile, la care fusese obligată, o secătuiseră de puteri. Era bine să se simtă din nou liniştită şi liberă. Acum, pentru cîteva clipe scurte, nu se va gîndi la soţul ei şi la nici una din numeroasele ei alte probleme.

– Şi tu ai căutat pacea, se auzi o voce adîncă.

Judith nu auzise pe nimeni apropiindu-se. Ridică capul şi-l văzu pe Raine zîmbindu-i.

– Plec dacă asta ţi-e dorinţa. Nu vreau să te deranjez.

– Nu mă deranjezi. Vino şi stai lîngă mine. N-am vrut decît să mă îndepărtez puţin de oameni şi zgomote.

El luă loc lîngă ea, întinzîndu-şi picioarele lungi, sprijinindu-se cu spatele de un bolovan.

– Speram ca lucrurile să meargă mai bine între tine şi fratele meu, dar se pare că nu e aşa, spuse el, fără altă introducere. De ce l-ai ucis pe Demari?

– Pentru că nu exista altă cale, răspunse Judith, cu

capul plecat. Îl ridică, ochii înotîndu-i în lacrimi. E îngrozitor să curmi viaţa cuiva.

Raine scutură din umeri.

– Uneori e necesar. Şi Gavin? Nu ţi-a explicat nimic? Nu ţi-a oferit nici un pic de alinare pentru ce-ai făcut?

– Mi-a spus foarte puţine, replică ea. Hai să vorbim despre altceva. Piciorul te mai doare?

Raine dădu să vorbească, apoi amîndoi priviră spre pîrîu, auzind rîsul unei femei. Helen şi John Bassett se plimbau pe marginea apei. Judith vru să-şi strige mama, dar Raine o opri. Nu credea că e necesar ca îndrăgostiţii să fie tulburaţi.

– John, spuse Helen, privindu-l cu ochii încărcaţi de iubire. Nu mai suport.

John îi dădu, cu un gest tandru, părul de pe obraji. Arăta ca o tînără radiind de viaţă.

– Trebuie. Nu-mi va fi uşor să-mi fii luată, să te văd măritată cu altul.

– Te rog, şopti ea. N-aş suporta gîndul ăsta. Nu există nici o cale.

John îşi duse degetul la buzele ei.

– Nu, n-o mai spune din nou. Nu ne putem căsători. Avem aceste cîteva ore, nimic mai mult.

Helen îşi azvîrli braţele în jurul pieptului lui, strîngîndu-l cît de tare putea. John o îmbrăţişă şi el cu disperare.

– Aş părăsi totul pentru tine, şopti ea.

– Iar eu aş da orice să fii a mea. Îşi lipi obrazul de creştetul capului ei. Vino, să mergem. S-ar putea să ne vadă cineva.

Ea dădu din cap şi cei doi porniră mai departe, ţinîndu-se de mînă.

– N-am ştiut, spuse Judith, în cele din urmă.

Raine îi zîmbi.

– Se mai întîmplă. Durerea le va trece. Gavin îi va

găsi un soţ bun mamei tale, iar el îi va încălzi patul.

Judith se întoarse spre el, în ochi scăpărîndu-i un foc auriu.

– Un alt soţ, şuieră ea. Unul care să-i încălzească patul! Oare bărbaţii nu se gîndesc niciodată la altceva?

Raine o privi fascinat. Niciodată nu-şi mai îndreptase furia împotriva lui. Nu o fascina doar frumuseţea ei, ci şi temperamentul. Simţi din nou înţepăturile dureroase ale iubirii. Zîmbi.

– Cînd e vorba de femei, nu ai la ce altceva să te gîndeşti, o tachină el, pe jumătate serios.

Deschise gura să-i dea o replică usturătoare, dar îi văzu sclipirile din ochi, gropiţele din obraji.

– Nu au nici o şansă?

– Nu. Părinţii lui John nu sînt de viţă nobilă, iar mama ta a fost căsătorită cu un conte. Îşi puse mîna pe braţul ei. Gavin îi va găsi un bărbat bun, unul care să se îngrijească cum trebuie de averea ei şi să fie bun cu ea.

Judith nu-i răspunse.

– Trebuie să plec, spuse Raine, dintr-o dată, ridicîndu-se stîngaci. Să-l ia naiba de picior, izbucni el, furios. Mi l-am tăiat odată cu toporul, dar nu m-a durut aşa de mult ca acum.

Ea ridică ochii spre el.

– Măcar e bine pus la loc, spuse ea, ochii zîmbindu-i jucăuşi.

Raine se înfioră amintindu-şi de durerea simţită cînd Judith îi trăsese piciorul.

– Îmi voi aminti să nu vin la tine dacă am nevoie de vreun leac. Nu sînt destul de puternic ca să fac faţă vindecării tale. Te întorci la corturi?

– Nu, mai rămîn un timp aici.

Raine se uită în jurul lui. Locul părea ferit şi lipsit de primejdii, dar nu putea fi sigur.

– Nu rămîne după apusul soarelui. Dacă nu te văd

înainte de asfinţit, vin după tine.

Ea dădu din cap şi-şi întoarse privirea spre apă, în timp ce el se depărta. Grija lui Raine o făcuse întotdeauna să se simtă bine, protejată. Îşi aminti cît fusese de bucuroasă să-l vadă în castel. Braţele lui îi oferiseră siguranţă şi căldură. Atunci de ce nu-l privea cu pasiune? Nu. Era ciudată că simţea doar afecţiunea unei surori pentru un bărbat care o trata cu atîta bunătate, în timp ce soţul ei...

În locul ăsta liniştit nu se va gîndi la Gavin. Se înfuria numai amintindu-şi de el. Crezuse cuvintele lui Walter. Era convins că purta în pîntece copilul acelui nebun. Îşi duse protector mîinile la stomac. Copilul ei. Indiferent ce se va întîmpla, copilul va fi întotdeauna al ei.

– Ce vei face cu ea? întrebă Raine, prefăcîndu-se că se aşază cu greu pe un scaun, în cortul lui Gavin. Stephen stătea într-un colţ, ascuţindu-şi cuţitul de o bucată de gresie.

Gavin se afla în cealaltă parte, mîncînd, aşa cum făcea de cînd părăsise castelul.

– Presupun că te referi la soţia mea, spuse Gavin tăindu-şi o bucată din friptura din carne de porc. Mi se pare că te preocupă prea mult, îl provocă el.

– Iar mie mi se pare că o ignorezi! se răsti Raine. A ucis un om pentru tine. Nu e uşor pentru o femeie; şi cu toate astea tu nici măcar nu-i vorbeşti.

– Ce alinare să-i mai aduc, după ce fraţii mei o răsfaţă atît de mult?

– Nu primeşte nimic din altă parte.

– Să-mi trimit scutierul după spadă? întrebă Stephen, sarcastic. Sau vreţi să vă aducă şi armura?

Raine se linişti imediat.

– Ai dreptate, frate. Aş vrea doar ca şi celălalt frate al meu să dea dovadă de mai multă judecată.

Gavin îi aruncă lui Raine o privire feroce, apoi reveni la mîncare. O clipă, Stephen îşi urmări fratele mîncînd.

– Raine, vrei să te bagi între Gavin şi soţia lui?

Raine ridică din umeri şi îşi potrivi mai bine piciorul.

– Nu se poartă bine cu ea.

Stephen zîmbi, înţelegător. Raine se luptase întotdeauna pentru cei inferiori. Era apărătorul oricărei cauze, dacă simţea că cineva avea nevoie de ajutorul lui. Tăcerea dintre fraţi deveni tot mai apăsătoare, pînă ce Raine se ridică şi plecă.

Gavin se uită în urma lui, apoi împinse mîncarea la o parte, sătul, în sfîrşit. Se ridică şi porni spre patul lui.

– Poartă copilul acelui bărbat, spuse Gavin, după un timp.

– Al lui Demari? întrebă Stephen, apoi fluieră încetişor văzînd cum Gavin dă din cap. Ce vei face cu ea?

Gavin se prăbuşi pe un scaun.

– Nu ştiu, spuse el, încet. Raine zice că nu o consolez, dar cum aş putea? Şi-a ucis iubitul.

– A fost obligată să o facă?

Gavin îşi plecă capul.

– Nu cred. Nu, n-a fost obligată. Putea să se mişte liberă prin castel. A venit la mine cînd eram în groapa de sub pivniţă şi, din nou, după ce m-au dus în celula din turn. Dacă ar fi fost silită să rămînă, n-ar fi avut atîta libertate.

– E adevărat. Dar faptul că te-a vizitat, nu-ţi arată dorinţa ei de a te ajuta?

Gavin îl fulgeră cu privirea.

– Nu ştiu ce-şi doreşte. Pare să fie de partea cui e mai tare. Cînd a venit la mine, mi-a spus că ar face orice ca să mă vadă eliberat; dar cînd a fost lîngă Demari i-a

aparţinut în întregime. E o femeie deşteaptă.

Stephen îşi trecu degetul peste tăişul cuţitului.

– Raine pare să aibă o părere foarte bună despre ea, la fel ca Miles.

Gavin pufni pe nas, dispreţuitor.

– Miles e prea tînăr ca să ştie că femeile au şi altceva, în afară de un corp. Iar Raine i-a luat apărarea încă de la bun început.

– Ai putea afirma că acest copil nu e al tău şi ai scăpa de ea.

– Nu! se răsti Gavin, cu violenţă, apoi întoarse capul.

Stephen izbucni în rîs.

– Ţi s-au aprins călcîile după ea. E frumoasă, dar mai sînt şi alte femei frumoase. Şi Alice, pe care ai declarat că o iubeşti?

Stephen era singura persoană căreia Gavin îi mărturisise iubirea lui.

– S-a căsătorit nu demult cu Edmond Chartworth.

– Cu Edmond! Jigodia aia? Nu te-ai oferit să o iei de soţie?

Tăcerea lui Gavin fu singurul răspuns pe care îl primi. Stephen îşi puse cuţitul în teaca de la şold.

– Nu merită să-ţi faci griji pentru o femeie. Ia-ţi nevasta aia şi bag-o în pat cu tine, şi lasă deoparte orice gînd. Punînd punct acestui subiect, se ridică. Cred că mă voi duce la culcare. A fost o zi lungă. Ne vedem mîine.

Gavin rămase singur în cort, întunericul lăsîndu-se repede. Să scap de ea, îşi zise. O putea face din moment ce purta copilul altcuiva. Dar nu-şi imagina cum ar fi să n-o mai vadă niciodată.

– Gavin, îi întrerupse Raine gîndurile. Judith s-a întors? I-am spus să nu rămînă afară după apusul soarelui.

Gavin se ridică, strîngînd din dinţi.

– Te gîndeşti prea mult la soţia mea. Unde e? Mă duc să o caut.

Raine îi zîmbi fratelui său.

– Lîngă pîrîu, pe acolo, îi arătă el cu degetul.

Judith îngenunche lîngă pîrîu, mîna ei jucîndu-se cu apa rece, limpede.

– E tîrziu. Trebuie să te întorci în tabără.

Ea întoarse, surprinsă, privirea. Gavin o domina cu înălţimea lui, ochii cenuşii părînd negri în lumina tot mai slabă. Chipul îi părea dăltuit în piatră.

– Nu cunosc pădurea, continuă el. Ar putea fi periculos să stai aici.

Ea se ridică, îndreptîndu-şi umerii.

– Ţi-ar conveni, nu-i aşa? O soţie moartă e cu siguranţă mai bună decît una dezonorată. Îşi ridică fustele şi trecu pe lîngă el.

El o apucă de braţ.

– Trebuie să stăm de vorbă serios, şi fără furie.

– A existat şi altceva în afară de furie? Spune ce ai de spus, sînt obosită.

Chipul lui se îmblînzi.

– Povara copilului e cea care te oboseşte?

Mîinile ei zburară spre abdomen. Apoi îl privi în ochi, înălţînd bărbia.

– Copilul ăsta nu va fi niciodată o povară pentru mine.

Gavin se uită pe deasupra apei luptîndu-se parcă cu o problemă dificilă.

– În ciuda a tot ce s-a întîmplat, cred că ai avut intenţii bune dîndu-te pe mîinile lui Demari. Ştiu că mă iubeşti, dar mama ta a fost şi ea prizonieră. Iar pentru

ea ai riscat foarte mult. Judith dădu din cap, încruntîndu-se uşor. Nu ştiu ce s-a întîmplat după ce ai sosit la castel. E posibil ca Demari să fi fost bun cu tine, iar tu să fi avut nevoie de blîndeţe. Şi probabil ţi-a oferit blîndeţea lui, încă de la nuntă. Judith nu putu vorbi, simţind acru în gură. În ce priveşte copilul, poţi să-l păstrezi, nu mă voi despărţi de tine, aşa cum poate ar trebui. N-aş vrea să se afle adevărul, ştiu că şi eu sînt vinovat de cele întîmplate. Mă voi îngriji de copil ca şi cum ar fi al meu şi va moşteni o parte din pămînturile tale. Gavin se opri şi se uită la ea, apoi întrebă: Nu spui nimic? Am încercat să fiu sincer şi... corect. Nu cred că mi-ai putea cere mai mult.

Lui Judith îi trebuiră cîteva clipe ca să-şi revină. Vorbi printre dinţii încleştaţi:

– Corect! Sincer! Tu nici măcar nu ştii ce înseamnă cuvintele astea. Uită-te la ce spui. Eşti dispus să accepţi că motivele care m-au îndemnat să vin la castel au fost nobile, dar apoi mă insulţi fără milă.

– Te insult? întrebă Gavin, uluit.

– Da. Mă insulţi. Mă crezi atît de josnică, încît să mă ofer de bunăvoie unui om care îmi ameninţă mama şi soţul; fiindcă asta eşti în faţa lui Dumnezeu. Zici că aş fi avut nevoie de blîndeţe. Da, fiindcă tu n-ai fost niciodată blînd şi înţelegător cu mine. Dar nu sînt atît de nesocotită, încît să-mi încalc jurămîntul sfînt făcut, în biserică, şi asta numai pentru un pic de înţelegere. Am făcut-o o dată, dar te asigur că nu se va mai repeta. Întoarse capul, obrajii fiindu-i roşii din cauza amintirilor.

– Habar n-am la ce te referi, ridică tonul Gavin, începînd să-şi piardă răbdarea. Vorbeşti în cimilituri.

– Faci aluzie la faptul că ţi-aş fi putut fi necredincioasă. Să fie asta o cimilitură?

– Porţi în pîntece copilul acelui bărbat. Ce altceva aş putea să spun? M-am oferit să mă îngrijesc de el. Ar

trebui să-mi fii recunoscătoare că nu te alung.

Judith se mulţumi să-l privească. Nu întreba dacă copilul era al lui. Era convins că Walter îi spusese adevărul. Înaintea nunţii, mama ei o prevenise că un bărbat crede mai degrabă cuvintele unui umil servitor, decît pe cele ale unei femei. Aşa era. Iar dacă Judith ar fi negat că s-a culcat cu Walter? Ar crede-o? Nu avea cum să i-o dovedească.

– Nu mai ai nimic altceva de spus? întrebă Gavin printre dinţi. Judith îl învrednici cu o privire duşmănoasă şi rămase fără cuvinte. Atunci accepţi condiţiile mele?

Fie, va juca după regulile lui.

– Spui că-i vei dărui copilului pămînturile mele. Sacrifici foarte puţin.

– Te păstrez lîngă mine. Te-aş putea alunga.

Ea rîse.

– Ai fi putut-o face oricînd. Bărbaţii au dreptul ăsta. Mă păstrezi cît timp mă vei dori. Nu sînt proastă. Vreau ceva mai mult decît o moştenire pentru copilul meu.

– Vrei să te răsplătesc?

– Da, pentru că am venit după tine la castel. Cuvintele o dureau amarnic. Pe dinăuntru plîngea, dar refuza să i-o arate.

– Ce vrei?

– Vreau ca mama să se căsătorească cu John Bassett. Gavin făcu ochii mari. Acum tu eşti ruda ei cea mai apropiată, îi atrase ea atenţia. E dreptul tău.

– John Bassett este...

– Nu-mi spune. O ştiu prea bine. Dar nu vezi că îl iubeşte?

– Ce importanţă are iubirea? Aici e vorba de avere, de unirea unor pămînturi.

Judith îşi puse mîinile pe braţele lui, implorîndu-l din privire.

– Nu ştii ce înseamnă să trăieşti fără iubire. Ţi-ai

dăruit-o pe a ta, iar eu nu am nici o şansă să ţi-o cîştig. Dar mama mea n-a iubit niciodată un bărbat aşa cum îl iubeşte pe John Bassett. Stă în puterile tale să-i oferi lucrul de care are cea mai mare nevoie. Te rog, nu lăsa ca ura faţă de mine să o împiedice să fie fericită.

Gavin se uită în jos la ea. Era atît de frumoasă, dar vedea şi cît era de singură. Să fi fost atît de aspru cu ea, încît să fi avut nevoie de Walter Demari, chiar dacă numai pentru cîteva clipe? Îi spusese că-şi dăruise iubirea, dar în momentele astea nu-şi putea aminti chipul lui Alice.

O trase în braţele sale, strîngînd-o la piept. Îşi aminti cît fusese de speriată cînd se urcase în copac din cauza mistreţului. Atît de puţin curaj şi totuşi înfruntase, de una singură, un duşman, convinsă că s-ar fi putut lupta şi cu nişte dragoni.

– Nu te urăsc, şopti el, lipind-o de el, îngropîndu-şi faţa în părul ei. Raine îl întrebase odată ce nu era în regulă cu ea, iar acum Gavin îşi punea aceeaşi întrebare. Dacă purta, într-adevăr, copilul altui bărbat, nu era vina lui că o lăsase fără sprijin? În toată căsătoria lor îşi amintea că fusese bun cu ea doar o singură dată. În ziua pe care şi-o petrecuseră în pădure. Acum îl mustra conştiinţa. Plănuise acea zi numai ca să o aducă înapoi, în patul său. Se gîndise numai la el, nu şi la ea. Se aplecă şi îşi puse mîna sub genunchii ei. Se aşeză pe iarba frumos mirositoare, sprijinindu-se cu spatele de un copac, ţinînd-o ghemuită în braţe. Povesteşte-mi ce s-a întîmplat la castel, mai spuse el încet.

Judith nu avea încredere în el. De cîte ori avusese încredere, îi întorsese cuvintele împotriva ei. Dar îi plăcea senzaţia trupului lui lîngă al ei. Senzaţia asta e tot ce avem, îşi zise ea. Între noi nu există altceva decît poftă trupească. Nici iubire, nici înţelegere, iar cel mai puţin, încredere.

Judith ridică din umeri, refuzînd să-i dezvăluie ceva. Buzele îi erau atît de aproape de gîtul lui.

– S-a terminat. E mai bine să uităm.

Gavin se încruntă, vrînd să insiste ca să o facă să-i vorbească, dar făptura ei, cuibărită la pieptul lui, era incredibil de ispititoare.

– Judith, şopti el, gura lăsîndu-se peste a ei.

Braţele soţiei lui îi înconjurară gîtul, trăgîndu-l mai aproape, mintea lui Judith golindu-se la atingerea lui. Înţelegerea şi încrederea fură date uitării.

– Mi-a fost dor de tine, şopti Gavin, cu buzele lipite de gîtul ei. Ştii că atunci cînd te-am văzut, prima oară, la castelul lui Demari, am crezut că am murit deja?

Ea îşi depărtă puţin capul, oferindu-i lui Gavin curba delicată a gîtului.

– Erai ca un înger aducînd lumină, aer şi frumuseţea ta în... locul acela. M-am temut să te ating ca nu cumva să descopăr că nu eşti adevărată sau că eşti şi voi fi ucis, dacă voi îndrăzni să te ating. Încercă, pe dibuite, să-i desfacă panglicile rochiei.

– Sînt cît se poate de adevărată, spuse Judith.

Gavin fu atît de fermecat de privirea ei, că-i trase faţa spre el şi o sărută adînc, devorîndu-i gura.

– Zîmbetele, astea sînt mai rare şi mai preţioase decît nişte diamante. Am văzut atît de puţine. Chipul i se întunecă brusc, aducîndu-şi aminte.

– V-aş fi putut ucide pe amîndoi cînd l-am văzut pe Demari atingîndu-te.

Judith îi aruncă o privire îngrozită, apoi vru să-l împingă la o parte.

– Nu! spuse el ţinînd-o şi mai strîns. I-ai dăruit mai mult decît mie, soţul tău?

Judith stătea într-o poziţie destul de incomodă, dar reuşi să-şi ducă mîna la spate şi să-l plesnească peste faţă.

Îi prinse mîna într-a lui, ochii scoţîndu-i fulgere, zdrobindu-i degetele. Apoi, brusc, îi duse mîna la gură şi o sărută.

– Ai dreptate. Sînt un prost. S-a terminat. Să ne gîndim doar la viitor şi la această noapte. Gura i-o captură pe a ei, iar Judith uită de furia ei. Adevărul era că nu se putea gîndi la nimic cînd mîinile lui îi hoinăreau pe sub haine.

Erau flămînzi unul după celălalt, mai mult decît flămînzi. Înfometarea la care Gavin fusese supus era nimic, în comparaţie cu ceea ce simţea dacă ar fi trebuit să trăiască fără soţia lui.

Rochia albastră fu dată la o parte, ca şi cămăşuţa de dedesupt. Materialul sfîşiat nu făcu decît să le înteţească pasiunea, mîinile lui Judith chinuindu-se cu hainele lui Gavin. Însă mîinile lui fură mult mai iuţi ca ale ei. În cîteva clipe, veşmintele îi fură aruncate peste ale ei.

Judith îl trase, înnebunită, spre ea, iar Gavin nu se lăsă mai prejos, întîmpinîndu-i mîngîierile cu aceeaşi ardoare. Extazul îi covîrşi cu explozia sa de stele, lăsîndu-i fără vlagă.

Capitolul 22

– Se crede mai grozav ca noi, rosti Blanch cu ciudă. Ea şi Cladys se aflau în cămara conacului *Chatworth,* umplînd carafele cu vin pentru prînzul de la amiază.

– Da, spuse Gladys dar cu mai puţin venin. Îi lipsea Jocelin, dar nu era supărată pe el aşa cum era Blanche.

– Oare ce crezi că-l ţine departe de noi? întrebă Blanche. Nu petrece prea mult timp cu ea, adăugă, smucindu-şi capul în sus pentru a indica camera lui Alice Chatworth. Şi e rareori în salon.

Gladys oftă.

– Pare să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului singur, în cămăruţa lui.

Blanche se opri, dintr-o dată, din turnarea vinului:

– Singur! Dar să fie singur? La asta nu ne-am gîndit. Oare n-are o femeie acolo, sus?

Gladys rîse.

– Oare de ce şi-ar dori Jocelin numai o femeie, cînd poate avea atîtea? Şi care dintre femei lipseşte? Dacă n-o fi luat una dintre roabe, nu ştiu de nici o femeie care să fi lipsit atît de mult.

– Atunci ce altceva îl poate reţine pe un bărbat ca Jocelin? Hei, tu! îi strigă Blanche uneia dintre roabe. Termină de umplut carafele.

– Dar eu... începu fata, însă Blanche o ciupi de braţ. Bine, spuse ea, posomorîtă.

– Haide, Gladys, o chemă Blanche. Jocelin e ocupat cine ştie unde, iar noi vom pune capăt acestui mister.

Cele două servitoare ieşiră din cămară şi străbătură, repede, distanţa scurtă pînă la grajduri.

– Vezi? la scara de fiecare dată cînd pleacă, observă Blanche. Intră încet cu Gladys în urma ei. Blanche îşi duse degetul la buze, apoi arătă spre soţia cea grasă a grăjdarului. Scorpia aia bătrînă e de partea lui, şopti ea.

Fetele luară scara, avînd mare grijă să nu facă nici un zgomot. O prijiniră de peretele de afară, capătul ajungînd pînă la deschizătura unde dormea Jocelin. Blanche îşi ridică fustele şi urcă. Odată ajunse înăuntru, nu văzură mai nimic din cauza grămezilor de fîn, dar vocea unei femei ajunse pînă la ele:

– Jocelin? Ai venit?

Blanche îi aruncă lui Gladys un zîmbet răutăcios şi triumfător, ocolind apoi cîteva grămezi.

– Constance!

Faţa frumoasă a femeii era încă plină de vînătăi, dar începuseră să se vindece. Constance se retrase cu spatele.

– Aşa deci! Tu eşti motivul pentru care Jocelin nu ne mai bagă în seamă. Credeam că ai plecat de la castel, spuse Gladys.

Costance nu putu decît să-şi clatine capul.

– Nu! N-a plecat! se răţoi Blanche. L-a văzut pe Jocelin şi a hotărît să fie numai al ei. N-a suportat să-l împartă cu altcineva.

– Nu e aşa, spuse Constance, buza de jos tremurîndu-i. Era cît pe ce să mor. El m-a îngrijit.

– Hm, iar tu te-ai îngrijit de el, nu-i aşa? Ce fel de vrăji ai folosit ca să mi-l iei?

– Vă rog... n-am vrut să fac nici un rău.

Blanche nu ascultă rugăminţile femeii. Ştia că nu

Jocelin îi lăsase semnele acelea pe faţă şi pe trup. N-o putuse face decît Edmond Chatworth.

– Ia spune, lordul Edmond ştie că eşti aici?

Ochii lui Constance se măriră de groază. Blanche rîse.

– Vezi, Gladys, e amanta stăpînului, dar îl înşală cu un altul. Ce-ai zice să i-o ducem înapoi?

Gladys se uită cu înţelegere la femeia înspăimîntată din faţa ei. Blanche o apucă de partea de sus a braţelor, degetele ei înfigîndu-se în carnea moale.

– Ne-a trădat şi tu şovăi să i-o plăteşti cu aceeaşi monedă? Scorpia asta şireată ni l-a furat pe Jocelin. L-a avut pe lordul Edmond, dar nu i-a fost de ajuns. Nu s-a mulţumit cu un bărbat, trebuie să-i aibă pe toţi la picioarele ei.

Gladys îndreptă asupra lui Constance o privire încărcată de ură.

– Dacă nu vii cu noi, îi vom spune lordului Edmond că Jocelin te-a ascuns aici, zise Blanche.

Constance le urmă tăcută, coborînd scara. Nu-şi permise să se gîndească la nimic altceva decît la faptul că-l proteja pe Jocelin. În scurta ei viaţă, nimeni nu-i oferise tandreţe. Lumea ei era plină de fiinţe ca Edmond, Blanche şi Alice. Timp de două săptămîni trăise un vis în braţele lui Jocelin. Îi vorbise, îi cîntase, o strînsese la piept şi făcuse dragoste cu ea. Îi şoptise că o iubeşte, iar ea îl crezuse.

Acum, venind în urma lui Blanche şi Gladys, se simţea de parcă s-ar fi trezit din acest vis. Spre deosebire de Jocelin, Constance nu-şi făcuse planuri de viitor, nu se gîndise la ce se va întîmpla cu ea după ce se va vindeca şi vor părăsi castelul Chatworth. Ştia că timpul petrecut în cămăruţa de deasupra grajdurilor era tot ce vor avea vreodată. Păşea docilă, acceptîndu-şi soarta; ideea de a fugi sau de a se lupta nici măcar nu-i trecuse

prin cap. Ştia unde o duceau, iar cînd intră în odaia lui Edmond, simţi o durere în piept de parcă i-ar fi fost strîns în nişte chingi de fier.

– Stai aici, iar eu mă duc să-l chem pe lordul Edmond, porunci Blanche.

– Dar va veni? întrebă Gladys.

– Oh, da, odată ce va auzi ce am să-i spun. N-o lăsa să iasă din odaie.

Blanche se întoarse peste cîteva clipe, urmată de Edmond, foarte furios. Nu-i plăcea să fie întrerupt de la masă, dar numele lui Constance îl făcuse să dea ascultare acestei servitoare îngîmfate. Ajuns în încăpere, trînti şi zăvorî uşa, rămînînd cu ochii aţintiţi asupra lui Constance, ignorînd privirile agitate ale celor două servitoare.

– Aşa deci, dulcea mea Constance, n-ai murit. Edmond îşi puse mîna sub bărbia ei, ridicîndu-i faţa ca să se uite la el. Nu văzu decît resemnare. Vînătăile îi întinau frumuseţea, dar se va vindeca. Ochii ăştia, şopti el. Mă bîntuie de mult timp.

Auzi un zgomot în spatele lui şi le văzu pe cele două fete încercînd să deschidă zăvorul uşii.

– Veniţi aici! porunci, apucînd braţul celei mai apropiate de el – Gladys, unde crezi că pleci?

– La datoriile noastre, stăpîne, spuse Blanche, vocea tremurîndu-i uşor. Sîntem slugile cele mai loiale.

În ochii lui Gladys apărură lacrimi, degetele lui Edmond înfigîndu-se adînc în carnea ei. Încercă să i le desfacă de pe braţ. Edmond o azvîrli la podea.

– Aţi crezut că o puteţi aduce aici şi să o lăsaţi de parcă ar fi un bagaj? Unde a fost pînă acum?

Blanche şi Gladys schimbară priviri între ele. La asta nu se gîndiseră. Nu doriseră altceva decît să o îndepărteze pe Constance de mult iubitul lor Jocelin. Voiau ca lucrurile să fie ca la început, cu Jocelin tachinîndu-le

şi făcînd dragoste cu ele.

– Nu... nu ştiu, stăpîne, se bîlbîi Blanche.

– Mă crezi prost? spuse Edmond şi veni spre ea. Fata a fost ascunsă, altfel aş fi aflat. Prezenţa ei n-a făcut parte din bîrfele castelului.

– Nu, stăpîne, ea... Blanche nu putea gîndi destul de repede ca să inventeze o poveste verosimilă. Limba i se poticnea.

Edmond se opri, apoi se uită la Gladys, ghemuită la podea.

– Îmi ascundeţi ceva. Pe cine protejaţi? Apucă braţul lui Blanche şi i-l răsuci la spate.

– Stăpîne! Mă doare!

– Te va durea şi mai tare dacă mă minţi.

– E Baines, de la bucătărie, spuse Gladys cu voce tare, dorind să-şi apere prietena.

Edmond eliberă braţul lui Blanche, gîndindu-se la ce auzise. Baines nu era un bărbat iubit de servitori, avea apucături grosolane, gura îi mirosea. Dar Edmond mai ştia că Baines dormea în bucătărie. N-ar fi avut unde să ascundă pe cineva, mai ales o fată mai mult moartă decît vie, ca întreg castelul să nu fi bîrfit.

– Minţi, spuse Edmond cu o voce ameninţătoare, apoi veni încet spre ea.

Gladys se feri din calea lui, tîrîndu-se peste rogojini.

– Stăpîne, spuse ea, tremurînd din tot corpul.

– E ultima ta minciună, spuse el apucînd-o de talie. Ea începu să se lupte, văzîndu-se trasă spre fereastra deschisă.

Blanche privi, înfricoşată, cum Edmond o tîra şi o trăgea pe Gladys care se lupta din toate puterile. Ajunşi la fereastră, Gladys îşi puse braţele pe cadrul de lemn, dar nu avea cum să facă faţă forţei lui Edmond. Îi dădu un pumn în spate, iar fata căzu înainte, apucînd aerul cu mîinile. Urletul ei făcu să se cutremure pereţii, stingîndu-se

imediat ce trupul i se izbi de pămîntul din curte.

Blanche se holba fără să se poată mişca, genunchii înmuindu-i-se, stomacul întorcîndu-i-se pe dos.

– Iar acum, spuse Edmond, întorcîndu-se spre Blanche, vreau să aflu adevărul. Cine a ascuns-o? întrebă, arătînd el cu capul spre Constance, rămasă tăcută lîngă perete. Crima lui Edmond n-o şocase; la asta se şi aşteptase.

– Jocelin, şopti Blanche.

Auzind numele, Constance ridică capul.

– Nu! spuse ea. Nu voia ca Jocelin să fie trădat.

Edmond zîmbi.

– Cîntăreţul cel frumos? El a fost cel care o luase în noaptea aceea, o întîmplare de care Edmond uitase complet. Unde doarme de a putut să o ţină ascunsă?

– Într-o cămăruţă deasupra grajdurilor. Blanche abia dacă mai putea vorbi. Continua să privească fereastra. Cu doar o clipă în urmă, Gladys fusese încă vie. Acum trupul ei zăcea zdrobit de pămînt.

Edmond dădu din cap auzind răspunsul lui Blanche; ştia că-i spune adevărul. Făcu un pas spre ea, iar fata se retrase cu spatele la uşă.

– Nu, stăpîne, am spus tot ce ştiu. El continua să se apropie, un zîmbet uşor dispreţuitor schimonosindu-i faţa. Şi am adus-o pe Constance. Sînt o slugă umilă şi cinstită.

Lui Edmond îi plăcea să vadă teroarea de pe chipurile altora; îi dovedea că era puternic. Se opri lîngă ea, întinzînd o mînă grasă, ca să-i mîngîie bărbia. Ochii ei înotau în lacrimi – lacrimi de frică. Îi surîse chiar în timp ce o lovi.

Blanche căzu la podea, ducîndu-şi mîna la obraz, un ochi învineţindu-i-se deja.

– Pleacă, spuse el, rîzînd şi deschizînd uşa. Ţi-ai învăţat bine lecţia.

Blanche se strecură afară, înainte ca uşa să se închidă la loc. Coborî scările în fugă, ieşind din conac. Nu se opri nici cînd traversă curtea prin poarta deschisă. Nu răspunse strigătelor bărbaţilor de pe metereze. Ştia un singur lucru: trebuia să fie cît mai departe de castelul *Chatworth.* Îşi încetini fuga numai cînd durerea o obligă. Apoi merse mai departe cu paşi mari, fără să privească în urmă.

Jocelin strecură patru prune în vestă. Ştia cît de mult îi plăceau lui Constance fructele proaspete. În ultimele două săptămîni existenţa lui se învîrtise doar în jurul a ceea ce-i plăcea şi nu-i plăcea lui Constance. Urmărind-o dezvăluindu-i-se, petală cu petală, acesta fusese lucrul cel mai încîntător din viaţa lui. Recunoştinţa ei pentru fiecare mică bucurie îi mergea la suflet, deşi îl durea inima la gîndul vieţii pe care o dusese pînă acum. Un buchet de flori era suficient ca să o facă să plîngă. De fericire.

La fel ca şi în pat, zîmbi el, şmechereşte. Nu era chiar atît de martir încît să se reţină de la toate plăcerile. Constance voia să-l răsplătească pentru bunătatea lui şi să-i arate dragostea ei. La început, anticipînd durerea, rămase rigidă, dar atingerea mîinilor lui Jocelin pe trupul ei, ştiind că nu-i va provoca nici o suferinţă, trezise toată pasiunea din ea, de parcă ar fi dorit să adune, în cîteva săptămîni, întreaga iubire pe care ar fi putut-o cunoaşte vreodată.

Jocelin zîmbi gîndindu-se la viitorul lor. Va pune capăt călătoriilor şi va găsi un cămin pentru el şi Constance. Apoi vor avea mai mulţi copii, cu ochii violeţi. Niciodată în viaţa lui nu-şi dorise altceva decît libertate,

un pat confortabil şi o femeie primitoare. Dar pînă acum nu mai fusese îndrăgostit. Constance îi schimbase întreaga existenţă. Încă cîteva zile – pînă Constance va fi destul de puternică ca să facă faţă drumului lung – apoi vor pleca.

Jocelin ieşi fluierînd din conac şi trecu pe lîngă bucătărie, îndreptîndu-se spre grajduri. Îngheţă văzînd scara proptită de zid. În ultimul timp avusese mare grijă să nu lase scara acolo. Nevasta grăjdarului o păzea cu ochi de vultur, iar Jocelin se revanşa cu multe zîmbete şi cîteva îmbrăţişări pornite din inimă. Nu se gîndea că l-ar paşte vreo primejdie, se temea doar pentru viaţa lui Constance.

O luă la fugă şi urcă treptele în grabă. Scotoci prin cămăruţă, cu inima bătîndu-i nebuneşte, sperînd parcă să o găsească pe Constance ascunsă sub fîn. Ştia că fata n-ar fi plecat de una singură. Nu, era ca o ciută, sfioasă şi temătoare.

Coborî scara, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Unde să o caute? Poate femeile făcuseră o glumă şi o va găsi într-un colţ, ciugulind dintr-un strugure. Chiar dacă imaginea era foarte vie în mintea lui, ştia că visul acesta ar fi fost mult prea frumos.

Nu fu deloc surprins să-l vadă pe Chatworth aşteptîndu-l lîngă scară, însoţit de doi străjeri.

– Ce-ai făcut cu ea? întrebă Jocelin indignat, sărind jos de pe a doua treaptă şi repezindu-se cu mîinile la gîtul lui Edmond.

Faţa lui Edmond se făcuse deja vînătă pînă oamenii lui reuşiră să-l oprească pe Jocelin. Îl apucară de mîini, ţinîndu-l strîns.

Edmond se ridică din praf şi privi, scîrbit, la hainele murdare. Catifeaua nu va mai fi niciodată lucioasă. Îşi frecă gîtul.

– Vei plăti cu viaţa pentru îndrăzneala ta.

– Ce-ai făcut cu ea, stîrv de porc? se răsti Jocelin.

Edmond îl privi, năucit. Nimeni nu i se mai adresase aşa. Îşi duse mîna la spate şi-l pălmui pe Jocelin, făcînd să-i sîngereze colţul gurii.

– Da, vei plăti cu vîrf şi îndesat.

Se depărtă puţin, uitîndu-se la el cu mai multă atenţie. Dincolo de chipul acela frumos se ascundea un bărbat a cărui existenţă nu o bănuise, crezînd că trubadurul nu era altceva decît un băiat nepriceput.

– Moartea ta mă va delecta, spuse el batjocoritor. Noaptea asta o vei petrece în celulă, iar mîine vei vedea, pentru ultima oară, răsăritul soarelui. Vei suferi toată ziua. Dar în noaptea asta mai mult, fiindcă, în timp ce tu vei năduşi în gaura aceea scîrboasă, femeia va fi a mea.

– Nu! zbieră Jocelin. N-a făcut nimic. Las-o în pace. Îţi plătesc pentru ea.

– Da, vei plăti. Cît priveşte gestul tău nobil, e cu totul lipsit de sens. N-ai ce să-mi oferi. Amîndoi sînteţi ai mei. Ea, pentru pat, iar tu, pentru celelalte plăceri. Luaţi-l şi învăţaţi-l ce înseamnă să înfrunţi un conte.

Constance stătea la fereastra odăii lui Edmond. Pierduse orice speranţă. Nu-l va mai vedea niciodată pe Jocelin, n-o va mai ţine în braţele lui spunîndu-i că o iubeşte mai mult decît iubeşte luna, stelele. Nădăjduia doar că reuşise să scape. O văzuse pe Blanche fugind din încăpere. Constance se rugă în gînd ca femeia să-l fi prevenit. Ştia că lui Blanche îi era drag, o auzise chemîndu-l de mai multe ori. Da, Blanche îl prevenise, iar acum amîndoi erau în siguranţă.

Constance nu simţea nici un fel de gelozie. Nu dorea decît fericirea lui Jocelin. Dacă i-ar fi cerut să moară

pentru el, ar fi făcut-o bucuroasă. Ce preţ avea biata ei viaţă?

Mişcările din curte şi razele soarelui, luminînd un cap cunoscut îi atraseră atenţia. Doi bărbaţi voinici îl tîrau pe Jocelin şi văzu cum unul din ei îl lovi cu putere în piept pe iubitul ei, făcîndu-l să se prăbuşească într-o parte. Se ridică cu greutate. Constance îşi ţinu respiraţia, dorind să-l strige, ştiind însă că nu-l va ajuta cu nimic. Simţindu-i parcă prezenţa, Jocelin se răsuci şi privi spre fereastră. Constance ridică mîna. Văzu, printre lacrimi, sîngele de pe bărbia lui.

Cei doi zdrahoni îl smuciră, iar Constance înţelese, brusc, unde îl duceau. Inima încetă să-i mai bată. Celula din pivniţă era un loc îngrozitor: o încăpere foarte mică, scobită în stîncă. Prizonierul era coborît prin deschizătura îngustă. Odată ajuns jos, nu putea nici să se aşeze, nici să stea în picioare, ci era obligat să rămînă cu spatele îndoit şi cu gîtul plecat. Gaura nu prea avea aer şi de multe ori prizonierului nu i se dădea de mîncat sau de băut. Nimeni nu rezista mai mult de cîteva zile.

Constance îi urmări pe cei doi bărbaţi cum îl leagă pe Jocelin şi-l coboară în acea groapă a iadului. Privi cîteva clipe pînă gratiile fură puse la loc, apoi întoarse capul. Se terminase. Mîine Jocelin va fi mort, iar dacă va supravieţui nopţii, Emond îl va tortura cu plăcere.

Pe o masă se afla o carafă cu vin şi trei pahare. Paharele erau numai pentru Edmond. Întotdeauna păstra pentru el obiectele cele mai frumoase. Nu se gîndi la gestul ei, fiindcă viaţa i se sfîrşise şi nu-i mai rămase decît un singur lucru de făcut. Spărgînd un pahar, luă în mînă un ciob mai mare şi se duse la fereastră.

Era o zi frumoasă de vară. Constance abia dacă simţi marginea ascuţită trecîndu-i, de-a curmezişul, peste una din încheieturi. Se uită, uşurată, la sîngele care i se scurgea din corp. Curînd, şopti ea, voi fi alături de tine,

dragul meu Jocelin.

Constance îşi tăie şi cealaltă mînă, apoi se lăsă cu spatele de zid, cu un braţ în poală, iar celălalt pe pervazul ferestrei, sîngele revărsîndu-se în mortarul dintre pietre. O briză uşoară de vară îi răvăşi părul, făcînd-o să zîmbească. Într-o seară, ea şi Jocelin se duseseră la rîu, petrecîndu-şi noaptea în iarba moale. A doua zi se întorseseră devreme, înainte ca cei din castel să se trezească. Fusese o noapte a extazului şi a cuvintelor de dragoste murmurate. Îşi aminti fiecare cuvînt rostit de Jocelin.

Treptat, gîndurile îi deveniră tot mai leneşe, de parcă i s-ar fi făcut somn. Închise ochii şi zîmbi uşor, soarele luminîndu-i faţa, briza suflîndu-i părul, uitîndu-şi nefericirea.

– Băiete, cum te simţi? îi spuse o voce, într-o şoaptă răguşită.

Jocelin era ameţit şi nu prea înţelegea ce i se spune. *Oubliette!* Locul în care se afla se numea *Odaia uitării* şi îşi merita pe deplin numele.

– Băiete, se auzi vocea din nou. Răspunde-mi!

– Da, reuşi să bîguie Jocelin.

Auzi un oftat adînc de uşurare.

– Trăieşte, spuse vocea unei femei. Leagă-te cu frînghia asta şi te trag sus.

Jocelin era mult prea ameţit ca să-şi dea seama ce i se întîmplă. Mîinile femeii îi ajutară trupul să iasă prin gaura din vîrf, apoi îl scoaseră în aerul răcoros al nopţii. Aerul curat – reuşind să-l inspire după mai multe ore – îi limpezi mintea. Trupul îi era amorţit şi rigid. Atingînd

pămîntul cu picioarele, se prăbuşi imediat, genunchii cedîndu-i. Grăjdarul şi nevasta lui îl priveau îngrijoraţi.

– Scumpule, trebuie să pleci imediat, spuse ea şi îl conduse prin întuneric, spre siguranţa oferită de grajd.

Cu fiecare pas, mintea i se limpezea tot mai mult. Aşa cum nu ştiuse ce înseamnă iubirea, trăind-o abia în ultimele săptămîni, nu cunoscuse nici ura. Acum, traversînd curtea, privi în sus, la fereastra întunecată a încăperii lui Edmond. Îl ura pe Edmond Chatworth, întins acum lîngă Constance.

Ajunşi la grajduri, femeia îi vorbi din nou:

– Trebuie să pleci cît mai repede. Bărbatul meu te poate ajuta să treci peste zid. Poftim, ţi-am pregătit nişte merinde de drum. Dacă ai grijă, îţi vor ajunge pentru mai multe zile.

Jocelin se încruntă.

– Nu, nu pot pleca. N-o pot lăsa pe Constance cu el.

– Ştiam că nu vei pleca pînă nu vei afla, spuse bătrîna. Se întoarse şi îi făcu semn lui Jocelin să o urmeze. Aprinse o lumînare de la o alta, de pe perete, şi-l conduse pe Jocelin spre un staul gol. O grămăjoară de paie era acoperită cu o bucată de pînză aspră. O dădu încet la o parte.

La început, lui Jocelin nu-i veni să creadă. O mai văzuse aşa pe Constance, cînd crezuse că era moartă. Îngenunche lîngă ea şi luă în braţe corpul înţepenit.

– Îi e frig, spuse el sigur de sine. Aduce-ţi nişte pături ca să o încălzesc.

Bătrîna îşi puse o mînă pe umărul lui Jocelin.

– Toate păturile din lume nu-i vor mai fi de nici un ajutor. E moartă.

– Nu, nu e moartă! A mai fost aşa şi eu...

– Nu te mai chinui. I s-a scurs tot sîngele. Nu i-a mai rămas nici o picătură.

– Sîngele...

Femeia puse pînza la loc şi ridică încheietura mîinii lui Constance, arătîndu-i venele tăiate.

Jocelin le privi în tăcere.

– Cine? şopti el, în cele din urmă.

– Şi-a pus singură capăt vieţii. Ea şi nimeni altcineva.

Jocelin se uită din nou la faţa lui Constance înţelegînd, în sfîrşit, că nu mai exista. Se aplecă şi îi sărută fruntea.

– Acum şi-a găsit liniştea.

– Da, spuse femeia, oftînd. Iar tu trebuie să pleci.

Jocelin se smulse din mîna bătrînei şi porni spre conac, cu paşi mari şi hotărîţi. Holul de jos era plin de bărbaţi dormind pe rogojini. Jocelin trase o spadă din multele arme atîrnate pe perete. Urcă fără să facă nici un zgomot, pînă la catul al patrulea al conacului, ajutat de pantofii lui moi.

În faţa uşii lui Edmond, paznicul dormea. Jocelin ştia că nu va avea nici o şansă de scăpare, dacă acesta se va trezi, puterea lui nu se putea compara cu a unui soldat călit în bătălii. Îşi înfundă spada în burta lui, soldatul scoţînd doar un horcăit.

Jocelin nu mai ucisese nici un om în viaţa lui, iar actul săvîrşit acum nu-i provocă nici o plăcere.

Uşa încăperii lui Edmond nu era încuiată. Se simţea în siguranţă, în castelul lui. Jocelin dădu uşa la o parte. Nu găsea nici o bucurie în ceea ce făcea şi nici nu voia să prelungească momentul, aşa cum ar fi făcut alţii. Apucă cu mîinile părul lui Edmond. Ochii lui Chatworth se deschiseră, apoi se măriră cînd îl văzură pe Jocelin.

– Nu!

Fu ultimul cuvînt rostit de Edmond Chatworth. Jocelin îşi trecu spada peste gîtul lui. Murind, contele îl scîrbi la

fel de mult cum îl scîrbise atunci cînd fusese în viaţă. Aruncă spada lîngă pat şi ieşi din odaie.

Alice nu putea dormi. De cîteva săptămîni nu mai reuşea să doarmă mai deloc; din noaptea în care cîntăreţul încetase să-i mai vină în pat. Îl ameninţase de nenumărate ori, dar degeaba. Se mulţumise doar să o privească pe sub acele gene lungi şi nu spusese nimic. Adevărul era că o intriga un bărbat capabil să o refuze.

Dădu la o parte cuverturile şi îmbrăcă un halat. Picioarele nu scoaseră nici un zgomot pe podeaua acoperită de rogojini. Ajunsă pe coridor, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Uşa odăii lui Edmond era deschisă, iar cel care o păzea zăcea într-o poziţie ciudată. Curioasă, porni spre el. Ochii îi erau obişnuiţi cu întunericul, coridorul fiind luminat, cu zgîrcenie, de cîteva torţe atîrnate de pereţi.

Din încăperea lui Edmond ieşi un bărbat şi, fără să privească în stînga sau în dreapta, veni direct spre ea. Alice îi văzu sîngele de pe tunică, înainte să-i vadă faţa. Dădu să strige şi îşi duse mîna la gură. Abia dacă îl recunoscu cînd se opri în faţa ei. Nu mai avea de-a face cu un tînăr vesel, ci cu un bărbat care o fixa cu îndrăzneală. Simţi un fior de teamă străbătîndu-i spinarea.

– Jocelin!

El trecu pe lîngă ea, de parcă n-ar fi văzut-o sau nu i-ar păsa c-o văzuse. Alice se uită mirată în urma lui, apoi păşi încet spre odaia lui Edmond. Trecu peste trupul soldatului mort, inima bătîndu-i nebuneşte. Văzînd corpul lui Edmond, sîngele curgînd încă din gîtul retezat, buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet.

Alice se duse la fereastră şi puse mîna pe pervaz,

palma ei acoperind o pată din sîngele nevinovat, curs acolo cu o zi înainte.

– Văduvă, şopti ea. Sînt văduvă. Acum avea tot ce-şi dorea: bogăţie, frumuseţe şi libertate.

Timp de o lună scrisese mai multe scrisori, implorînd să fie invitată la Curtea regelui Henric. Cînd invitaţia sosise, în cele din urmă, Edmond îi rîsese în nas, spunînd că refuză să-şi cheltuiască banii pe astfel de nimicuri. Adevărul era că la Curte nu va avea aceeaşi libertate să arunce servitoare pe fereastră, aşa cum făcea în castelul său. Acum putea merge nestînjenită.

Iar acolo se va afla Gavin. Oh, da, aranjase şi invitarea lui. Tîrfa aceea roşcată se bucurase prea mult de el. Gavin era numai al ei, şi aşa va rămîne. Dacă va reuşi să se descotorosească de nevasta aia a lui, îi va aparţine în întregime. Nu-i va refuza haine din pînzeturi de aur. Nu, Gavin nu-i va refuza nimic. Nu obţinuse ea întotdeauna ceea ce-şi dorise? Acum îl voia din nou pe Gavin Montgomery, şi va fi al ei.

Ochii îi fură atraşi de o siluetă care traversa curtea interioară. Jocelin se duse la scara proptită de perete, avînd un sac mic pe umăr.

– Mi-ai făcut un mare serviciu, şopti ea. Iar acum te voi răsplăti. Nu chemă gărzile. Rămase nemişcată, punînd la cale ce va face acum că scăpase de Edmond. Jocelin îi dăruise multe: accesul la averea lui Edmond, dar, mai presus de toate, i-l dăruise pe Gavin.

Capitolul 23

În cort era foarte cald. Gavin nu putea dormi. Se ridică în capul oaselor şi se uită la Judith, dormind liniştită, un umăr gol ieşind la iveală de sub cuverturi. Se îmbrăcă în tăcere, zîmbind către silueta nemişcată a soţiei lui. Şi-au petrecut o bună parte din noapte făcînd dragoste, iar acum era extenuată. Însă el nu. Nu, nici pe departe. Iubind-o pe Judith, asta părea să-i dea aripi, aprinzînd în el un foc greu de stins.

Scoase dintr-un scrin o manta de catifea, apoi dădu cuvertura la o parte şi o înveli cu aceasta. Se ghemui lîngă el ca un copil, fără să se trezească, dormind somnul celor inocenţi. O purtă în braţe afară din cort, dădu din cap spre gărzi şi porni spre pădure. Îşi aplecă capul şi sărută gura cu buze moi.

– Gavin, murmură ea.

– Da, e Gavin.

Ea zîmbi cu capul pe umărul lui, rămînînd cu ochii închişi.

– Unde mă duci?

El rîse pe înfundate şi o strînse mai tare la piept.

– Contează?

Zîmbetul ei se lărgi, ochii fiindu-i încă închişi.

– Nu, nu contează, şopti ea.

El rîse din toată inima. Ajuns la marginea pîrîului o puse jos, iar Judith începu să se trezească. Aerul răcoros, sunetul molcom al apei, mirosul plăcut al ierbii făceau ca totul să pară un vis frumos.

Gavin se aşeză lîngă ea, dar nu o atinse.

– Mi-ai spus că ţi-ai încălcat un jurămînt. Care? Se încordă aşteptîndu-i răspunsul. Nu mai discutaseră despre Demari, dar Gavin voia să ştie ce i se întîmplase acolo. Voia să o audă negînd ceea ce credea că era adevărat. Dacă îl iubise pe Demari, de ce îl ucisese? Iar dacă s-a dus la un alt bărbat, nu era numai din vina lui? Ştia că jurămîntul pe care îl încălcase era cel făcut înaintea unui preot şi a sute de martori.

Întunericul ascunse roşeaţa din obrajii lui Judith. Nu era deloc conştientă de gîndurile lui Gavin. Îşi amintea doar că se dusese la el înainte să plece la luptă.

– Sînt oare aşa un căpcăun, că nu îndrăzneşti să-mi spui? întrebă el, încet. Spune-mi doar asta şi nu te voi mai întreba nimic.

Jurămîntul ei o privea doar pe ea, însă era adevărat: Gavin îi pusese puţine întrebări. Luna plină strălucea pe cerul înstelat. Vorbi, fără să se uite la el:

– Ţi-am făcut un jurămînt la nunta noastră... şi nu l-am respectat.

El dădu din cap; era lucrul de care se temuse.

– L-am încălcat în noaptea în care m-am dus la tine, continuă ea. Dar bărbatul acela nu avea nici un drept să spună că nu dormim împreună. Problemele noastre nu ne priveau decît pe noi doi.

– Judith, nu înţeleg.

Ea se uită la el, uimită.

– Vorbesc de jurămînt. Nu asta mi-ai cerut? Văzu că el tot nu înţelegea. În grădină, cînd te-am văzut pe tine şi... Se întrerupse şi întoarse capul. Păstra încă vie în

memorie imaginea lui Alice în braţele lui, mai dureroasă acum decît atunci.

Gavin se zgîi la ea, străduindu-se să-şi aducă aminte. Dîndu-şi, în sfîrşit, seama despre ce era vorba, începu să chicotească. Judith se răsuci spre el, fulgerîndu-l cu ochii ei aurii.

– Rîzi de mine?

– Da! Ce mai jurămînt al ignoranţei! Ai fost virgină cînd l-ai făcut. De unde să ştii ce plăceri te vor aştepta în patul meu şi că nu te vei putea ţine departe de mine?

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, apoi se ridică.

– Eşti un îngîmfat şi un nesuferit. Îţi fac o mărturisire, iar tu rîzi de mine. Îşi îndreptă umerii şi, cu mantaua înfăşurată strîns în jurul ei, porni arogantă spre tabără.

Gavin, zîmbind sardonic, smuci o singură dată de manta, trăgînd-o de pe ea. Judith scoase o exclamaţie de surpriză şi dădu să se acopere.

– Te mai întorci şi acum în tabără? o necăji el, făcînd ghem mantaua şi punîndu-şi-o sub cap.

Judith îl privi cum stătea întins pe iarbă, fără măcar să o privească. Aşa deci, credea că învinsese. Mai vedem noi.

Gavin stătea liniştit, aşteptînd ca, în orice clipă, soţia lui să se întoarcă şi să-l implore să-i dea haina. Auzi foşnetul din tufişuri şi zîmbi încrezător. Era prea ruşinoasă ca să se întoarcă fără haine în tabără. O clipă, se făcu tăcere, apoi auzi o mişcare ritmică de frunze, de parcă... Fu în picioare imediat, urmînd sunetul.

– Obrăznicătură mică! spuse el, stînd înaintea soţiei lui. Era îmbrăcată într-o rochie din frunze şi cîteva tulpini de arbuşti. Îi zîmbea triumfătoare. Gavin îşi puse mîinile pe şolduri. Voi cîştiga vreodată o dispută cu tine?

– Probabil că nu, replică Judith, plină de sine.

Gavin rîse drăceşte. Apoi întinse mîna şi smulse

fragila îmbrăcăminte.

– S-o crezi tu! rispostă el, apucînd-o de talie şi ridicînd-o. Razele lunii scînteiau argintii pe curbele goale ale trupului ei. Nu ştii că o nevastă bună nu se ceartă niciodată cu soţul ei? o tachină el.

O aşeză pe creanga unui copac, genunchii ei fiind la acelaşi nivel cu ochii lui.

– Îmi place cum arăţi aşa. Se uită la faţa ei, zîmbindu-i, apoi îngheţă cînd îi văzu groaza din ochi. Judith, şopti el. Am uitat de teama ta. Iartă-mă. Trebui să-i dezlipească cu forţa degetele de pe creangă, încheieturile fiindu-i albe. Chiar şi după aceea trebui să o tragă de pe creangă, zgîriindu-i fundul gol de scoarţa tare. Judith, iartă-mă, şopti, văzînd-o cum se agaţă, cu disperare, de el.

O duse înapoi lîngă pîrîu şi o înfăşură în manta, ţinînd-o în poală şi legănînd-o. Propria prostie îl scotea din sărite. Cum de putuse uita ceva atît de important cum era frica ei de înălţime? Îi ridică bărbia şi o sărută tandru pe gură. Brusc, sărutul ei se transformă în pasiune.

– Strînge-mă, murmură ea, înspăimîntată. Nu mă părăsi.

Gavin fu uluit de insistenţa din vocea ei.

– Nu, scumpa mea, nu te voi părăsi.

Fusese încă de la început o femeie plină de pasiune, dar acum o copleşise cu totul. Buzele se apăsară peste ale lui, apoi alunecară de-a lungul gîtului. Niciodată nu mai fusese atît de agresivă.

– Judith, murmură el, dulcea mea Judith. Mantaua căzu într-o parte, sînii ei goi împungîndu-se în el, insolenţi şi stăruitori. Lui Gavin începu să i se învîrtească capul.

– Rămîi cu hainele pe tine? întrebă ea, vîrîndu-şi

mîinile pe sub tunica deschisă. Gavin abia dacă suportă să se deslipească de ea, chiar şi pentru acele cîteva clipe cît îi trebuiră să se dezbrace. Îşi scoase repede tunica, apoi îşi trase cămaşa peste cap. Cînd plecase din cort nu-şi mai luase lenjeria de corp.

Judith îl împinse la pămînt şi se aplecă peste el. El zăcu nemişcat, neîndrăznind nici să respire.

– Tu eşti cel care arată înspăimîntat, spuse ea.

– Păi, sînt. Ochii îi sclipiră jucăuşi. Îţi vei face mendrele cu mine?

Mîna ei se plimbă peste trupul lui, delectîndu-se cu pielea netedă, cu smocul de păr încîlcit de pe piept. Apoi coborî, tot mai jos.

Gavin icni, ochii întunecîndu-i-se.

– Fă ce vrei, rosti el, gîfîind, numai nu-ţi lua mîna de acolo.

Judith izbucni în rîs, simţind cum corpul ei e străbătut de un val de putere. Îl domina. Însă în clipa următoare, simţindu-i bărbăţia în palmă, ştiu că puterea lui asupra ei era la fel de mare. Dorinţa o făcu să-şi piardă minţile. Se urcă pe el, se aplecă şi îi căută gura, înfometată.

Gavin încremeni văzînd-o mişcîndu-se deasupra lui, dar curînd nu se mai putu abţine. Îi apucă şoldurile şi o conduse, mai rapid, mai dur, sălbăticia lui egalînd-o pe a ei.

Apoi explodară împreună.

– Trezeşte-te, neruşinat-o, spuse Gavin trăgînd, o palmă peste fesele goale ale lui Judith. Cei din tabără vor porni în căutarea noastră.

– N-au decît, mormăi Judith şi se acoperi cu mantaua.

Gavin stătea în picioare, dominînd-o cu înălţimea lui. Nu mai trăise niciodată o noapte ca aceea care trecuse.

Cine era această soţie a lui? O femeie adulteră? Una care trecea de la un bărbat la altul, după cum bătea vîntul? Sau era bună şi blîndă aşa cum o considerau fraţii săi? Indiferent ce-ar fi fost, se transforma într-o diavoliţă cînd se ajungea la iubirea trupească.

– Să-ţi chem servitoarea să te îmbrace aici? Joan va face o criză, sînt convins.

Gîndindu-se, pe jumătate adormită, la zîmbetele de superioritate ale lui Joan, Judith se trezi imediat. Se ridică în capul oaselor, se uită spre pîrîu, apoi trase adînc în piept aerul proaspăt şi răcoros al dimineţii. Căscă, se întinse, mantaua se dădu la o parte, dezvelindu-i sînii plini, obraznici.

– Mii de draci! exclamă Gavin. Acoperă-te, altfel nu mai ajungem niciodată în Londra şi la Curtea regală.

Ea îi aruncă un zîmbet ademenitor.

– Poate ar fi mai bine să stau aici. Curtea nu poate fi nici pe jumătate atît de plăcută.

– Mda, zise Gavin, apoi se aplecă, o înfăşură în manta şi o ridică în braţe. Hai să ne întoarcem. Miles şi Raine ne vor părăsi azi şi vreau să vorbesc cu ei.

Parcurseră în tăcere drumul spre cort. Judith se ghemui la pieptul lui Gavin. Fie ca lucrurile să rămînă mereu aşa, îşi zise ea. Cînd voia, soţul ei putea fi bun şi tandru. Te rog, Dumnezeule, lasă să dureze ce e între noi. Să nu ne mai certăm din nou.

O oră mai tîrziu, Judith se plimba între Raine şi Miles, fiecare ţinînd-o de cîte o mînă. Formau un grup cu totul nepotrivit: doi bărbaţi robuşti, îmbrăcaţi în haine de călărie, iar Judith între ei, abia ajungîndu-le pînă la umăr.

– O să-mi lipsiţi amîndoi, spuse Judith strîngîndu-le mîinile. E bine să fiu din nou printre ai mei, deşi mama rareori se depărtează de John Bassett.

Raine izbucni în rîs.

– Vorbeşte oare gelozia din tine?

– Da, spuse Miles. Nu ne ai pe noi?

– Acum îl are pe Gavin, o tachină Raine.

Judith rîse, simţind cum o ard obrajii.

– Se întîmplă vreodată ca un frate să facă ceva şi ceilalţi să nu afle?

– Nu prea des, spuse Raine, apoi se uită la Miles, peste capul ei. Există totuşi o mică întrebare. Unde şi-a petrecut noaptea frăţiorul nostru?

– Cu Joan, spuse Judith, înainte să se gîndească.

În ochii lui Raine se citea voioşia, în timp ce ai lui Miles rămaseră, ca de obicei, de nepătruns.

– Ăăă... ştiu, fiindcă Joan a avut multe de spus despre el, se bîlbîi Judith.

Gropiţele din obrajii lui Raine se adînciră.

– Nu-l lăsa pe Miles să te sperie. Te asigur că e foarte curios să afle ce ţi-a povestit servitoarea.

Judith zîmbi.

– Îţi voi spune totul data viitoare, cînd ne vom întîlni. Cine ştie, te vei gîndi să ne vizitezi mai repede.

– Tot ce se poate! spuse Raine. Acum trebuie să plec. N-am fi bineveniţi la Curte dacă n-am plăti pentru drum, iar eu nu-mi pot permite astfel de cheltuieli.

– E bogat, spuse Miles. Nu-l lăsa să te păcălească.

– Nu mă păcăleşte nici unul din voi. Vă mulţumesc pentru timpul petrecut cu mine şi pentru grija arătată. Vă mulţumesc că mi-aţi ascultat păsurile.

– Să plîngem cînd am putea săruta această femeie delicioasă? întrebă Miles.

– Ai şi tu o dată dreptate, replică Raine ridicînd-o pe Judith de la pămînt şi depunînd un sărut zgomotos pe obrazul ei.

Urmă Miles; o ridică şi el, apoi rîse către fratele său.

– Nu ştii cum să te porţi cu o femeie, spuse el

luînd-o în braţe şi dăruind gurii ei o sărutare nu tocmai frăţească.

– Întreci limitele, Miles, se auzi o voce aspră.

Judith se dezlipi din braţele cumnatului său şi-l văzu pe Gavin fixîndu-i cu o privire întunecată.

Raine şi Miles se uitară unul la altul. Era pentru prima oară că fratele lor mai mare dădea semne de gelozie.

– Pune-o jos pînă nu scoate sabia la tine, spuse Raine.

Miles o mai ţinu o clipă pe Judith, apoi se uită, în jos, la ea.

– S-ar putea să merite. O depuse uşor pe pămînt.

– Ne vom revedea curînd, îi spuse Raine lui Gavin. Poate de Crăciun vom reuşi să ne întîlnim cu toţii. Aş vrea s-o văd pe scoţianca cu care Stephen urmează să se însoare.

Gavin puse o mînă posesivă pe umărul lui Judith şi o trase spre el.

– De Crăciun, spuse el. Fraţii lui se urcară pe cai şi plecară.

– Nu eşti supărat? întrebă Judith.

– Nu, spuse Gavin. Dar nu-mi place să văd un bărbat atingîndu-te, chiar dacă e fratele meu.

Judith trase adînc aer în piept.

– Dacă vin de Crăciun, vor putea vedea şi copilul.

Copilul, îşi zise Gavin. Nu copilul meu sau al nostru, ci *copilul.* Nu-i plăcea să se gîndească la copil.

– Haide, să strîngem tabăra. Am stat prea mult aici.

Judith îl urmă, înghiţindu-şi lacrimile. N-au discutat despre timpul petrecut în castelul lui Demari şi n-au vorbit despre copil. Să-i spună oare că acest copil nu putea fi decît al lui? Să-l roage să o asculte, să o creadă? Ar putea număra zilele şi i-ar putea demonstra cît de

avansată era sarcina, dar o dată Gavin făcuse aluzie la faptul că se culcase cu Demari, la nuntă. Se întoarse la cort ca să-şi îndrume servitoarele la împachetat.

În seara aceea îşi stabiliră tabăra destul de devreme. Nu exista nici o grabă să ajungă la Londra, iar Gavin se bucura de călătorie. Începea să se simtă apropiat de soţia lui. Discutau deseori ca nişte prieteni. El se trezi împărtăşindu-i secrete din copilărie, povestindu-i despre temerile avute la moartea tatălui său care l-a lăsat fără prea mult pământ la dispoziţie.

Stătea acum la o masă, cu un catastif deschis în faţa lui. Îşi nota fiecare bănuţ cheltuit. Era o muncă istovitoare, dar vătaful i se îmbolnăvise şi nu avea încredere în mîzgălelile nici unuia din cavalerii săi.

Luă o înghiţitură din cana cu cidru şi privi spre soţia lui, aflată în celălalt capăt al încăperii. Stătea pe un scăunel în faţa deschizăturii cortului, avînd în poală un ghem de lînă groasă. Mîinile i se războiau cu nişte andrele. Urmărind-o, văzu cum firul i se încurca tot mai mult. Chipul ei frumos era contorsionat din cauza efortului, vîrful limbii ieşindu-i printre dinţi. Reveni la catastiful lui, dîndu-şi seama că încercarea ei de a tricota era un efort pentru a-i face lui plăcere. I-o spusese de destule ori să nu-şi bage nasul în treburile castelului.

Gavin îşi înăbuşi hohotul de rîs, văzînd-o cum trage de lînă, bombănind ceva fără de înţeles. Respiră adînc, ca să se calmeze.

– Judith, spuse el, nu m-ai putea ajuta? Nu vrei să laşi lucrul ăla de mînă la o parte? Se străduia să nu zîmbească cînd Judith aruncă, urgent, andrelele şi lîna în peretele cortului. Arătă cu degetul spre catastif. Am cheltuit prea mult în această călătorie, dar nu ştiu de ce.

Judith întoarse catastiful către ea. În sfîrşit, ceva ce

înţelegea. Îşi trecu degetele în jos, pe coloane, ochii mişcîndu-i-se dintr-o parte în alta. Se opri brusc.

– Cinci galbeni pentru pîine! Cine te-a pus să plăteşti atît?

– Nu ştiu, spuse Gavin, cu toată sinceritatea. Mă mulţumesc să o mănînc, nu să o şi coc.

– Ai mîncat aur! Mă voi ocupa de treaba asta imediat. De ce nu mi-ai arătat-o mai devreme?

– Fiindcă, scumpă soţie, am crezut că pot să-mi conduc singur viaţa. Îi plîng de milă oricărui bărbat care mai are astfel de iluzii.

Ea se holbă la el.

– Dau eu de brutarul ăsta! spuse ea dînd să iasă din cort.

– N-ar trebui să-ţi iei andrelele? Cine ştie, s-ar putea să nu găseşti destule de făcut.

Judith se uită, peste umăr, la soţul ei şi văzu că doar o necăjeşte. Buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet cuceritor, apoi ridică ghemul de lînă şi i-l aruncă.

– S-ar putea ca tu să fii cel care are nevoie de o ocupaţie. Se uită urît şi cu subînţeles la catastif, apoi ieşi afară.

Gavin luă ghemul şi-l răsuci în mînă. Acum că plecase, cortul era prea gol fără ea. Se duse la deschizătură şi se sprijini de stîlp, urmărind-o. Nu striga niciodată la un servitor, dar reuşea să-l facă să lucreze mai mult decît reuşise el vreodată. Se ocupa de mîncare, de spălătorie, de ridicarea corturilor, cu neaşteptată uşurinţă. Cu toate astea nu părea deloc obosită şi nimeni n-ar fi spus că făcea şase lucruri în acelaşi timp.

Judith termină de vorbit cu omul a cărui căruţă era încărcată cu pîine. Bărbatul scund şi gras plecă, clătinîndu-şi capul, iar Gavin zîmbi, amuzat. Ştia exact cum

se simţea brutarul. De cîte ori nu crezuse el că avusese dreptate, dar pierduse totuşi disputa? Judith reuşea să întoarcă cuvintele în aşa fel că nu-ţi mai aminteai propriile gînduri.

El o urmări cum traversează tabăra. Se opri să guste tocana din căldare, vorbi cu scutierul lui Gavin, aşezat pe un scăunel şi lustruind armura stăpînului. Băiatul dădu din cap şi îi zîmbi, iar Gavin ştiu că procedeul de curăţare va fi puţin schimbat. Iar schimbarea va fi benefică. Nu mai călătorise niciodată atît de confortabil şi cu atît de puţin efort din partea lui. Îşi aminti de vremurile cînd, ieşind dimineaţa din cort, păşea într-o balegă de cal. Acum se îndoia că Judith permitea chestiei să atingă pămîntul. Tabăra era cea mai curată din toate cîte văzuse în viaţa lui.

Judith îl simţi, privind-o, se întoarse şi îi zîmbi, apoi reveni la puii pe care îi controla. Gavin simţi o arsură în piept. Ce simţea pentru ea? Conta oare că purta în pîntece copilul altui bărbat? Nu ştia decît că o dorea. Păşi pe iarbă şi o luă de braţ.

– Vino cu mine înăuntru.

– Dar trebuie...

– Preferi să rămînem afară? întrebă el, înălţînd o sprînceană.

Ea îi surîse, încîntată.

– Nu, nu cred.

Făcură dragoste pe îndelete, savurîndu-şi trupurile, pasiunea ajungînd treptat la apogeu. Asta îi plăcea lui Gavin cînd făcea dragoste cu Judith: varietatea. Niciodată nu părea să fie aceeaşi. O dată era liniştită şi senzuală, apoi agresivă şi insistentă. Uneori rîdea, tachinîndu-l, alteori îi plăcea să încerce lucruri noi. Îl excita pînă şi gîndul atingerii ei.

O ţinea strîns în braţe, cu nasul îngropat în părul ei.

Ea se mişcă spre el de parcă ar fi vrut să fie mai aproape. Imposibil. O sărută pe creştet şi adormi.

– Te îndrăgosteşti de el, îi spuse Joan, în dimineaţa următoare, în timp ce pieptăna părul stăpînei. Lumina care pătrundea prin pereţii cortului era blîndă, plăcută. Judith era îmbrăcată într-o rochie verde de lînă, iar mijlocul îi era prins într-o cingătoare de piele. Pînă şi în veşmintele cele mai simple faţa îi strălucea, iar ochii erau singurele bijuterii de care avea nevoie.

– Presupun că te referi la soţul meu.

– Oh, nu, replică Joan, nonşalantă. Mă refer la plăcintarul din tîrg.

– Şi-cum de... îţi dai seama? Joan nu-i răspunse. Nu e bine ca o femeie să-şi iubească soţul?

– Numai dacă e iubită la rîndul ei. Ai mare grijă şi nu-l vîrî în suflet prea tare, altfel vei fi distrusă dacă îţi va fi necredincios.

– A fost mai tot timpul sub ochii mei, spuse Judith, în apărarea lui.

– E adevărat, dar ce se va întîmpla cînd veţi ajunge la Curtea regelui? Atunci nu vei mai fi singură cu lordul Gavin. Vor fi prezente cele mai frumoase femei ale Angliei. Ochii oricărui bărbat o vor lua razna.

– Taci! îi porunci Judith. Şi ocupă-te de părul meu.

– Da, stăpînă, spuse Joan, batjocoritor.

În ziua aceea, călătorind mai departe, Judith nu se gîndi decît la cuvintele lui Joan. Începea să se îndrăgostească de soţul ei? Îl văzuse o dată în braţele acelei femei. Fusese furioasă, dar furioasă pentru că o respecta atît de puţin. Dar acum ideea că ar putea fi cu o

altă femeie o făcea să simtă bucăţi de gheaţă străpungîndu-i inima.

– Judith, te simţi bine? întrebă Gavin, călărind alături de ea.

– Da... nu.

– Care din ele?

– Mă îngrijorează Curtea regelui Henric. Sînt multe... femei frumoase pe acolo?

Gavin îşi îndreptă privirea spre Stephen.

– Tu ce zici, frăţioare? Sînt femei frumoase la Curte?

Stephen îşi fixă cumnata, fără să zîmbească.

– Cred că vei face faţă, spuse el, calm, apoi trase de frîul calului şi se întoarse la oamenii săi.

Judith se răsuci spre Gavin.

– N-am vrut să-l jignesc.

– Nu l-ai jignit. Lui Stephen nu-i place să vorbească de problemele lui, dar ştiu că e îngrozit de viitoarea căsătorie. Şi nu-l condamn. Fata urăşte englezii şi, cu siguranţă îi va face viaţa un iad.

Judith dădu din cap şi privi la drumul ce se întindea înaintea ei. Doar cînd se opriră pentru cină, reuşi să scape, pentru cîteva clipe. Găsi o tufă de mure puţin mai departe de tabără şi începu să le culeagă.

– N-ar trebui să fii singură aici.

Judith tresări.

– Stephen, m-ai speriat.

– Dacă aş fi un duşman, acum ai fi deja moartă, sau făcută prizonieră pentru răscumpărare.

Judith ridică ochii spre el.

– Eşti întotdeauna atît de sumbru sau e numai moştenitoarea asta scoţiancă ce îţi dă bătăi de cap?

Stephen respiră adînc.

– Sînt aşa de uşor de citit?

– Nu de mine, ci de Gavin. Hai să ne aşezăm un pic.

Crezi c-am fi cumplit de egoişti dacă am mînca singuri toate murele? Ai văzut-o pe această scoţiancă a ta?

– Nu, spuse Stephen aruncîndu-şi în gură o mură bine coaptă. Şi încă nu e a mea. Ştii că, înainte de a muri tatăl ei, a făcut-o stăpîna clanului MacArran?

– O femeie stăpînă pe pămînturile ei? Ochii lui Judith priviră, pierduţi, în depărtare.

– Da, spuse Stephen, scîrbit.

Judith îşi reveni imediat.

– Atunci nu ştii cum arată?

– Oh, ba da, ştiu. Sînt convins că e mică, neagră şi zbîrcită ca un con de pin.

– E bătrînă?

– Poate e un con de pin tînăr şi gras.

Judith rîse de aerul lui abătut.

– Voi, cei din neamul Montgomery, sînteţi atît de diferiţi unul de altul. Gavin e iute la mînie, cînd rece şi distant, cînd arzînd ca o flacără. Raine e numai rîs şi tachinări, Miles...

Stephen îi zîmbi.

– Nu încerca să mi-l explici pe Miles. Puştiul ăla încearcă să populeze întreaga Anglie cu copiii lui.

– Şi tu? Oare tu ce fel de fire ai? Eşti cel de-al doilea fiu şi pari cel mai greu de cunoscut.

Stephen întoarse capul.

– Nu mi-a fost uşor. Miles şi Raine se aveau unul pe celălalt, Gavin trebuia să se ocupe de moşie. Iar eu...

– Tu ai rămas singur

Stephen o privi, uluit.

– Mi-ai făcut vrăji! În doar cîteva clipe ţi-am povestit mai multe decît am spus vreodată altcuiva.

Ochii lui Judith scăpărară.

– Dacă moştenitoarea asta a ta nu se poartă frumos cu tine, dă-mi de ştire şi îi voi scoate ochii.

– Să sperăm că îi mai are pe amîndoi.

Izbucniră în rîs.

– Să ne grăbim să mîncăm murele astea, altfel va trebui să le împărţim. Şi, dacă nu mă înşel, fratele cel mare se apropie de noi.

– Nu mi-e dat să te găsesc decît în compania bărbaţilor? întrebă Gavin.

– Nu ţi-e dat să mă întîmpini decît cu critici? i-o întoarse Judith.

Stephen pufni în rîs.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc în tabără. Se aplecă şi sărută fruntea lui Judith. Dacă ai nevoie de ajutor, surioară, ştiu şi eu să găsesc ochii altcuiva.

Gavin apucă braţul fratelui său.

– Te-a vrăjit şi pe tine?

Stephen se uită înapoi, la cumnata lui, la buzele ei pătate de sucul de mure.

– Da. Dacă nu o vrei....

Gavin îi aruncă o privire scîrbită.

– Raine mi-a cerut-o deja.

Stephen rîse şi plecă.

– De ce ai părăsit tabăra? întrebă Gavin aşezîndu-se lîngă ea şi luînd un pumn de mure din poala ei.

– Mîine ajungem la Londra?

– Da. Regele şi regina nu te înspăimîntă, nu-i aşa?

– Nu, ei nu.

– Atunci ce?

– Femeile de la Curte.

– Eşti geloasă?

– Nu ştiu.

– Cum să am timp de femei, dacă eşti pe aproape? Mă oboseşti atît de mult că abia mai stau pe picioare.

Judith nu rîse.

– Mă tem de o singură femeie. Ne-a mai despărţit o

dată. N-o lăsa să...

Chipul lui Gavin se înăspri.

– Nu vorbi de ea. M-am purtat frumos cu tine. Nu-mi bag nasul în ce s-a întîmplat în castelul lui Demari; şi cu toate astea, tu vrei să-mi cunoşti sufletul.

– Iar ea e sufletul tău? întrebă Judith, încet.

Gavin se uită la ea, la ochii plini de căldură, la pielea catifelată şi parfumată. Nopţile de pasiune îi invadară memoria.

– Nu mă întreba, şopti el. Sînt sigur de un singur lucru: sufletul nu-mi mai aparţine.

Primul lucru pe care Judith îl observă, la intrarea în Londra, fu duhoarea. Credea că ştie toate mirosurle create de fiinţele umane, obligate să-şi petreacă verile în castele încălzite de arşiţă. Dar nimic nu o pregătise pentru Londra. De-a lungul străzilor se întindeau canale neacoperite, pline cu tot felul de resturi. De la capete de peşte şi legume putrede, pînă la conţinutul oliţelor de noapte, totul era aruncat pe străzi. Porcii şi şobolanii alergau liberi, hrănindu-se cu acest gunoi, împrăştiindu-l peste tot.

Casele – clădiri din piatră şi lemn, de trei sau patru etaje, erau înghesuite una în alta, iar între ele nu mai pătrundea nici o rază de soare. Oroarea simţită de Judith trebuie să i se fi văzut pe faţă, fiindcă atît Gavin, cît şi Stephe rîseră de ea.

– Bun venit în oraşul regilor, spuse Stephen.

Ajunşi dincolo de zidurile Winchester-ului, zgomotul şi duhoarea îşi pierdură din intensitate. Un om veni să le ia caii şi, imediat ce Gavin o ajută pe Judith să des-

calece, ea porni să se ocupe de bagaje.

– Nu, spuse Gavin. Sînt sigur că regele a auzit de sosirea noastră. Nu va fi încîntat să aştepte ca tu să-i pui castelul la punct.

– Hainele îmi sînt curate? Nu sînt prea şifonate? Judith se îmbrăcase cu mare grijă, într-o cămăşuţă de mătase de un maron-roşcat şi o rochie de catifea de un galben-strălucitor. Mînecile lungi erau tivite cu blană de samur. Iar aceeaşi blană fină mărginea partea de jos a rochiei.

– Eşti perfectă. Acum hai să mergem şi să-l lăsăm pe rege să se uite la tine.

Judith încercă să-şi potolească bătăile inimii. O tulbura gîndul că avea să-l întîlnească pe regele Angliei. Nu ştia nici ea la ce să se aştepte, dar salonul, destul de simplu, fu o surpriză. Ici şi colo se aflau bărbaţi şi femei jucînd şah sau alte jocuri. Trei femei erau pe nişte scăunele, la picioarele unui bărbat care cînta din lăută. Nu văzu nicăieri pe cineva care ar fi putut fi regele Henric.

Judith fu mirată cînd Gavin se opri în faţa unui bărbat de vîrstă mijlocie, destul de urît, cu ochii mici şi albaştri şi părul alb. Arăta foarte obosit. Judith îşi reveni repede şi îi făcu o reverenţă. Regele Henric îi luă mîna.

– Vino la lumină şi lasă-mă să mă uit la tine. Am auzit multe despre frumuseţea ta. O conduse, dominînd-o cu înălţimea lui de un metru şi nouăzeci de centimetri. Eşti încîntătoare, aşa cum mi s-a povestit. Vino aici, Bess, spuse regele Henric, şi priveşte-o pe lady Judith, mireasa lordului Gavin.

Judith se întoarse şi văzu, în spatele ei, o femeie drăguţă, de vîrstă mijlocie. Fusese surprinsă că Henric era regele, dar nu exista nici o îndoială că femeia aceasta era regina. Era o femeie cu o înfăţişare regală,

foarte sigură de ea însăşi, permiţîndu-şi să fie bună şi generoasă. Ochii ei o întîmpinară cu bucurie pe Judith.

– Maiestate, spuse Judith şi făcu o reverenţă.

Elizabeth îi întinse mîna.

– Contesă, spuse regina, sînt fericită că ai venit să stai un timp cu noi. Am spus ce nu trebuia?

Judith zîmbi, văzînd perspicacitatea femeii.

– N-am mai fost numită *contesă* pînă acum. A trecut atît de puţin timp de la moartea tatălui meu.

– Da, o moarte tragică. Iar omul care a pus la cale această faptă mîrşavă...?

– E mort, rosti Judith, pe un ton ferm, amintindu-şi prea bine felul în care spada se afundase în spinarea lui Walter.

– Vino, trebuie să fii obosită după această călătorie.

– Nu. Nu sînt.

Elizabeth îi zîmbi cu dragoste.

– Atunci ai dori poate să vii să bem împreună nişte vin.

– Da, maiestate, mi-ar face mare plăcere.

– Ne scuzi, nu-i aşa, Henric?

Judith realiză, brusc, că-i întorsese spatele regelui. Se răsuci, cu obrajii în flăcări.

– Nu-ţi face probleme pentru mine, copilă, spuse el, dus pe gînduri. Sînt convins că Bess te va pune la curent cu planurile pentru nunta fiului nostru cel mare.

Judith zîmbi şi făcu o reverenţă, apoi o urmă pe regină, pe scările largi, pînă în salonul ei.

Capitolul 24

Alice stătea pe un scaun din faţa oglinzii, într-o încăpere spaţioasă, aflată la ultimul etaj al palatului. Era înconjurată de o bogăţie de culori strălucitoare. Satinuri purpurii şi verzi, brocarturi portocalii, tafta stacojie. Fiecare pînză, fiecare veşmînt fuseseră alese cu grijă, anume pentru a atrage atenţia. Văzuse hainele lui Judith Revendoune de la nuntă şi ştia că gustul moştenitoarei se limita la culorile simple ale materialelor ţesute. Alice voia ca, prin rochiile ei splendide, să abată atenţia tuturor de la soţia lui Gavin.

Purta o cămăşuţă de un roz-pal, cu mînecile brodate cu o bentiţă neagră, răsucindu-se de jur împrejur. Rochia roşie din catifea se desfăcea ca o scoică, fusta avînd aplicate flori sălbatice, de toate culorile posibile. Mîndria ei era eşarfa din jurul umerilor. Din brocart italian, materialul avea animale colorate, mari cît mîna unui bărbat, cusute cu fire negre, purpurii, portocalii şi verzi. Era sigură că nimeni n-o va întrece.

Şi era foarte important pentru Alice ca astăzi să atragă atenţia asupra sa, fiindcă urma să-l vadă din nou pe Gavin. Zîmbi în oglindă. Ştia că avea nevoie de iubirea lui Gavin, după zilele infernale petrecute alături de Edmond. Acum că ajunsese văduvă, se gîndea la Edmond

aproape cu dragoste. Bietul de el, fusese doar gelos.

– Ai grijă de diademă! îi porunci ea servitoarei ei, Ela. Crezi că pietrele albastre se potrivesc cu ochii mei? Sau sînt prea deschise? Furioasă, îşi smulse diadema de pe cap. Să-l ia naiba de bijutier. Trebuie să-şi fi folosit picioarele pentru o lucrare atît de nereuşită.

Ela luă diadema din mîinile stăpînei ei.

– E bijutierul regelui, cel mai bun din toată ţara, iar diadema e cea mai frumoasă creaţie a lui, o linişti servitoarea. Bineînţeles că piatra e deschisă; nici un giuvaer n-ar putea egala strălucirea ochilor tăi.

Alice se uită înapoi în oglindă şi începu să se calmeze.

– Crezi, într-adevăr, că e aşa?

– Da, îi răspunse Ela, cu toată sinceritatea. Nici o femeie nu s-ar putea compara cu frumuseţea ta.

– Nici măcar scorpia aia de Revendoune? întrebă Alice, indignată, refuzînd să o pomenească pe Judith cu numele ei de femeie căsătorită.

– Nici vorbă. Stăpînă, nu pui la cale ceva... împotriva învăţăturilor Bisericii, nu-i aşa?

– Cum s-ar putea ca ceea ce-i fac să fie împotriva Bisericii? Gavin a fost al meu, înainte să mi-l ia, şi va fi din nou al meu.

Ela ştia, din experienţă, că era imposibil să te înţelegi cu Alice atunci cînd îşi punea în cap ceva.

– Nu uita că-l jeleşti pe soţul tău, iar ea, pe tatăl ei.

Alice izbucni în rîs.

– Bănuiesc că avem cam aceleaşi simţăminte pentru bărbaţii ăştia. Am auzit că tatăl ei a fost chiar mai vrednic de dispreţ decît mult iubitul meu soţ.

– Nu vorbi aşa despre cei morţi.

– Iar tu nu mă dojeni, altfel vei ajunge să slujeşti pe altcineva. Era o ameninţare cunoscută, una pe care Ela

n-o mai băga în seamă. Pedeapsa cea mai cumplită, în ochii lui Alice, era să refuze cuiva compania ei.

Se ridică şi îşi netezi rochia. Culorile şi materialele sclipiră, luîndu-se la întrecere.

– Crezi că mă va observa? întrebă ea, cu respiraţia tăiată.

– Cine n-ar face-o?

– Da, spuse Alice, fiind pe deplin de acord cu sluga ei. Cine n-ar face-o?

Judith stătea liniştită lîngă soţul ei, copleşită de numărul mare al invitaţilor regelui. Gavin părea să se simtă în elementul lui – un bărbat respectat, preţuit pentru judecata lui. Era bine să-l vadă într-o altă lumină decît cea personală. Cu toate certurile şi disputele lor, avea grijă de ea, o proteja. Ştia că nu era obişnuită cu mulţimea de oameni, aşa că o ţinu aproape de el, fără să o oblige să se alăture femeilor, unde s-ar fi aflat printre străine. Gestul lui îi aduse multe ghionturi, dar el se mulţumi să zîmbească bine dispus, deloc stingherit, aşa cum s-ar fi arătat majoritatea bărbaţilor.

Mesele lungi fură aşezate pentru cină, trubadurii aranjîndu-şi muzicienii, jongleurii şi acrobaţii repetîndu-şi salturile şi scamatoriile.

– Te distrezi? întrebă Gavin, zîmbindu-i.

– Da. Deşi totul e atît de zgomotos şi plin de viaţă.

El rîse.

– Ăsta nu e decît începutul. Spune-mi dacă te vei simţi obosită şi plecăm.

– Nu te deranjează că rămîn lîngă tine?

– Pe mine nu, dacă nici pe tine. Nu mi-ar plăcea să

te ştiu mişcîndu-te liberă, printre toţi oamenii ăştia. Prea mulţi tineri şi chiar bătrîni te privesc cu nişte ochi cît cepele.

– Da? întrebă Judith, nevinovată. N-am observat.

– Judith, nu te juca cu oamenii ăştia. Moravurile de la Curte sînt foarte îngăduitoare şi n-aş vrea să te văd prinsă în plasa de păianjen a propriei tale inocenţe. Stai cu mine sau cu Stephen. Nu te aventura de una singură. Doar dacă – mîji ochii, amintindu-şi de Walter Demari – nu vrei să încurajezi pe cineva.

Ea dădu să-i vorbească, să-i spună exact ce credea despre insinuările lui, dar un conte – nu reuşea să le reţină numele tuturor – veni să-i vorbească lui Gavin.

– Mă duc la Stephen, spuse ea şi porni, pe lîngă pereţii împodobiţi cu tapiserii ai salonului, spre locul unde se afla cumnatul ei.

La fel ca şi Gavin, era îmbrăcat în veşminte bogate, cafenii. Tunicile strînse pe corp erau ţesute din lînă neagră, fină. Judith nu avea cum să nu simtă un fior de mîndrie, ştiindu-se în compania unor bărbaţi atît de minunaţi.

Ea observă o tînără drăguţă, cu faţa stropită de pistrui şi un nas în vînt, care se tot uita la el, pe după spatele tatălui ei.

– Pare să te placă, spuse Judith.

Stephen nu ridică privirea.

– Da, replică Stephen, descurajat, dar zilele îmi sînt numărate. Încă cîteva săptămîni şi voi avea la braţ o femeie măruntă şi neagră, scrîşnind din dinţi la fiecare mişcare.

– Stephen, spuse Judith, nu poate fi chiar atît de îngrozitoare. Nici o femeie nu e. Uită-te la mine. Gavin nu m-a văzut înainte de căsătorie. Nu crezi c-a fost şi el îngrijorat că aş putea fi urîtă?

El se uită, în jos, la ea.

– Nu ştii cît îl invidiez pe fratele meu! Nu eşti numai frumoasă, ci bună şi înţeleaptă. Gavin e un bărbat norocos.

Judith se simţi roşind.

– Mă linguşeşti, dar îmi place ce-mi spui.

– Eu nu ştiu să linguşesc, declară Stephen.

Pe neaşteptate, atmosfera prietenoasă din salon păru să se schimbe, iar Stephen şi Judith se uitară la oamenii din jurul lor, avînd impresia că o parte din încordarea din încăpere era îndreptată spre ei. Mulţi o priveau pe Judith, unii neliniştiţi, alţii cu răutate, iar alţii, uluiţi, fără să ştie ce se va întîmpla în minutele următoare.

– Judith, spuse Stephen, ai văzut grădina? Regina are nişte crini frumoşi, iar trandafirii sînt magnifici.

Judith se încruntă la el, ştiind că voia, dintr-un motiv sau altul, să o scoată afară din salon. Cîţiva dintre oaspeţi se dădură la o parte, iar ea văzu motivul tensiunii generale. În salon intra Alice Chatworth, păşind regeşte, ţinîndu-şi capul sus, avînd întipărit pe chip un zîmbet plin de căldură. Iar zîmbetul îi era adresat unei singure persoane: Gavin.

Judith se uită la Alice, la rochia ei atît de ţipătoare şi neasortată. Pielea ei palidă şi ochii cu gene înnegrite, în mod artificial, nu i se părură deloc frumoase.

Mulţimea deveni tăcută, secretul dintre Alice şi Gavin fiind şoptit de la unul la altul. Judith întoarse capul de la femeie, îndreptîndu-şi ochii spre soţul ei. Gavin se uita la Alice cu o intensitate de-a dreptul palpabilă. Ochii îi păreau fermecaţi de ai ei şi nimic n-ar fi putut zdruncina contactul dintre ei. O urmări croindu-şi încet drum spre el, iar cînd ajunse aproape îi întinse mîna. I-o luă şi o sărută mai mult decît ar fi fost necesar.

Şuşotelile din salon fură întrerupte de rîsul regelui.

– Voi doi păreţi să vă cunoaşteţi.

– Da, răspunse Gavin, zîmbind uşor.

– Cu siguranţă, replică Alice, aruncîndu-i un surîs timid, cu buzele strînse.

– Cred că acum aş vrea să văd grădina, spuse Judith repede şi luă braţul întins de Stephen.

– Judith, începu Stephen, cînd ajunseră în grădina atît de frumoasă, ea...

– Să nu-mi vorbeşti de ea. Nu-mi poţi spune nimic care să mă liniştească. Am ştiut de ea de la bun început. Încă din ziua nunţii. Se uită în jos, la o tufă de trandafiri, inspirînd aerul parfumat. Nu m-a minţit niciodată în privinţa ei. Nu mi-a ascuns că o iubeşte şi nu a încercat să se prefacă că i-ar păsa, în vreun fel, de persoana mea.

– Judith, încetează! Nu poţi accepta femeia asta.

Judith se răsuci spre el.

– Şi ce altceva aş putea face? Spune-mi! Crede tot ce poate fi mai rău despre mine. Dacă mă duc la el, cînd e făcut prizonier, îşi imaginează că mă duc să-mi văd iubitul. Îi port copilul, iar el crede că e al altui bărbat.

– Copilul e al lui Gavin?

– Văd că ţi-a spus că e convins că e al lui Demari.

– De ce nu-i spui adevărul?

– Ca să mă facă mincinoasă? Nu, mulţumesc. Copilul ăsta e al meu, nu-mi pasă cine e tatăl.

– Judith, pentru Gavin ar însemna foarte mult să ştie că acest copil e al lui.

– Vrei să o iei la fugă şi să-i spui? întrebă ea, cu înfocare. O să-i dai un pumn amantei, ca să te poţi apropia de el? Vestea îl va face foarte fericit, sînt sigură. Are pămînturile *Revendoune,* un copil şi pe blonda Alice, ca să o iubească. Iartă-mă dacă sînt atît de egoistă,

încît să păstrez ceva pentru mine.

Stephen se aşează pe o bancă de piatră şi se uită la ea. Ştia că nu era înţelept să-şi înfrunte fratele mai mare, acum cînd era atît de furios. O femeie ca Judith nu merita lipsa de atenţie şi purtarea urîtă de care dădea dovadă Gavin.

– Stăpînă, strigă Joan.

– Aici sînt, răspunse Judith. Ce e?

– Mesele au fost aranjate pentru cină şi trebuie să veniţi.

– Nu, nici nu mă gîndesc. Te rog, spune-le că nu mă simt bine. Explică că e din cauza condiţiei mele.

– Şi-o laşi pe tîrfa aia cu el! zbieră Joan. Trebuie să mergi, doamna mea.

– Sînt de acord cu ea, Judith.

Joan se roşi, prezenţa lui Stephen luînd-o prin surprindere. Se făcu roşie ca para focului. Nu reuşise încă să se acomodeze cu bărbaţii ăştia chipeşi, care reprezentau noua familie a stăpînei ei. Pînă şi felul în care se mişcau o punea pe jăratic.

– Vrei să-l iei la bătaie? întrebă Judith. Uneori, întreci măsura, Joan.

– El e de vină pentru purtarea mea, murmură servitoarea. Lordul Gavin a întrebat de tine.

– Mă bucur că-şi aminteşte de mine, replică Judith, sarcastică.

– Da, îmi amintesc, spuse Gavin, de lîngă poarta grădinii. Du-te, îi porunci el servitoarei. Aş vrea să vorbesc singur cu soţia mea.

Stephen se ridică.

– Voi pleca şi eu. Îi aruncă fratelui său o privire cruntă, apoi ieşi afară din grădină.

– Nu mă simt bine, spuse Judith. Trebuie să urc în camera mea.

Gavin îi prinse braţul şi o trase spre el. Ochii îl priveau cu răceală. De cît timp nu se mai uitase aşa la el!

– Judith, nu mă urî din nou.

Ea încercă să-şi smucească braţul din mîna lui.

– Mă umileşti, iar eu n-am voie să-mi arăt furia? Nu ştiam că mă crezi o sfîntă. Poate n-ar strica să fac o cerere de canonizare.

Gavin chicoti auzindu-i replica sarcastică.

– N-am făcut nimic altceva decît să mă uit la ea şi să-i sărut mîna. N-am văzut-o de foarte mult timp.

Judith rîse, batjocoritoare.

– Să te uiţi! se răsti ea. Rogojinile erau cît pe ce să ia foc.

Gavin îşi privi soţia, nedumerit.

– Eşti geloasă? întrebă el, calm.

– Pe blonda aia care tînjeşte după soţul meu? Nu! Mi-aş găsi o candidată mai serioasă, dacă mi-aş pune în cap să fiu geloasă.

O clipă, ochii lui Gavin scăpărară. Nu permisese nimănui pînă acum să spună ceva rău despre Alice.

– Furia ta e o dovadă că minţi.

– Furie! spuse ea, apoi se linişti. Da, sînt furioasă fiindcă îţi arăţi patima aşa ca toată lumea să o poată contempla. M-ai umilit de faţă cu regele. N-ai observat cum ceilalţi oaspeţi au început să şoptească între ei? Voia să-l facă să sufere. Iar în ce priveşte gelozia, trebuie să iubeşti pe cineva ca emoţia asta să-şi facă loc în sufletul tău.

– Iar tu nu mă iubeşti deloc? întrebă el, cu răceală.

– N-am spus-o niciodată, nu? Nu-i putu citi expresia de pe chip. Nu ştia dacă îl făcuse sau nu să sufere; iar dacă reuşise, cuvintele ei, pline de cruzime, nu-i aduseră nici o plăcere.

– Atunci, vino, spuse el luînd-o de braţ. Regele ne

aşteaptă la cină, iar tu nu-l vei insulta prin absenţa ta. Dacă vrei, într-adevăr, ca bîrfele să înceteze, va trebui să te străduieşti să joci rolul soţiei iubitoare.

Judith îl urmă, docilă, furia dispărîndu-i destul de ciudat.

Ca oaspeţi nou-veniţi la Curte şi bucurîndu-se de aprecierea regelui, Gavin şi Judith fură aşezaţi lîngă rege şi regină; Judith, în dreapta regelui, Gavin, în stînga reginei, iar lîngă el, Alice.

– Pari îndurerată, i se adresă regele lui Judith.

Ea zîmbi.

– Nu, e doar călătoria lungă şi copilul pe care îl aştept.

– Un copil? Atît de curînd? Sînt convins că lordul Gavin e foarte mulţumit.

Ea zîmbi din nou, dar nu putu să-i dea nici un răspuns.

– Gavin, spuse Alice încet, aşa încît să nu fie auzită şi de alte urechi, a trecut mult timp de cînd nu te-am văzut. Era prudentă, sesizînd că se schimbaseră multe între ei. Era clar că nu uitase iubirea pentru ea, altfel nu s-ar fi uitat la ea cu acei ochi. Dar numai ce-i terminase de sărutat mîna, cînd ochii i se dezlipiră de ai ei, scrutînd salonul. Rămaseră fixaţi asupra spatelui soţiei lui. Iar peste cîteva clipe, o părăsise pe Alice şi o urmase pe Judith.

– Condoleanţele mele pentru moartea tragică a soţului tău, spuse Gavin, pe un ton rece.

– Mă vei crede fără inimă, dar nu-i regret moartea, murmură Alice, tristă. A fost... rău cu mine.

Gavin o privi tăios.

– Dar n-a fost el alegerea ta?

– Cum poţi spune aşa ceva? Am fost silită să mă mărit cu el. Oh, Gavin, dacă ai fi aşteptat puţin, acum

am fi putut fi împreună. Sînt sigură însă că regele ne va permite să ne căsătorim. Îşi puse mîna pe braţul lui.

El se uită la mîna ei albă şi subţire, apoi, înapoi, în ochii ei.

– Uiţi că sînt căsătorit? Că am o soţie?

– Regele e un om plin de înţelegere. Ne va asculta. Căsătoria ta ar putea fi anulată.

Gavin reveni la mîncare.

– Nu-mi vorbi de anularea căsătoriei. Am auzit cuvintele astea cît să-mi ajungă pentru tot restul vieţii. Poartă un copil în pîntece. Nici măcar regele n-ar putea anula o astfel de căsătorie. Gavin îşi îndreptă atenţia asupra reginei şi începu să-i pună întrebări despre apropiata căsătorie dintre prinţul Arthur şi prinţesa Caterina a Spaniei.

Alice rămas tăcută, gîndindu-se la cuvintele lui Gavin. Voia să afle de ce era atît de sătul de *anularea căsătoriei* şi de ce se referea la copilul soţiei lui, numindu-l *un copil,* de parcă nu el i-ar fi fost tatăl.

O oră mai tîrziu, mesele fură strînse şi date la perete, făcînd loc celor care voiau să danseze.

– Vrei să dansezi cu mine? îşi întrebă Gavin soţia.

– N-ar trebui să cer voie? întrebă ea uitîndu-se la Alice, aflată în mijlocul mai multor admiratori.

Degetele lui Gavin se înfipseră în braţul lui Judith.

– Eşti nedreaptă cu mine. N-am aranjat eu aşezarea la masă. Fac tot ce-mi stă în putinţă ca să restabilesc pacea între noi, dar există lucruri pe care nu le pot controla.

Poate mă port iraţional, îşi zise ea.

– Da, voi dansa cu tine.

– Sau poate ne plimbăm prin grădină, spuse el, şi-i zîmbi. E o noapte caldă. Ea şovăi. Vino cu mine, Judith. Abia dacă făcură cîţiva paşi, în grădină, că Gavin o

trase în braţe sărutînd-o înfometat. Ea se agăţă disperată de el. Dulcea mea Judith, şopti el. Nu ştiu dacă ţi-aş mai suporta furia. Mă doare îngrozitor cînd mă priveşti cu ură.

Ea i se topi la piept. Niciodată nu se mai apropiase atît de mult de a-i spune că ţine la ea. Putea avea încredere în el?

– Vino sus. Să mergem în pat şi să nu ne mai certăm.

– Îmi spui astfel de cuvinte ca să nu fiu rece în pat? întrebă ea, bănuitoare.

– Îţi spun astfel de cuvinte fiindcă le simt. Nu vreau să-mi fie aruncate înapoi.

– Eu... îmi cer scuze. Nu m-am purtat cum trebuia.

El o sărută din nou.

– Mă voi gîndi la o cale prin care să-ţi ceri iertare pentru temperamentul tău.

Judith chicoti, iar el îi zîmbi cu căldură, mîngîindu-i tîmpla cu mîna.

– Vino cu mine, altfel vei fi a mea în grădina regelui.

Ea privi locul întunecat, luîndu-i parcă propunerea în serios.

– Nu, spuse el. Nu mă tenta. Îi luă mîna şi o conduse la etajul superior al palatului. Încăperea enormă fusese împărţită în două de nişte paravane subţiri, din lemn de stejar.

– Stăpînă, spuse Joan, somnoroasă, auzindu-i apropiindu-se.

– În seara asta nu va mai fi nevoie de tine, spuse Gavin cu o voce poruncitoare.

Joan îşi dădu ochii peste cap şi se strecură afară.

– Şi-a pus ochii pe fratele tău, spuse Judith.

Gavin înălţă o sprînceană.

– De ce ţi-ar păsa ţie ce face Stephen cu nopţile lui?

Judith îi zîmbi.

– Noi ne-o pierdem pe-a noastră în discuţii fără sens. Nu pot deschide nasturii ăştia.

Gavin devenise foarte îndemînatic cînd venea vorba de dezbrăcarea soţiei lui. Începu să-şi arunce propriile haine, iar Judith îi şopti:

– Lasă-mă pe mine. În noaptea asta voi fi scutierul tău. Desfăcu centura, care îi fixa tunica peste abdomenul tare şi plat, apoi o trase peste cap. După care urmă tunica cu mînecile lungi, dezvelindu-i pieptul şi partea de sus a coapselor.

La marginea patului ardea o lumînare groasă, iar Judith îl impinse spre ea, uitîndu-se curioasă la trupul lui. Ea îl explorase cu mîinile, dar niciodată atît de în amănunţime ca şi cu ochii. Vîrfurile degetelor îi alergară peste muşchii braţului, peste micile adîncituri ale abdomenului.

– Îţi place ce vezi? o întrebă el, cu ochii întunecaţi.

Ea îi zîmbi. Uneori era ca un băieţaş, îngrijorat dacă îi va fi sau nu pe plac. Ea nu răspunse, ci se aşeză pe pat şi îi desfăcu pantalonii, trăgîndu-i în jos pe coapsele musculoase. Gavin stătea nemişcat, temîndu-se parcă să nu întrerupă aceste clipe magice. Îşi trecu mîinile de la tălpi pînă sus, la coapse, şi desfăcu cu pricepere lenjeria intimă. Apoi mîinile îi hoinăriră peste tot trupul.

– Îmi placi, spuse ea şi îl sărută. Eu îţi plac?

El nu-i putu răspunde, împingînd-o pe pat şi lăsîndu-se deasupra ei. Pasiunea îi era atît de chinuitoare, că nu mai putea aştepta, iar Judith avea o nevoie la fel de înnebunitoare ca a lui.

Mai tîrziu, Gavin o ţinu strîns în braţe, ascultînd-o cum respiră ritmic şi liniştit. Cînd se îndrăgostise de ea? se minună el. Poate fusese deja îndrăgostit cînd o dusese acasă şi o lăsase în prag. Zîmbi, amintindu-şi cît fusese de furios că îndrăznise să-l înfrunte. Îi sărută

fruntea netedă. Judith mă va înfrunta şi la nouăzeci de ani, îşi zise el, ideea părîndu-i-se încîntătoare.

Şi Alice? Cînd încetase să o mai iubească? O iubise vreodată? Sau nu fusese decît pasiunea unui tînăr pentru o femeie frumoasă? Era frumoasă, da, iar în seara asta fusese surprins să o vadă din nou, copleşit cumva de strălucirea ei. Alice era o femeie blîndă şi bună, la fel de dulce pe cît era Judith de aprigă, dar, în ultimele luni, ajunsese să-i placă un pic de oţet în mîncare.

Judith se mişcă în braţele lui, iar el o trase mai aproape. O acuza de necinste, dar nici el nu credea în cuvintele sale. Dacă purta în pîntece copilul altui bărbat, atunci fusese conceput în timp ce încerca să-şi protejeze soţul. O nechibzuinţă din partea ei, dar inima îi fusese mereu bună. Şi-ar fi dat viaţa ca să o salveze pe cea a mamei ei, şi chiar pe cea a unui soţ care o brutalizase.

O strînse atît de tare la piept, că o trezi ea abia mai putînd respira.

– Mă sugrumi! gemu ea.

El o sărută pe nas

– Ţi-am spus vreodată că îmi place oţetul? Judith se zgîi la el. Ce fel de nevastă eşti tu? întrebă el, prefăcîndu-se supărat. Nu ştii cum să-ţi ajuţi soţul să adoarmă? Îşi frecă şoldurile de ale ei, iar Judith făcu ochii mari. Aş suferi enorm dacă ar trebui să adorm aşa. Nu vrei, nu?

– Nu şopti ea, cu ochii închişi pe jumătate. Nu trebuie să înduri aşa o suferinţă.

Judith rămase nemişcată, într-un fel de ceaţă roşie şi argintie, în timp ce mîinile lui Gavin i se plimbară leneşe pe trup. De parcă n-ar mai fi atins-o niciodată, iar trupul ei i-ar fi fost cu totul necunoscut. După ce mîinile i se obişnuiră cu pielea catifelată, netedă, începu să o exploreze cu ochii.

Judith scoase un ţipăt disperat, tînjind după el, dar Gavin se mulţumi să rîdă, îndepărtîndu-i mîinile de pe umeri. Cînd ajunse să tremure de dorinţă, o pătrunse şi terminară împreună, aproape imediat. Adormiră, împreunaţi, Gavin tot deasupra ei.

Trezindu-se a doua zi dimineaţă, Judith descoperi că soţul ei plecase, iar patul îi era rece şi gol. Joan o ajută să se îmbrace într-o rochie maron, din catifea, cu un decolteu pătrat, tăiat adînc. Mînecile erau împodobite cu blană de vulpe. Peste sîni şi la talie purta şnururi de aur, prinse la umăr cu o broşă din diamante. Auzise la cină vorbindu-se despre vînătoarea cu şoimi şi voia să ia parte.

Gavin o întîmpină la capătul scărilor, ochii delectîndu-se cu imaginea ei.

– Eşti o mare somnoroasă. Speram să te găsesc în pat, şi poate să mă vîr lîngă tine.

Pe buzele ei flutură un zîmbet ispititor.

– Să mă întorc?

– Nu, acum nu. Am nişte veşti pentru tine. I-am vorbit regelui, iar el e de acord să-i permită lui John Bassett să se căsătorească cu mama ta. Regele Henric era galez, un descendent al oamenilor simpli. Judith încremeni fixîndu-l cu privirea. Ei, nu te bucuri?

– Oh, Gavin! spuse ea şi se aruncă, de pe trepte, în braţele lui. Braţele ei îi cuprinseră gîtul atît de strîns, că bietul Gavin simţi cum se îneacă. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc de mii de ori.

El rîse şi o îmbrăţişă, fericit.

– Dacă aş fi ştiut că asta îţi va fi reacţia, i-aş fi vorbit

regelui încă de aseară.

– Aseară n-ai mai fi putut face faţă la mai multe, declară ea, sec.

Gavin izbucni în rîs şi o strînse atît de tare, că o făcu să strige, simţind cum coatele îi sînt pe cale să se rupă.

– Asta crezi, deci? o provocă Gavin. Mai întărîtă-mă un pic şi te duc sus, de nu mai scapi de acolo decît cînd te vor durea toate şi nu vei mai putea umbla.

– Gavin! exclamă ea, indignată, roşie la faţă. Se uită în jur să vadă dacă nu-i asculta cineva.

El pufni în rîs şi o sărută uşor pe buze.

– Mama ştie de căsătoria ei?

– Nu, m-am gîndit că ţi-ar plăcea să i-o spui tu.

– Mi-e ruşine să recunosc că nici măcar nu ştiu unde este.

– L-am trimis pe John să se ocupe de oamenii mei. Mă gîndesc că mama ta nu poate fi decît pe undeva, pe aproape.

– E adevărat, rareori se desparte de el. Gavin, îţi mulţumesc. E foarte drăguţ din partea ta că mi-ai acordat această favoare.

– Aş vrea să-ţi acord tot ce ţi-ai dori, spuse el.

Judith îl privi, mirată.

– Du-te, îi zise el. Spune-i mamei tale, apoi ne întîlnim în curte, pentru plecarea la vînătoare. O puse jos şi o studie uşor îngrijorat. Te simţi destul de bine ca să călăreşti?

Era pentru prima oară că amintea de copil, fără furie în voce.

– Da, îi spuse ea. Mă simt bine. Regina e de părerea că mişcarea îmi va face bine.

– Numai să nu exagerezi, o preveni Gavin.

Ea zîmbi din nou şi plecă, încîntată de grija lui. Simţea că pluteşte de fericire. Coborî scările şi traversă

salonul. Curtea enormă era plină de oameni. Zgomotul era aproape asurzitor, bărbaţii şi femeile strigînd la servitori, iar aceştia strigînd unul la altul. Totul părea atît de lipsit de organizare, că Judith se întrebă dacă vor mai apuca să plece la vînătoare. La capătul curţii se afla o clădire lungă. În faţa ei se aflau caii, fiecare cu rîndaşul lui. Nu putea fi decît grajdul palatului.

– Oh, ia te uită, micuţa roşcovană, se auzi o voce miorlăită, iar Judith se opri imediat. Te pregăteşti pentru o întîlnire cu unul din iubiţii tăi? Judith rămase pe loc şi se uită la Alice Chartworth. Duşmanca ei, faţă în faţă. Sînt sigură că îţi aminteşti de mine, continuă Alice, toată numai miere. Ne-am întîlnit la nunta ta.

– Îmi pare rău că n-am putut lua parte la a ta, deşi Gavin şi cu mine am primit mesajul tău de dragoste eternă, i-o întoarse Judith.

În ochii lui Alice scăpără un foc albastru şi trupul îi înţepeni.

– Da, păcat că s-a terminat prea devreme.

– S-a terminat?

Alice zîmbi.

– N-ai auzit? Soţul meu, bietul de el, a fost ucis în somn. Acum sînt văduvă şi liberă. Oh, foarte, foarte liberă. Am presupus că Gavin ţi-a povestit. A fost foarte interesat de... ă... noua mea situaţie.

Judith se răsuci pe călcîie şi porni mai departe, cu paşi mari. Nu, nu ştia că Alice era văduvă. Acum, între Alice şi Gavin nu mai exista decît ea. Edmond Chatworth nu mai reprezenta o piedică în calea lor.

Capitolul 25

Judith îşi continuă drumul spre grajduri, dar fără să-şi dea seama încotro merge. Nu se putea gîndi decît la faptul că Alice Chatworth era liberă.

– Judith!

Ridică privirea şi reuşi să-i zîmbească mamei ei.

– Vei pleca şi tu la vînătoarea de azi?

– Da, spuse ea, fără prea mult entuziasm.

– Ce s-a întîmplat?

Judith se strădui să zîmbească.

– Îmi pierd mama, atîta tot. Ştii că Gavin îţi dă permisiunea de a te căsători cu John Bassett?

Helen se holbă la fiica ei. Nu vorbi şi nici nu zîmbi. Încet, obrajii i se făcură albi. Căzu înainte, în braţele fiicei ei.

– Ajutor, gemu Judith.

Un bărbat înalt, aflat prin apropiere, alergă spre ea şi o ajută să o ridice pe Helen.

– La grajduri, spuse Judith, să fie la umbră.

Ajunsă într-un loc mai răcoros, Helen începu să-şi revină imediat.

– Mamă, te simţi bine?

Helen se uită cu subînţeles la tînărul din preajma lor. Acesta îi înţelese privirea.

– Vă las singure, spuse el şi se depărtă înainte ca Judith să-i poată mulţumi.

– N-am... ştiut, spuse Helen. Adică, n-am ştiut că lordul Gavin a aflat de iubirea mea pentru John.

Judith se abţinu să nu rîdă.

– I-am cerut permisiunea, cu cîtva timp în urmă, dar el a vrut să vorbească cu regele. Căsătoria ta va fi cu totul neobişnuită.

– Şi cît mai rapidă, murmură Helen.

– Cît mai?... Mamă!

Helen zîmbi, ca un copil prins făcînd o poznă.

– E adevărat, sînt însărcinată.

Judith se lăsă să cadă pe o grămadă de paie.

– Vom naşte împreună? întrebă ea, năucită.

– La o diferenţă de două luni.

Judith rîse din toată inima.

– Nunta trebuie să aibă loc cît mai curînd, ca să-i dăm nume copilului tău.

– Judith! Ea ridică privirea şi-l văzu pe Gavin venind spre ele. Un om mi-a spus că mamei tale i s-a făcut rău.

Ea se ridică şi îi luă braţul.

– Vino, trebuie să stăm de vorbă.

Cîteva clipe mai tîrziu, Gavin îşi clătina capul, nevenindu-i să creadă.

– Şi eu care eram convins că John Bassett e un om cu capul pe umeri.

– E îndrăgostit. Iubirea îi face pe bărbaţi şi pe femei să se poarte cu totul neobişnuit.

Gavin se uită în ochii ei, aurul lor scînteind atît de strălucitor în lumina soarelui.

– O ştiu foarte bine.

– De ce nu mi-ai spus că e văduvă? întrebă Judith, încet.

– Cine? întrebă el, sincer nedumerit.

– Alice! Cine altcineva?

El înălţă din umeri.

– Nu mi-a trecut prin cap să-ţi spun. Îi zîmbi. Cînd eşti lîngă mine, am alte lucruri la care să mă gîndesc.

– Încerci să schimbi subiectul?

O apucă de umeri, ridicînd-o de la pămînt.

– La naiba! Nu eu sînt cel obsedat de ea. Dacă nu voi putea să te fac să înţelegi, voi încerca să-ţi bag minţile în cap cu de-a sila. Ţi-ar plăcea să o fac în public?

Rămase ca trăsnit văzînd-o că-i zîmbeşte veselă.

– Aş prefera să merg la vînătoare. Nu vrei să mă ajuţi să încalec?

Gavin se mai uită la ea cîteva clipe, apoi o puse jos. N-o să înţeleagă femeile în vecii vecilor.

Vînătoarea fu deosebit de amuzantă pentru Judith. Şoimul ei doborî trei cocori, iar ea fu foarte mulţumită.

Gavin fu mai puţin norocos. La scurt timp după ce încălecă, primi un mesaj, şoptit, de la o servitoare. Stephen dorea să discute cu el despre o problemă personală, după ce se vor afla la două mile de castel. Fratele lui îi cerea să nu spună nimănui despre această întîlnire, nici măcar soţiei lui. Gavin se arătă teribil de surprins de acest mesaj, nu-i semăna lui Stephen. Plecă de lîngă grupul de oaspeţi, lăsînd-o pe Judith captivată de zborul şoimului ei, blestemîndu-şi în gînd fratele că-l lua de la o astfel de privelişte fermecătoare.

Gavin nu se duse călare pînă la locul indicat, ci îşi legă calul puţin mai departe, apropiindu-se prudent, cu spada scoasă.

– Gavin! spuse Alice ducîndu-şi mîna la piept. M-ai speriat îngrozitor.

– Unde e Stephen? întrebă Gavin, continuînd să cerceteze locul cu atenţie.

– Gavin, te rog să-ţi pui spada la o parte. Mă înspăimînţi! spuse ea, dar în ochi nu se citea nici un pic de teamă.

– Tu m-ai chemat aici, nu Stephen?

– Da, a fost singurul mod prin care te-am putut aduce aici. Îşi coborî ochii. Am crezut că nu vei veni numai pentru mine.

Gavin îşi vîrî spada în teacă. Era un loc tăcut şi retras, semănînd mult cu cel în care obişnuia să-l întîlnească.

– Ah, şi tu te gîndeşti la vremurile acelea. Vino, aşază-te lîngă mine. Avem multe de discutat.

Gavin se uită la ea şi, fără să vrea, începu să o compare cu Judith. Alice era frumoasă, da, dar gura ei mică, cu buzele strînse cînd zîmbea, părea lipsită de generozitate, aproape avară. Ochii ei albaştri îi aminteau mai degrabă de gheaţă decît de safire. Iar rochia roşie, portocalie şi verde părea mai mult ţipătoare decît strălucitoare.

– Lucrurile s-au schimbat atît de mult, că te aşezi aşa departe de mine?

– Da, s-au schimbat. Gavin nu văzu încruntărura care apăru şi dispăru, la fel de repede, de pe fruntea ei.

– Eşti încă supărat pe mine? Ţi-am spus-o iar şi iar că m-am măritat cu Edmond împotriva voinţei mele. Dar acum sînt văduvă, am...

– Alice, o întrerupse el, nu-mi mai vorbi despre asta. Trebuia să i-o spună şi se temea de suferinţa pe care i-o va provoca. Era atît de blîndă şi delicată, incapabilă să suporte vicisitudinile vieţii. N-o voi părăsi pe Judith,

nici prin anularea căsătoriei, nici prin divorţ şi nici prin alte mijloace artificiale.

– Nu... nu înţeleg. Acum avem şansa de a fi împreună.

Gavin îşi puse mîinile peste ale ei.

– Nu, nu avem nici o şansă.

– Gavin! Ce vrei să spui?

– Am ajuns să o iubesc, îi spuse el, simplu.

O clipă, ochii lui Alice scoaseră flăcări, apoi îşi reveni.

– Ai spus că n-o vei face. În ziua nunţii tale mi-ai promis că n-o vei iubi.

Gavin mai că zîmbi amintindu-şi. În ziua aceea se făcuseră două jurăminte. Judith îi jurase că va avea de la ea numai ce va lua. Şi cît de încîntător îşi încălcase făgăduinţa. Iar el şi-o încălcase pe-a lui.

– Ai uitat că m-ai ameninţat că-ţi vei lua viaţa? Aş fi făcut şi aş fi spus orice ca să te împiedic.

– Dar acum nu-ţi mai pasă ce fac cu viaţa mea?

– Ba da! Ştii foarte bine că vei avea întotdeauna un loc în inima mea. Eşti prima mea iubire şi nu te voi uita niciodată.

Alice se uită la el, făcînd ochii mari.

– Vorbeşti de parcă aş fi deja moartă. Ţi-a luat toată inima, iar mie nu mi-a mai rămas nimic?

– Ţi-am spus că o parte va fi mereu a ta, Alice, nu ne chinui. Trebuie să accepţi ce s-a întîmplat.

Alice zîmbi, dar ochii i se umplură de lacrimi.

– Să accept cu tăria sufletească a unui bărbat? Dar, Gavin, sînt femeie, o femeie plăpîndă şi fragilă. Inima ta poate că s-a răcit în ce mă priveşte, dar a mea se încălzeşte numai privindu-te. Ştii cum mi-a fost căsătoria cu Edmond? M-a tratat ca pe o servitoare, m-a încuiat tot timpul în odaia mea.

– Alice...

– Şi ghiceşti oare de ce? Fiindcă la nunta ta a pus să fiu urmărită. Da, a ştiut că am fost singuri în grădină. A ştiut că am fost în cortul tău. Îţi aminteşti cum m-ai sărutat cu pasiune, în dimineaţa de după nuntă? Gavin dădu din cap, fără să aibă nici un chef să-i asculte confesiunea. În timpul scurtei noastre căsătorii n-a scăpat nici un prilej să-mi reamintească de clipele petrecute cu tine. Dar am suportat totul de bunăvoie, bucuroasă chiar, fiindcă ştiam că mă iubeşti. Fiecare noapte singuratică am rămas trează şi m-am gîndit la tine, la iubirea ta pentru mine.

– Alice, trebuie să te opreşti.

– Spune-mi, întrebă ea, încet, nu te-ai gîndit niciodată la mine?

– Ba da, răspunse el, sincer. La început. Dar Judith e o femeie bună, înţelegătoare şi iubitoare. N-am crezut niciodată că voi ajunge să o iubesc. A fost o căsătorie din interes, după cum bine ştii.

Alice oftă.

– Şi acum ce-ar trebui să fac? Inima mea e a ta, a fost mereu şi aşa va rămîne.

– Alice, nu are rost să te chinuieşti. Ce-a fost între noi s-a terminat. Sînt căsătorit şi-mi iubesc soţia. Noi doi trebuie să ne despărţim pentru totdeauna.

– Eşti atît de rece cu mine. Alice îi atinse braţul, apoi îşi duse mîna la umărul lui. Pe vremuri n-ai fost atît de rece.

Gavin îşi amintea foarte limpede cum făcuse dragoste cu Alice. Pe atunci fusese orbit de iubirea pentru ea şi crezuse că tot ce făcea era aşa cum trebuia să fie. Dar acum, după mai multe luni de pasiune cu Judith, ideea de a se culca cu Alice îi dădea o senzaţie asemănătoare cu repulsia. Ea nu suporta să fie atinsă,

înainte sau după actul de împreunare. Nu, cu Alice fusese doar pofta trupească, animalică, şi nimic mai mult.

Alice îi văzu expresia de pe faţă, dar nu i-o înţelese. Mîna ei urcă mai departe, pînă îi atinse gîtul. El se ridică imediat. Alice se ridică şi ea, dar îi interpretă sila drept un semn al dorinţei crescînde pentru ea. Se lipi îndrăzneaţă de el, înconjurîndu-i gîtul cu braţele.

– Văd că îţi aminteşti, şopti ea, întorcîndu-şi faţa spre el, aşteptînd să fie sărutată.

El îi desprinse braţele de la gît.

– Nu, Alice.

Ea îi aruncă o privire duşmănoasă, strîngînd pumnii.

– Eşti atît de lipsit de bărbăţie că ai ajuns să-ţi fie teamă de ea?

– Nu, spuse Gavin, surprins atît de logica, cît şi de izbucnirea ei. Furia nu era ceva normal pentru Alice, o fiinţă atît de blîndă.

Alice îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală dezvăluindu-şi adevăratele emoţii. Clipi pînă ochii i se umplură de lacrimi.

– Atunci ne luăm rămas-bun, şopti ea. Îmi vei da o ultimă sărutare? Nu mi-o poţi refuza după tot ce am însemnat unul pentru celălalt.

Era atît de delicată, iar cîndva el o iubise foarte mult. Îi şterse cu vîrful degetului o lacrimă de pe obraz.

– Nu, şopti el, nu-mi voi refuza un ultim sărut. O luă în braţe cu multă blîndeţe şi o sărută uşor.

Dar Alice nu voia blîndeţe. Aproape că-i uitase violenţa. Îşi vrîse limba în gura lui, frecîndu-şi dinţii de buzele lui. Gavin nu simţi nici un fel de ardoare, aşa cum s-ar fi întîmplat altădată, ci doar o senzaţie neplăcută de scîrbă. Voia să plece de lîngă ea.

– Trebuie să mă întorc, spuse el, ascunzîndu-şi repulsia.

Însă Alice îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Voise să-l domine din nou cu acel sărut, dar ştia că nu reuşise. Dimpotrivă, Gavin era chiar mai rezervat ca înainte. Îşi muşcă limba ca să nu rostească cuvinte tăioase şi reuşi să arate suficient de tristă, privindu-l cum se îndepărtează printre copaci, spre calul său.

– S-o ia naiba de scorpie! spuse ea printre dinţii încleştaţi. Diavoliţa cea roşcată îi furase bărbatul.

Sau cel puţin aşa credea ea. Alice începu să zîmbească. Femeia aceea îşi imagina că-l are pe Gavin, că nu trebuie decît să-i facă un semn cu degetul şi el va veni la ea. Dar se înşela! Alice nu va permite nimănui să ia ceva ce-i aparţinea. Nu, va lupta pentru bunul ei, iar Gavin era numai al ei... şi va fi din nou.

Făcuse atît de multe ca să ajungă unde era acum, la Curtea regală, lîngă Gavin; îi permisese pînă şi ucigaşului soţului ei să scape. Va supraveghea femeia şi îi va descoperi slăbiciunea. Apoi, va recîştiga ceea ce-i aparţinea. Iar hotărîrea de a scăpa de Gavin va fi a ei, nu a lui.

Gavin reveni repede la mulţimea ocupată cu vînătoarea. Fusese plecat mult timp, dar spera ca nimeni să nu-i fi observat lipsa. Mulţumi cerului în gînd că Judith nu-l văzuse sărutînd-o pe Alice. Nici o explicaţie n-ar mai fi convins-o. Dar totul se terminase. Oricît i-ar fi fost de dificil, îi spusese adevărul lui Alice, iar acum era liber pentru totdeauna.

Gavin îşi văzu soţia chemîndu-şi şoimul pe braţ. Brusc, dorinţa pentru ea deveni de nestăpînit. Îşi îndemnă calul, ajungînd la galop lîngă ea. Se aplecă înainte şi smuci frîul.

– Gavin! strigă Judith, apucîndu-se de oblîncul şeii.

Oamenii din jurul lor începură să rîdă în hohote.

– De cît timp sînt căsătoriţi?

– De prea puţin, veni răspunsul.

Gavin opri caii cînd ajunseră la un loc mai ferit.

– Gavin, ţi-ai pierdut minţile? întrebă Judith, indignată.

El sări de pe cal, apoi o ajută să coboare de pe al ei. Nu-i spuse nimic, începînd să o sărute pătimaş.

– Mă gîndeam la tine, şopti el. Şi cu cît mă gîndeam mai mult... cu atît nevoia mea creştea.

– Îţi simt nevoia. Se uită în jurul ei. E un loc frumos, nu-i aşa?

– Ar putea fi mai frumos.

– Da, ar putea, replică ea cînd Gavin o sărută din nou.

Aerul plăcut al verii le înflăcără pasiunea, la fel ca ideea, puţin neobişnuită, că făceau ceva unde n-ar fi trebuit să facă. Judith chicoti auzindu-l pe Gavin amintind de numeroşii copii ai regelui. El îi închise gura cu buzele.

Îşi scoaseră hainele în grabă şi se iubiră de parcă nu s-ar fi văzut de cîţiva ani. Mai tîrziu, se ghemuiră unul lîngă celălalt, înfăşuraţi în razele calde ale soarelui şi în parfumul suav al florilor sălbatice.

Capitolul 26

Alice privi peste capetele numeroşilor bărbaţi din jurul ei, spre tînărul blond şi chipeş de lîngă perete. Avea pe chip o expresie gînditoare, pe care o recunoscu ca fiind a cuiva îndrăgostit. Zîmbi dulce unui bărbat de lîngă ea, dar, de fapt, nu auzea ce-i spunea. Gîndurile îi erau şi acum îndreptate asupra acelei după-amieze, cînd Gavin îi spusese că-şi iubeşte soţia. Îl urmări pe Gavin luînd mîna soţiei lui şi conducînd-o prin paşii complicaţi ai dansului. Nu conta că Alice avea mai mulţi bărbaţi la picioare. Dispreţul lui Gavin o făcea să-l dorească şi mai mult. Dacă i-ar fi jurat că încă o iubeşte, ar fi luat poate în considerare numeroasele propuneri de căsătorie. Însă Gavin o respinsese, iar acum ştia că trebuie să-l aibă. Un singur lucru îi stătea în cale şi plănuia să se descotorosească de el cît mai curînd.

Tînărul blond se uita, fascinat, la Judith, ochii nu i se mai dezlipeau de silueta şi faţa ei. Alice îl observase la cină, cînd ridicase privirea spre masa regelui, uitîndu-se la Judith fără măcar să clipească. Alice îşi dădu seama că femeia era prea proastă ca să realizeze că avea un admirator, ochii ei fiind mereu îndreptaţi către Gavin.

– Scuzaţi-mă, rosti Alice, timidă şi porni spre bărbatul de la perete. E frumoasă, nu-i aşa? întrebă ea, strîngînd din dinţi.

– Da, şopti el, cuvîntul venindu-i din adîncul sufletului.

– E trist să vezi o femeie ca ea atît de nefericită.

Bărbatul se întoarse şi se uită la Alice.

– Nu pare nefericită.

– Nu, ştie să se prefacă, dar nefericirea există.

– Eşti lady Alice Chatworth, nu?

– Da. Şi tu?

– Alan Fairfax, frumoasa mea contesă, spuse el făcînd o plecăciune şi sărutîndu-i mîna. La dispoziţia dumneavoastră.

Alice rîse veselă.

– Nu eu am nevoie de serviciile tale, ci lady Judith.

Alan se uită din nou la dansatori.

– E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea, şopti el.

Ochii lui Alice sclipiră ca două bucăţi de sticlă albastră.

– I-ai spus despre iubirea ta?

– Nu! replică el, încruntîndu-se. Sînt cavaler, un om de onoare, iar ea e o femeie măritată.

– Da, dar nefericită.

– Mie nu-mi pare nefercită, repetă el, urmărind ţinta afecţiunii sale cum îşi priveşte soţul cu multă căldură.

– O cunosc de mult timp şi se simte îngrozitor. Chiar ieri mi se plîngea că are mare nevoie de cineva care să o iubească, de cineva care să fie bun şi blînd cu ea.

– Soţul ei nu e? Alan era îngrijorat.

– O ştie toată lumea că nu e. Alice îşi coborî vocea şi şopti: O şi bate deseori.

Alan se uită din nou la Judith.

– Nu te cred.

Alice ridică din umeri.

– Nu vreau să răspîndesc nici un fel de bîrfe. Mi-e

prietenă şi aş vrea să o ajut. Nu rămîne mult la Curte şi speram ca, înainte de plecare, Judith să aibă şi ea cîteva clipe de bucurie.

Era adevărat că lady Judith era frumoasă, iar culorile vii îi accentuau şi mai mult frumuseţea. Părul castaniu-roşcat era acoperit cu un văl transparent. Materialul argintiu al rochiei se mula peste curbe voluptoase. Însă ceea ce lui Alan i se părea mai izbitor era vitalitatea care emana din ea. Se uita la toată lumea, de la rege, la ultima slugă, cu aceeaşi privire calmă, plină de căldură. Nu chicotea, nu flirta şi nu făcea pe fecioara ruşinată. Alan era, într-adevăr, fascinat de ea. Ar fi dat enorm de multe ca ochii aceia aurii să se îndrepte spre el.

– Ai vrea să o vezi singură?

Alan fu străbătut de un fior.

– Da, mi-ar plăcea.

– Atunci voi aranja o întîlnire. Du-te în grădină şi o voi trimite la tine. Sîntem prietene foarte bune şi ştie că poate să aibă încredere în mine. Alice se opri şi îşi puse mîna pe braţul lui Alan. Va fi îngrijorată că soţul ar putea da de ea. Spune-i că e cu mine, atunci va şti că nu mai are de ce să se teamă.

Alan dădu din cap. Nu i-ar strica să-şi petreacă un timp cu doamna cea frumoasă şi, din moment ce soţul abia dacă o scăpa din privire, Alan se va folosi de această ocazie.

Judith stătea lîngă Gavin, bînd dintr-o cană cu cidru rece. Se încălzise dansînd şi era plăcut să simtă, în spate, răceala peretelui, urmărindu-i pe ceilalţi. Gavin primi un mesaj din partea unui bărbat, care i-l repetă numai pentru urechile lui. Se încruntă.

– Ai primit veşti rele? întrebă ea.

– Nu ştiu. Nişte oameni vor neapărat să se întîlnească cu mine.

– Nu şi-au spus numele?

– Nu. M-am interesat la un negustor de o iapă, poate e numai atît. Se întoarse şi îi mîngîie obrazul. Uite-l pe Stephen. Du-te să stai cu el. Nu voi lipsi mult.

– Dacă voi reuşi să mă strecor printre femeile din jurul lui Stephen! spuse ea.

– Vei face aşa cum îţi spun.

– Da, stăpîne, replică ea, în bătaie de joc.

El îşi clătină capul către ea, apoi zîmbi, se întoarse şi plecă.

Se duse lîngă Stephen, acesta ciupind corzile unei lăute, cîntînd pentru un grup de tinere drăguţe, pline de admiraţie. Stephen îi spusese că se va folosi din plin de ultimile zile ale libertăţii lui.

– Lady Judith?

– Da. Se întoarse şi dădu cu ochii de o servitoare, una pe care nu o recunoscu.

– Un bărbat vă aşteaptă în grădină.

– Un bărbat? Soţul meu?

– Nu ştiu, doamnă.

Judith începu să zîmbească. Fără îndoială, Gavin punea la cale o mică aventură la lumina lunii.

– Mulţumesc, spuse ea ieşind din salon, ca să pornească spre grădină. Aici era întuneric şi răcoare, umbrele ascunse întruchipînd numeroasele cupluri îmbrăţişîndu-se în taină.

– Lady Judith?

– Da. Lumina era prea slabă, dar Judith distinse un tînăr înalt şi zvelt, cu ochii strălucitori, nasul proeminent şi buzele cam prea pline.

– Dă-mi voie să mă prezint. Sînt Alan Fairfax din Lincolnshire. Luă mîna lui Judith şi i-o sărută, iar ea îi zîmbi. Cauţi pe cineva?

– Credeam că soţul meu e aici.

– Nu l-am văzut.

– Îl cunoşti deci?

El surîse, dezvelindu-şi dinţii albi.

– Te-am văzut. Te cunosc şi ştiu cine îţi stă alături.

Ea îl privi mirată.

– Ştii să foloseşti cuvintele, domnule.

Alan îi întinse braţul.

– Nu vrei să stăm aici cîteva clipe, în aşteptarea soţului tău?

Ea şovăi.

– După cum vezi, banca e în plină lumină. Nu-ţi cer altceva decît să te aşezi şi să-i vorbeşti unui cavaler singuratic.

Banca se afla sub o torţă agăţată de peretele grădinii. Judith îl vedea acum mult mai bine. Avea buze senzuale, un nas fin, aristocratic. În întuneric, ochii îi erau aproape negri. Ea nu prea avea încredere în el. Ultimul bărbat cu care stătuse de vorbă fusese Walter Demari, iar rezultatul fusese un dezastru.

– Doamna mea, nu te simţi în largul tău?

– Nu sînt obişnuită cu manierele de la Curte. Am petrecut foarte puţin timp cu bărbaţi care să nu-mi fie rude.

– Dar ai dori să petreci mai mult? o întrebă el.

– Nu m-am gîndit la aşa ceva. Îl am pe soţul meu şi pe fraţii lui. Îmi ajung.

– Dar aici, la Curte, o femeie e mai liberă. E ceva normal să ai mai mulţi prieteni, atît bărbaţi, cît şi femei. Alan îi luă mîna din poală. Mi-ar plăcea foarte mult să-ţi fiu prieten.

Ea îşi trase mîna, se încruntă, apoi se ridică.

– Trebuie să mă întorc în salon şi la soţul meu.

El veni lîngă ea.

– Nu ai de ce să te temi de el. A fost chemat. E cu Alice Chatworth.

– Nu! Mă insulţi!

– Nu, rosti Alan, uluit. N-am vrut. Ce-am spus?

Aşa, deci. Gavin era cu Alice. Poate a aranjat lucrurile în aşa fel încît ea să-şi petreacă timpul cu un alt bărbat, sperînd că o va ţine ocupată. Dar ea nu avea nici un chef să rămînă cu un străin.

– Trebuie să plec, spuse ea repede, răsucindu-se pe călcîie.

– Unde ai fost? o întrebă Gavin venindu-i în întîmpinare, înainte de a intra în salon.

– Cu amantul, replică ea, calmă. Dar tu?

Mîinile lui îi cuprinseră strîns braţele.

– Îţi baţi joc de mine?

– Posibil.

– Judith!

Ea îi aruncă o privire duşmănoasă.

– Lady Alice n-a fost deosebit de frumoasă în seara asta? Rochia aurie merge bine cu părul şi ochii ei, nu-i aşa?

Gavin îi dădu drumul, schiţînd un zîmbet.

– N-am observat. Eşti geloasă?

– Am motive?

– Nu, Judith, nu ai nici un motiv. Ţi-am spus că a ieşit din viaţa mea.

Ea zîmbi, dispreţuitoare.

– Acum mai urmează să-mi spui că iubirea ta îmi aparţine.

– Şi dacă aş face-o? şopti Gavin, cu atîta forţă că aproape o sperie.

Judith îşi simţi inima gata să-i sară din piept.

– Nu ştiu dacă te-aş crede, spuse ea, încet. Sau se temea că, dacă îi va spune că o iubeşte, va repeta aceleaşi cuvinte? Va rîde de ea? El şi Alice vor zăcea unul în braţele celuilalt, distrîndu-se de ceea ce pentru Judith era o problemă de viaţă şi de moarte?

– Atunci, vino înăuntru. Se face tîrziu.

Ce anume distinsese în vocea lui de-i venise să-l consoleze?

– Pleci mîine? întrebă Gavin ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte. Se antrenase încă de la răsăritul soarelui, pe terenul de lupte al regelui. Veniseră mulţi cavaleri şi scutieri de pe tot cuprinsul Angliei.

– Da, răspunse Stephen, de parcă l-ar fi aşteptat sfîrşitul lumii. Mă simt ca şi cum m-aş duce la moarte.

Gavin rîse.

– Nu va fi atît de rău. Uită-te la căsătoria mea. Pînă la urmă, totul e bine.

– Mda, dar nu există decît o Judith.

Gavin zîmbi şi se lovi în piept, peste armura grea.

– Hm, şi e a mea.

Stephen zîmbi la rîndul lui.

– Lucrurile s-au rezolvat între voi doi.

– Aşa, încetul cu încetul. E geloasă pe Alice şi mă acuză de tot felul de întîlniri cu ea, dar pînă la urmă va înţelege adevărul.

– Şi cum rămîne cu Alice?

– Nu mă interesează. I-am spus-o ieri.

Stephen scoase un fluierat lung.

– I-ai spus lui Alice, pe care ai iubit-o cîndva, că acum preferi o altă femeie? Să fiu în locul tău, m-aş teme pentru viaţa mea.

– Dacă ar fi vorba de Judith, poate, dar Alice e o fată dulce.

– Alice Chatworth? Dulce? Eşti într-adevăr orb.

Ca întotdeauna, Gavin se supără auzind pe cineva spunînd ceva rău despre Alice.

– Nu o cunoşti aşa cum o cunosc eu. S-a simţit foarte jignită, dar a acceptat adevărul cu demnitate, precum mi-am imaginat. Dacă Judith nu m-ar fi fermecat atît de mult, aş continua să mă gîndesc la Alice ca la o posibilă soţie.

Stephen îşi zise că e mai bine să nu mai adauge nimic.

– În seara asta am de gînd să mă fac criţă. Voi bea pînă voi seca castelul. Apoi voi putea să mă uit mai uşor la viitoarea mea nevastă. Vrei să mi te alături? Vom sărbători ultimele momente ale libertăţii mele.

Gavin zîmbi, amuzat.

– Da, n-am sărbătorit plecarea din castelul lui Demari. Stephen, n-am apucat să-ţi mulţumesc.

Stephen îşi lovi fratele pe spate.

– Îmi rămîi dator.

Gavin se încruntă.

– Poate îmi găseşti un om care să-l înlocuiască pe John Bassett.

– Întreab-o pe Judith, spuse Stephen, ochii dansîndu-i jucăuşi. Îţi conduce ea şi oamenii, fii fără grijă.

– Să nu îndrăzneşti să pomeneşti de aşa ceva. Se plînge tot timpul că nu are destule de făcut.

– E vina ta, frăţioare. Nu-i găseşti suficiente activităţi interesante?

– Ai grijă! O să încep să sper ca moştenitoarea asta scoţiancă să fie la fel de urîtă pe cît crezi.

Judith stătea în salonul mare, într-un grup de femei. Toate, inclusiv regina, aveau în faţă gherghefuri din lemn de trandafir, cu cadre din alamă. Mîinile lor se mişcau iute şi cu îndemînare pe deasupra ţesăturilor, din ace

atîrnînd fire de mătase în culori frumoase. Judith avea şi ea înaintea ei un astfel de gherghef. Dar se uita doar la el, simţindu-se stînjenită, neştiind ce să facă cu mîinile. Ce bine de Gavin că putea să-şi vadă de treburile lui şi cînd era departe de casă. Dar o ameninţase să nu se apropie de bazinul cu peşti sau de cămară, sau de oricare alt loc.

– Cusutul este cea mai feminină artă, maiestate, nu sînteţi de aceeaşi părere? spuse Alice cu o voce domoală.

Regina nu ridică ochii.

– Cred că depinde de femeie. Am văzut femei folosind arcul, dar rămînînd foarte feminine, în timp ce altele, care arătau fragile şi cunoşteau la perfecţie toate artele feminine, puteau da dovadă de multă cruzime.

Judith se uită în sus, mirată, cînd un chicot îi scăpă unei femei drăguţe de lîngă ea.

– Nu eşti de acord, lady Isabel? întrebă regina.

– Ba da, maiestate, din toată inima. Cele două femei schimbară priviri pline de subînţeles.

Alice, furioasă că fusese pusă la punct, continuă:

– Dar o femeie adevărată şi-ar dori oare să tragă cu arcul? Nu văd ce nevoie ar avea. Femeile au fost întotdeauna protejate de bărbaţi.

– O femeie nu-şi poate ajuta soţul? Am primit odată o săgeată adresată lui John, spuse lady Isabel.

Mai multe femei scoaseră exclamaţii de groază. Alice se uită, scîrbită, la femeia cu ochii verzi.

– O femeie adevărată nu e capabilă de acte violente. Nu-i aşa, lady Judith? Adică, o femeie n-ar fi în stare să ucidă un bărbat, nu?

Judith privi la gherghеful gol din faţa ei. Alice se aplecă înainte.

– Lady Judith, n-ai putea ucide un bărbat, nu-i aşa?

– Lady Alice, spuse regina cu o voce tăioasă, cred

că îţi vîri nasul în probleme care nu te privesc.

– Oh! Alice se prefăcu surprinsă. Nu ştiam că priceperea lui lady Judith în mînuirea spadei e un secret. Nu voi mai vorbi despre asta.

– Bineînţeles că nu, se răsti la ea lady Isabel, acum că ne-ai spus tot.

– Doamna mea, anunţă Joan cu voce tare, lordul Gavin vrea să te vadă imediat.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Judith ridicîndu-se repede.

– Nu ştiu, răspunse Joan avînd pe chip o expresie ciudată. Ştii cum nu rezistă prea mult timp fără să te vadă.

Judith îi aruncă o privire uluită.

– Să mergem. Nu va aştepta mult.

Judith se abţinu să-şi mustre camerista de faţă cu regina. Se întoarse şi se scuză, bucuroasă să vadă că ochii lui Alice spumegau de furie. Ajunse destul de departe, ca să nu fie auzite, Judith se răsuci spre servitoare.

– Joan, întreci măsura.

– Nu! N-am făcut decît să te ajut. Pisica aia te-ar fi sfîşiat în bucăţi. Nu e pe măsura ta.

– Nu mi-e frică de ea.

– Atunci poate ar trebui. E o femeie rea.

– Da, fu de acord Judith. De asta sînt conştientă. Îţi sînt recunoscătoare că m-ai scos de acolo. Mai că prefer compania lui Alice, în locul cusutului, dar amîndouă ia un loc e prea mult pentru mine! Oftă. Presupun că soţul meu nu m-a chemat.

– Trebuie să te cheme? Nu crezi că va fi încîntat să te vadă?

Judith se încruntă.

– Eşti o femeie nesăbuită, spuse Joan, riscînd să fie dojenită cu cuvinte aspre de stăpîna ei. Omul te vrea,

dar tu nu vezi nimic.

Ieşind afară, la lumina soarelui, Judith uită de Alice. Gavin stătea aplecat peste o albie cu apă, gol pînă la brîu, şi se spăla. Judith se furişă în spatele lui, apoi se aplecă şi îl sărută muşcîndu-l uşor de gît. În clipa următoare se trezi fără aer şi aruncată în apă. Amîndoi se priviră foarte surprinşi.

– Judith! Te doare ceva? întrebă Gavin întinzîndu-i mîna.

Ea i-o împinse la o parte, apa picurîndu-i din ochi, uitîndu-se la rochia ei udă şi distrusă, catifeaua roşie fiin lipită de corp.

– Nu, prostovan fără minte. Crezi că-s calul tău de luptă, că aş putea fi tratată ca un animal? Sau crezi că sînt servitoarea ta? Îşi puse mîna pe marginea albiei ca să iasă afară, dar piciorul îi alunecă şi căzu înapoi în apă. Icni, uitîndu-se în sus, la Gavin. Acesta stătea cu braţele peste piept şi zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Rîzi de mine! şuieră ea, înfuriată. Cum îndrăzneşti?

El o apucă de umeri şi îi ridică corpul din care picura apa.

– Îmi pot oferi scuzele? De la întîmplarea cu Demari, nu sînt tocmai un om calm. Ţi-am recunoscut sărutul mult prea tîrziu. N-ar fi trebuit să te furişezi aşa, în spatele meu, era mai bine să mă previi.

– Nu trebuie să te temi că se va întîmpla din nou, replică Judith, cu îndîrjire.

– Numai tu, scumpa mea soţie, ai putea fi atît de obraznică, ţinută deasupra unei albii pline cu apă. Te-aş putea scăpa oricînd.

– N-ai îndrăzni!

El zîmbi, apoi o coborî pînă degetele picioarelor îi atinseră apa.

– Gavin! strigă ea, pe un ton mai degrabă rugător decît furios.

O trase spre el, apoi tresări cînd corpul ei rece îi atinse pielea.

– Aşa-ţi trebuie, zise ea. Sper să îngheţi.

– Nu şi dacă te am lîngă mine. O roti în braţe. Hai să urcăm în odaia noastră şi să ne scoatem hainele astea ude.

– Gavin, doar nu te gîndeşti să...

– Gînditul, cu tine în braţe, e o pierdere de timp. Dacă nu vrei să atragi şi mai mult atenţia asupra ta, fii cuminte şi lasă-mă să te duc sus.

– Şi dacă refuz?

El îşi frecă nasul de obrazul ei ud.

– Vei descoperi că obrajii ăia pot fi foarte roşii.

– Înseamnă că sînt prizonieră?

– Da, răspunse el hotărît şi porni în sus, pe scări.

Regina Elizabeth se plimba alături de soţul ei. Se opriseră cînd îl văzură pe Gavin aruncînd-o pe Judith în apă. Elizabeth vru să se ducă imediat să o ajute pe Judith, dar Henric o opri.

– Uită-te cît sînt de frumoşi! Îmi place să văd un cuplu atît de îndrăgostit. Nu se întîmplă deseori ca o căsătorie din interes să ajungă şi una fericită.

Elizabeth oftă.

– Mă bucur să văd că se iubesc unul pe celălalt. Nu eram sigură de iubirea dintre ei. Lady Alice e de părere că lady Judith nu e o pereche potrivită pentru lordul Gavin.

– Lady Alice? întrebă Henric. Cea blondă?

– Da. Văduva lui Edmond Chatworth.

Henric dădu din cap.

– Mi-ar plăcea să o văd măritată cît de curînd. Am urmărit-o. Se joacă cu bărbaţii aşa cum o pisică se joacă cu şoriceii. Pare să ţină la unul, apoi la altul. Bărbaţii sînt îndrăgostiţi de frumuseţea ei şi îi vor accepta multe. N-aş vrea să-i văd distruşi. Dar ce are ea

cu lordul Gavin şi minunata lui soţie?

– Nu sînt sigură, spuse Elizabeth. Se zvoneşte că lordul Gavin a fost, cîndva, îndrăgostit de lady Alice.

Henric arătă cu capul spre Gavin, care îşi lua soţia în braţe.

– Acum nu mai e, după cum vede toată lumea.

– Poate nu chiar toată lumea. Lady Alice o sîcîie mereu pe lady Judith, punîndu-i tot felul de întrebări.

– Trebuie să punem capăt acestei situaţii, spuse Henric.

– Nu, zise Elizabeth atingînd cu mîna braţul soţului ei. Nu putem da nici o poruncă. Mă tem că asta ar înfuria-o şi mai mult pe lady Alice, iar ea e genul de femeie care ar găsi o cale să spună ceea ce vrea, indiferent ce porunci i-am da. Cred că ideea ta de a o căsători e cea mai bună soluţie. Nu ştii vreun soţ pentru ea?

Henry îl urmări pe Gavin ducîndu-şi soţia în braţe, spre conac, tachinînd-o şi gîdilînd-o, făcînd ca rîsul ei să se audă prin toată curtea.

– Mda, îi voi găsi un soţ lui lady Alice şi încă repede. N-aş vrea să se întîmple nimic între cei doi.

– Eşti un om bun, spuse Elizabeth ridicînd capul şi zîmbindu-i soţului înalt.

Henric rîse pe înfundate.

– Numai pentru cîţiva, draga mea. Ar trebui să-i întrebi pe francezi cine e un rege bun.

Elizabeth îşi flutură mîna.

– Eşti prea moale cu ei, prea înţelegător.

El se aplecă şi îi sărută fruntea.

– Iar dacă aş fi un rege francez, sînt sigur că ai spune acelaşi lucru despre englezi.

Ea îi aruncă un surîs încîntător, iar el rîse şi îi strînse braţul.

Mai exista şi altcineva care privea cu interes deose-

bit giugiulelile familiei Montgomery. Văzîndu-l pe Gavin, răsturnîndu-şi soţia în albie, Alan Fairfax făcu un pas înainte, cu mîna pe spadă. Apoi se uită vinovat în jurul său. Un bărbat putea să se poarte cum voia cu soţia lui, iar Alan nu avea nici un drept să se amestece.

Alan continuă să se uite la cei doi şi văzu îngrijorarea lui Gavin pentru Judith şi cum o scoase din apă şi o sărută. Nu era un bărbat care să-şi bată soţia! Alan se încruntă, dîndu-şi seama că se lăsase păcălit.

Se întoarse în conac şi o găsi pe lady Alice Chatworth traversînd salonul.

– Aş vrea să stăm puţin de vorbă, doamna mea, spuse el, degetele apucîndu-i strîns braţul.

Ea gemu din cauza durerii, apoi zîmbi.

– Cum să nu, cavalere Alan. Timpul meu îţi stă la dispoziţie.

O trase într-o parte mai puţin luminată a salonului.

– Te-ai folosit de mine şi nu-mi place.

– M-am folosit? Cum aş fi putut face aşa ceva?

– Nu mai juca rolul virginei sfioase. Am aflat de bărbaţii care îţi frecventează patul. Eşti o femeie dotată cu inteligenţă, sînt sigur de asta, şi m-ai manipulat în propriul tău interes.

– Dă-mi drumul, altfel voi ţipa.

El îşi înfipse şi mai tare degetele în braţul ei.

– Nu-ţi place? Prietenii îmi povestesc că nu te împotriveşti durerii.

Alice îl străfulgeră aspru cu privirea.

– Ce anume vrei să-mi spui?

– Nu-mi place să fiu folosit. Minciunile tale i-ar fi adus mari necazuri lui lady Judith, iar eu aş fi fost cauza.

– N-ai declarat că vrei să petreci cîteva clipe în compania ei? Eu ţi-am oferit acest prilej, atîta tot.

– Prin înşelăciune. E o femeie bună şi fericită în căsătoria ei, iar eu nu sînt un ticălos care să apeleze la

viol.

– O doreşti, deci? întrebă Alice.

El îi eliberă repede braţul.

– Care bărbat n-ar dori-o? E o femeie frumoasă.

– Nu! şuieră Alice. Nu e la fel de frumoasă ca... Se opri.

Alan zîmbi, sardonic.

– Ca tine, lady Alice? Nu, greşeşti. O urmăresc pe lady Judith de cîteva zile şi am ajuns să o cunosc. Frumuseţea ei e nu numai fizică, ci şi interioară. Cînd va fi bătrînă, şi mai puţin încîntătoare, va fi iubită. Dar tu! Frumuseţea ta e numai pe dinafară. Dacă ţi-ar fi luată, n-ar mai rămîne decît o femeie stricată, rea, veşnic nemulţumită.

– Te voi urî pînă la moarte, spuse Alice, pe un ton glacial.

– Într-o zi, toată ura ta ţi se va arăta pe faţă, replică Alan, calm. Indiferent care ţi-ar fi simţămintele pentru mine, nu cred că voi mai putea fi folosit din nou.

Alice îl urmări îndepărtîndu-se, dar răzbunarea ei o avea ca ţintă pe Judith şi nu pe Alan. Femeia aceea era cauza tuturor problemelor ei. De cînd Gavin se hotărîse să se însoare cu căţeaua aia, toate se schimbaseră. Acum Alice era insultată de un tînăr şi asta numai fiindcă nimeni nu vedea prefăcătoria acelei femei. Alice era mai decisă ca niciodată să pună capăt unei căsătorii pe care o considera nepotrivită.

– Judith, frumoasa mea, rămîi în pat, murmură Gavin, cu buzele lipite de obrazul ei somnoros. Ai nevoie de odihnă, iar apa ţi-ar fi putut provoca o mică răceală.

Judith nu-i răspunse. Era sătulă de cît se iubiseră,

simţindu-se ameţită şi fără vlagă. Gavin îşi mai frecă o dată faţa de gîtul ei, apoi se strecură afară din pat. Se îmbrăcă repede, continuînd să o privească. Terminînd, îi zîmbi, o sărută pe obraji şi ieşi din odaie. La capătul scărilor îl aştepta Stephen.

– Nu mai pot trece prin nici o încăpere din castelul ăsta, fără să aud bîrfindu-se pe seama ta.

– Şi ce anume? întrebă Gavin, bănuitor.

– Ah, mai nimic. Doar că ţi-ai bătut nevasta, ai aruncat-o în albia cu apă, după care te-ai grozăvit cu ea în faţa tuturor.

Gavin zîmbi.

– Adevărul gol-goluţ.

Stephen zîmbi, la rîndul lui.

– Aşa da, văd că ne înţelegem. Credeam că nu ştii cum să te porţi cu o femeie. Doarme?

– Da. Şi va rămîne acolo toată noaptea. Gavin înălţă o sprînceană. Credeam c-ai băut deja un butoi de vin.

– L-am terminat, fii sigur, spuse Stephen. N-am vrut să te simţi mai puţin bărbat, bînd de două ori mai mult ca tine.

– Tu! pufni Gavin, dispreţuitor. Fratele meu mai tînăr? Nu ştii că m-am îmbătat încă înainte de naşterea ta.

– Nu te cred!

– E adevărat. Îţi voi spune cum a fost, deşi povestea e destul de lungă.

Stephen îl bătu pe spate.

– Toată noaptea e a noastră. Ne vom căina abia mîine dimineaţă.

Gavin pufni în rîs.

– Scoţianca ta va avea grijă să te căinezi, dar eu îmi voi pune capul în poala frumoasei mele soţii şi, în marea mea bunătate, îi voi permite să mă dezmierde.

Stephen oftă din adîncul sufletului.

– Cruzimea ta n-are pereche.

Pentru cei doi fraţi noaptea aceea fu un prilej de apropiere. Sărbătoreau eliberarea din castelul lui Demari, norocul lui Gavin în căsătorie, şi compătimeau împreună perspectiva viitoarei uniri a lui Stephen.

– Dacă nu mă ascultă, o trimit înapoi la oamenii ei, spuse Stephen. Vinul era atît de amar că se strîmbau dîndu-l pe gît, dar nici unul din ei nu observa.

– Două neveste pline de draci! bolborosi Gavin, ridicîndu-şi carafa. Dacă Judith ar ajunge să-mi dea ascultare, aş crede că şi-a pierdut minţile.

– Dar nu şi trupul? spuse Stephen.

– Pentru chestia asta, te provoc la luptă, spuse Gavin, căutîndu-şi spada cu degete înţepenite.

– Nu-i trebuie, replică Stephen umplîndu-i cupa.

– Nu? Părea foarte încîntată de Demari. Gavin trecu, într-o clipă, de la fericire, la tristeţe, aşa cum numai un om beat putea face.

– Nu, îl ura.

– Dar îi poartă copilul! spuse Gavin, vorbind ca un băieţaş gata să plîngă.

– N-ai minte deloc, frăţioare! Copilul e al tău, nu al lui Demari.

– Nu te cred.

– E adevărat. Ea mi-a spus.

Gavin rămase tăcut cîteva clipe, apoi dădu să se ridice, dar capul i se învîrti.

– Eşti sigur? De ce să-mi ascundă aşa ceva?

– Mi-a spus că vrea să păstreze ceva şi pentru ea.

Gavin se trînti la loc.

– Îmi consideră fiul ceva?

– Nu. Nu înţelegi femeile.

– Şi tu le înţelegi? întrebă Gavin, bătos.

Stephen umplu cupa fratelui său.

– Cu nimic mai mult ca tine, sînt sigur. Poate chiar mai puţin, dacă aşa ceva e posibil. Raine ţi-ar putea

explica mai bine ca mine ce-a spus ea. Mi-a zis că tu ai deja pământurile *Revendoune* şi pe Alice, iar ea nu-ţi va mai da nimic altceva.

Gavin se ridică, chipul întunecîndu-i-se. Apoi, brusc, se calmă şi se aşează din nou, buzele răsfrîngîndu-se într-un zîmbet abia schiţat.

– E o mică vrăjitoare, nu-i aşa? Îşi leagănă şoldurile prin faţa mea pînă ajung orb de dorinţă. Mă ia la rost numai dacă vorbesc cu o altă femeie.

– Una pe care ai recunoscut, de unul singur, că o iubeai.

Gavin îşi flutură mîna de parcă chestiunea n-ar mai fi contat.

– Dar păstrează ascunsă cheia care ne-ar dezvălui toate secretele şi ne-ar eibera de tensiunea dintre noi.

– Nu te văd şovăind, spuse Stephen.

Gavin rîse pe înfundate.

– Nu, nici vorbă, dar am şovăit să... o silesc să facă ceva. Credeam că Demari a însemnat ceva pentru ea.

– Doar o cale de a salva gîtul tău nerecunoscător.

Gavin zîmbi.

– Dă-mi vinul. În seara asta avem mai multe de sărbătorit, nu numai o prinţesă scoţiancă.

Stephen înhăţă carafa, înainte ca Gavin să o poată atinge.

– Cruzimea ta n-are pereche.

– Am învăţat-o de la nevasta mea, spuse Gavin şi îşi umplu cupa cu vin.

Capitolul 27

– Nu pot permite aşa ceva! spuse Ela, ţinîndu-şi dreaptă spinarea. Stătea lîngă Alice, într-o mică încăpere a castelului.

– Şi de cînd ai ajuns tu să permiţi sau nu ce vreau eu? se răsti Alice. Viaţa mea îmi aparţine, iar tu nu eşti aici decît ca să mă ajuţi să mă îmbrac.

– Nu e bine că te arunci la picioarele acestui bărbat. Nu trece o zi fără ca un cavaler să nu-ţi ceară mîna. Nu te poţi mulţumi cu unul din ei?

Alice se întoarse spre servitoarea ei.

– Şi să i-l las ei? Mai bine mor.

– Chiar îl vrei pentru tine? insistă Ela.

– Ce importanţă are? rosti Alice indignată, potrivindu-şi vălul şi coroniţa. E al meu şi va rămîne al meu.

Cînd ieşi din încăpere, scările erau deja cufundate în întuneric. Alice descoperise curînd că, la Curtea regelui Henric, îi era foarte uşor să afle tot ce-şi dorea. Şi existau mulţi dispuşi să facă orice le-ar fi cerut, în schimbul unui preţ. Spionii o informaseră că Gavin era jos cu fratele său, departe de soţie. Alice ştia foarte bine cum se putea ameţi un bărbat de la băutură, şi avea de gînd să se folosească din plin de acest prilej. Nu i-ar mai fi putut rezista, dacă minţile îi rătăceau prin acreala vinului.

Trase o înjurătură cînd, ajungînd în salon, nu mai dădu cu ochii nici de Gavin, nici de fratele său.

– Unde e lordul Gavin? întrebă, severă, pe o servitoare căscînd de somn. Podeaua era plină de oameni dormind pe rogojini.

– A plecat, e tot ce ştiu.

Alice o înhăţă de braţ.

– Unde?

– Habar n-am.

Alice scoase un galben din buzunar şi văzu cum ochii fetei se aprind.

– Ce-ai face pentru el?

Fata se trezi imediat.

– Orice.

– Bine, spuse Alice, atunci ascultă-mă cu atenţie.

Judith se trezi din somnul adînc, auzind mai multe bătăi în uşă. Întinse braţul înainte de a deschide ochii şi văzu că soţul ei nu e lîngă ea. Se ridică în capul oaselor, îşi împreună sprîncenele, apoi îşi aminti că-i spusese ceva despre Stephen şi un rămas-bun frăţesc.

Bătăile în uşă continuau. Joan, care stătea deseori cu stăpîna ei cînd Gavin era plecat, nu se afla în odaie. Fără nici un chef, Judith dădu cuverturile la o parte şi îşi vîrî braţele în mînecile albastru-verzui ale halatului.

– Ce e? întrebă ea deschizînd uşa unei tinere servitoare.

– Nu ştiu, doamnă, şopti fata zîmbind afectat. Mi s-a spus că e nevoie de lady Judith şi am fost trimisă să vă chem.

– Cine ţi-a spus asta? Soţul meu?

Fata dădu din umeri.

Judith se încruntă. La Curtea asta regală se îmbulzeau o grămadă de mesageri şi toţi păreau să o conducă spre locuri unde nu voia să fie. Însă era posibil ca mama ei să aibă nevoie de ea. Probabil Gavin era prea beat ca să urce scările, iar ea trebuia să-l ajute. Zîmbi, gîndindu-se la ocările cu care îl va blagoslovi.

Urmă fata pe treptele întunecate, pînă la etajul de sus. Părea mai întuneric decît de obicei, nu se aprinseseră toate torţele de pe pereţi. În pereţii groşi de aproape trei metri erau tăiate odăi sumbre, mai puţin preferate de oaspeţii nobili. Servitoarea se opri lîngă una din aceste încăperi.

Fata îi aruncă o privire pe care ea nu o înţelese, apoi dispăru în beznă. Pe Judith o enervă să stea pitită în întuneric şi dădu să cheme servitoarea, dar atenţia îi fu atrasă de vocea unei femei:

– Gavin, şopti femeia destul de tare.

Era o şoaptă încărcată de pasiune. Judith îngheţă. O lumînare se aprinse. Iar atunci Judith putu să vadă foarte bine. Alice, cu trupul ei subţire, osos şi gol, de la talie în sus, era întinsă pe jumătate sub Gavin. Flacăra lumînării îi lumina pielea bronzată, nici o părticică din el nerămînînd ascunsă. Zăcea pe burtă, picioarele goale acoperindu-le pe ale lui Alice.

– Nu! murmură Judith, ducîndu-şi mîna la gură, ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Îşi dori să fie un coşmar, dar nu era. O minţise, iar şi iar. Şi ea fusese cît pe ce să-l creadă.

Se depărtă cu spatele de ei, Gavin fiind nemişcat, Alice ţinînd lumînarea, urmărind-o pe Judith, zîmbindu-i de unde se afla sub soţul ei.

– Nu! repetă Judith putu şi se depărtă tot mai mult, fără să fie conştientă de treptele fără balustradă.

Nesigură pe picoare, nu-şi dădu seama cînd păşi în gol. Ţipă rostogolindu-se pe o treaptă, apoi pe două, apoi pe cinci. Se agăţă înnebunită de aer, ţipînd din nou cînd trupul i se răsuci într-o parte, alunecînd cu totul de pe trepte. Izbi podeaua cu o bubuitură oribilă, căderea fiindu-i atenuată de rogojina unuia din cavalerii regelui.

– Ce-a fost asta? întrebă Gavin cu o voce răguşită, ridicînd capul.

– N-a fost nimic, şopti Alice, inima bătîndu-i repede de bucurie. Poate femeia reuşise să se omoare singură, iar Gavin va fi cu adevărat al ei.

Gavin se sprijini într-un cot.

– Dumnezeule, Alice! Ce faci aici? Ochii îi rătăciră pe trupul gol. Singurul lui gînd fu că nu-şi dăduse seama că era atît de slăbănoagă. Nu mai avea nici un pic de dorinţă pentru corpul pe care îl iubise cîndva.

Bucuria lui Alice muri văzînd privirea din ochii lui Gavin.

– Nu-ţi... aminteşti? Vorbea împiedicat. Era sincer uluită de reacţia lui Gavin. Fusese atît de sigură că, odată ce-l va avea în braţe, va fi din nou al ei.

Gavin avea o mulţime de reproşuri pe limbă, dar, dintr-o dată, salonul mare se lumină, umplîndu-se de zgomote. Bărbaţii strigau unul la altul. Apoi se auzi un răcnet care zgudui castelul din temelii.

– Montgomery!

Gavin ieşi din pat dintr-o singură mişcare, aruncîndu-şi în grabă tunica peste cap. Coborî treptele cîte două, dar se opri înainte de ultima spirală a scărilor. Chiar sub el se afla Judith, zăcînd pe o rogojină, cu părul ei frumos, încîlcit în jurul capului, cu un picior îndoit sub ea. Inima i se opri.

– N-o atinge! strigă el gutural, sărind ultimele trepte şi îngenunchind lîngă ea. Cum? murmură el atingîndu-i

mîna, apoi îi căută pulsul la gît.

– Pare să fi căzut de pe scări, spuse Stephen îngenunchind şi el lîngă cumnata lui.

Gavin se uită în sus şi o văzu pe Alice, pe palier, strîngîndu-şi halatul în jurul ei, zîmbind uşor. Gavin simţi că lipsea ceva care să-i elucideze enigma, dar nu avea timp să caute.

– S-a trimis deja după doctor, spuse Stephen luînd mîna lui Judith. Ea nu deschise ochii.

Doctorul veni încet, îmbrăcat într-un halat gros căptuşit cu blană.

– Face-ţi-mi loc, ceru el. Trebuie să văd dacă n-are oasele rupte.

Gavin se dădu la o parte şi-l urmări plimbîndu-şi mîinile peste corpul nemişcat al lui Judith. De ce? Cum? Gavin nu înceta să se întrebe. Ce căuta ea pe scări, în mijlocul nopţii? Ochii i se îndreptară din nou asupra lui Alice. Femeia stătea nemişcată, urmărind, cu un interes avid, cum doctorul o examina pe Judith. Încăperea în care Gavin se trezise alături de Alice se afla chiar lîngă scări. Uitîndu-se la soţia lui simţi cum sîngele i se scurge din faţă. Judith îl văzuse în pat cu Alice! Se depărtase probabil cu spatele, mult prea necăjită ca să-i pese pe unde calcă, şi căzuse. Dar de unde ştiuse că el era acolo? Numai dacă cineva îi spusese unde să privească.

– Nu pare să i se fi rupt nici un os, spuse doctorul. Duceţ-i-o în pat şi lăsaţi-o să se odihnească.

Gavin murmură o rugăciune de mulţumire, apoi se aplecă şi ridică silueta, fără vlagă, a soţiei lui. Luînd-o în braţe, auzi mulţimea de oameni exclamînd. Rogojina şi halatul îi erau pline de sînge.

– Pierde copilul, spuse regina, aflată lîngă Gavin. Du-o sus. Voi trimite moaşa să aibă grijă de ea.

Gavin simţea pe braţ căldura sîngelui lui Judith. O mînă grea i se puse pe umăr şi simţi, fără să se uite, că era a lui Stephen.

– Doamna mea! izbucni Joan văzîndu-l pe Gavin intrînd cu Judith în braţe. M-am întors abia acum şi era plecată. E rănită! Vocea lui Joan îi arăta îngrijorarea pentru stăpîna ei. Se va face bine?

– Nu ştim, răspunse Stephen.

Gavin îşi puse soţia pe pat.

– Joan, spuse regina, adu apă caldă de la bucătărie şi nişte cearceafuri.

– Cearceafuri, maiestate?

– Ca să absoarbă sîngele. Pierde copilul. După ce-ai făcut rost de cearceafuri, caut-o pe lady Helen. Va dori să fie alături de fiica ei.

– Biata mea stăpînă, şopti Joan. Îşi dorea atît de mult copilul ăsta. Ieşi cu obrajii scăldaţi de lacrimi.

– Plecaţi, îi îndemnă Elizabeth pe cei doi bărbaţi. Nu puteţi face nimic. Ne vom ocupa noi de ea.

Stephen îşi puse braţul în jurul umerilor lui Gavin, dar acesta îl împinse într-o parte.

– Nu, maiestate, nu voi pleca nicăieri. Dacă aş fi rămas cu ea, nu i s-ar fi întîmplat nimic.

Stephen vru să vorbească, dar regina îl opri. Ştia că n-ar fi avut nici un rost.

– Rămîi. Dădu din cap spre Stephen, iar acesta ieşi din încăpere.

Gavin mîngîie fruntea lui Judith, apoi ridică privirea spre regină.

– Spuneţi-mi ce să fac.

– Dezbrac-o de halat.

Gavin desfăcu veşmîntul, cu mare grijă, apoi o ridică uşor pe Judith şi îi scoase braţele din mîneci. Rămase îngrozit cînd îi văzu sîngele de pe coapse. Îl privi fix

cîteva clipe, fără să se poată mişca. Elizabeth se uita la el.

– Naşterea nu e o privelişte plăcută.

– Asta nu e naştere, ci... Nu putu termina.

– Sarcina trebuie să fi fost foarte avansată, de sîngerează aşa mult. Va fi într-adevăr o naştere, dar cu rezultate mai puţin fericite.

Ridicară amîndoi privirea cînd în odaie dădu buzna moaşa, o femeie grasă, roşie la faţă.

– Vreţi să îngheţe de frig? întrebă ea, supărată. Afară! Nu ne trebuie bărbaţi aici.

– Va rămîne, spuse regina, pe un ton categoric.

Moaşa se uită, o clipă, la Gavin.

– Atunci, du-te şi ia apa de la servitoare. Ei îi ia prea mult timp să urce scările.

Gavin plecă în fugă.

– Soţul ei, maiestate? întrebă moaşa, după plecarea lui Gavin.

– Da, primul lor copil.

Femeia pufni pe nas, dispreţuitoare.

– Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ea, maiestate, şi să n-o lase să se plimbe pe coridoare, în timpul nopţii.

Imediat ce Gavin puse apa jos, moaşa îi dădu alte porunci, pe acelaşi ton răstit:

– Găseşte-i nişte haine.

Joan, intrată în încăpere după Gavin, se repezi la un scrin şi scotoci în el, scoţînd o rochie călduroasă de lînă. Gavin o îmbrăcă pe Judith cu multă atenţie, urmărind cum sîngele se scurge din ea. Pe fruntea ei se formară picături de transpiraţie, iar el i le şterse cu o cîrpă udă.

– Se va face bine? şopti el.

– Nu-ţi pot răspunde. Totul depinde dacă reuşim

sau nu să scoatem fătul şi să oprim sîngerarea. Judith gemu şi îşi mişcă capul. Fă-o să stea liniştită, altfel munca ne va fi şi mai grea.

– Judith, spuse Gavin, încetişor. Nu te mişca. Îi luă mîinile în ale lui văzînd că şi le azvîrle prin jurul ei.

Judith deschise ochii.

– Gavin? întrebă ea.

– Da. Nu vorbi. Stai liniştită şi odihneşte-te. În curînd te vei simţi mai bine.

– Mai bine? Nu părea pe de-a-ntregul conştientă de starea ei. Apoi o crampă dureroasă îi străbătu măruntaiele. Mîinile le apucară strîns pe ale lui. Judith se uită la el, uluită.

– Ce s-a întîmplat? gemu ea, apoi ochii părură să i se limpezească. Regina, servitoarea şi încă o femeie stăteau aplecate deasupra ei, studiind-o îngrijorate. Un alt junghi o făcu să se îndoaie.

– Haide, spuse moaşa, trebuie să-i frămîntăm burta şi s-o ajutăm.

– Gavin! spuse Judith însăimîntată, gîfîind după ultimul spasm dureros.

– Ssss! iubirea mea. Te vei simţi mai bine. Vor exista şi alţi copii.

Ochii ei se măriră, îngroziţi.

– Copii? Copilul meu? Îmi pierd copilul? Vocea i se ridică aproape isteric.

– Judith, te rog, spuse Gavin, liniştind-o. Vor mai fi şi alţii.

Uitîndu-se la Gavin, Judith fu chinuită de un nou junghi, memoria revenindu-i.

– Am căzut de pe scări, spuse ea, încet. Te-am văzut în pat cu tîrfa ta şi am căzut de pe scări.

– Judith, nu e momentul să...

– Să nu mă atingi.

– Judith, spuse Gavin, implorînd-o.

– Eşti dezamăgit că n-am murit? Aşa cum îmi moare copilul? Ochii îi înotau în lacrimi. Du-te la ea. Ai dorit-o atît de mult şi eşti binevenit în patul ei.

– Judith, spuse Gavin, dar regina Elizabeth îi luă braţul.

– Ar fi mai bine să pleci.

– Da, fu de acord, văzînd că Judith refuză să se uite la el. Stephen îl aştepta în faţa uşii, întrebîndu-l din privire. Copilul e pierdut şi nu ştiu încă dacă Judith va trăi.

– Vino jos, spuse Stephen. Nu ţi-au permis să rămîi cu ea?

– Judith nu mi-a permis, spuse Gavin, abătut.

Stephen nu mai rosti nici un cuvînt, pînă nu ieşiră afară din conac. Soarele tocmai începuse să răsară, cerul era încă cenuşiu. Agitaţia provocată de căderea lui Judith îi făcuse pe oamenii din castel să se scoale mai devreme. Fraţii se aşezară pe o bancă de lîngă zid.

– De ce se plimba pe coridor, noaptea? întrebă Stephen.

– Nu ştiu. După ce ne-am despărţit, am căzut într-un pat, cel mai apropiat de scări.

– Poate s-a trezit, a văzut că nu eşti lîngă ea şi a plecat să te caute. Gavin nu-i răspunse. Nu-mi spui totul.

– Da. Cînd Judith m-a văzut, eram în pat cu Alice.

Niciodată pînă acum Stephen nu-şi permisese să-şi judece fratele. Dar de data asta, chipul i se înăspri.

– S-ar putea să o fi ucis pe Judith! Şi pentru ce? Căţeaua aia... Se opri văzînd profilul sumbru al lui Gavin. Erai prea beat ca să-ţi doreşti o femeie. Iar dacă îţi doreai una, Judith te aştepta în patul vostru.

Gavin privea în depărtare.

– N-am dus-o în pat, rosti el, încet. Dormeam şi am

auzit un zgomot care m-a trezit. Alice era întinsă lîngă mine. Nu eram atît de ameţit încît să nu-mi amintesc dacă aş fi chemat-o cu mine.

– Atunci, cum?

– Nu ştiu.

– Eu da! spuse Stephen cu dinţii încleştaţi. Eşti un om sănătos la minte, dar cînd vine vorba de femeia aia o iei razna. Pentru prima oară, Gavin nu-i mai luă apărarea lui Alice. Stephen continuă: N-ai fost niciodată în stare să o vezi aşa cum e. Ştii că se culcă cu jumătate din oamenii de la Curte? Gavin se întoarse şi se holbă la el. Ştiu că nu-ţi vine să mă crezi, dar e batjocura tuturor bărbaţilor şi sînt convins că a majorităţii femeilor. De la băiatul de la grajd, pînă la un conte, nu-i pasă, numai să fie înzestraţi cu ce-i trebuie ca să-i facă plăcere.

– Dacă e aşa, atunci eu am făcut-o să ajungă pînă aici. Era virgină cînd mi s-a dăruit.

– Virgină, ha! Contele de Lancashire se jură că s-a culcat cu ea, cînd nu avea decît doisprezece ani. Expresia de pe chipul lui Gavin îi arăta că nu-l credea. Uite ce ţi-a făcut ţie. Te-a manipulat şi te-a folosit, iar tu i-ai permis. Ba nu, ai implorat pentru mai mult. Spune-mi, ce metodă a folosit ca să te împiedice să o iubeşti pe Judith, de la bun început?

Gavin se uită la el cu ochi goi. Revedea în gînd scena din grădina din ziua nunţii lui.

– Mi-a jurat că se va sinucide dacă îmi voi iubi soţia.

Stephen se sprijini cu spatele de zidul de piatră.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Şi tu ai crezut-o? Femela aia mai bine ar omorî mii de oameni decît să-şi pună în pericol un singur fir din părul ei.

– Dar i-am cerut să se mărite cu mine, insistă Gavin. Înainte să fi auzit chiar de Judith, i-am cerut mîna.

– Însă ea a preferat un conte bogat.

– Dar tatăl ei...

– Gavin! N-o poţi vedea limpede? Crezi că beţivanul ăla de tată al ei a fost capabil să dea cuiva vreo poruncă? Nici măcar servitorii nu l-au ascultat. Dacă ar fi fost un om aşa hotărît, crezi că ea ar fi avut atîta libertate încît să se întîlnească, pe furiş, cu tine?

Lui Gavin îi era greu să-şi imagineze toate lucrurile astea despre Alice. Era atît de trandafirie şi blondă, atît de delicată şi sfioasă. Se uita la el cu lacrimi mari în ochi, iar inima i se topea. Îşi aminti cum se simţise cînd îl ameninţase că-şi va lua viaţa. Ar fi făcut orice pentru ea. Însă chiar şi atunci, atracţia pentru Judith fusese enormă.

– Nu eşti convins, spuse Stephen.

– Nu sînt sigur. Nu e uşor să renunţi la visurile vechi. E o femeie frumoasă.

– Da, şi tu te-ai îndrăgostit de acea frumuseţe. Nu te-ai întrebat niciodată ce altceva se află dincolo de acea frumuseţe? Spui că n-ai chemat-o în patul tău. Atunci, cum a ajuns acolo? Cum Gavin nu-i răspunse, Stephen continuă: Stricata aia s-a dezbrăcat şi s-a plantat singură sub tine. Apoi a trimis pe cineva să o cheme pe Judith.

Gavin se ridică. Nu voia să audă nimic altceva.

– Mă duc să văd cum se simte Judith, murmură el şi porni spre conac. De la şaisprezece ani, mai toată viaţa fusese răspunzător pentru moşia şi oamenii lui. Nu avusese timp la dispoziţie, la fel ca fraţii săi, să le facă curte femeilor şi să înveţe mai multe despre comportamentul lor. Da, trecuseră multe femei prin patul lui, dar trecuseră repede. Nici o femeie nu rămăsese cu el, să rîdă şi să-i vorbească. Crescuse crezînd că toate femeile erau ca mama lui, drăguţe, blînde, ascultătoare. Alice păruse să întruchipeze, la perfecţie, aceste calităţi, iar el

se îndrăgostise imediat de ea.

Judith era prima femeie pe care o cunoscuse cu adevărat. La început, îl înfuriase. Nu era supusă, aşa cum îi şedea bine unei femei. O preocupau mai degrabă catastifurile cu socoteli decît culorile, de pe pînza gherghefului. Era uluitor de frumoasă, dar părea inconştientă de frumuseţea ei. Nu pierdea ore cu hainele. Joan era cea care i le alegea. Judith părea să reprezinte tot ce nu e feminin, ce nu poate trezi dorinţa unui bărbat. Şi cu toate astea, se îndrăgostise de ea. Era cinstită, curajoasă, generoasă şi îl făcea să rîdă. Alice nu dăduse niciodată dovadă de umor.

Gavin se opri în faţa odăii în care se afla Judith. Ştia că nu o mai iubea pe Alice, dar putea ea să fie atît de perfidă, pe cît i-o descrisese Stephen? Cum i-o descriseseră de altfel şi Raine şi Miles? Cum să fi ajuns în patul lui altfel decît îi explicase Stephen?

Uşa se deschise, iar moaşa ieşi pe coridor. Gavin îi apucă braţul.

– Cum e?

– Doarme. Copilul s-a născut mort.

Gavin trase adînc aer în piept.

– Soţia mea îşi va reveni?

– Nu ştiu. A pierdut mult sînge. Nu ştiu dacă de la copil, sau de la o rană interioară, provocată de căzătură.

Chipul lui Gavin se făcu alb ca varul.

– N-ai spus c-a pierdut sînge din cauza copilului? Nu voia să creadă că ar mai putea fi şi altceva.

– De cît timp eşti căsătorit cu ea?

– De aproape patru luni, răspunse el, surprins.

– Şi a fost virgină cînd ai luat-o?

– Da, spuse el, amintindu-şi de durerea pe care i-o provocase.

– Sarcina era avansată. Fătul era bine format. Eu aş

zice că a rămas grea încă din prima noapte, sau a doua. Nu mai tîrziu. Poate de aceea e aşa mult sînge. Încă nu-ţi pot spune nimic sigur.

Se întoarse să plece, dar Gavin o apucă de braţ.

– Cînd o să poţi?

– După ce sîngerarea încetează, iar ea va mai fi în viaţă.

El dădu drumul braţului.

– Zici că doarme. Pot să intru?

Bătrîna chicoti.

– Bărbaţii ăştia tineri! Nu se mai satură niciodată. Te culci cu una, în timp ce alta te aşteaptă. Acum eşti tot numai griji. Ar trebui să alegi una şi să stai cu ea.

Gavin îşi înghiţi replica, dar expresia lui încruntată îi şterse femeii zîmbetul de pe faţă.

– Da, poţi să intri, spuse femeia încet, apoi se răsuci pe călcîie şi coborî scările.

Ploaia deasă cădea ca o perdea. Rafalele de vînt îndoiau copacii aproape pînă la jumătate. Fulgerul scăpără pe cer, iar undeva, în depărtare, un copac se despică şi se prăbuşi la pămînt. Însă cei patru oameni, adunaţi în jurul micului coşciug, coborît în ţărînă, nu erau conştienţi de acest torent rece. Trupurile li se mişcau odată cu vijelia, dar ei nu observau.

Helen stătea lîngă John, fără vlagă, sprijinindu-se de el. Ochii îi erau uscaţi şi goi. Stephen era lîngă Gavin, pregătit să-l ajute dacă ar fi fost necesar.

John şi Stephen se uitară unul la altul, ploaia curgîndu-le pe faţă, picăturile intrîndu-le pe sub haine. John o conduse pe Helen de la mormînt, iar Stephen, pe Gavin. Furtuna se dezlănţuise brusc, imediat după ce preotul

începuse să citească cuvintele deasupra micului coşciug.

Stephen şi John păreau să conducă doi oameni orbi şi neajutoraţi. Îi lăsară pe Helen şi Gavin într-un mausoleu şi se duseră să aducă caii.

Gavin se lăsă să cadă pe o bancă de piatră. Copilul fusese un băiat. Primul meu băiat, îşi zise el. Auzea în gînd fiecare cuvînt pe care i-l spusese lui Judith, cînd crezuse că nu era al lui. Iar acum a murit din cauza lui. Îşi sprijini capul în mîini.

– Gavin, spuse Helen luînd loc lîngă el şi punîndu-şi braţul pe umerii lui. Nu prea avuseseră prea multe de-a face unul cu altul, de cînd Helen uriase că-şi dorea să-şi fi ucis fiica, în loc să o lase să se mărite cu el. Însă pe parcursul cîtorva luni, se schimbaseră multe lucruri. Helen descoperise ce înseamnă să iubeşti pe cineva, iar acum recunoştea iubirea în ochii lui Gavin. Vedea suferinţa din cauza pierderii copilului, teama că o va pierde şi pe Judith.

Gavin se întoarse spre soacra lui. Nu se gîndise niciodată că ar exista vreo urmă de ostilitate între ei. Vedea şi îşi amintea doar că Helen era foarte apropiată de femeia pe care o iubea. Îşi puse braţele în jurul ei, dar nu o îmbrăţişă. Nu, Helen fu cea care îşi îmbrăţişă ginerele, ea fu cea care îi simţi fierbinţeala lacrimilor. Şi îşi găsi liniştea vărsîndu-le pe ale ei.

Joan stătea lîngă stăpîna ei. Judith dormea, chipul fiindu-i alb, iar părul, năclăit de transpiraţie.

– În curînd se va simţi mult mai bine, răspunse ea întrebării nerostite de Gavin.

– Nu sînt atît de sigur, zise el, atingînd obrazul fier-

binte al soţiei lui.

– A căzut foarte rău, spuse ea privindu-l stăruitor pe Gavin.

Gavin se mulţumi să dea din cap, preocupat mai mult de Judith decît de discuţii.

– Ce ai de gînd să faci cu ea? continuă Joan.

– Să fac cu ea? întrebă Gavin. Sper doar să o văd din nou sănătoasă.

Joan îşi flutură mîna.

– Nu, mă refeream la lady Alice. Ce pedeapsă îi pregăteşti pentru înşelătoria ei? Înşelătorie! pufni Joan, dispreţuitoare. O înşelătorie care ar fi putut-o costa viaţa pe stăpîna mea.

– Nu vorbi aşa, mîrîi Gavin.

– Te întreb din nou: Ce pedeapsă îi vei da?

– Taci din gură, femeie. Nu ştiu de nici o înşelătorie.

– Nu? Atunci voi spune tot. La bucătărie e o femeie care plînge de mama focului. Are un galben pe care zice că l-a primit de la lady Alice, ca să o conducă pe stăpîna mea la patul unde erai cu tîrfa aia. Fata zice că ar fi fost în stare de orice, pentru galbenul acela, dar nu şi pentru crimă. Plînge, îngrozită, că moartea copilului lui lady Judith şi poate chiar a ei sînt din vina lăcomiei, iar ea va putrezi în Iad pentru crimele înfăptuite.

Gavin îşi dădu seama că venise momentul să înfrunte adevărul.

– Aş vrea să vorbesc cu această femeie, spuse el, încet.

Joan se ridică.

– Dacă o găsesc, o aduc aici.

Gavin rămase lîngă Judith, observînd cum culoarea din obraji îi revenea, încetul cu încetul. Trecu destul de mult timp pînă Joan se întoarse, trăgînd după ea o fată speriată, cu ochii înroşiţi de plîns.

– Asta-i tîrîtura! spuse Joan şi o împinse cu violenţă.

Uită-te la stăpîna mea cum zace acolo. Ai ucis un copil, iar acum poate o ucizi şi pe doamna mea. Iar ea niciodată n-a făcut rău nimănui. Ştii că deseori mă certa fiindcă mă purtam urît cu nişte gunoaie ca tine?

– Gata! porunci Gavin. Fata era înspăimîntată. Spune-mi tot ce ştii despre accidentul soţiei mele.

– Accident, ha! pufni dispreţuitoare Joan, apoi tăcu cînd văzu expresia lui Gavin.

Fata, cu ochii alergîndu-i dintr-un colţ în altul al odăii, îşi spuse povestea în propoziţii scurte, şovăitoare. La sfîrşit se aruncă la picioarele lui Gavin.

– Te rog stăpîne, salvează-mă. Lady Alice o să mă omoare.

Chipul lui Gavin nu arăta nici un pic de milă.

– Îmi ceri să te ajut? Ce ajutor i-ai dat tu soţiei mele? Copilului nostru? Să te duc la locul unde e îngropat?

– Nu, zise fata disperată, fruntea atingîndu-i podeaua.

– Ridică-te! îi porunci Joan. Murdăreşti podeaua.

– Ia-o de aici, spuse Gavin. Nu suport să o mai văd.

Joan o apucă de păr, o trase sus cu toată forţa, apoi o împinse afară pe uşă.

– Joan, spuse Gavin, du-o la John Bassett şi spune-i să aibă grijă ca fata să nu păţească nimic.

– Nimic! exlodă Joan, apoi se încruntă. Da, stăpîne, adăugă ea, pe un ton de o falsă umilinţă. Închise uşa şi îi răsuci fetei braţul la spate. Îmi omoară stăpîna, iar eu trebuie să te păzesc. Nu, voi avea grijă să primească ceea ce merită.

Ajunsă la scări, Joan apucă strîns mîna fetei.

– Opreşte-te! strigă John. În ultimele zile rămăsese mereu aproape de odaia lui Judith. Ea e cea plătită de lady Alice? Nu mai exista nici o persoană, în tot castelul, care să nu fie la curent cu fapta mîrşavă a lui Alice.

– Oh, domnule, vă rog, îl imploră fata căzînd în ge-

nunchi. Nu mă omorîţi. Nu voi mai face niciodată aşa ceva.

John dădu să vorbească. Apoi îi aruncă lui Joan o privire scîrbită şi ridică fata. Joan rămase pe loc, urmărindu-le spinările depărtîndu-se.

– Păcat că a luat-o. M-ai fi putut scuti de o treabă, spuse o voce calmă, în spatele ei.

Joan se răsuci să o înfrunte pe Alice Chatworth.

– Mai bine te-ai fi rostogolit tu pe scări, o repezi Joan.

Ochii lui Alice fulgerară.

– Vei plăti cu viaţa pentru îndrăzneala ta.

– Aici? Acum? o provocă Joan. Nu, nu e stilul tău. Tu angajezi oameni să-ţi facă treburile urîte, apoi te smiorcăi ca o slugă inocentă. Nimeni nu-i mai spusese astfel de lucruri lui Alice. Haide, o întărîtă Joan. De ce şovăi? Mă aflu chiar la marginea treptelor.

Alice era foarte tentată să o împingă, dar Joan arăta prea puternică, iar ea nu-şi putea permite să piardă o astfel de luptă.

– Păzeşte-ţi viaţa de acum încolo, se răsti Alice.

– Nu, cu cei de-o teapă cu tine, e mai bine să-mi păzesc spatele. Joan se uită la femeia din faţa ei, apoi începu să rîdă. Rîse tot drumul pînă ajunse în camera stăpînei ei.

Moaşa şi Gavin stăteau lîngă patul lui Judith.

– A început febra, spuse, încet, femeia. Acum rugăciunile ne vor fi de mare ajutor.

Capitolul 28

Judith visa. Corpul îi era fierbinte şi o durea, iar ea reuşea cu greu să se concentreze. Gavin era lîngă ea, zîmbind, dar zîmbetul îi era fals. În spatele lui stătea Alice Chatworth, ochii strălucindu-i triumfători. Am cîştigat, şoptea femeia. Am cîştigat.

Judith se trezi încet, revenind, tulburată, dintr-un vis care i se păruse real, simţind durerea din tot trupul, de parcă ar fi dormit mai multe zile pe o scîndură. Îşi mişcă capul într-o parte. Pe un scaun de lîngă pat dormea soţul ei. Arăta încordat pînă şi în somn, de parcă ar fi fost gata oricînd să ţîşnească în picioare. Faţa îi era răvăşită, pomeţii proeminenţi. Barba îi crescuse şi avea cercuri negre sub ochi.

Cîteva clipe Judith fu nedumerită de ce Gavin arăta atît de obosit, iar pe ea o dureau toate oasele. Mîna i se mişcă sub cuvertură şi îşi atinse abdomenul. Fusese tare şi uşor rotunjit, dar acum era plat şi moale. Şi vai, atît de gol.

Îşi aminti totul, îşi aminti de Gavin, în pat, cu Alice. Îi spusese că nu mai ţinea la ea, iar Judith începuse să-l creadă. Începuse să se gîndească la viaţa lor împreună, la momentul cînd li se va naşte copilul şi că vor fi fericiţi. Ce proastă!

– Judith! rosti Gavin cu o voce ciudat de răguşită. Se aşează repede pe pat, lîngă ea, ducîndu-şi palma la fruntea ei. Febra ţi-a trecut, spuse el, uşurat. Cum te simţi?

– Nu mă atinge, şopti ea. Pleacă de aici!

Gavin dădu din cap strîngînd buzele resemnat.

Înainte ca vreunul din ei să apuce să mai spună ceva, uşa se deschise, iar în odaie intră Stephen. Expresia îngrijorată de pe chip cedă locul unui zîmbet larg cînd văzu că era trează. Se duse repede de cealaltă parte a patului.

– Scumpa mea surioară, murmură el, am crezut că te pierdem. Îi atinse gîtul cu blîndeţe.

La vederea acestei feţe cunoscute şi iubite, ochii lui Judith se umplură de lacrimi. Stephen se încruntă, se uită la fratele său, dar acesta îşi clătină capul.

– Ei, gata, spuse Stephen luînd-o în braţe. Nu plînge, şopti el, mîngîind-o pe păr.

– A fost băiat? murmură ea. Stephen nu putu decît să-şi încline capul. L-am pierdut! strigă ea, disperată. Nici măcar n-a avut şansa să trăiască. Oh, Stephen, mi-am dorit atît de mult copilul ăsta. Ar fi fost bun, blînd şi atît de frumos.

– Da, fu de acord Stephen. Înalt şi brunet ca tatăl său.

Judith începu să plîngă în hohote.

– Da! Cel puţin tatăl meu a avut dreptate. A fost băiat. Dar acum e mort.

Stephen se uită la fratele său, peste capul ei. Nu ştia care era mai chinuit de suferinţă, Gavin sau femeia pe care o liniştea. Gavin n-o mai văzuse pe Judith plîngînd. Îi arătase furie, pasiune, umor, dar niciodată această durere sfîşietoare. Îl copleşi o adîncă tristeţe la gîndul că nu-şi împărţea durerea cu el.

– Judith, spuse Stephen, trebuie să te odihneşti. Ai fost foarte bolnavă.

– Cît timp am fost bolnavă?

– Trei zile. Febra mai că te-a luat dintre noi.

Ea trase aer pe nas, apoi brusc se dezlipi din braţele lui.

– Stephen! trebuia să pleci. Vei întîrzia la nunta ta.

El dădu din cap, cu un aer abătut.

– Urma să mă însor cu ea în dimineaţa asta.

– Atunci ai lăsat-o să te aştepte la altar?

– Sper să fi aflat că nu sosesc şi să nu fi mers pînă acolo.

– Ai anunţat-o?

El clătină capul.

– Adevărul fie spus, am uitat. Am fost toţi atît de îngrijoraţi de soarta ta. Nu ştii cît de aproape ai fost de moarte. Judith îşi dădu seama că era într-adevăr slăbită şi foarte obosită. Acum trebuie să dormi din nou.

– Iar tu vei merge la mireasa ta? întrebă Judith în timp ce o ajuta să se întindă înapoi în pat.

– Acum că ştiu că febra a trecut, voi putea pleca liniştit.

– Promite-mi, spuse ea, obosită. N-aş vrea să-ţi începi căsătoria aşa cum mi-am început-o eu. Vreau ceva mai bun pentru tine.

Stephen aruncă o privire rapidă fratelui său.

– Da, îţi promit. Voi pleca peste o oră.

Ea dădu din cap şi închise ochii.

– Mulţumesc, şopti Judith şi adormi.

Gavin se ridică de pe pat odată cu fratele său.

– Şi eu am uitat de căsătoria ta.

– Ai avut altele la care să te gîndeşti, replică Stephen. E încă supărată pe tine?

Gavin îi aruncă fratelui său o privire cinică.

– Mai mult decît supărată.

– Vorbeşte-i. Spune-i ce simţi. Spune-i adevărul despre Alice. Te va crede.

Gavin privi spre soţia lui dormind în pat.

– Pregăteşte-te de drum. Scoţianca ta te va jupui de viu.

– Dacă nu mi-ar vrea decît pielea, i-aş da-o bucuros.

Ieşiră din odaie închizînd uşa în urma lor. Gavin îşi îmbrăţişă fratele.

– Ne vedem de Crăciun, spuse el zîmbind. Adu-ţi soţia la noi.

– Bine. Iar tu vei vorbi cu Judith, da?

Gavin dădu din cap.

– Cînd se va simţi mai bine, iar eu mă voi fi spălat.

Stephen zîmbi. În cele trei zile de febră, Gavin nu se dezlipise de patul soţiei lui. Îl lovi prieteneşte cu palma pe umăr, apoi părăsi holul.

Cînd Judith se trezi din nou, în odaie era întuneric. Joan dormea pe o rogojină lîngă uşă. Judith îşi simţea capul mai limpede, se înzdrăvenea şi îi era foame.

– Joan, şopti ea.

Servitoarea fu imediat în picioare.

– Doamna mea, spuse ea şi zîmbi fericită. Lordul Gavin mi-a spus că vă simţiţi mai bine, dar n-am vrut să-l cred.

– Aş vrea nişte apă, rosti Judith cu buzele arse.

– Da, spuse Joan veselă. Nu atît de repede, spuse ea, văzînd-o pe Judith bînd cu poftă din cupă.

Uşa se deschise, iar în odaie intră Gavin, aducînd cu el o tavă cu mîncare.

– Nu vreau să-l văd, declară Judith, pe un ton categoric.

– Pleacă! îi porunci Gavin lui Joan.

Fata puse jos cupa şi se făcu nevăzută. Gavin aşeză tava pe o măsuţă de lîngă pat.

– Te simţi mai bine?

Ea se mulţumi să-l privească fără să spună nimic.

– Ţi-am adus nişte supă şi un pic de pîine. Trebuie să-ţi fie foame.

– Nu vreau nimic de la tine. Nici mîncare, nici prezenţa ta.

– Judith, spuse el, cu multă răbdare. Te porţi ca un copil. Vom vorbi din nou cînd te vei face bine.

– Crezi că timpul îmi va schimba părerea? Îmi va da copilul înapoi? Îmi va permite să-l ţin în braţe, să-l iubesc, să-i văd culoarea ochilor?

Gavin îşi luă mîinile de pe tavă.

– A fost şi copilul meu, şi eu l-am pierdut.

– Deci ai aflat pînă la urmă! Să-mi fie milă de regretele tale? N-ai crezut că e copilul tău. Sau m-ai minţit şi în privinţa asta?

– Nu te-am minţit, Judith. Dacă m-ai asculta, ţi-aş povesti cum s-au întîmplat lucrurile.

– Să ascult? spuse ea, calmă. Tu m-ai ascultat vreodată? Din ziua în care ne-am căsătorit, am tot încercat să-ţi fiu pe plac, dar n-am reuşit decît să te supăr. Am simţit mereu că sînt comparată cu altcineva.

– Judith, spuse el şi îi luă mîna din poală.

– Nu mă atinge! Mi-e scîrbă de atingerea ta.

Ochii lui trecură de la cenuşiu la negru.

– Am ceva să-ţi spun şi o voi face oricît de mult ai încerca să mă împiedici. Mare parte din învinuirile tale sînt adevărate. Am iubit-o într-adevăr pe Alice, sau am crezut că o iubesc. M-am îndrăgostit de ea înainte chiar

să o aud vorbind. Am creat în mintea mea o femeie, iar ea a devenit acea femeie. N-am petrecut niciodată prea mult timp împreună, doar momente scurte, din cînd în cînd. N-am ştiut niciodată cum e în realitate, ci numai cum mi-aş fi dorit să fie. Judith nu-i răspunse. Gavin nu-i putu citi gîndurile. M-am luptat împotriva sentimentelor mele pentru tine, continuă el. Am crezut că inima mea îi aparţine lui Alice. Dar acum ştiu că nu a fost aşa. Judith, te iubesc de mult timp. Poate te-am iubit de la bun început. Ştiu că te iubesc din tot sufletul.

Se opri şi se uită la ea, dar expresia ei nu se schimbă cu nimic.

– Vrei să-ţi cad în braţe şi să-ţi declar, la rîndul meu, marele meu amor pentru tine? Asta aştepţi de la mine? Gavin clipi, uluit. Poate că se aşteptase să-i spună că-l iubeşte. Desfrînarea ta mi-a ucis copilul.

– N-a fost desfrînare, rosti Gavin, cu înflăcărare. Am fost păcălit. Stephen şi cu mine am băut prea mult. Pînă şi un leopard s-ar fi putut urca în pat, lîngă mine, şi eu tot n-aş fi observat.

Judith zîmbi rece.

– Şi te-ai bucurat de ghearele leopardului? N-ar fi fost pentru prima oară.

Gavin îi aruncă o privire stăruitoare.

– Încerc să-ţi explic faptele mele, dar tu nu vrei să asculţi. Ţi-am spus de iubirea mea, ce altceva aş mai putea face?

– Mi se pare că nu înţelegi. Nu-mi pasă că mă iubeşti. Iubirea ta e lipsită de valoare, o dai oricui ţi-o cere. Cîndva cuvintele tale ar fi însemnat enorm pentru mine, dar acum sînt fără sens. A trebuit să-mi moară copilul ca basmele despre iubire să mi se şteargă din minte.

Gavin îşi îndreptă spatele, uitîndu-se la ea. Nu ştia

ce altceva să-i spună.

– M-am înşelat în toate privinţele. Ai tot dreptul să fii furioasă.

– Nu, zise ea, nu sînt furioasă. Nici nu te urăsc. Doar că viaţa cu tine mi se pare intolerabilă.

– Ce vrei să spui?

– Îl voi implora pe rege să ceară Papei divorţul. Nici măcar Papa n-ar vrea să mai trăiesc alături de tine, după toate astea. Vei păstra jumătate din pămînturile mele şi... Se întrerupse cînd Gavin se ridică.

– Ţi-o trimit pe Joan. Trebuie să mănînci, spuse el şi plecă din odaie.

Judith se lăsă pe perne. Se simţea lipsită de orice vlagă. Cum să-l creadă că o iubeşte cînd tot ce vedea în faţa ochilor era Aliçe, ridicîndu-se de sub trupul lui goi?

Timp de alte trei zile, Judith nu se ridică din pat. Dormi mult şi mîncă conştiincioasă. Moralul îi era atît de scăzut că mîncarea nu însemna mai nimic pentru ea. Refuză să vadă pe oricine, mai ales pe soţul ei. Preferînd să-şi păstreze părerile pentru sine, Joan abia dacă îi vorbea stăpînei ei.

În dimineaţa celei de-a patra zile, Joan dădu la o parte cuverturile care o acopereau pe Judith.

– Astăzi nu vei mai rămîne în pat. Sînt multe de făcut, iar doamna mea trebuie să se mişte. Joan luă un halat nou de la picioarele patului, un halat care să-l înlocuiască pe cel din catifea verde, pătat de sînge. Cel nou era din catifea gri, tivit la gît, în părţile laterale şi jos cu blană de nurcă. Umerii erau brodaţi cu fire aurii.

– Nu vreau să mă scol, spuse Judith şi îi întoarse spatele.

– Trebuie.

Judith era prea slăbită ca să se împotrivească. Joan o ridică cu grijă şi o ajută să îmbrace halatul. O conduse la pervazul unei ferestre.

– Acum rămîi aici, iar eu voi aduce cearceafuri curate.

Aerul cald al verii îi mîngîie faţa. De unde se afla, avea o vedere minunată asupra grădinii. Se sprijini de perete şi se uită la oamenii de jos.

– Gavin? spuse cineva încet, lîngă el. Stătea singur în grădină, un loc în care îşi petrecea multe ore. Se răsuci repede la auzul vocii cunoscute. Era Alice, pielea strălucindu-i în lumina dimineţii. Amînase dinadins orice întrevedere cu ea; nu avea încredere în propriile reacţii.

– Îndrăzneşti să apari în faţa mea?

– Te rog, dă-mi voie să-ţi explic.

– Nu. Nu-mi poţi explica.

Alice întoarse capul, ducîndu-şi mîna la ochi, iar apoi, cînd îl privi din nou, în ei sclipeau lacrimi mari, emoţionante. Gavin se uită la ea şi se întrebă cum de lacrimile ei reuşiseră cîndva să-l tulbure atît de mult. Cît de diferită era Judith! Hohotele ei de plîns porniseră din inimă. Plînsese din cauza durerii şi nu ca să-şi accentueze frumuseţea.

– Am făcut-o numai pentru tine, spuse Alice. Iubirea mea e atît de puternică.

– Nu-mi vorbi mie de iubire! Mă întreb dacă ştii ce înseamnă. Am vorbit cu fata pe care ai plătit-o ca să o aducă pe Judith. Ai pus totul la cale cu multă iscusinţă, nu-i aşa?

– Gavin, eu...

El o apucă de braţe şi o scuturâ.

– Mi-ai ucis copilul. Asta nu înseamnă nimic pentru

tine? Şi ai fost cît pe ce să-mi ucizi soţia, o femeie pe care o iubesc. O împinse la o parte. Te-aş putea tîrî în faţa regelui pentru fapta ta, dar mă consider la fel de vinovat ca şi tine. Am fost un prost să nu văd cine eşti cu adevărat.

Alice îşi duse mîna la spate şi îi trase o palmă peste obraz. Gavin o lăsă fiindcă simţea că o merita.

– Piei din calea mea şi nu mă tenta să-ţi frîng gîtul ăla delicat.

Alice se răsuci pe călcîie şi fugi din grădină. Ela apăru din umbra zidului.

– Ţi-am spus să nu te duci la el. Ţi-am spus să aştepţi. E foarte supărat pe tine şi o meriţi din plin. Ela rămase nedumerită văzîndu-şi stăpîna înconjurînd bucătăria şi păşind într-o alee. Aici se sprijini de perete. Umerii îi tremurau. Ela se duse la stăpîna ei şi îi trase capul la pieptul ei generos. De data asta Alice plîngea cu adevărat.

– M-a iubit, spuse ea, hohotind de plîns. M-a iubit cîndva, iar acum nu mă mai iubeşte. Nu mi-a mai rămas nimeni altcineva.

– Ssss! draga mea, o linişti Ela. Mă ai pe mine. Întotdeauna m-ai avut pe mine. Ela o ţinea în braţe ca pe vremea cînd era numai o copilă, iar fetiţa frumoasă plîngea fiindcă mama ei o neglija. Lordul Gavin nu e singurul bărbat. Mai sînt şi alţii. Eşti atît de frumoasă. Vei avea destui bărbaţi pe care să-i iubeşti.

– Nu, rosti Alice cu atîta violenţă, că tot trupul i se cutremură. Îl vreau pe el, pe Gavin. Nu-mi trebuie alt bărbat.

Ela încercă să-şi calmeze stăpîna, dar nu reuşi.

– Îl vei avea atunci, spuse ea, într-un final.

Alice ridică capul, ochii şi nasul fiindu-i roşii şi umflaţi.

– Îmi promiţi?

Ela dădu din cap.

– Nu ţi-am oferit întotdeauna tot ce ţi-ai dorit?

– Da, răspunse Alice. Aşa este. Şi mi-l vei da pe Gavin?

– Ţi-o jur.

Alice schiţă un mic zîmbet. Apoi, într-o izbucnire rară de afecţiune, o sărută pe obraz. Ochii servitoarei se înceţoşară. Fireşte că va face totul pentru fetiţa dulce, neînţeleasă de cei din jurul ei.

– Vino sus, spuse ea, cu blîndeţe. Vom face o rochie nouă.

– Da, zise Alice. Un negustor a adus în dimineaţa asta nişte pînzeturi din Franţa.

– Să mergem să le vedem.

Judith privise de la fereastră numai pînă cînd Gavin începuse să-i vorbească amantei lui.

– Joan, aş vrea să-l văd pe rege, spuse ea întorcînd capul de la imaginea din grădină.

– Doamna mea, nu se poate să-i ceri regelui să vină aici.

– Nici nu vreau. Ajută-mă să mă îmbrac şi voi coborî eu.

– Dar...

– Fără alte discuţii.

– Da, doamnă, spuse Joan cu o voce înăsprită.

O oră mai tîrziu, Judith îşi făcu apariţia în salon, sprijinindu-se de braţul servitoarei ei. Un tînăr veni lîngă ea.

– Alan Fairfax, doamnă, dacă îţi mai aduci aminte de mine.

– Fireşte că-mi aduc aminte. Reuşi să schiţeze un zîmbet. Eşti foarte amabil că mă ajuţi.

– E o plăcere pentru mine. Doreşti să-l vezi pe rege?

Ea dădu din cap, foarte serioasă. Luă braţul lui Alan,

iar el o conduse spre salonul de primire al regelui. Era o încăpere elegantă, avînd tavanul din grinzi lustruite, pereţii tapisaţi cu pînză de in, iar podeaua din lemn de stejar acoperită cu carpete persane.

– Contesă! exclamă regele cînd o văzu. Avea în poală un manuscris vechi. N-ar fi trebuit să-ţi părăseşti patul atît de repede. Puse manuscrisul pe o masă şi îi luă braţul celălalt.

– Amîndoi sînteţi foarte amabili, spuse ea cînd Alan şi Henric o ajutară să se aşeze într-un scaun. Aş vrea să vă vorbesc, maiestate, într-o problemă personală.

Henric înclină capul în direcţia lui Alan, iar acesta ieşi afară.

– Ei bine, ia să vedem ce e atît de important încît trebuie să te oboseşti venind la mine?

Judith se uită, în jos, la mîinile ei.

– Aş vrea un divorţ.

O clipă, regele rămase tăcut.

– Divorţul e o chestiune gravă. Există vreun motiv?

Existau două tipuri de divorţ şi trei motive pentru fiecare. Cel mai bun, la care Judith putea spera, era o separare permiţîndu-i să trăiască departe de soţul ei, pentru tot restul vieţii.

– Adulter, spuse ea, încet.

Henric se gîndi la ce auzise.

– Dacă acesta ar fi motivul, nici unul din voi nu s-ar putea recăsători.

– Nici nu vreau. Voi intra într-o mînăstire, aşa cum am fost pregătită să fac.

– Şi Gavin? Îi vei refuza dreptul la o soţie şi la fii?

– Nu, şopti ea, va avea drepturile lui.

Henric o urmărea cu mare atenţie.

– Atunci trebuie să luăm în considerare un divorţ care să declare căsătoria voastră nulă şi neavenită. Nu

sînteţi rude cumva?

Ea îşi clătină din nou capul, gîndindu-se la Walter Demari.

– Şi Gavin? Nu şi-a dat cuvîntul unei alte tinere?

Judith ridică bărbia.

– I-a cerut, într-adevăr, unei alte femei să se căsătorească cu el.

– Iar această femeie este?

– Lady Alice Chatworth.

– Aha, spuse regele şi se lăsă pe speteaza jilţului. Iar acum doamna e văduvă, iar el vrea să se însoare cu ea.

– Da.

Regele se încruntă.

– Nu-mi plac divorţurile, dar nici nu-mi place să-mi văd conţii şi contesele trăind nefericiţi. Te va costa mult. Sînt convins că Papa îţi va cere să înzestrezi o capelă sau o mînăstire.

– O voi face.

– Lady Judith, lasă-mă să mă gîndesc la toate astea. Înainte de a lua o hotărîre, voi vorbi cu cei implicaţi. Alan, strigă el, condu-o pe contesă înapoi în odaia ei şi ai grijă să se odihnească.

Alan îi zîmbi fericit lui Judith, ajutînd-o să se ridice.

– Lady Judith arăta foarte tristă, comentă regina intrînd în odaie tocmai cînd Judith ieşea, luînd apoi loc lîngă soţul ei. Ştiu ce trebuie să simtă acum că şi-a pierdut copilul.

– Nu e vorba de asta, sau cel puţin nu numai copilul e cel care o preocupă. A cerut să divorţeze de Gavin.

– Nu! spuse Elizabeth scăpînd broderia în poală. N-am mai văzut doi oameni atît de îndrăgostiţi unul de altul. Se ceartă, da, dar l-am privit pe lordul Gavin luînd-o în braţe şi sărutînd-o.

– Se pare că lady Judith nu e singura femeie pe care Gavin o sărută.

Elizabeth tăcu. Nu mulţi bărbaţi le erau credincioşi soţiilor lor. Ştia că pînă şi soţul ei...

– Lady Judith a cerut să divorţeze din acest motiv?

– Da. Se pare că lordul Gavin a cerut mîna lui Alice Chatworth, înainte de a se fi căsătorit cu Judith. E un contract verbal şi temei pentru divorţ. Dacă femeia aceea îl va accepta pe Gavin.

– O va face, replică Elizabeth, furioasă. Va fi bucuroasă să-l ia, s-a străduit atît de mult să-l obţină.

– Despre ce vorbeşti?

Elizabeth îi relată repede ce se zvonea prin castel despre modul în care Judith căzuse de pe scări şi îşi pierduse copilul.

– Nu-mi plac astfel de probleme între supuşii mei. Gavin ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă discreţie.

– Există încă îndoieli dacă i-a cerut femeii să vină în patul lui, sau ea s-a vîrît acolo de una singură.

Regele chicoti.

– Bietul Gavin! N-aş vrea să fiu în pielea lui.

– Ai vorbit cu el? Nu cred că vrea acest divorţ, spuse Elizabeth.

– Dar şi-a dat cuvîntul lui lady Chatworth înainte de căsătorie...

– Atunci ea de ce s-a căsătorit cu Edmond Chatworth?

– Înţeleg, spuse Henric, dus pe gînduri. Cred că voi studia problema cu multă atenţie. Vreau să descopăr întreg adevărul. Voi discuta cu lordul Gavin şi lady Alice.

– Sper ca discuţiile astea să dureze cît mai mult.

– Nu înţeleg.

– Dacă lui Judith i se permite să se despartă de soţul ei, căsătoria lor se va termina într-adevăr; dar dacă

vor fi siliţi să rămînă unul lîng celălalt, s-ar putea să-şi dea seama cît de mult ţin unul la altul.

Henric îi zîmbi, încîntat, soţiei lui. Era o femeie înţeleaptă.

– Îmi va lua mult timp pînă îi voi trimite Papei un mesaj. Unde pleci? întrebă el văzînd-o că se ridică.

– Aş dori să vorbesc cu Alan Fairfax. Mă întreb dacă n-ar fi dispus să ajute o doamnă frumoasă, la ananghie.

Henric îi aruncă o privire nedumerită, apoi îşi luă manuscrisul.

– Da, draga mea. Sînt sigur că te vei ocupa de problema asta fără ajutorul meu.

Două ore mai tîrziu, uşa odăii lui Judith fu trîntită de perete. În prag îşi făcu apariţia Gavin, intrînd cu paşi mari şi apăsaţi, cu chipul negru de furie.

Judith ridică privirea de la cartea din poală.

– I-ai spus regelui că vrei să divorţezi! răcni el.

– Exact, replică ea, pe un ton hotărît.

– Ai de gînd să povesteşti lumii întregi despre neînţelegerile dintre noi?

– Dacă mă va ajuta să scap de tine.

El o învrednici cu o căutătură aspră.

– Eşti o muiere încăpăţînată. Crezi că nu există decît punctul tău de vedere? Nu poţi asculta de raţiune?

– Ideea ta de raţiune e cu totul diferită de a mea. Vrei să iert adulterul la nesfîrşit. Am făcut-o pînă acum, dar nu mai pot. Am de gînd să mă descotoresc de tine şi să intru într-o mînăstire, aşa cum ar fi trebuit să o fac cu mult timp în urmă.

– O mînăstire! spuse el, uluit, apoi zîmbi răutăcios. Făcu un singur pas rapid spre ea şi-şi puse braţul în jurul umerilor ei. O ridică de pe pat, gura acoperind-o pe a ei. Nu fu deloc blînd, dar pînă şi sălbăticia lui trezi pasiunea din Judith. Braţele îi urcară la gît, trăgîndu-l cu

violenţă spre ea. El îi dădu drumul brusc, lăsînd-o să cadă înapoi pe salteaua din fulgi. Marginile acesteia se ridicară în sus.

– Consolează-te cu ideea că niciodată n-ai să scapi de mine. Cînd vei fi dispusă să recunoşti că eu sînt bărbatul de care ai nevoie, vino la mine. Poate te iau înapoi. Se întoarse şi ieşi mîndru din odaie, înainte ca Judith să apuce să spună ceva.

În pragul uşii stătea Joan, avînd pe chip o expresie plină de adoraţie.

– Cum îndrăzneşte să... începu Judith, apoi se opri văzînd faţa lui Joan. De ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea, indignată.

– Fiindcă greşeşti. Bărbatul ăsta te iubeşte, ţi-a spus-o deja, dar tot nu vrei să-l asculţi. Am fost de partea ta în toată căsătoria asta, dar acum nu sînt...

– Dar femeia aceea, spuse Judith cu o voce ciudată, rugătoare.

– Nu-l poţi ierta? A crezut că o iubeşte. Ar fi un bărbat de nimic dacă ar fi uitat-o imediat ce şi-ar fi văzut frumoasa lui soţie. Ai pretenţii foarte mari de la el.

– Dar copilaşul meu! spuse Judith, îndurerată, cu lacrimi în ochi.

– Ţi-am povestit despre înşelătoria lui Alice. Cum de îl faci pe el răspunzător?

Un timp, Judith rămase tăcută. Pierderea copilului o rănise adînc. Îşi dorea probabil să dea vina pe cineva, iar Gavin era persoana cea mai la îndemînă. Ştia că era adevărat ce-i spusese Joan despre Alice. În noaptea aceea lucrurile se petrecuseră foarte repede, dar acum, cîteva zile mai tîrziu, ştia că trupul lui Gavin, peste cel al lui Alice, fusese mult prea inert.

– A zis că te iubeşte, continuă Joan cu o voce mai blîndă.

– Mai faci şi altceva în afară să asculţi pe la uşi? o repezi Judith.

Joan rîse.

– Îmi place să ştiu ce se întîmplă cu cei la care ţin. Te iubeşte. Tu ce simţi pentru el?

– Eu... nu ştiu.

Joan scoase o înjurătură făcînd-o pe Judith să deschidă larg ochii.

– Mama ta ar fi trebuit să te înveţe şi altceva decît socoteli. Nu cred c-am mai văzut o femeie să iubească un bărbat, aşa cum îl iubeşti tu pe lordul Gavin. Ochii tăi nu s-au mai desprins de pe faţa lui de cînd te-a ridicat de pe calul alb, la nuntă. Dar tu te-ai certat cu el cu fiecare prilej... aşa cum a făcut şi el, de altfel, adăugă ea, înainte ca Judith să o întrerupă. De ce nu încetaţi cu ciorovăiala şi să vă apucaţi să mai faceţi nişte copii? Mi-ar plăcea să am unul lîngă mine.

Judith zîmbi chiar în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

– Dar nu mă iubeşte, nu cu adevărat. Şi chiar dacă m-ar iubi, acum e furios pe mine. Să mă duc să-i spun că nu mai vreau să divorţez, că îl... îl... Joan rîse.

– Nici măcar nu o poţi spune. Îl iubeşti, nu-i aşa?

Judith se gîndi foarte serios, înainte să răspundă:

– Da, îl iubesc.

– Bine, atunci trebuie să ne facem un plan. Nu se poate să te duci la el. Va gusta din plin bucuria asta, în toţi anii care vor urma, şi, în plus, n-ai reuşi să te descurci. Vei fi, fără îndoială, rece şi toată numai logică cînd ar trebui să plîngi şi să oftezi.

– Să plîng şi să... Judith era jignită.

– Ai văzut? Mi-ai spus cîndva că dau prea multă importanţă înfăţişării cuiva, iar eu am spus că tu acorzi prea puţină. De data asta vei profita de frumuseţea ta şi

o vei pune în folosul tău.

– Dar cum? Gavin m-a văzut deja. Înfăţişarea mea n-are cum să-l mai afecteze.

– Aşa crezi? spuse Joan. Ascultă-mă şi vei vedea că, peste cîteva zile, lordul Gavin se va tîrî la picioarele tale.

– Ar fi o schimbare binevenită, spuse Judith. Da, mi-ar plăcea să-l văd aşa.

– Atunci lasă lucrurile pe seama mea. Jos e un negustor italian cu pînzeturi...

– N-am nevoie de alte rochii! spuse Judith uitîndu-se la cele patru cufere mari din odaie.

Buzele lui Joan se răsfrînseră într-un zîmbet maliţios.

– Mă ocup eu de bărbaţi. Tu odihneşte-te. Vei avea nevoie de toate forţele.

Vestea dorinţei de a divorţa a lui Judith se răspîndi ca focul. Divorţul nu era ceva neobişnuit, dar Judith şi Gavin erau căsătoriţi de prea puţin timp. Reacţia celor de la Curte fu destul de ieşită din comun. Femeile – moştenitoare, orfane, văduve tinere – se îngrămădiră în jurul lui Gavin. Îşi dăduseră seama că povestea cu Alice Chatworth se terminase. Era evident că soţia nu avea nici o putere asupra lui. Îl vedeau pe Gavin ca pe un bărbat liber, dispus să-şi aleagă o nouă soţie dintre ele.

Bărbaţii însă nu alergară la Judith. Nu aveau tendinţa să acţioneze şi numai după aceea să se gîndească. Regina o ţinea pe Judith lîngă ea, acordîndu-i o favoare specială, sau, după cum vedeau bărbaţii, păzind-o aşa cum o ursoaică îşi păzeşte puii. Bărbaţii mai ştiau şi că era destul de ciudat să păstrezi la Curte

cuplul pus pe despărţire. Regelui nu-i plăcea divorţul şi, de obicei, trimitea astfel de cupluri pe la casele lor. Lady Judith era frumoasă şi bogată, adevărat, dar de prea multe ori simţeau ochii lui Gavin asupra lor, dacă rămîneau mai mult decît ar fi trebuit alături de minunata făptură cu ochii aurii. Iar cei mai mulţi erau de părere că o bătaie bună ar fi împiedicat-o pe Judith să facă cunoscute neînţelegerile dintre ei.

– Lady Judith?

Judith ridică ochii de pe carte şi îi zîmbi lui Alan Fairfax. Rochia nouă pe care o îmbrăcase era extraordinar de simplă. Avea un decolteu pătrat şi mîneci lungi, strîmte. Îi atîrna cu mult peste tălpi, aşa că, atunci cînd se aşeza, forma un cerc de pînză fină de jur împrejurul ei. Dacă voia să păşească, trebuia să şi-o ridice pe braţ. Părţile laterale erau legate strîns cu şireturi. Dar ceea ce era cu totul neobişnuit la rochia asta era culoarea. Era neagră, un negru-intens, de miez de noapte. Nu avea cingătoare şi nici pelerină. La gît Judith avea un lănţişor de aur, încrustat cu rubine. Părul îi era neacoperit, lăsat să atîrne liber pe spate. Se împotrivise cînd Joan îi arătase rochia neagră şi se întrebase cît era de potrivită. Habar nu avea că negrul îi făcea pielea să strălucească precum o perlă. Aurul de la gît îi reflecta ochii, iar rubinele nici nu se comparau cu vîlvătaia de foc a părului ei.

Alan făcu tot posibilul să nu se holbeze la ea cu gura căscată. Judith nu ştia că înnebunea toţi bărbaţii de la Curte, dar mai ales pe soţul ei.

– Stai înăuntru cînd afară e o zi atăt de superbă? reuşi să spună.

– Aşa se pare, zise ea. Adevărul e că nu m-am îndepărtat prea mult de zidurile astea.

El îşi întinse braţul.

– Atunci ce-ar fi să faci o plimbare cu mine?

Ea se ridică şi îi luă braţul.

– Mi-ar face o mare plăcere. Judith îi apucă strîns braţul. Era bucuroasă că poate vorbi din nou cu un bărbat. În ultimele zile toţi se depărtaseră, intimidaţi, de ea. Gîndul o făcu să izbucnească în rîs.

– Te amuză ceva? întrebă Alan.

– Mă gîndeam că eşti un om curajos. În ultima săptămînă, m-am temut că m-am îmbolnăvit de ciumă, sau poate chiar mai rău. Dacă mă uit numai la un bărbat, acesta o ia imediat la fugă de parcă i-ar fi o teamă îngrozitoare.

Fu rîndul lui Alan să rîdă.

– Nu tu, ci soţul tău e cel care îi face să o ia la goană.

– Dar s-ar putea... să nu mai fie soţul meu.

– S-ar putea? întrebă Alan, înălţînd o sprînceană. Să fi distins o notă de nesiguranţă?

Un timp, Judith nu spuse nimic.

– Sînt uşor de citit, nu-i aşa?

El îi acoperi mîna cu a lui.

– Ai fost foarte furioasă şi pe bună dreptate. Acea lady Alice... Se opri, simţind-o că înţepeneşte. A fost o prostie din partea mea să-i pomenesc numele. Atunci, ţi-ai iertat soţul?

Judith zîmbi.

– Poţi să iubeşti pe cineva fără iertare? Dacă e posibil, atunci asta îmi este soarta.

– De ce nu te duci la el să pui capăt acestei înstrăinări?

– Nu-l cunoşti pe Gavin! S-ar bucura prea mult şi m-ar certa pentru îndărătnicia mea.

Alan rîse pe înfundate.

– Atunci trebuie să-l faci să vină la tine.

– Aşa mi-a spus şi servitoarea, deşi nu mă învaţă

cum să-mi aduc soţul lîngă mine.

– Nu există decît o cale. E un bărbat gelos. Trebuie să-ţi petreci timpul cu un altul, iar lordul Gavin îşi va vedea imediat greşeala.

– Dar care bărbat? întrebă Judith gîndindu-se că nu prea cunoştea pe nimeni la Curte.

– Mă jigneşti profund, spuse Alan ducîndu-şi mîna la piept, cu un gest teatral.

– Tu? Problema mea n-are de ce să te preocupe.

– Atunci va trebui să mă silesc să-mi petrec timpul cu tine. Sînt convins că va fi o sarcină deosebit de dificilă. Însă adevărul e că îţi sînt dator.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Ba da. Am fost folosit ca să-ţi fac rău, iar acum aş vrea să mă revanşez.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– E secretul meu. Acum gata, să nu mai discutăm despre lucruri importante. Ziua asta e numai pentru plăceri.

– Bine, fu ea de acord. Ştim atît de puţine unul despre celălalt. Povesteşte-mi despre tine.

Alan îi zîmbi, cuceritor.

– Am o viaţă lungă şi interesantă. Sînt sigur că povestea mea va dura toată după-amiaza.

– Atunci ar fi mai bine să începem, spuse Judith.

Capitolul 29

Alan şi Judith părăsiră zgomotul şi haosul din castelul regelui şi porniră prin parcul de dincolo de zidurile vechi. Fu o plimbare lungă, dar una care le făcu o deosebită plăcere.

Pentru Judith fu o după-amiază interesantă. Îşi dădu seama că nu cunoştea prea mulţi bărbaţi. Alan era foarte amuzant, iar ziua se scurse pe nesimţite. El fu fascinat să descopere că era o femeie cu educaţie. Rîseră împreună cînd Judith îi povesti cum servitoarele ei aduceau, pe furiş, cărţi cu poveşti de dragoste, ca ea să le citească cu voce tare. Alan era convins că Judith nu realiza cît de neobişnuită îi fusese copilăria. Nu vorbi despre căsătoria ei decît odată cu lăsarea serii. Îi povesti cum reorganizase castelul lui Gavin, şi îi spuse cîte ceva despre discuţia avută cu fierarul. Alan începu să înţeleagă cauza izbucnirilor furioase ale lui Gavin. Un bărbat avea nevoie de multă forţă ca să se dea la o parte şi să-şi lase soţia să conducă, cuvîntul ei cîntărind mai greu ca al lui.

Au discutat şi au rîs pînă soarele a coborît de pe cer.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse Alan. Dar detest că trebuie să punem capăt distracţiei zilei de azi.

– Sînt perfect de acord, zise Judith. A fost o zi deosebit de amuzantă. Mă bucur că am plecat de la Curte.

Prea multe bîrfe şi înţepături pe la spate.

– Nu e un loc rău, dacă nu eşti ţinta atacurilor.

– Aşa cum sînt eu acum? întrebă Judith.

– Da. N-a mai existat de ani de zile un subiect atît de disputat.

– Alan, eşti prea crud cu mine. Îşi vîrî mîna pe sub braţul lui şi îl privi zîmbindu-i.

– Aşa deci! şuieră o voce din apropiere. Aici v-aţi ascuns? Judith se roti şi o văzu pe Alice stînd în faţa lor. În curînd va fi al meu! continuă ea batjocoritoare şi făcu un pas spre Judith. Cînd va scăpa de tine, va veni imediat la mine.

Judith se retrase din calea ei. Lumina din ochii albaştri ai lui Alice nu era deloc normală. Buzele ei se răsfrînseră, dînd la iveală dinţii inegali pe care se străduise să-i ascundă. Alan se puse între ele.

– Pleacă de aici! îi spuse el cu o voce joasă, ameninţătoare.

– Te ascunzi după iubitul tău? ţipă Alice, ignorîndu-l pe Alan. Nu poţi aştepta divorţul ca să iei alţi bărbaţi?

Mîna lui Alan apucă strîns umărul lui Alice.

– Du-te şi nu te întoarce. Dacă te mai prind vreodată în apropierea lui Judith, vei avea de-a face cu mine.

Alice dădu să vorbească, dar mîna lui Alan o împiedică. Umărul o durea prea tare. Le arătă spatele şi plecă, ţanţoşă. Alan se uită la Judith şi o văzu privind în urma femeii.

– Pari destul de înspăimîntată.

– Sînt, spuse ea şi îşi frecă braţele. Femeia asta mă bagă în sperieţi. Am crezut, cîndva, că mi-e duşmancă, dar acum îmi vine să-i plîng de milă.

– Ai o inimă mult prea bună. Cele mai multe femei ar urî-o pentru ce a făcut.

– Şi eu am urît-o. Poate ar trebui să o urăsc şi acum. Dar n-o pot învinui pentru toate necazurile mele. Multe

dintre ele au fost provocate de mine însămi şi de... Se opri şi se uită în jos.

– De soţul tău?

– Da, şopti ea. De Gavin.

Alan stătea foarte aproape de ea. Întunericul se lăsa rapid, iar el îşi petrecuse toată ziua cu ea. Să fi fost de vină lumina delicată din păr şi ochi, dar ştiu că nu se va mai putea abţine să nu o sărute. Îi luă bărbia în mînă şi îi ridică faţa. Buzele ei le întîlniră pe ale lui.

– Dulce şi frumoasă Judith, şopti el. De prea multe ori eşti îngrijorată numai pentru ceilalţi şi prea rar de tine însăţi. Se aplecă şi îşi apăsă buzele de ale ei.

Judith fu uimită, dar mîngîierea lui Alan nu i se păru jignitoare. Însă nici teribil de incitantă. Ochii îi rămaseră deschişi şi observă genele lungi ale lui Alan atingîndu-i obrajii. Buzele îi erau moi şi plăcute, dar nu stîrniră nimic în ea.

În clipa următoare pămîntul se deschise, iar iadul ţîşni afară. Judith fu împinsă, brutal, de lîngă Alan, spatele izbindu-i-se de un copac, fiind cît pe ce să leşine. Se uită, ameţită, în jur. Alan era la pămînt, iar un firişor de sîngea i se scurge prin colţul gurii. Îşi freca bărbia, mişcînd-o. Gavin stătea deasupra lui, apoi se aplecă să-l lovească din nou.

– Gavin! strigă Judith şi se repezi la soţul ei.

Acesta o îmbrînci la o parte.

– Îndrăzneşti să te atingi de ce e al meu? mîrîi el la cavaler. Vei plăti cu viaţa.

Alan fu imediat în picioare şi îşi duse mîna la sabie. Se priviră furioşi, fără să-şi vorbească, cu nările fremătînd. Judith se puse între cei doi bărbaţi, cu faţa la Gavin.

– Vrei să te lupţi pentru mine, după ce m-ai respins de bunăvoie?

La început, Gavin nu păru să o audă sau să fie

măcar conştient de prezenţa ei. Încet, îşi desprinse ochii de la Alan şi se uită la soţia lui.

– Nu eu te-am respins, spuse el, calm. Tu m-ai respins.

Judith făcu ochii mari, furia părăsind-o.

– Gavin, m-am oferit de la bun început. Am încercat să fac şi să fiu aşa cum doreai tu, dar voiai să fiu ca... ea! Eu nu pot fi altcineva decît eu însămi. Judith îşi aplecă capul ca să-şi ascundă lacrimile.

Gavin făcu un pas spre ea, apoi întoarse capul spre Alan, privindu-l cu ură. Judith simţi încordarea şi ridică ochii.

– Dacă te atingi de un singur fir din părul lui, vei regreta amarnic, îl preveni ea.

Gavin se încruntă, vru să vorbească, apoi, treptat, începu să zîmbească.

– Mă temeam că Judith a mea a dispărut pentru totdeauna, şopti el. Dar nu era decît ascunsă sub o mantie de gingăşie.

Alan tuşi ca să-şi mascheze hohotul de rîs. Judith îşi îndreptă spinarea, îşi trase umerii spre spate şi se depărtă de cei doi bărbaţi. O enerva că amîndoi rîdeau de ea.

Gavin o urmări o clipă, sfîşiat între lupta cu Alan Fairfax şi dorinţa pentru soţia lui. Judith cîştigă, fără probleme. Gavin făcu trei paşi mari, apoi o trase în braţele lui, ridicînd-o de la pămînt. Alan îi lăsă singuri.

– Dacă nu stai liniştită, te urc într-un copac. Cumplita ameninţare o făcu să rămînă nemişcată. Gavin se aşeză jos, cu ea pe genunchi, şi îi ţintui braţele între corpurile lor. Aşa e mai bine, spuse el cînd Judith se mai calmă. Acum eu voi vorbi, iar tu vei asculta. M-ai umilit în public. Nu, se întrerupse ei, nu vorbi pînă n-am terminat. În castelul meu n-ai decît să-ţi baţi joc de mine, dar m-am săturat să o faci în faţa regelui. La ora asta

întreaga Anglie rîde de mine.

– Măcar cu atît m-am ales şi eu, spuse Judith, pe un ton arogant şi obraznic.

– Aşa să fie, Judith? Te bucură ce se întîmplă acum?

Ea clipi de cîteva ori.

– Nu. Dar n-a fost vina mea.

– E adevărat. În cea mai mare parte eşti inocentă, dar ţi-am spus că te iubesc şi ţi-am cerut iertare.

– Iar eu ţi-am spus...

El îşi puse două degete pe buzele ei şi îi înăbuşi cuvintele.

– Mi-e lehamite de certurile cu tine. Eşti soţia şi proprietatea mea, te voi trata ca atare. Nu va exista nici un fel de divorţ. Ochii i se întunecară. Şi nici alte după-amieze petrecute cu cavaleri tineri. Mîine plecăm din locul ăsta plin de bîrfe şi ne vom întoarce acasă. Acolo, dacă va fi nevoie, te voi încuia într-o cameră din turn, iar cheia va sta la mine. Va trece mult pînă Anglia se va sătura să rîdă pe socoteala mea, dar va veni şi vremea aia. Se opri, dar ea nu spuse nimic. Îmi pare rău pentru vicleşugul lui Alice, am vărsat şi eu lacrimi pentru fiul nostru. Dar un divorţ nu va schimba trecutul. Nu pot decît să sper că te voi lăsa grea cît de curînd, iar un alt copil îţi va vindeca rănile. Dar dacă crezi că nu va fi aşa, nu-mi pasă, tot voi face cum vreau eu. Gavin spuse toate astea prudent, fără grabă. Judith nu-i răspunse, rămînînd tăcută în braţele lui. N-ai nimic de adăugat? întrebă el.

– Ce să mai adaug? Nu cred că mi se permite să am o părere.

Ei nu se uită la ea, ci la întinderea verde a cîmpiei.

– Ideea ţi se pare chiar atît de respingătoare?

Judith nu se mai putu abţine. Începu să rîdă, iar el se zgîi, nedumerit, la ea.

– Spui că mă iubeşti, că mă vei izola de toţi ceilalţi,

încuindu-mă în turn, unde vom petrece nopţi de pasiune. Recunoşti că femeia pe care jurai că o iubeşti te-a înşelat. Îmi spui toate lucrurile astea şi mă întrebi dacă mi se par respingătoare? Mi-ai oferit tot ce mi-am dorit încă din clipa în care te-am văzut la biserică.

El continuă să se zgîiască la ea.

– Judith... începu el, şovăind.

– Te iubesc, Gavin, spuse ea. E chiar atît de greu de înţeles?

– Dar acum trei zile, divorţul...

De data asta ea fu cea care îşi puse degetele pe buzele lui.

– Îmi ceri să te iert. Tu nu poţi ierta?

– Ba da, şopti el şi se aplecă să o sărute. Se retrase brusc. Şi cum rămîne cu bărbatul care te-a sărutat? O să-l omor!

– Nu. A fost o dovadă de prietenie.

– Nu aşa arăta.

– Iar te înfurii? întrebă ea, indignată, ochii scăpărîndu-i. Zile la rînd am stat şi m-am uitat cum femeile te pipăie.

El chicoti.

– Ar fi trebuit să-mi placă, dar n-a fost aşa. M-ai însemnat odată pentru totdeauna.

– Nu te înţeleg.

– Femeile nu vorbeau despre altceva decît despre haine şi – ochii lui Gavin sclipiră veseli – creme de faţă. Eu aveam necazuri cu socotelile din catastife şi n-am dat peste nici o femeie care m-ar fi putut ajuta.

Judith se îngrijoră imediat.

– Iar ai lăsat vreun brutar să ne fure? Dădu să-l împingă la o parte. Haide, să mergem. Trebuie să mă ocup imediat de problema asta.

Gavin îşi strînse şi mai tare braţele în jurul ei.

– Doar n-o să mă părăseşti acum. La naiba cu ca-

tastifele! Nu ştii să faci nimic altceva, cu gura aia dulce a ta, decît să vorbeşti la nesfîrşit?

Ea îi surîse, inocentă.

– Credeam că sînt proprietatea ta, iar tu stăpînul.

El îi ignoră împunsătura.

– Atunci să mergem, sclavo, să găsim un loc ascuns în această pădure, întunecată.

– 'Nţeles, stăpîne. Mă supun din toată inima. Porniră spre pădure mînă în mînă.

Dar Judith şi Gavin nu erau singuri. Cuvintele de iubire, gesturile lor fuseseră urmărite de Alice. Îi privise cu ochii albaştri arzînd de febră.

– Vino, draga mea, spuse Ela, trăgîndu-şi stăpîna cu forţa. Se uită cu ură la cuplul care se plimba printre copaci, strîns îmbrăţişaţi. Doi diavoli care se jucau cu Alice, îşi zise ea. O tachinau şi rîdeau de ea, pînă biata copilă era pe cale să-şi piardă minţile. Dar vor plăti, se jură ea.

– Bună dimineaţa, şopti Judith şi se ghemui mai aproape de soţul ei. El o sărută pe creştet, dar nu vorbi. Chiar plecăm astăzi?

– Dacă vrei...

– Oh, da. M-am săturat de bîrfe, de priviri viclene şi de bărbaţi punîndu-mi întrebări deplasate.

– Care bărbaţi? întrebă Gavin.

– Mai lasă-mă în pace, replică ea, apoi brusc se ridică în capul oaselor, cuvertura căzînd de pe umerii ei. Trebuie să vorbesc cu regele. Acum! Nu poate continua să creadă că mai vreau încă să divorţez. Mesagerul ar putea fi ajuns din urmă.

Gavin o trase înapoi în pat. Îşi trecu dinţii peste gîtul

ei. Ieri făcuse dragoste cu ea în pădure, apoi continuară şi noaptea, dar era departe de a fi sătul.

– Nu e nevoie de nici o grabă. Mesajul nu va ajunge la Papă.

– Nu? întrebă Judith mişcîndu-se sub Gavin. Ce vorbeşti? Au trecut cîteva zile de cînd i-am spus regelui de divorţ.

– Nu s-a trimis nici un mesaj.

Judith îl împinse cu forţa la o parte.

– Gavin, vreau adevărul! Îmi vorbeşti în cimilituri.

El se sprijini într-un cot.

– Regele mi-a spus de dorinţa ta şi m-a întrebat dacă vreau divorţul. I-am spus că e o absurditate, la care te gîndeşti numai fiindcă eşti supărată pe mine. Şi i-am mai spus că te vei căi cît de curînd.

Judith deschise gura să vorbească, făcînd ochii mari.

– Cum îndrăzneşti! exclamă ea, în cele din urmă. Aveam tot dreptul să...

– Judith, o întrerupse el, divorţul nu poate fi acordat tuturor femeilor furioase pe soţii lor. N-ar mai exista căsătorie.

– Dar n-ai avut nici un drept să...

– Ba da! Sînt soţul tău şi te iubesc. Cine altcineva să aibă drepturi mai mari? Acum vino înapoi aici şi lasă discuţiile.

– Să nu mă atingi! Cum să mai dau ochii cu regele după cele ce mi-ai spus acum?

– Dai ochii cu el de cîteva zile şi nu pare să ţi se fi întîmplat ceva.

Ea îşi trase cuvertura pînă sub bărbie.

– Ţi-ai bătut joc de mine.

– Judith! spuse Gavin cu o voce joasă, ameninţătoare, am înghiţit multe din partea ta. S-a rîs de mine, am fost ridiculizat, şi toate astea numai ca să te împac. Dar acum s-a terminat. Dacă nu te porţi frumos, îţi pun

pe genunchi poponeţul ăla rotund şi-ţi trag o mamă de bătaie. Vino aici!

Judith dădu să-l înfrunte, apoi îi zîmbi şi i se ghemui la piept.

– Ce te-a făcut atît de sigur că nu voi divorţa de tine?

– Bănuiesc că te iubesc destul de mult ca să împiedic asta. Şi aş fi preferat să te încui în turn decît să las un alt bărbat să te atingă.

– Dar ai suportat toate glumele răutăcioase legate de divorţ.

Gavin pufni pe nas, rîzînd ironic.

– Nu m-am gîndit la aşa ceva. Nu aveam de unde să ştiu că toanele tale vor ajunge de domeniul public. Dar uitasem cum sînt bîrfele la Curte. Fiecare ştie ce face celălalt.

– Şi cum s-a răspîndit vestea?

Gavin ridică din umeri.

– Cine ştie, vreo servitoare. Cum crezi că s-a răspîndit vestea înşelătoriei lui Alice?

Judith ridică capul imediat.

– Să nu-i rosteşti numele în faţa mea.

El o trase înapoi la pieptul lui.

– N-ai pic de milă? Femeia mă iubeşte, aşa cum am iubit-o şi eu cîndva. A făcut totul pentru această iubire.

Judith oftă, exasperată.

– Tot nu vrei să crezi nimic rău despre ea, nu-i aşa?

– Tot mai eşti geloasă? întrebă el, zîmbind.

Ea se uită la el foarte serioasă.

– Într-un fel, da. Pentru tine va însemna mereu o femeie perfectă. Ce-a făcut, îţi imaginezi că a fost din prea multă dragoste. E o femeie pură, perfectă şi aşa va rămîne. În timp ce eu...

– Tu ce? o tachină el.

– Eu sînt pămîntească. Sînt femeia pe care o ai şi o

poţi avea, iar Alice reprezintă o iubire imposibilă.

Gavin se încruntă.

– Zici că greşesc, dar ce alt motiv ar fi avut să facă ce-a făcut?

Judith îşi clătină capul.

– Lăcomia. Crede că eşti al ei, iar eu te-am luat. Nu te iubeşte mai mult decît mă iubeşte pe mine, doar că tu ai cele necesare să-i oferi trupului ei plăcere; oricît ar fi de scurtă.

El ridică o sprînceană.

– Acum mă insulţi?

– Nu, dar ascult bîrfele. Bărbaţii se plîng de inclinaţia ei spre violenţă.

Gavin trase adînc aer în piept.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse el, cu răceală. Eşti soţia mea şi te iubesc, dar chiar şi aşa nu te voi asculta cum calomniezi o femeie nefericită. Ai cîştigat, iar ea a pierdut. Ar trebui să-ţi ajungă.

Judith clipi, alungîndu-şi lacrimile.

– Te iubesc, Gavin. Te iubesc foarte mult, dar mă tem că iubirea ta nu va fi în întregime a mea, cît timp boala, numită Alice Chatworth, îţi va roade inima.

Gavin se încruntă, strîngînd-o mai tare.

– Nu ai nici un motiv să fii geloasă pe ea.

Judith mai vru să spună ceva, dar la ce i-ar fi folosit cuvintele? Ştia că va împărţi mereu o bucăţică mică din iubirea soţului ei, cu o blondă de gheaţă. Şi nu existau cuvinte ca să schimbe acele simţăminte.

Lui Judith nu-i fu uşor să-şi ia rămas-bun de la oamenii cu care se împrietenise la Curte, mai ales de la regină. Făcîndu-i regelui o reverenţă, îşi simţi obrajii cu-

prinşi de flăcări. Regreta că dorinţa ei de a divorţa ajunsese la urechile tuturor, dar dacă nu şi-ar fi dat seama de greşeala ei, acum n-ar mai fi alături de Gavin. Ridicîndu-şi capul spre rege, zîmbi. Să afle că Gavin o iubea şi că ea îl iubea la rîndul ei, merita toată stingherea şi tachinările din lume.

– Faţa ta frumoasă ne va lipsi, spuse regele. Sper că vei veni cît de curînd să ne vizitezi din nou.

Gavin îşi puse braţul posesiv peste umerii soţiei lui.

– E faţa sau distracţia pe care o provoacă?

– Gavin! exclamă Judith, îngrozită.

Regele îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de rîs.

– E adevărat, Gavin, spuse el după un timp. Jur că de ani de zile nu m-am mai distrat atît de bine. Sînt convins că nu există alte căsătorii care să fie măcar pe jumătate atît de fascinante.

Gavin zîmbi şi el.

– Atunci urmăriţi-o pe-a lui Stephen. Tocmai am aflat că mireasa lui scoţiancă l-a întîmpinat în noaptea nunţii cu un cuţit.

– A păţit ceva? întrebă regele, îngrijorat.

– Nu, spuse Gavin. Deşi bănuiesc că temperamentul i-a cam scăpat de sub control. Însă femeia a avut motive să fie furioasă. Stephen a întîrziat cu trei zile de la propria-i nuntă.

Regele îşi clătină capul, nevenindu-i să creadă.

– Nu-l invidiez. Zîmbi din nou. Cel puţin pentru unul din fraţii Montgomery lucrurile s-au terminat cu bine.

– Da, spuse Gavin mîngîind braţul lui Judith. Toate s-au terminat cu bine.

Îşi luară rămas-bun şi părăsiră salonul. Le trebuiră aproape o zi întreagă ca să-şi facă bagajele pentru drumul spre casă. Adevărul era că ar fi fost mai logic să aştepte pînă a doua zi, dar toţi erau nerăbdători să

plece. Cu zilele petrecute lîngă castelul lui Demari, fuseseră plecaţi de prea mult timp de acasă.

Urcară pe cai şi le făcură cu mîna oamenilor veniţi să-i conducă. Unul singur îi privea cu îngrijorare. Alan Fairfax nu reuşise să găsească o clipă în care să rămînă singur cu Judith, aşa cum sperase. În dimineaţa aceea, Alice Chatworth părăsise castelul, însoţită de servitori şi bagaje. Toţi cei de la castel păreau să creadă că femeia îşi acceptase înfrîngerea. Dar nu şi Alan. Avea impresia că o cunoştea mai bine pe Alice. Alice fusese umilită. Ştia că va căuta să se răzbune.

Imediat ce curtea se goli, iar grupul călăreţilor ieşise dincolo de zidurile castelului, Alan încălecă şi îi urmă la o distanţă cît mai discretă. Nu strica să fie prevăzător, cel puţin pînă lady Judith va ajunge dincolo de pereţii propriului castel. Alan zîmbi şi îşi pipăi falca acolo unde Gavin îl lovise cu o zi în urmă. Nu-şi exprimase deschis temerile în privinţa lui Alice; ştia că lordul Gavin credea că are un interes deloc prietenesc faţă de soţia lui. Poate e adevărat, îşi zise Alan. Poate, la început; apoi ajunsese să o cunoască şi începuse să se uite la ea ca la o soră mai mică. Oftă şi fu cît pe ce să rîdă cu voce tare. Ce mai consolare! Dar după cum se uita Judith la Gavin, nu prea existau speranţe de altceva.

Capitolul 30

Apa caldă, pe pielea goală, îi dădea lui Judith o senzaţie divină. Dar mai grozavă decît apa era libertatea. Scăpaseră de bîrfele de la Curte, nu mai era nimeni care să facă comentarii pe seama purtării lor nepotrivite. Fiindcă purtarea lor era cu totul nepotrivită pentru un conte şi o contesă, stăpînii unor moşii întinse. Călătoreau deja de trei zile cînd zăriseră lacul albastru, un colţ al lui ascuns de crengile sălciilor. Acum, Gavin şi Judith se zbenguiau în apă ca nişte copii.

– Oh, Gavin, spuse Judith cu o voce care era şi rîs şi şoaptă.

Rîsul gutural al lui Gavin ţîşni afară, bubuind, apoi o ridică pe Judith din apă şi o aruncă înapoi. Se jucau în apă de mai bine de o oră, fugărindu-se, sărutîndu-se şi atingîndu-se. Se mişcau prin apă nestînjeniţi, hainele fiindu-le aruncate la marginea lacului.

– Judith, şopti Gavin trăgînd-o spre el, mă faci să-mi uit datoriile. Oamenii mei nu sînt obişnuiţi cu atîta neglijenţă din partea mea.

– Nici eu cu atîta atenţie, spuse ea muşcîndu-l uşor de umăr.

– Nu, n-o lua de la început. Trebuie să mă întorc în tabără.

Ea oftă, dar ştia că avea dreptate. Urcară pe mal, unde Gavin se îmbrăcă repede, apoi rămase pe loc şi îşi privi soţia, plin de nerăbdare.

– Gavin, spuse ea, cum să mă îmbrac dacă te uiţi la mine cu o privire aşa de fioroasă? Întoarce-te la tabără şi voi veni şi eu după cîteva clipe.

El se încruntă.

– Nu vreau să te las singură.

– Sînt doar la cîţiva paşi de tabără. Nu voi păţi nimic.

El se aplecă şi o îmbrăţişă cu toată forţa.

– Iartă-mă dacă sînt prea protector. După copil, era cît pe ce să te pierd şi pe tine.

– Nu protecţia te-a făcut să fii cît pe ce să mă pierzi, i-o întoarse ea.

El rîse şi îi trase o palmă peste fundul gol şi ud.

– Îmbracă-te, muiere obraznică, şi vino cît mai repede în tabără.

– Da, stăpîne, îi zise ea, zîmbind.

Rămasă singură, Judith se îmbrăcă încet, simţind că era bine să aibă un pic de singurătate. Ultimele zile fuseseră o adevărată binecuvîntare. Gavin era, în sfîrşit, numai al ei. Nu-şi mai ascundeau iubirea unul de celălalt. După ce se îmbrăcă, nu se întoarse imediat în tabără, ci stătu, sub un copac, bucurîndu-se de locul liniştit.

Dar Judith nu era singură. Nu departe se afla un bărbat care nu o scăpase din ochi din clipa în care plecaseră de la Curte; cu toate astea, ea nu-l văzuse şi habar nu avea că era prin apropiere. Alan Fairfax se ţinea la o distanţă discretă, de unde putea vedea rochia verde a lui Judith, dar destul de departe ca să nu-i invadeze intimitatea. După aceste zile, începuse să se relaxeze. Se întrebase de mai multe ori ce naiba căuta el acolo, cînd ea îl avea pe soţul ei, care abia dacă se

despărţea de ea.

Alan se blestemă în gînd pentru prostia lui şi nu auzi paşii din spatele lui. O spadă îi lovi tîmpla cu toată forţa. El se împiedică cu capul înainte, apoi căzu pe frunzele de pe pămînt.

Fără nici un avertisment, peste capul lui Judith se aruncă o glugă, iar braţele îi fură prinse la spate. Pînza groasă îi înăbuşea ţipetele. Fu aruncată peste umărul unui bărbat, rămînînd aproape fără aer în plămîni.

Bărbatul trecu pe lîngă trupul inert al lui Alan şi privi, întrebător, spre femeia de pe cal.

– Lasă-l. Îi va spune lui Gavin că a plecat. Atunci Gavin va veni la mine şi vom vedea noi pe cine va alege.

Chipul bărbatului nu-i trăda gîndurile. Se mulţumea să ia banii şi să-şi ducă sarcinile la împlinire. O aruncă pe Judith peste şa şi o urmă pe lady Alice Chatworth prin pădure.

Alan se trezi nu peste mult timp, ameţit şi cu o durere îngrozitoare de cap. Se ridică sprijinindu-se de un copac. Cînd ochii i se limpeziră, îşi aminti de Judith şi ştiu că trebuie să-l găsească pe Gavin, ca să pornească în căutarea ei. Gavin îi ieşi în cale la jumătatea drumului.

– Ce faci aici? întrebă el, supărat. Nu-i destul că mi-ai atins soţia la Curte? Crezi că te voi mai lăsa în viaţă?

– Judith a fost luată, spuse Alan, ducîndu-şi mîna la capul care îi vîjîia.

Gavin îl apucă de gît pe bărbatul mai scund ca el şi îl ridică de la pămînt.

– Dacă îndrăzneşti să-i faci ceva...

Alan icni, uitînd de cap şi smulgîndu-se din mîinile lui Gavin.

– Tu eşti cel care i-ai făcut rău. N-ai fost în stare să

crezi că lady Alice e capabilă de mîrşăvii şi ai lăsat-o singură pe Judith.

– Ce vrei să spui?

– Eşti un bărbat tare greu de cap. Alice Chatworth ţi-a furat soţia, iar tu pierzi timpul vorbind.

Gavin se holbă la el.

– Alice... soţia mea... nu te cred.

Alan îi întoarse spatele.

– Mă crezi sau nu, eu-nu-mi mai pierd vremea. Voi pleca singur după ea.

Gavin nu mai spuse nimic, ci reveni în tabără. În cîteva clipe, el şi cîţiva din oamenii săi încălecară şi-l ajunseră repede pe Alan.

– Conacul Chatworth?

– Da, spuse Alan, pe un ton grav.

Acestea au fost singurele cuvinte rostite de cei doi nobili care călăreau, unul lîngă altul în urma celor care o răpiseră pe Judith.

– Bun venit în casa mea, spuse Alice cînd gluga fu trasă de pe faţa lui Judith. Alice o urmări pe femeia mai tînără cum trăgea cu greu aer în piept. Nu ţi-a plăcut călătoria? Îmi pare rău. O femeie de teapa ta e obişnuită doar cu ce e mai bun, sînt convinsă.

– Ce vrei de la mine, întrebă Judith, încercînd să-şi mişte umerii, simţind că legăturile de la încheieturi sînt gata să-i smulgă braţele.

– De la tine nimic, preciză Alice. Ai ceva ce-mi aparţine şi vreau să se întoarcă la mine.

Bărbia lui Judith se ridică.

– Te referi la Gavin?

– Da, spuse Alice rîzînd batjocoritoare. Mă refer la Gavin. La Gavin al meu. Întotdeauna al meu.

– Atunci de ce nu te-ai măritat cu el cînd ţi-a cerut-o? întrebă Judith, calmă.

Alice deschise larg ochii, buzele i se răsfrînseră, dezvelindu-i dinţii, iar mîinile, cu degete ca nişte gheare, se repeziră la faţa lui Judith. Aceasta întoarse capul, iar ghearele n-o atinseră. Ela apucă cu toată puterea braţele lui Alice.

– Ei, scumpa mea, nu te enerva. Nu merită. Alice păru să se relaxeze. De ce nu te duci să te liniştești? o întrebă Ela. Rămîn eu cu ea. Trebuie să arăţi cît mai bine la venirea lordului Gavin.

– Da, spuse Alice, încet. Trebuie să arăt cît mai bine. Plecă fără să se mai uite la Judith.

Ela îşi puse trupul mare şi moale pe un scaun, lîngă cel de care Judith era legată, şi se apucă de tricotat.

– A cui e casa? întrebă Judith.

Ela nu ridică privirea.

– Conacul *Chatworth* îi aparţine stăpînei mele, răspunse ea, mîndră.

– De ce sînt aici?

Ela îşi întrerupse mişcarea mîinilor, apoi îşi reluă lucrul.

– Doamna mea vrea să-l vadă din nou pe lordul Gavin.

– Şi tu o crezi? întrebă Judith, pierzîndu-şi calmul. Crezi că femeia aia nebună nu vrea decît să-mi vadă soţul?

Ela îşi aruncă andrelele în poală.

– Să n-o faci nebună! N-o cunoşti, aşa cum o cunosc eu. Nu a dus o viaţă uşoară. Are motive... Porni spre fereastră, cu paşi apăsaţi.

– Ştii, nu-i aşa? întrebă Judith, încet. E nebună. Res-

pingerea lui Gavin a făcut-o să-şi piardă minţile.

– Nu! spuse Ela, apoi se calmă. Lordul Gavin n-ar respinge-o pe Alice. Cum ar putea un bărbat s-o respingă? E frumoasă, întotdeauna a fost frumoasă. Încă de copil a fost cea mai frumoasă făptură văzută vreodată de cineva.

– Şi eşti cu ea încă de pe cînd era copilă?

– Da. Am fost cu ea dintotdeauna. Cînd s-a născut, eu eram trecută de vîrsta la care o femeie mai poate avea copii. A fost dată în grija mea, şi a însemnat un dar venit din ceruri.

– Iar tu ai face orice pentru ea, nu?

– Da, replică Ela, cu hotărîre. Aş face orice.

– Chiar să mă omori, ca ea să-l poată lua pe soţul meu.

Ela privi înapoi la Judith, ochii studiind-o, îngrijoraţi.

– Nu vei fi ucisă. Lady Alice are nevoie de cîtva timp, în compania lordului Gavin, iar tu n-ai vrut să i-l acorzi. Eşti o femeie egoistă. Ai luat ce-i aparţine, dar n-ai pic de milă sau înţelegere pentru suferinţa stăpînei mele.

Judith se înfurie.

– M-a minţit, m-a păcălit, a făcut tot posibilul ca să-mi ia soţul. Iar una din vicleniile ei m-a costat viaţa copilului meu.

– Un copil! şuieră Ela. Frumoasa mea stăpînă nu poate avea copii. Nu ştii cît de mult şi-ar fi dorit unul! Copilul lordului Gavin. Cel pe care l-ai furat. E drept ca tu să pierzi ceea ce ar fi trebuit să fie al doamnei mele.

Judith dădu să vorbească, apoi se opri. Servitoarea era la fel de nebună ca stăpîna. Orice ar fi spus, Ela ar fi continuat să-şi apere mult iubita doamnă.

– Ce aveţi de gînd să faceţi cu mine?

Ela îşi dădu seama că Judith e mai calmă şi îşi reluă lucrul.

– Vei fi... invitata noastră pentru cîteva zile. Lordul

Gavin va sosi aici şi va putea petrece un timp cu lady Alice. Odată ce vor fi din nou împreună, va realiza imediat cît de mult o iubeşte. Îi vor trebui doar cîteva zile, poate numai ore, ca să te uite. Adevărul e că a iubit-o pe ea cu mult înainte să te întîlnească pe tine. Căsătoria lor va fi din iubire, şi nu din interes, aşa cum a fost a ta. Acum lady Alice e o văduvă bogată. Va putea aduce domenii întinse familiei Montgomery.

Judith rămase tăcută, urmărind-o pe Ela tricotînd. Bătrîna avea pe chip o expresie mulţumită. Judith ar fi avut multe întrebări de pus, spre exemplu cum avea de gînd să-l facă liber pe Gavin, ca apoi să se căsătorească cu el. Dar, prevăzătoare, nu mai întrebă nimic. N-ar fi avut nici un sens.

Pe tot parcursul drumului pînă la conacul *Chatworth,* Gavin nu scoase nici un cuvînt. Nu-i venea să creadă că Alice o răpise pe soţia lui. Cunoştea decepţia lui Alice, ştia ce afirmau ceilalţi despre ea, dar adevărul era că nu prea avea ce să-i reproşeze. Încă o mai considera o femeie blîndă, adoraţia pentru el purtînd-o spre gesturi disperate.

Poarta principală era larg deschisă. Gavin îi aruncă lui Alan o privire scurtă, triumfătoare. Aici nu se găsea nici o prizonieră.

– Gavin, spuse Alice traversînd în grabă curtea interioară şi venind în întîmpinarea lui. Am sperat că vei veni să mă vezi. Era deosebit de palidă, într-o rochie de mătase albastră, de aceeaşi nuanţă cu ochii ei.

Gavin descălecă şi se ţinu departe de ea.

– Soţia mea e aici? întrebă el, cu răceală.

Ochii lui Alice se măriră.

– Soţia ta? întrebă ea, inocentă.

Alan întinse mîna şi îi apucă braţul, fără milă.

– Unde e Judith? Spune, căţea blestemată. N-am timp de jocurile tale.

Gavin îl împinse brutal pe Alan, izbindu-l de calul său.

– Să n-o mai atingi! îl preveni el. Se întoarse la Alice. Vreau un răspuns la întrebarea mea.

– Vino înăuntru, începu Alice, apoi se opri cînd văzu faţa lui Gavin. Nu are obiceiul să mă viziteze.

– Atunci trebuie să plecăm. A fost răpită şi trebuie să o găsim. Se răsuci, dînd să încalece.

– Nu, Gavin, te rog, nu mă părăsi, strigă ea aruncîndu-se spre el. Te rog, nu mă părăsi. Gavin se întoarse ca să o dea la o parte. Soţia ta e aici.

Gavin se uită spre conac şi o văzu pe Ela stînd în pragul uşii.

– Femeia e în siguranţă, dar nu va mai fi dacă o loveşti pe stăpîna mea.

El ajunse din doi paşi lîngă femeia cea grasă.

– Mă ameninţi, cotoroanţă bătrînă? Se întoarse spre Alice. Unde e? întrebă el, furios.

Ochii lui Alice vărsau lacrimi mari, minunate. Nu spuse nimic.

– Pierzi timpul de pomană! strigă Alan. Vom dărîma tot conacul şi o vom găsi.

Gavin făcu un pas spre clădire.

– N-o vei găsi.

Gavin se răsuci brusc. Vocea fu o versiune distorsionată a vocii lui Alice, sunase înalt şi piţigăiat. Gura ei mică rînjea dispreţuitor, şi îi văzu dinţii galbeni, inegali. De ce nu-i văzuse pînă acum?

– E acolo unde nu o va găsi nici un bărbat, continuă Alice, renunţînd, pentru prima oară de faţă cu Gavin, la masca de blîndeţe şi bunătate. Crezi că i-aş da tîrfei

aceleia odaia mea cea mai bună? Nu merită decît fundul şanţului.

Gavin făcu un pas spre ea, şocat de transformarea ei atît de drastică. Nu semăna nici pe departe cu femeia pe care o iubise cîndva.

– N-ai ştiut că se dăruia mai multor bărbaţi, aşa-i? Ştii că acel copil pierdut nici măcar n-a fost al tău, ci al lui Demari? Alice îşi puse mîna pe braţul lui. Eu îţi pot dărui fii, adăugă ea, vocea fiindu-i o caricatură a glasului femeii pe care crezuse că o cunoştea.

– Şi pentru aşa ceva, ai neglijat-o pe Judith, spuse Alan, încet. Acum vezi ce-au văzut tot ceilalţi?

– Da, replică Gavin, scîrbit.

Alice se retrase de lîngă ei, cu spatele, ochii avînd în ei o căutătură sălbatică. Îşi ridică fustele, se întoarse şi o luă la fugă, cu Ela pe urmele ei. Cînd Alan dădu să plece după ele, Gavin spuse:

– Las-o. Prefer să-mi iau soţia decît să o pedepsesc pe Alice.

Alice alergă de la o clădire la alta, ascunzîndu-se, scîncind, uitîndu-se, pe furiş, în jurul ei. Gavin o privise de parcă i-ar fi fost scîrbă de ea. Realiza destul de vag că Ela o urma, dar părea că nu e în stare să se gîndească la mai multe lucruri deodată. În clipa de faţă tot ce-i trecea prin cap era că o altă femeie îi luase iubitul. Porni repede pe treptele care duceau în turn, asigurîndu-se că nu venea nimeni după ea.

Judith ridică privirea şi o văzu pe Alice stînd în pragul uşii. Părul îi era răvăşit, voalul îi atîrna într-o parte.

– Aşa! spuse Alice, ochii sclipindu-i sălbatici. Crezi că-l vei lua înapoi.

Judith smuci de frînghii, gîtul durînd-o de cît tot strigase. Pereţii erau însă mult prea groşi ca vocea ei să fie auzită de afară. Alice traversă încăperea şi luă o oală cu ulei fierbinte de pe cărbuni. Deasupra uleiului plutea un

muc, gata să fie aprins. Alice ţinu oala cu grijă, pornind spre prizoniera ei. Nu te va mai crede aşa frumoasă cînd uleiul ăsta îţi va mînca jumătate din faţă.

– Nu! şopti Judith şi se retrase cît de departe putu.

– Ţi-e frică de mine? Îţi fac viaţa un iad, aşa cum ai făcut tu din a mea. Am fost o femeie fericită, înainte să aud de tine. Din clipa în care ţi-am auzit numele rostit, pentru prima oară viaţa mea n-a mai fost aceeaşi. Am avut un tată care mă iubea. Gavin mă venera. Un conte bogat îmi ceruse mîna. Dar tu mi-ai luat totul. Tatăl meu nu m-a recunoscut. Gavin mă urăşte. Soţul meu cel bogat a murit. Şi toate din cauza ta.

Reveni lîngă cărbunii aprinşi şi afundă oala mai adînc în ei.

– Trebuie să fie fierbinte, foarte fierbinte. Ce crezi că se va întîmpla cînd frumuseţea ta va dispărea?

Judith ştia că era imposibil să încerce să o convingă, dar încercă:

– Ce-mi faci tu mie nu-ţi va aduce soţul înapoi, iar pe tatăl tău nici nu l-am cunoscut.

– Soţul! exclamă Alice. Crezi că-i simt lipsa? A fost un porc. Dar cîndva m-a iubit. S-a schimbat după ce a fost la nunta ta. L-ai făcut să creadă că nu eram demnă de el.

Judith nu putu vorbi. Ochii îi erau îndreptaţi asupra uleiului de pe cărbuni.

– Lord Gavin, spuse Ela, agitată. Trebuie să vii imediat.

– Ce s-a întîmplat, scorpie bătrînă? întrebă Gavin, furios.

– Stăpîna mea. Mi-e teamă pentru ea.

Gavin ar fi făcut orice ca să evite să lovească o femeie. Pînă şi imaginea lui Alice, aşa cum era în realitate, nu-l determinase să folosească forţa ca s-o silească să-i spună unde e Judith. Acum apucă braţul Elei.

– Ce vrei să spui? M-am săturat de jocul ăsta de-a v-aţi ascunselea. Unde e soţia mea?

– N-am vrut nimic rău, şopti Ela. Am încercat doar să te dau înapoi stăpînei mele. Şi-o dorea atît de mult. Întotdeauna am încercat să-i ofer ce-şi dorea. Dar acum mă tem. Nu vreau ca lady Judith să sufere.

– Unde e? întrebă Gavin strîngînd-o şi mai tare de braţ.

– A încuiat uşa şi...

– Haide! spuse Gavin şi împinse femeia. El şi Alan o urmară prin curte, spre turn. Dumnezeule, fie-ţi milă, fă ca Judith să nu păţească nimic, îşi spuse Gavin în gînd.

La prima bătaie în uşă, Alice tresări, speriată. Ştia că zăvorul nu va rezista prea mult. Luă de la brîu un cuţit lung şi ascuţit, apoi îl ţinu la gîtul lui Judith, desfăcîndu-i legăturile.

– Vino, spuse ea, luînd uleiul cu cealaltă mînă.

Judith simţi lama pe gît şi căldura uleiului pe obraz. Ştia că cea mai mică mişcare ar fi putut-o speria pe Alice, făcînd-o să răstoarne uleiul sau să împingă cuţitul în gîtul ei.

– Sus! îi porunci Alice lui Judith, urcînd, încet, o scară de lemn, spre acoperişul clădirii. Stătea în spate, departe de margini, cu un braţ în jurul lui Judith, ţinînd cuţitul aproape de gîtul ei.

Cîteva secunde mai tîrziu, Gavin, Alan şi Ela se repeziră în odaie. Văzînd încăperea goală, o urmară pe Ela, sus, pe scări. Îngheţară cu toţii dînd cu ochii de Alice cu cuţitul la gîtul lui Judith.

– Scumpa mea Alice,spuse Ela.

– Nu vorbi cu mine! spuse Alice apucînd-o mai strîns pe Judith. Mi-ai promis că mi-l vei da înapoi. Dar mă urăşte, ştiu că mă urăşte.

– Nu! strigă Ela, făcînd un pas înainte. Lordul Gavin nu te urăşte. Îşi protejează soţia fiindcă e proprietatea lui. N-are nici un alt motiv. Acum vino aici să stăm de vorbă. Sînt sigură că lordul Gavin va fi înţelegător.

– Nu! răcni Alice. Uită-te la el. Mă dispreţuieşte! E gata să mă lovească şi mă priveşte de parcă aş fi creatura cea mai abjectă de pe pămînt. Şi toate astea din cauza stricatei de lîngă mine.

– Să nu îndrăzneşti să-i faci vreun rău, o avertiză Gavin.

Alice se hlizi prosteşte.

– Vreun rău! Ha! Voi face ceva mai mult. Vezi asta? Ridică sus oala cu ulei. E foarte, foarte fierbinte. Îi va însemna faţa. Ce vei spune cînd nu va mai fi frumoasă?

Gavin făcu un pas înainte.

– Nu! zbieră Alice. Urcă aici, îi porunci ea lui Judith împingînd-o spre marginea acoperişului, lîngă un coş.

– Nu! şopti Judith. Era înspăimîntată de Alice, dar frica ei de înălţimi era şi mai mare.

– Fă cum îţi spune, rosti Gavin cu o voce joasă, înţelegînd, în sfrşit, că Alice era nebună.

Judith dădu din cap şi păşi pe marginea acoperişului. Lîngă ea era peretele coşului. Îl apucă strîns cu braţele. Alice începu să rîdă.

– Îi e groază de locul ăsta. E un copil, iar tu ai preferat-o pe ea. Eu sînt o femeie adevărată.

Ela îşi puse mîna pe braţul lui Gavin, oprindu-l să înainteze. Cele două femei erau într-o poziţie foarte periculoasă. Ochii lui Judith sclipeau înfricoşaţi, degetele ei strîngînd din toate puterile bucata de zid. Alice flutură cuţitul şi oala cu ulei.

– Da, spuse Ela, tu eşti o femeie adevărată. Dacă vii

jos, lordul Gavin va fi convins.

– Încerci să mă păcălești? întrebă Alice.

– Te-am păcălit eu vreodată?

– Nu, spuse Alice și îi zîmbi bătrînei. Ești singura care a fost întotdeauna bună cu mine.

Clipa scurtă, în care Alice își permisese să se gîndească la altceva, o făcu să se clatine. Ela își apucă stăpîna, aruncîndu-se spre marginea înclinată a acoperișului. Alice se prinse de slujitoarea ei cînd aceasta o împinse, în siguranță. Ela căzu peste zid, atingînd pămîntul după mai multe secunde. Alice căzu pe spate, departe de marginea acoperișului, mulțumită sacrificiului servitoarei. Dar oala cu ulei căzu în același timp cu ea, răsturnîndu-se peste obrazul ei. Începu să scoată niște urlete oribile.

Gavin făcu un pas pe acoperiș, spre locul unde Judith se ținea strîns de peretele coșului. Frica de înălțime o făcuse să se prindă cu toată forța de zid, salvîndu-se astfel de la cădere. Gavin îi desfăcu degetele. O lipi de el simțindu-i trupul încordat, inima zvîcnind. Alice continua să urle ca din gură de șarpe.

– Uite ce mi-ai făcut! zbieră ea. Iar Ela... ai ucis-o! A fost singura care m-a iubit cu adevărat.

– Nu, spuse Gavin privind, cu milă, chipul mutilat al lui Alice. Nici eu, nici Judith nu ți-am făcut vreun rău, ți l-ai făcut singură. Luînd-o pe Judith în brațe, se întoarse spre Alan. Ocupă-te de ea. N-o lăsa să moară. Rana va fi o răsplată potrivită pentru minciunile ei.

Alan se uită, cu scîrbă, la femeie cum se zvîrcolea înnebunită, apoi porni spre ea. Gavin o coborî pe Judith în încăperea de jos. Se scurseră cîteva momente pînă femeia de la pieptul lui reuși să se liniștească.

– S-a terminat, iubita mea, șopti Gavin. Acum te afli în siguranță. Nu-ți va mai face nici un rău. O strînse și mai tare.

Urletele lui Alice, ajunse nişte gemete răguşite, se auzeau tot mai aproape. Gavin şi Judith priviră cum Alan o conduce jos. Alice se opri şi îi aruncă lui Judith o ultimă privire încărcată de ură, apoi se întoarse cînd văzu mila în ochii ei. Alan o urmă afară din încăpere.

– Ce se va întîmpla cu ea? întrebă Judith, încet.

– Nu ştiu. Aş putea-o trimite la închisoare, dar cred că a fost suficient pedepsită. Frumuseţea ei nu va mai prinde bărbaţii în mreje. Judith ridică, mirată, privirea şi îi studie faţa. Te uiţi la mine de parcă acum m-ai vedea pentru prima oară, spuse el.

– Posibil. Te-ai eliberat de ea.

– Ţi-am spus deja că nu o mai iubesc.

– Da, dar a existat o parte din tine care i-a aparţinut ei, o parte la care nu puteam ajunge. Dar acum nu-i mai aparţii. Eşti al meu, în întregime.

– Şi asta te bucură?

– Da, şopti ea. Mă bucură enorm.

SFÎRŞIT